Giới thiệu Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ

Thể loại: Xuyên không, dị giới, nữ cường, huyền huyễn.

Nhị tiểu thư Phượng gia danh xứng kì thực là một quý nữ, gia thế hiển hách, địa vị tôn sùng, có tướng quân phủ, một gia tộc cường đại hậu thuẫn.

Thế nhưng không hiểu sao cha mẹ không yêu thương, quan ái, các tỷ muội cũng trèo cao đạp thấp, thay nhau hành hạ, khiến cho tính cách của nàng cực kì yếu đuối, ngu ngốc lại còn sợ phiền phức, "danh tiếng" lan khắp Đông Nhạc quốc.

Sau khi chết, một linh hồn khác từ thế kỉ 22 vô tình nhập thể, nàng trở thành một người lạnh lùng, tàn nhẫn, trong tay có thiên tài dị bảo, có khả năng tung hoành thiên hạ, khuấy động phong vân.

Ai, nắm chặt vai ta, xua đi một đời vắng lặng?

Ai, gọi trái tim ta, xóa đi một kiếp tủi hờn?

Đỡ lấy vai ta, cùng ta một đời phẳng lặng.

Gọi lòng ta, che chở cho ta cả đời.

[Sưu tầm]

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phản bội

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Hoa Hạ Thế kỉ XXII

Thành phố A....

Đêm... Yên tĩnh, màn đêm dày đặc bao trùm cả thành phố.

Gió... Nhẹ nhàng thổi, khuấy động màn đêm.

Trong bóng đêm, lay động 1 thân ảnh màu đen, một thiếu nữ có thân hình mảnh khảnh, bà ngàn tóc đen tùy ý bay múa trong gió, thoáng lộ ra làn da trắng nõn, mịn màng, lam đồng (mắt màu xanh) xinh đẹp, tựa như u đầm bình lặng, khiến người nhìn không tự chủ mà bị hãm sâu vào, cô gái khẽ rũ mi, che đi cảm xúc nơi đáy mắt, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại, nhưng rất nhanh lại biến mất, khoé môi khẽ cong lên, giống như thích thú, giống như tự giễu, cô nâng gương mặt lên, nhìn hàng trăm tên hắc y xung quanh cô. FMG-9, Corner Shot, Kriss Vector...

Đủ loại súng hiện đại hàng đầu thế giới. Dời đi ánh mắt, Lam Nguyệt nhìn thiếu nữ dẫn đầu đội ngũ hoành tráng này, thiếu nữ một đầu xinh đẹp hoa lệ màu đỏ tóc ngắn, trong đêm đen tối có vẻ rực rỡ chói mắt, dáng vẻ mảnh mai, mị hoặc, môi đỏ khẽ liếm, ánh mắt trêu tức nhìn về phía cô (LN), không khỏi làm ánh mắt Lam Nguyệt tối sầm.

Đó là Giai Nhược Đồng, đồng đội của cô, cũng là người lớn lên với cô từ nhỏ. Lúc cô tròn 10 tuổi, chỉ trong một đêm, cuộc đời cô hoàn toàn thay đổi.

Gia đình bị sát hại, cô bị 1 tổ chức bí mật bắt đi 1 đảo hoang huấn luyện, lúc đầu có hàng trăm đứa trẻ bước vào, nhưng lúc trở ra chỉ có 2 người.

Có thể thấy đó là cuộc huấn luyện địa ngục đáng sợ đến nhường nào, Giai Nhược Đồng cũng cùng cô huấn luyện trong lần đó. Giai Nhược Đồng có thể nói là người đồng sinh cộng tử với cô, còn hơn cả chị em ruột, các cô cùng sát cánh chiến đấu, hoàn thành nhiệm vụ, cùng rời đi đảo huấn luyện cùng trở thành những sát thủ đứng đầu tổ chức nhất.

Đến 10 năm sau, cô biết được tổ chức mà cô đang phục vụ lại chính là kẻ đứng sau giết hại cả gia đình cô, bởi vì cha mẹ là đặc công, phá hoại không ít chuyện tốt của tổ chức nên bị xử lí. Còn cô lại được đưa đi huấn luyện trở thành một sát thủ.

Thực trớ trêu!

Cô cưỡng ép rời khỏi tổ chức, bí mật trả thù. Với kinh nghiệm nhiều năm làm việc cho tổ chức, cô nhiều lần phá hủy việc làm ăn của tổ chức. Còn lần
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

này cô đặc biệt chuẩn bị diệt căn cứ tổng bộ của tổ chức. Có lẽ cô sẽ thành công nếu cô không nói với cô ta, người mà cô cho rằng là thân thiết nhất, tin tưởng nhất - Giai Nhược Đồng!

Ha...Lam Nguyệt nhắm lại mắt, nhưng đến giờ lại như thế nào!? Người cô cho là tin tưởng nhất, người cô cho là sẽ ủng hộ cô lại phản bội cô! À không, mọi thứ vốn chỉ là một vở kịch, cô đã lầm!!!

"Tại sao... "

Lam Nguyệt thiều thào hỏi, cô biết câu hỏi thật ngu ngốc, cô nhếch môi cười, 20 năm là sát thủ, cô biết với tình hình hiện tại bản thân có lẽ khó thoát được, nhưng...

Lam Nguyệt mở mắt lần nữa, đáy mắt một mảnh bình tĩnh, không hề gợn sóng, con ngươi xanh thẳm u sắc, khó mà biết cô đang nghĩ gì.

"Xuy..."

Giai Nhược Đồng che miệng cười, giống như khinh thường nhìn vào cô.

"Lam Nguyệt a Lam Nguyệt! Không ngờ những lúc như này ngươi lại hỏi như vậy a! Tại sao? Ha hả! Ta hận ngươi cực kì hận ngươi! Cùng là sát thủ! Nhưng ngươi lúc nào cũng xuất sắc hơn ta! Mọi người luôn hướng vào ngươi! Cái gì mà Ám Dạ Song Sát, rõ ràng mọi thứ đều hướng về ngươi, họ chỉ biết đến Nguyệt Ảnh! Hoàn toàn không ai để ý đến Dạ Mị ta!"

Hơn nữa, ta là người của tổ chức! Ta tất nhiên giúp tổ chức trừ khử những kẻ phản bội! Hừ! Chỉ cần ngươi chết đệ nhất sát thủ sẽ là ta! Trên đời sẽ không còn kim bài sát thủ Ám Dạ Song Sát - Nguyệt Ảnh nữa! Haha...."

Giai Nhược Đồng điên cuồng cười ánh mắt ngập tràn lửa hận, gương mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo xấu xí.

Lam Nguyệt con ngươi lạnh lẽo nhìn chằm chằm Giai Nhược Đồng, Cô hơi cong lên khoé môi, Giai Nhược Đồng hơi rùng mình, đã nhiều năm như vậy, cô vẫn không chịu nổi sát khí của Lam Nguyệt. Đột nhiên cảm thấy bất an, Giai Nhược Đồng chưa kịp suy xét, vẫn im lặng Lam Nguyệt bỗng mở miệng.

" Giai Nhược Đồng, kiếp này Lam Nguyệt ta nhìn lầm ngươi! Dù đã nghi ngờ nhưng ta vẫn nguyện tin ngươi 1 lần! Ngươi muốn giết ta!? Ngươi còn chưa có tư cách đó đâu "

Lam Nguyệt mị hoặc cười, dung nhan xinh đẹp càng thêm rực rỡ chói mắt, Giai Nhược Đồng nghiến răng nghiến lợi nhìn nữ nhân trước mặt, hận không thể một đao hủy đi gương mặt kia!

Giai Nhược Đồng mở miệng.

"Hừ! Ngươi tưởng trốn? Ngươi cũng đánh giá quá thấp tổ chức đi! Nể mặt nhiều năm đồng bạn ta vẫn nên tiễn ngươi một đoạn đi!?"

"Nhược Đồng, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn ngu ngốc như ngày nào a..."

Lam Nguyệt lại nói tiếp.

"Đồng bạn vẫn là sinh tử có nhau đi, phải không!? "

Bất an dâng lên, Giai Nhược Đồng chưa kịp phản ứng. Lam Nguyệt đưa tay vào túi, nắm trong tay chiếc công tắc nhỏ, Giai Nhược Đồng biến sắc.

Bom!!!!

"Ngăn nàng lại!!!"

Nàng nhanh chóng ra lệnh nổ súng, nhưng Lam Nguyệt vẫn nhanh tay hơn.

"Ầm ầm ầm.."

Cả ngọn núi nổ tung, sáng rực cả bầu trời đêm, Giai Nhược Đồng chỉ kịp nghe thấy câu nói của Lam Nguyệt

"Haha.. muốn giết ta!? Nói cho ngươi biết mạng của Lam Nguyệt ta chỉ có ta mới có thể lấy, kẻ muốn đến nhất định trả giá đắc!!"

Tiếng nói biến mất sau tiếng nổ lớn nàng (GNĐ) đã không nghe được gì nữa...

Đêm kinh hoàng nhất của ngoại ô thành phố A, bầu trời đêm như nhuộm một màu đỏ rực, không ai biết nó xảy ra như thế nào, vì người nhìn thấy đều đã xuống địa ngục với trận nổ khổng lồ đó! Nó đã hủy diệt cả ngọn núi, người trong thành phố chỉ thấy phía xa rực rỡ ánh sáng của lửa, tựa như một con phượng hoàng thôn tính toàn bộ ngọn núi, không ai nhìn thấy trong trận lửa rực rỡ kia, trên bầu trời xuất hiện 1 hố đen, sấm chớp rầm rọn đến đáng sợ, một luồng ánh sáng màu lam bay thẳng vào trong, hố đen từ từ biến mất, bầu trời vẫn đầy tinh quang, ánh sáng màu lam kia vô tung vô ảnh, giống như nó chưa từng tồn tại.

- ----------

Có ai đoán đc chap sau nữ chính sẽ xuất hiện ntn ko nè! □□□

~~~~

Rồi đọc xong rồi thì để lại nhận xét + □ cho Chii nhé! □ Nhìu ra chương sẽ nhanh hihi... Đừng đọc chùa nha □!!

Cho 1 □ ko tốn t/g đâu hehe □□ nói z thui đừng giận ad. Ahôhô...□

Nguyệt Nhi của ta có dị năng đặc biệt a! Ai đoán thử xem là j nha??

Đoán đi đoán đi

Buổi chiều vui vẻ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tiểu thư phượng phủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phượng khuynh thiên hạ.

Quyển thứ nhất: Phượng Hoàng Trọng Sinh

- ----------
~~~~

Đông Nhạc quốc....

Bầu trời đêm đầy sao xinh đẹp, Ánh Trăng sáng vằng vặc.

Đêm lạnh lẽo, vắng lặng.

Phong vân cuồn cuộn nổi lên, đột nhiên ánh trăng biến đổi, bỗng chốc hoá thành 1 màu lam biếc, toả ra từng đợt lưu quang màu lam, tản ra xung quanh, cảnh tượng quỷ dị xinh đẹp đến lạ thường, bầu trời mơ hồ nhìn thấy phượng hoàng bay múa, không gian văng vẳng tiếng phượng hót, lam phượng hoa lệ, ngạo thế thương khung.

Phượng gia tướng quân phủ...

Đau...

Ý thức quay trở lại, cảm giác đầu tiên Lam Nguyệt cảm nhận được là đau đớn, tê buốt, thân thể giống như đang rỉ máu, nàng cảm giác được cả người đang bị treo lên, hai tay đã tê mỏi đến mất cảm giác.

Tê~

Lam Nguyệt rên 1 tiếng, lập tức nàng nghe thấy giọng nữ vang lên

"Uy, nàng còn chưa chết đâu? Đúng là mệnh con rệp, nếu ta là nàng, sớm đã tự vẫn chết lâu rồi ấy chứ!"

Giọng nói chua ngoa mà tràn đầy giễu cợt cùng khinh thường nhường Lam Nguyệt cảm thấy tò mò.

Nàng ko phải đã chết sao!? Với lượng bom khổng lồ đó, thân xác chắc chắn sẽ tan thành cát bụi a!! Nàng còn thế nào cảm nhận được đau đớn đâu?

Đang nghi hoặc, 1 loạt trí nhớ không thuộc về nàng tràn vào đầu khiến Lam Nguyệt cau mài khó chịu. Lát sau, tiếp nhận được kí ức, nàng biết được thiên cho nàng 1 lần nữa sinh mạng, nàng trọng sinh!

Huyền Linh Đại Lục,

Cường giả vi tôn

Đại lục này không phải trái đất, người nơi này có thể tu luyện một thứ gọi là Linh lực. Linh lực là linh khí do thiên địa tạo nên. Người trên đại lục đa số đều có thể sử dụng linh lực, ngoài ra đó, một số người sẽ theo con đường võ đạo, được xưng hô vì Võ Giả. Loại võ giả này cũng không khác Hoa Hạ cổ võ là mấy. "Phế vật" ở nơi này chính là không Linh Lực, không võ đạo, vô dụng phế vật. Mà nàng hiện tại đã có một loại "vinh hạnh" nhận lấy cái danh hiệu này.

Hiện tại nàng là Phượng Lam Nguyệt nhị tiểu thư phủ tướng quân Đông Nhạc quốc, lên ba tuổi nương mất, năm tuổi khảo nghiệm thiên phú vô thuộc tính bị định vì phế vật, từ đó cha không thương, di nương, tỷ muội bắt nạt, bị đuổi vào tiểu viện hẻo lánh. Thân là đích nử tiểu thư lại thua cả hạ nhân trong phủ.

Đúng là thế giới cường giả vi tôn, bị cấp một nhãn phế vật liền bị người người khi dễ, phỉ nhổ.

Ha hả

Phế vật!? Trong từ điển của nàng không có từ này!

Nhục nhã nàng...

Ức hiếp nàng...

Xem thường nàng...

Hảo!Phượng Lam Nguyệt thù của ngươi ____ ta báo!

Nhục nhã ngươi nhân ___ ta tất gấp mười lần đền trả!

Từ nay ta chính là ngươi, nếu đã dùng thân thể của ngươi, ta cũng nên đền đáp một chút, ta tất nhiên sẽ thay ngươi "đền đáp" bọn họ!_____

Tiếp thu hết thải, Lam Nguyệt mở mắt, ánh sáng khiến nàng chớp mắt vài lần rồi trực tiếp mở ra, đập vào mắt nàng là ba nữ tử.

Người đứng giữa một thân phấn y, chừng mười hai tuổi, gương mặt thanh tú, tóc đen tết bím, búi lên thành 2 quả đào, hai búi tóc cài trâm vàng xinh đẹp, nhìn thoáng qua phi nộm đáng yêu nếu bỏ qua nét dữ tợn trên gương mặt nàng.

Theo trí nhớ của Phượng Lam Nguyệt nàng biết nữ hài tử này là Phượng Lam Thanh, tam tiểu thư, con gái Phong di nương.

Hai cô gái bên cạnh là nha hoàn của nàng.

Lam Nguyệt xoay cổ tay, hơi dùng lực, dây trói bung ra, nàng từ trên trần nhà rơi xuống, đáp xuống 1 cách an toàn, Lam Nguyệt nhìn nhìn trên người vết thương hơi nhíu mày.

Cái này.... Đánh cũng quá tàn nhẫn đi!

Phượng Lam Thanh há mồm, chỉ tay vào Lam Nguyệt, kinh ngạc hô.

"Ngươi như thế nào cởi trói được"

Lam Nguyệt nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua chút sát khí, rất nhanh biến mất, nàng đứng dậy, ung dung vuốt lại hỗn độn tóc, xoa xoa trên người vết thương,

cười cươi nói.

"Tam muội muội, ta xuống như thế nào, có liên quan đến ngươi!?"

Lam Nguyệt nhướng mi, tư thế ung dung thông thả ngồi xuống ghế, nào còn dáng vẻ chật vật lúc nãy.

Phượng Lam Thanh đột nhiên rùng mình, nàng cảm thấy áp lực chưa từng có, khí thế này quá cường đại đi!

Lắc lắc đầu, Phượng Lam Thanh tỉnh táo lại, khinh thường hừ một tiếng.

"D** phụ, ngươi có gì để đắc ý, thứ tiện nhân bại hoại như ngươi giữa đường lôi kéo, quyến rũ nam nhân làm mất thể diện tướng phủ ta! Thân mang hôn ước với thế tử điện hạ lại làm chuyện đê tiện này, ngươi còn có mặt mũi để sống! Điện hạ từ hôn ngươi lại đòi sống đòi chết không đồng ý!? Ngươi nghĩ mình là ai? Muốn làm thế tử phi, bằng ngươi cũng xứng!? Tiện nhân! Đê tiện xấu xí".

Lam Nguyệt chóp chóp mắt, nữ hài này__ mới mười hai tuổi lại ăn nói ác liệt như vậy, chậc, chậc.

Lam Nguyệt không chút để ý nói

"Tiện nhân nói ai".

"Nói Ngươi"

"Ồ, tiện nhân đang nói ta nha"

Phượng Lam Thanh đỏ mặt, tức giận trừng mắt Lam Nguyệt, bỗng nghẹn họng, nàng mà lại vừa bị tiện nhân này hố!?

"Tiện nhân! Chết đi!"

Phượng Lam Thanh tức giận vung roi, trường tiên màu đỏ trong tay uốn lượn, mang theo nhàn nhạt màu đỏ linh lực tấn công Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt hơi nghiêng người, tay bắt được trường tiên, xoay 1 vòng, tốc độ nhanh chóng xuất hiện ở Phượng Lam Thanh sao lưng vặn lấy nàng (PLT) cổ tay, dùng roi trói nàng cổ tay.

Phượng Lam Thanh hoản loạn, định vung chưởng, chát 1 tiếng thanh thúy vang lên, trên mặt Phượng Lam Thanh xuất hiện 1 vết máu đỏ tươi, nhiễm đỏ 1 trương mặt thanh tú.

Roi lần nữa vung, lần nữa xuất hiện vết máu trên nửa mặt còn lại.

"Áaaaaa... "

Phượng Lam Thanh hét thảm, hai tay bưng mặt, ngã phệt xuống đất. Kinh hãi nhìn Lam Nguyệt.

"Muội muội, chơi tiên phải cẩn thận a, sao lại để thương mặt a, nhỡ hủy dụng thì..."

Giọng Lam Nguyệt lo lắng, nhưng trên mặt nàng nào có nửa điểm lo lắng.

Hai nha hoàn nhanh chóng ân cần hỏi thăm chủ tử, đúng vậy, các nàng thấy chính là Phượng Lam Thanh ko cẩn thận, tiên quấn phải tay đánh trúng bản thân.

"Ngươi... Ngươi..."

Phượng Lam Thanh chỉ tay vào Lam Nguyệt, được hai nha hoàn đỡ sau đứng dậy, mắng bọn nha hoàn "vô dụng" sau, hất tay nha hoàn, Phượng Lam Thanh hoàn toàn bị doạ đến giật mình, nàng vừa bị Phượng Lam Nguyệt phế vật này đánh?

"Phượng Lam Nguyệt! Ngươi cho bổn tiểu thư chờ! Hôm nay là bổn tiểu thư bất cẩn, tạm tha tiện nhân ngươi! Hừ!"

Chỉ tay vào Lam Nguyệt, Phượng Lam Thanh nổi giận đùng đùng bỏ đi. Nàng hiện tại lo nhất chính là bản thân dung nhan, nào để ý đến phế vật này...

"Tỷ đây chờ ngươi đến a ~".

Cảm thán xong, Lam Nguyệt nhìn xuống góc phòng, một tiểu cô nương chừng mười một tuổi bị ngất ở đó, nàng thân áo cũ, nhiều chỗ chấp vá, tóc búi kiểu quả đào hiện tại rối tung.

Này tiểu cô nương là nàng nha hoàn tên Lục Y, nha hoàn này là mẫu thân cứu về, từ nhỏ theo nàng, dù nàng bị cả phủ ruồng bỏ nha đầu này vẫn luôn theo nàng.

Lam Nguyệt nâng Lục Y lên giường, xem xét xong, biết Lục Y chỉ ngất đi, Lam Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, lúc này nàng mới quan sát nơi này.

Nhìn xung quanh Lam Nguyệt ko khỏi cảm thán "không ngờ to lớn như Tướng phủ lại còn một nơi rách nát như vậy, còn thua nhà kho của nàng kiếp trước".

Cửa sổ rách nát, cửa sập xệ, căn phòng có một chiếc giường, một cái bàn, một cái ghế, một ấm trà, hai cái chén, mà bây giờ đã vỡ mất một cái. Màn giường nhiều chỗ chấp vá, cả chăn gối cũng vậy.

Điều này là phú hào kiếp trước Lam Nguyệt tức giận, kiếp trước nàng giàu vô cùng, tiền bạc nhiều không kể xiết, ăn uống đều là cao lương mỹ vị, nhà ở đều là biệt thự cao cấp.

Tuy nhiên cũng không phải nàng chưa từng sống cực khổ, cũng không lo không thể thích ứng. Nàng tất sẽ kiếm tiền.

Nhìn nhìn thân thể, hiện tại nàng mới mười ba tuổi. Tìm kiếp xung quanh, Lam Nguyệt ngồi trước mảnh gương vỡ, kính ở đây cũng ko như cổ đại ở Hoa Hạ kính đồng, loại kính này khá giống với hiện đại, rõ ràng dễ thấy, Lam Nguyệt nhìn trong gương trương mặt nhỏ. Nữ tử để mái tóc dài che đi hơn nửa gương mặt, Lam Nguyệt bèn vén tóc lên. Nữ hài tử 1 trương nhỏ nhắn mặt, đôi môi nhỏ nhắn, khô nức, da mặt vàng vọt thiếu dinh dưỡng, thiếu nữ ốm yếu đến đáng thương.

Ách, gương mặt này cũng quá doạ người đi! Ban đêm có thể ngạnh sinh sinh doạ chết người a!

Bỗng trên người một trận khô nóng, Lam Nguyệt theo bản thân thủ sờ sờ, trên người lấy xuống một viên đỏ đậm huyết châu. Bên trong màu màu đen hắc khí ở lưu động, bên ngoài lại một màu đỏ huyết sắc. Đây không phải là Hỗn Độn Huyết Châu sao!?

Nàng biết, Huyết Châu là theo nàng từ Hoa Hạ đến, lần này tấn công trung ương tổ chức, nàng đoạt từ đó ra, mà cũng vì đoạt này châu, nàng mới bị như vậy vây quét, mà theo trí nhớ nguyên chủ cái này chưa từng xuất hiện quá.

Chẳng lẽ việc nàng đến đây cùng huyết châu trung gian có quan hệ?

- -----

Full Chương.....

Viết có lúc bị lỗi đánh chữ mn thông cảm giùm Chii

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quân Vô Nhai

~~~~~~~~

Mời mn tiếp tục đọc nha! Ủng hộ cho Chii nhé! (>_<)""

(O_o)"""

....

...

..

.....

Xoay xoay nhìn kĩ cái này Châu, Lam Nguyệt vẫn không biết được cái này Châu rốt cuộc có chỗ nào thần bí. Chẳng lẽ phải vận linh lực? Ách, nàng cũng không có linh lực...

Rốt cuộc nàng đành bỏ cuộc.

Lam Nguyệt tại trong phòng xem xét bản thân thể chất, nàng chẳng lẽ thật sự là phế vật? Nàng thực không thể tu luyện sao??

Theo kí ức của Phượng Lam Nguyệt, Lam Nguyệt ngưng thần, tập trung cảm nhận thiên địa linh khí, nàng cảm nhận được xung quanh có nhiều đóm sáng, dường như bao lấy thân thể nàng đồng dạng, nhưng Lam Nguyệt không biết như thế nào hấp thụ được.

"Làm thế nào hấp thụ a? Rõ ràng tại trước mặt, ta cũng làm theo đúng hướng dẫn, tại sao không hấp thụ được linh khí?"
~~~~~~~~

"Bởi vì ngươi chưa khai linh mạch"

Bỗng nhiên một thanh âm trầm thấp vang lên, Lam Nguyệt giật mình, vội vàng cảnh giác, lạnh giọng quát:

"Ai!!"

"Ngươi có thể gọi ta là Quân Vô Nhai"

"Ngươi gọi cái gì liên quan gì đến ta? Cút ra đây!"

Lam Nguyệt lạnh lùng mở miệng, giọng nói này làm nàng cảm thấy không an toàn, bởi vì nàng không cảm nhận được bất kì khí tức nào cả!

"Hahaha..... Tiểu nha đầu, ngươi muốn thấy cũng được a, ta cho ngươi thấy"

Lam Nguyệt bỗng thấy trước mặt mờ ảo, giống như bị bao phủ bởi sương mù, nàng như bị rơi xuống, vô định trôi nổi trong không gian.

Leng keng...

Không khí văng vẳng tiếng xiềng xích, sương mù như bị đánh tan, Lam Nguyệt nhìn thấy trước mắt một nhà tù màu đen khổng lồ, bên trong giam giữ một con thú, nàng chỉ nhìn thấy bóng ảnh màu đen mờ ảo, dường như là một con..... Chim khổng lồ!?

"Nông cạn, bản tôn là Phượng Hoàng cao quý, lại dám nói ta là loài thú tầm thường kia?"

Quân Vô Nhai như hiểu được Lam Nguyệt ý nghĩ, lần nữa lên tiếng, giọng nói có chút kiêu ngạo.

"Ngươi nhìn thấu suy nghĩ của ta!?"

Lam Nguyệt cũng không phản bác, nàng chỉ tò mò hỏi, hắn có thuật đọc tâm sao a?

"Hừ! Bởi vì ngươi quá xuẩn"

Quân Vô Nhai chỉ hừ nhẹ, nói.

Lam Nguyệt bĩu môi, quan sát xung quanh nói:

"Đây là đâu?"

"Phượng Linh Giới, viễn cổ thần khí, đây là một không gian thiên địa bên trong nó"

"Ồ? Nghĩa là một không gian sống khác?"

Lam Nguyệt có chút kinh hỉ, vậy chẳng phải nàng có một ách chủ bài bảo mệnh sao?

"Đại khái như vậy"

Quân Vô Nhai thanh âm lần nữa vang lên, dường như có chút ý cười.

"A! Thật tốt a!"

"...Đáng tiếc, ngươi hắn không phải chủ nhân của không gian này"

Quân Vô Nhai không nhanh không chậm tạt cho Lam Nguyệt một gáo nước lạnh.

Lam Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói:

"Ngươi nói có sớm quá?"

Nàng hừ lạnh, lẩm bẩm nói:

"Không phải của ta lại nằm trong tay ta, hừ"

"Tuy ngươi không phải chủ nhân của Phượng Linh Giới không thể nhận truyền thừa của nó nhưng có thể tùy ý xuất nhập không gian này, đây cũng xem như hời cho ngươi rồi"

"Xem như cũng không tệ"

Lam Nguyệt thở dài nói.

"Đúng rồi, ngươi nói ta chưa khai linh mạch? Rõ ràng lúc 5 tuổi phải khai rồi chứ?"

Nàng nhanh chóng quay lại vấn đề ban đầu, dường như Quân Vô Nhai có thể giúp nàng a?

"Thể chất của ngươi không giống thường nhân, nào có dễ dàng như vậy"

"Thể chất của ta!?"

Lam Nguyệt nhíu mày, hình như Phượng Lam Nguyệt cũng không có biết cái này a?

"Thánh Linh Tiên Thể, ngươi mang huyết mạch của Cổ Thần, chỉ là trước đây ta chỉ cảm nhận được rất mờ nhạt nhưng hiện tại lại vô cùng mạnh mẽ, rốt cuộc là gì ta cũng không rõ"

Quân Vô Nhai trầm ngâm, hắn cũng không hiểu rõ chỗ này, ngược lại khí tức trên người Lam Nguyệt rất giống một người, hơn vạn năm qua hắn chưa từng quên quá...

Lam Nguyệt nắm tay căng thẳng, không biết có liên quan đến việc nàng trọng sinh hay không?

"Khụ, bỏ đi, ta thấy ngươi vẫn là nói cho ta cách khai linh mạch đi?"

Lam Nguyệt vội vàng chuyển đề tài.

"Không khó"

Quân Vô Nhai chậm rãi nói,

"Có hai cách giúp ngươi khai linh mạch"

"Trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí, nói thử, ngươi muốn ta làm gì?"

Lam Nguyệt ôm hai tay, hai mắt hơi nheo lại, biểu cảm đề phòng.

"Haha.. Nha đầu thông minh"

Quân Vô Nhai cười lớn, cũng không phản bác mà trực tiếp nói ra:

"Chỉ cần ngươi làm một việc, đưa ta thoát khỏi Phượng Linh Giới giam cầm"

"Ngươi không phải nói ta không phải chủ nhân của nó, như thế nào thả ngươi ra?"

Lam Nguyệt khẽ cau mày nói.

"Tuy ngươi không phải chủ nhân của nó nhưng ngươi với nó chắc hẳn có liên hệ, ngươi sẽ làm được"

Lam Nguyệt im lặng chóc lát, lại hỏi:

"Vậy,... Nếu ta làm không được"

"Ngươi sẽ làm được"

Quân Vô Nhai khẳng định nói.

"Được nếu ngươi tin tưởng như vậy, ta đồng ý. Đến lúc đó ta sẽ dốc toàn lực"

Lam Nguyệt gật đầu, giọng mang theo nghiêm túc. Vụ làm ăn này nàng không lỗ, có thể làm.

"Tốt"

Quân Vô Nhai cười một tiếng, Phượng Lam Nguyệt này cùng "nàng" dường như có quan hệ nào đó, hắn biết "nàng" đã không còn, vĩnh viễn cũng sẽ không sống lại, nhưng... Tâm vẫn còn chút hy vọng.

"Cách thứ nhất chỉ cần ba loại dược thảo. Quả Vô Giá Trị, Truy Tinh Thảo, Huyết Sắc Tử Tinh Liên"

Nghe Quân Vô Nhai nói, Lam Nguyệt có chút hồ đồ, này đó cả nàng cùng Phượng Lam Nguyệt chưa từng nghe a!

Mà hình như đều không phải vật phàm!

"Chậc.."

Lam Nguyệt không khỏi tặc lưỡi, nàng hiện tại chính là người nghèo a! Đi đâu tìm???

"Tuy nhiên hiệu quả cũng không phải tốt lắm"

Quân Vô Nhai không nhanh không chậm phán một câu. Lam Nguyệt nghe xong kém chút phun một búng máu.

WTF!!! Đã khó tìm mà hiệu quả lại là không tốt lắm!!!!!

Mặt dù bên trong gào thét cỡ nào nhưng bên ngoài vẫn một mặt bình tĩnh vô cảm. Nàng nói:

"Vậy còn cách thứ hai!?"

"Cách hai rất đơn giản, không cần chuẩn bị dược liệu, hiệu quả rất tốt nhưng quá trình vô cùng thống khổ. Ngươi có thể chọn"

Quân Vô Nhai bình tĩnh trả lời.

"Ta chọn cách hai"

Lam Nguyệt cơ hồ không hề đắng đo trả lời.

"Ngươi chắc chắn? Ta không lừa ngươi, quá trình vô cùng thống khổ"

Lam Nguyệt kiên định nói:

"Ta vẫn chọn cách thứ hai"

"Vì sao?"

Quân Vô Nhai hỏi, giọng có chút chờ mong.

"Không có vì sao. Ta chỉ quan tâm hiệu quả, không quan trọng quá trình."

Thống khổ? Nàng có thống khổ nào chưa từng trải qua? Nhưng quan trọng hơn hết là nàng nghèo a! Đi đâu tìm dược cao cấp như vậy a!! Cách thứ hai lại hiệu quả hơn, lưỡng toàn kì mỹ, tại sao không chọn.

Quân Vô Nhai trong lòng vô cùng hài lòng. Nha đầu nàng rất đáng mong chờ.

"Ngươi nói xem làm như thế nào a?"

Lam Nguyệt vội hỏi.

"Dùng Thiên hoả luyện hoá, khai thông linh mạch. Toàn bộ quá trình sẽ giống như nung chảy thân thể ngươi ra lần nữa tái tạo lại vậy"

Thiên hoả!!??

□□□□□□□□□□□

❄ ❄ ❄

- ----------

Lại xong rồi 1 chương mới!

Ta thấy các nàng quên rồi truyện của ta! Ta rất chăm chỉ mà! Vì vậy...

Chóp chóp mắt

Lăn lăn bán cái manh, cho xin tí sao

(□) cho ta thêm động lực đi các nàng...

(>//////<)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đại náo trù phòng

"Thiên Hoả? Nghe có vẻ rất lợi hại a"

Lam Nguyệt hơi nhướng mi, trầm ngâm nói.

"Thiên Hoả, đây là vật Chí Dương của thiên địa, cực kì bá đạo, có thể thiêu cháy vạn vật. Người có được Thiên Hoả, cơ thể xem như vật chí dương, bách độc bất xâm"

Quân Vô Nhai giải thích.

"Lợi hại như vậy, ta đi đâu tìm a?"

Lam Nguyệt lẩm bẩm, cả ba loại dược thảo kia nàng còn khó có được, huống chi khả gặp bất khả cầu như Thiên Hoả? Aizz,.. cuộc đời thật gian nan a...

"Không cần tìm, Bản tôn chính là nguồn gốc của Thiên Hoả"

Quân Vô Nhai không nhanh không chậm trả lời.

"Nga!? Ngươi?"

Lam Nguyệt kinh ngạc, mang theo chút vui vẻ nói. Thiên Hoả? Phượng hoàng! Chẳng lẽ...

"Ý ngươi Thiên hoả cùng Phượng Hoả có cùng nguồn gốc?"

"Nhạy bén"

Quân Vô Nhai khen một tiếng, tiếp tục nói.

"Chỉ là quá trình bị Thiên hoả thiêu quả thực đau đớn vô cùng, nhục thân như bị chảy ra, rèn luyện sâu trong xương cốt, mới có thể mở ra linh mạch, suốt quá trình cực kì khổ sở, ngươi lại không thể ngất đi, ngươi chịu được sao?

"Không hề! Ta chọn cách thứ hai!"

Nàng từ nhỏ đã chịu không ít đau khổ, có khó khăn nào nàng không thể vượt qua? Thiên hoả mà thôi, muốn làm khó nàng? Hừ!

"Có chí khí, bất quá thân thể ngươi hiện tại quá yếu, không thể trải qua Thiên Hoả tôi luyện"

Lam Nguyệt trầm mặc, nàng cũng biết việc này a, hiện tại đừng nói chịu đựng bị nướng, chỉ sợ vừa tiếp xúc nàng liền trực tiếp không chịu nổi.

"Xem ra ta cần rèn luyện thân thể này một thời gian a"

Lam Nguyệt nói, ý niệm vừa động lập tức rời đi không gian.

"Lão phượng hoàng, lúc đó phải nhờ người rồi"

"Cái gì lão! Ngươi mới lão ta chỗ nào lão a!"

Quân Vô Nhai tức giận mắng.

Lam Nguyệt bĩu môi, không khách khí nói.

"Ngươi hiện tại bao nhiêu tuổi rồi? Ta bao nhiêu? Ngươi còn không chịu bản thân lão? Hừ! Ngươi còn lớn hơn cả gia gia ta!"

Quân Vô Nhai nghẹn họng, trực tiếp im lặng không lên tiếng.

Lam Nguyệt cũng không để ý hắn, tìm một bộ y phục sạch sẽ thay ra.

"Tiểu thư!!!"

Lam Nguyệt đang uống trà thì Lục Y trên giường bật dậy, gương mặt xem ra bị hoảng sợ không nhẹ. Lục Y thấy Lam Nguyệt trên giường liền vội vã chạy đến.

"Tiểu thư, ngươi sao rồi? Tam tiểu thư đi rồi? Ô ô ô... Đều tại Lục Y vô dụng, không bảo hộ tốt tiểu thư ô ô ô..."

Lục Y quỳ dưới chân Lam Nguyệt khóc oà lên, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, khiến Lam Nguyệt nhìn cũng có chút đau lòng.

" Được rồi, không sao rồi! Ngươi đứng lên đi."

Lam Nguyệt nhẹ nhàng đỡ Lục Y đứng dậy, thở dài nói.

"Tiểu thư, Lục Y thật vô dụng, chỉ bị đánh một cái liền ngất đi rồi, hức..."

Lục Y thuận theo Lam Nguyệt tay đứng dậy, lau nước mắt nói.

"Được rồi, ngươi bị đói thành như vậy, như thế nào chịu nổi. Đi! Chúng ta đi tìm thức ăn"

Lam Nguyệt cười hì hì nói, nắm lấy tay Lục Y kéo đi.

"Tiểu.. tiểu thư đi đâu"

"Tất nhiên là Trù phòng rồi! Mau lên!"

...

Trù phòng,

"Nhanh lên, mau chóng chuẩn bị bữa trưa cho phu nhân và tiểu thư, nếu trễ nãi phạt không cho cho ăn cơm!"

Trong trù phòng truyền đến giọng nói chua chát, gắt gỏng, Lam Nguyệt vừa đến không khỏi nhíu mày.

"Tiểu thư, chúng ta về thôi, Trần ma ma đang ở trong, chúng ta chọc không xong a"

Lục Y vội vàng kéo Lam Nguyệt lại, liên tục lắc đầu, mày cũng nhíu chặt đầy lo lắng.

Trần ma ma? Đây là người quản lí trù phòng? Tốt! Nàng muốn xem người ăn bớt đồ của nàng là người thế nào a

"Sợ cái gì! Có tiểu thư ngươi ở đây"

Lam Nguyệt trừng mắt với nàng, sau đó xoay người bước vào.

Lam Nguyệt vừa bước vào không khỏi có chút tán thưởng, nơi này cũng không tồi, rộng lớn, thoáng mát, cũng sạch sẽ.

Lam Nguyệt bước vào cũng không có ai chú ý đến nàng, Lam Nguyệt cũng mặc kệ, nàng đi đến bàn thức ăn, ngồi xuống, chuẩn bị động đũa nếm thử thì giọng nói chua chát kia lại truyền đến.

"Phế vật! Dám vào trù phòng! Chỗ này không phải chỗ của ngươi! Cút đi!"

Trần ma ma bước đến, bà ta một thân ụt ịt thịt, cả người như một cái lu to lăn đến, tuy mập nhưng động tác không quá chậm, đưa tay giật lấy đũa của Lam Nguyệt. Lam Nguyệt ánh mắt loé lên, trở tay gắp lấy tay Trần ma ma.

"Aaa"

Trần ma ma hét lên, muốn rụt tay lại nhưng Lam Nguyệt giữ quá chặt Trần ma ma không cách nào rút ra được.

"Tiện nhân! Mau buông tay!!"

Trần ma ma hét lên, bàn tay bị kẹp chặt đến đỏ lên, cả người đều run lên.

Gương mặt Lam Nguyệt tối sầm, nàng vừa đến thế giới này, một câu mắng tiện nhân, hai câu mắng tiện nhân! Lão hổ không thị uy ngươi tưởng ta là mèo bệnh?

Nghĩ đến đây, Lam Nguyệt không khỏi siết chặt đũa, bàn tay Trần ma ma mơ hồ đang gỉ máu.

"Aaa... Phế vật còn không mau giúp ta! Tiện nhân! Mau buông ra! Nếu không.... nếu không....."

Trần ma ma đau đến hét lên, nói năng cũng lộn xộn cả lên.

Đám nha hoàn định tiến lên giúp thì Lam Nguyệt đứng dậy, đảo mắt xung quanh, gương mặt lạnh như băng.

Bọn nha hoàn sắc mặt đều tái nhợt, cảm giác từng đợt lạnh lẽo, giống như các nàng dám tiến lên lập tức sẽ không đường sống sót. Đám nha hoàn nhao nhao lùi lại.

Lam Nguyệt nhìn đang kêu la Trần ma ma, đũa trong tay càng siết chặt,

"Nếu không? Ngươi sẽ làm gì a"

Lam Nguyệt cười một tiếng buông đũa ra, Trần ma ma lảo đảo lùi về sau, được nhà hoàn phía sau đỡ lấy, bà ta tức giận đẩy nha hoàn ra, mắng:

"Cút! Một đám phế vật!"

"Tiển tiện nhân! Lúc nãy do ta không chú ý, lần này để xem ta như thế nào đánh chết ngươi!"

Trần ma ma tức giận rống lên, rút ra một cây roi da, hướng Lam Nguyệt đánh tới. Trần ma ma tuy không có linh lực nhưng lại là một chiến sĩ, nếu như là Phượng Lam Nguyệt tất nhiên bị một roi này đánh thảm.

Nhưng...

Lam Nguyệt hơi kéo khoé miệng, lộ ra chút tươi cười quỷ dị, nàng nâng tay, dễ dàng nắm roi da trong tay.

"Ngươi..."

Trần ma ma kinh ngạc nhìn thiếu nữ trước mắt, sao có thể? Phượng Lam Nguyệt là phế vật ai ai cũng biết, tại sao có thể nắm lấy roi của bà? Đáng ra hiện tại nàng nên nằm dưới đất mà khóc lóc cầu xin tha thứ chứ? Tại sao??

"Phượng Lam Nguyệt! Tiện nhân! Mau buông ra!"

Lam Nguyệt gương mặt tươi cười đáp một tiếng "được a" lập tức buông ra, Trần ma ma theo quáng tính ầm một tiếng nằm trên đất.

Trần ma ma đau đến đầu óc đều "ong ong" tiếng vang, bà ta tức giận chỉ vào mặt Lam Nguyệt, điên cuồng mắng:

Nương ngươi là tiện nhân cho tướng quân đội nón xanh, ngươi cũng là tiểu tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân!"

Gương mặt tươi cười của Lam Nguyệt cứng lại, dần dần chính là âm trầm xuống.

Mắng nàng tiện nhân, không sao!

Mắng mẫu thân nàng, chết!

Ánh mắt Lam Nguyệt lướt qua một tia sát ý. Nàng sống lại thành Phượng Lam Nguyệt, thì hiện tại nàng chính là Phượng Lam Nguyệt. Xúc phạm mẫu thân của Phượng Lam Nguyệt chính là xúc phạm mẫu thân nàng! Tuyệt không thể tha thứ!!!!

"Ngươi vừa nói gì cơ?"

Lam Nguyệt nói, không có chút cảm xúc, nhưng không khí dường như đang lạnh lẽo dần.

Trần ma ma rung lên, bà cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, bà cũng cảm nhận được, Lam Nguyệt động sát ý.

"Phượng Lam Nguyệt! Ngươi muốn làm gì? Ta là người của phu nhân, ngươi không được động đến ta! Ngươi... A"

Lam Nguyệt nắm lấy cổ nàng ta, từ từ đưa lên, Trần ma ma vùng vẫy, không nói được nữa, nàng lại thông thả nói:

"Vậy sao"

Xong, bàn tay dùng sức, người trong trù phòng chỉ nghe rắc một tiếng, Trần ma ma hét thảm, đầu nghiêng sang một bên, cả người xụi lơ.

Bọn nha hoàn hét lên, Lam Nguyệt ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, lập tức che miệng, ánh mắt kinh hoàng nhìn Lam Nguyệt liên tục lùi lại.

Nô tì bị loạn côn đánh chết không phải các nàng chưa thấy người chết bao giờ, nhưng cách Lam Nguyệt giết Trần ma ma quá kinh hãi, các nàng vô cùng hiểu Trần ma ma tàn nhẫn, nhưng không ngờ...

Lam Nguyệt vứt Trần ma ma xuống, nàng chán ghét liếc qua, dùng một chiếc khăn lau tay, rồi vứt lên xác Trần ma ma.

Lục Y cũng khiếp sợ, nhưng cũng không đến nỗi thất thố hét lên, nhưng gương mặt lại trắng bệch.

Lam Nguyệt lướt mắt qua nàng, hơi gật đầu.

Tuổi nhỏ đã giữ bình tĩnh tốt như vậy, không tồi.

"Các ngươi xử lí đi!"

Lam Nguyệt quay sang các nha hoàn theo Trần ma ma, nhàn nhạt nói.

"Vâng, vâng, nhị tiểu thư"

Đám nha hoàn vội dập đầu lia lịa, khiên xác Trần ma ma đi.

Lam Nguyệt cũng không muốn ở lại, bảo Lục Y đem chút đồ ăn mang trở lại tiểu viện.

- --

Cầu sao _____

À xém tí quên, ta viết truyện lâu rồi, các nàng đọc cho ý kiến ta đi! Sao các nàng lặng yên đến thế a ~

mắt long lanh❤□❤

Người đừng lặng yên đến thế~ □□□

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhiệm Vụ Đường

Sau khi trở lại tiểu viện, Lam Nguyệt cùng Lục Y dùng một bữa no nê xong, nàng liền lên kế hoạch huấn luyện bản thân.

Lam Nguyệt thay một bộ y phục gọn gàng, thoải mái, bước ra sân.

"Phù... Đầu tiên là chạy vài vòng sân đã"

Lam Nguyệt bắt đầu chạy, tiểu viện này cũng không lớn lắm, rất nhanh liền sẽ được một vòng.

Sau một canh giờ.

Hộc.... Hộc...

Lam Nguyệt thở hồng hộc, thân thể này quá nhược, nàng vừa chạy hơn trăm vòng liền đã cố hết sức, xem ra không thể gấp gáp được.

Lam Nguyệt nghỉ ngơi chốc lát, bắt đầu trong sân đánh Thái Cực.

Loại võ này là nàng được một bằng hữu dạy, nàng ta là người của một Cổ Võ thế gia, tinh thông Cổ võ, vô cùng lợi hại, một trong hai đối thủ mạnh nhất của nàng. Đánh Thái Cực giúp rèn luyện sức khoẻ, càng giúp thân pháp thêm linh hoạt, nhanh nhẹn. Nàng cũng rất thích. Rảnh rỗi liền đem ra tập.

Lam Nguyệt đang tập trung đánh Thái Cực thì.

Rầm.

Cánh cửa tiểu viện mở tung ra, một đám hạ nhân đùng đùng kéo vào, tiến thẳng đến chỗ Lam Nguyệt. Nàng cũng dừng tay, quay lại nhìn bọn họ. Đến rồi a...

Một tên hạ nhân đứng đầu bước lên một bước, cao ngạo nhìn xuống Lam Nguyệt, nói:

"Phế vật! Phu nhân gọi ngươi đến Lan Ý viện, đưa nàng đi!"

Tên đứng đầu ra lệnh, những hạ nhân phía sau định tiến lên túm lấy Lam Nguyệt, nàng lách người, tránh khỏi bọn chúng.

Tên cầm đầu thấy vậy, nổi giận quát:

"To gan! Ngươi dám phản kháng!"

Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên nhanh như chớp bắt được cổ hắn đưa lên cao, tên hạ nhân kia hoảng sợ giãy giụa.

"Phế vật! Ngu xuẩn! Buông bổn đại gia ra!"

Lam Nguyệt nhìn hắn, khoé môi khẽ nhếch:

"Một đám tạp nham cũng muốn trước mặt bổn tiểu thư làm càn? Muốn chết?"

Lam Nguyệt vung tay ném, tên hạ nhân vẽ một đường trên không, bay thẳng ra ngoài, ầm một tiếng trùng trùng ngã trên mặt đất, không biết sống chết.

Đám hạ nhân còn lại rung lên, khiếp sợ lùi về sau.

Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, nở nụ cười:

"Về nói với chủ mẫu các ngươi, muốn gì liền đến, ta chờ!"

Bọn hạ nhân run lên, cũng không dám phản bác, xem ra nhìn tên kia liền biết điều chút.

"Cút"

Cả đám như được đặc sá, cuống cuồng bỏ chạy, đem theo tên hạ nhân kia không biết sống chết cũng lôi đi.

Lam Nguyệt không nhìn nữa, xoay người vào phòng.

"Cơ thể đã tốt nhiều, xem ra chỉ cần vài ngày có thể tiếp nhận Thiên hoả"

Lam Nguyệt lẩm bẩm, cứ như vậy cũng không phải cách, nàng cần kiếm tiền a, xem ra phải ra ngoài tìm chút tiền vậy.

Lam Nguyệt trầm ngâm chóc lát, tìm một chiếc áo choàng đen cũ, khoác lên người, ra ngoài.

>>>>>>>

Đế Đô, trung tâm Đông Nhạc quốc, cũng là nơi Hoàng thất đóng đô, phố hoa náo nhiệt, người người qua lại, tấp nập trù phù.

Lam Nguyệt một thân hắc y, đi lại trên đường, xem ra dị giới này cũng không khác phong kiến Hoa Hạ là mấy, chỉ có vẻ không có quy quy củ củ như phong kiến ở Hoa Hạ lắm, quần áo cũng có chút khác biệt, đa số Huyền linh đại lục đều tu luyện linh lực, nên nữ nhân cũng sẽ tập võ, cũng không nhất thiết quần áo dài, cũng sẽ có một ít váy ngắn tiểu cô nương trên đường, nhưng vẫn mang chút nét cổ đại.

Nhận xét xung quanh chóc lát, Lam Nguyệt đến trước cửa một nơi gọi là "Dong binh đoàn nhiệm vụ đường".

Nàng đội lên đấu bồng, che khuất dung nhan, lúc này mới bước vào. Bất quá vừa đến cửa, hai cánh tay chặn nàng lại, một giọng nói vui đùa vang lên:

"Tiểu oa nhi, nơi này không phải nơi ngươi có thể ngoạn, mau mau về nhà a! Mẫu thân ngươi đang chờ đâu"

Lam Nguyệt nhìn lại, một tên hán từ cao to đứng trước mặt nàng. Ánh mắt có chút buồn cười nhìn nàng.

Nàng cũng không nói gì, bỏ qua nam tử tiến vào. Nam tử thấy nàng không để ý đến hắn, nổi giận, đưa tay định bắt lại nàng. Bất quá hắn vừa định đưa tay đến, Lam Nguyệt hơi nghiêng người tránh đi, trở tay nắm lấy tay áo hắn, cơ thể mềm mại nghiêng đi, bàn tay vô cùng nhẹ nhàng xoay một vòng, đánh lên người hán tử. Một chưởng tưởng chừng như tùy ý, lại khiến hán tử bật ra xa, khó khăn lắm mới đứng vững.

Lam Nguyệt thu tay, lành lạnh đứng tại đó.

Hán tử giật mình, tuy có chút tức giận nhưng nhiều hơn là kinh sợ, người này hắn không là đối thủ. Hán tử cắn răng, nắm tay hơi cúi người nói:

"Vị công tử này, tại hạ mạo phạm, mong thứ lỗi"

Lam Nguyệt hơi gật đầu, tỏ vẻ không có gì, còn người xung quanh lại là khiếp sợ. Không khỏi hơi bàn tán.

"Tiểu tử này là ai?"

"Thạch Sơn là một võ giả cao cấp a! Ở Dong Binh đoàn cũng thuộc hàng cao thủ, không ngờ nhất chiêu liền bài lui"

"Tuổi dường như còn rất nhỏ a"

"Xem ra không phải nhân vật tầm thường.."

"..."

Xung quanh bàn tán Lam Nguyệt cũng không để ý, xoay người đến bản nhiệm vụ.

Hán tử kêu Thạch Sơn kia cũng không để ý, thế giới này cường giả vi tôn, ngươi mạnh ngươi liền có quyền lực, cũng không có gì là nhục nhã. Thạch Sơn

thấy Lam Nguyệt đến bản nhiệm vụ cũng là đi theo, hắn cười hì hì nói:

"Công tử, ngươi muốn tìm nhiệm vụ?"

"Ừ"

Lam Nguyệt tùy ý đáp, cũng không giải đáp hắn cách gọi, nam cũng tốt, nữ cũng được, nàng không quan tâm chuyện này lắm. Lam Nguyệt lại nhìn một lượt trên bản nhiệm vụ. Nhiệm vụ đường chia thành Hạ cấp, Trung cấp, Cao cấp cùng Thượng cấp nhiệm vụ.

Cấp càng cao phần thưởng càng nhiều. Người nhận nhiệm có thể kết bạn lập dong binh đoàn cùng làm nhiệm vụ. Cũng có thể nhận nhiệm vụ cá nhân.

"Công tử, ngươi có hay không hứng thú vào dong binh đoàn chúng tay làm nhiệm vụ? Chúng ta còn thiếu một danh ngạch a!"

Thạch Sơn lại nói, thái độ như cũ cung kính.

Lam Nguyệt trầm ngâm chóc lát, quay sang hắn hỏi:

"Cái gì nhiệm vụ?"

Thạch Sơn hơi ngẩn ra, bỗng chóc mừng như điên, hắn biết Lam Nguyệt nhận lời, vội vàng nói:

"Là cao cấp nhiệm vụ, săn giết một đầu Xích Kim Sư cấp 5"

Lam Nguyệt hơi gật đầu, Cấp 5 cũng không dễ dàng, ít nhất với nàng hiện tại muốn cùng nó đấu cũng không tốt.

"Khi nào đi?"

Như sợ Lam Nguyệt đổi ý, Thạch Sơn vội nói:

"Một tháng sau, điểm gặp tại nhiệm vụ đường này"

Lam Nguyệt gật gật đầu:

"Được, ba ngày sau gặp"

Lam Nguyệt xoay người rời đi, Thạch Sơn lại kêu lên hỏi:

"Khoan đã, ta chưa biết tên công tử?"

Lam Nguyệt hơi dừng lại, hơi nghiêng đầu nói:

"Nguyệt Ảnh"

Sau đó bước chân rời đi.

><><><><><><><><><><

Oai hăm ^(3)^

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cứu giúp

Rời khỏi Nhiệm vụ đường, Lam Nguyệt dở đấu bồng xuống, cất bước trên đường phố ồn ào, nàng ghé vào cửa hàng, mua chút đồ dùng. Số tiền Phượng phủ phân phát cho nàng không nhiều, chỉ đủ nàng mua một ít đồ dùng lung tung.

Lam Nguyệt rời khỏi cửa tiệm, trên đường trở về nhà. Nàng bước ngang một hẻm nhỏ, bỗng truyền đến tiếng mắng:

"Cẩu tạp chủng! Dám đánh ta? Đánh chết ngươi!!"

Lam Nguyệt liếc mắt nhìn, một đám tiểu tử vây đánh một tiểu khất cái trên đất, đám tiểu tử kia quần áo khá đẹp, chắc là con nhà giàu, còn tiểu khất cái một thân áo nâu, lấm lem, đầu tóc bù xù, tuy bị đánh nhưng lại không rên lấy một tiếng.

"Các ngươi cho ta đánh! Dám vô lễ với bổn thiếu gia? Đánh"

"Tạp chủng ngu xuẩn! Haha..."

Lam Nguyệt bỗng có chút bội phục, đứa trẻ này rất mạnh mẽ a! Cũng không nhỏ hơn nàng bao nhiêu tuổi a.. chậc..

"Cả đám người ức hiếp một người xứng mặt nam nhi sao? Không bằng để tỷ tỷ cùng các ngươi chơi?"

Thanh âm trong trẻo vang lên, mang theo một tia cười khẽ, nhẹ nhàng như tiếng chuông bạc, đám trẻ không khỏi quay đầu, trước mặt chúng là một bóng dáng ngược sáng, không rõ dung nhan, tóc dài cùng áo bào phất phố trong gió, thích nghi với ánh sáng đôi chút, bọn chúng nhìn thấy một thiếu nữ ốm yếu, gương mặt hơi vàng vọt, nhìn liền liên tưởng đến một nha đầu tay trói gà không chặt.

Bất quá khí tức quá mức lạnh lẽo, nàng gương mặt mang tươi cười nhưng họ lại thấy lạnh lẽo đến thấu xương.

Rùng mình một cái, cả đám quay nhìn tiểu tử trên đất, tên đứng đầu đá hắn một cái, mắng:

"May cho ngươi! Đừng để ta gặp lại! Hừ! Chúng ta đi"

Cả đám kéo đi, hướng ngược lại cũng không dám đến chỗ Lam Nguyệt.

"Ưm.."

Lúc này đứa trẻ trên đất khẽ rên một tiếng, lòm còm bò dậy.

Lam Nguyệt tiến đến gần, định đưa tay đỡ hắn dậy. Hắn né tránh nói, giọng có chút khàn:

"Không cần"

Lam Nguyệt ngẩn ra, có chút buồn cười sờ sờ mũi. Nàng làm vậy, có hay không đã xúc phạm tự tôn của hắn?

Nghĩ nghĩ, Lam Nguyệt thu tay, nàng mở miệng:

"Thái quá"

Hắn ngước lên nhìn nàng, Lam Nguyệt không khỏi giật mình.

Đồng tử màu đỏ? Thật quỷ dị a...

"Ngươi... Không sợ!?"

Hắn mở miệng, có chút nghi hoặc hỏi.

"Nga?"

Lam Nguyệt cười cười, cũng không cảm thấy hắn có gì đáng sợ, huyết đồng tử kia?

"Có gì đáng sợ? Chẳng lẽ vì nó ngươi thành như vậy?"

Hắn trầm mặc, không có trả lời, đứng dậy, định rời đi.

"Tiểu tử, ngươi thật không lễ phép a! Tỷ tỷ đang nói ngươi đó!"

Lam Nguyệt đi theo, không cảm thấy có gì không ổn.

Hắn liếc nàng một cái, lành lạnh mở miệng:

"Không nhìn ra ngươi lớn hơn ta bao nhiêu, ta vì cái gì kêu tỷ tỷ?"

"Ách"

Nàng quên mất, hiện tại nàng cũng là hài tử a...

"Tốt xấu ta cũng lớn hơn ngươi a, lại còn vừa cứu ngươi"

"Ta nhờ ngươi?". Hắn hỏi:

Lam Nguyệt nghĩ nghĩ lắc đầu.

"Vậy tại sao ta phải cảm tạ ngươi?"

Lam Nguyệt nghẹn họng, không biết nên nói gì. Bởi vì hắn nói đúng a! Không ngờ Lam Nguyệt nàng cũng có ngày tranh không lại người a.

"Ài, xem như ta xui xẻo đi? Tốt, ngươi không cần ta liền đi a"

Nàng cũng không quan tâm nữa, bước đi.

Hắn ngước mắt nhìn nàng rời đi, đã bao lâu rồi, hắn chưa được ai quan tâm? Bỗng Lam Nguyệt xoay người, hắn giật mình dời ánh mắt, Lam Nguyệt kêu hắn một tiếng, hướng hắn ném.

Hắn đưa tay bắt được, có chút ngơ ngẩn.

"Thuốc trị thương, tuy không phải cái gì thượng phẩm, bất quá thương của ngươi vẫn là trị được a"

Nói xong xoay người liền đi.

"Ngươi không giống người thích lo chuyện người khác"

Quân Vô Nhai trong Phượng Linh Giới bỗng mở miệng.

"Vậy sao?"

Lam Nguyệt cười cười hỏi.

Quân Vô Nhai cũng không trả lời, hắn im lặng.

Nàng cũng không phải loại người gặp chuyện bất bình đưa tay tương trợ gì. Chẳng qua lúc nhìn thấy hắn, nàng bất tri bất giác nhìn thấy bản thân lúc sáu tuổi, khi đó cha mẹ nàng song song bị ám sát, nàng một người lưu lạc, khắp nơi chịu sỉ nhục, đánh đập, sau đó không lâu liền bị tổ chức mang đi.

Gương mặt Lam Nguyệt xẹt qua chút đen tối, lại mang theo chút đau thương.

Vốn dĩ nàng sẽ như bao đứa trẻ khác, lớn lên trong vòng tay cha mẹ, sẽ đến trường, sẽ có bạn bè, có tuổi thơ thật đẹp, nhưng nàng vĩnh viễn không có a...

Lần này trọng sinh, vốn thầm nghĩ có phải hay không sẽ được cha mẹ yêu thương, nhưng trời đúng là phụ lòng người, nàng vĩnh viễn không có được...

Đè lại cảm xúc, chóc lát Lam Nguyệt đã trở lại tiểu viện nhỏ.

"Tiểu thư? Ta chuẩn bị nước ngươi muốn tắm chút?"

Lục Y thanh âm bên ngoài truyền đến, Lam Nguyệt đem áo choàng cất, lúc này mở miệng:

"Được"

>>>>

Phù~

Lam Nguyệt ngồi ngã trên giường, ý niệm hỏi Quân Vô Nhai:

"Ngươi khi nào giúp ta a?"

Quân Vô Nhai biết nàng nói đến cái gì, im lặng chốc lát mới nói:

"Ngày mai có thể"

"Ân"

Lam Nguyệt gật đầu, ngày mai, ba ngày sau liền đi làm nhiệm vụ, sau khi cải thiện được phế vật thể chất, lúc đó sẽ dễ dàng hơn chút.

"Sau khi giúp ngươi, có lẽ ta sẽ ngủ say một thời gian"

"Ngủ say?"

Nghe Quân Vô Nhai nói, Lam Nguyệt không khỏi giật mình.

"Ừ"

Lam Nguyệt có chút lo lắng, hắn giúp nàng sẽ chịu thương tổn? Vậy...

"Ngươi không sao?"

"Ừ"

"Quân Vô Nhai, cảm ơn ngươi"

Lam Nguyệt nói, giọng mang theo chân thành, Quân Vô Nhai có chút kinh ngạc, nha đầu này lần đầu nghiêm túc như vậy. Nàng đối hắn cảm ơn?

"Không có gì, giúp ngươi cũng là giúp ta"

Lam Nguyệt cười khẽ, nàng biết chứ, nhưng vẫn cảm thấy bản thân có chút lời.

Lam Nguyệt còn định nói tiếp thì ngoài sân truyền đến tiếng hét:

"Cút!"

Thanh âm phá cửa vang lên, Lam Nguyệt nhìn thấy Lục Y chật vật phá cửa bay vào, Lam Nguyệt vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng.

"Phế Vật! Mau cút ra đây!"

Thanh âm kia lần nữa vang lên, truyền vào phòng.

Lục Y ho một tiếng, phun ra một búng máu:

"Tiểu thư... Ta vô dụng, không cản được họ... Khụ khụ..."

Lam Nguyệt gương mặt trầm xuống, ánh mắt loé lên ánh sáng lạnh. Nàng đỡ Lục Y lên giường, bước ra cửa, nhìn thân ảnh đỏ rực chói mắt giữa sân.

Lão nương không tìm các ngươi tính sổ, các ngươi lại tìm đến gây sự. Được, nợ mới nợ cũ, ta tại đây tính luôn một thể!

- ----------

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tới cửa

"Phượng Lam Nguyệt! Cút ra đây cho ta!"

Thanh âm giận dữ của Phượng Lam Thanh truyền đến. Nàng một phấn hồng y phục, tóc điểm trân châu trang sức, trên tay một cây trường tiên đỏ rực, tản ra lập loè linh lực, cạnh nàng vẫn là hai nha hoàn Lam Nguyệt gặp trước đó.

"Ồ? Cơn gió nào thổi Tam tiểu thư đến đây a?"

Lam Nguyệt ngồi trên ghế bình tĩnh rót cho bản thân một ly trà, à không là nước, bởi vì viện của nàng không có trà.

"To gan! Bổn tiểu thư đến ngươi dám không ra đón!?"

Phượng Lam Thanh tức giận quát, tay cầm trường tiên chỉ thẳng vào Lam Nguyệt.

"Nha? Chẳng lẽ một con chó đến cửa viện ta sủa ta còn phải đến chào đón nó, mời nó uống trà?"

Lam Nguyệt cười nhạt nói, gương mặt rõ ràng là tươi cười nhưng lại làm ba người đứng ở cửa vô ý thức rùng mình.

Phượng Lam Thanh khôi phục lại tinh thần, lúc này mới biết Lam Nguyệt mắt nàng, gương mặt tức giận đến đỏ bừng.

"Ngươi... Ngươi dám mắng ta?"

"Ồ? Hoá ra cẩu là tam muội a? Thật khiến tỷ tỷ là ta mở mang tầm mắt a"

Lam Nguyệt cười đến híp cả mắt, tay vân vê ly trà.

Phượng Lam Thanh thẹn hoá hoá giận, trường tiên trong tay vung lên, tựa như một đầu linh xà thẳng tấn công đến chỗ Lam Nguyệt.

Mắt thấy trường tiên sắp chạm đến mặt Lam Nguyệt, bỗng ly trà vung lên, trường tiên vốn chạm đến mặt Lam Nguyệt liền đánh vào ly trà, nước trong ly văng ra, tạt ướt cả người Phượng Lam Thanh.

"Á"

Phượng Lam Thanh hoảng hốt hét lên một tiếng, tuy nhiên nước trong ly cũng không phải quá nóng, sẽ không đến mức gây bỏng.

"Phượng! Lam! Nguyệt!"

Phượng Lam Thanh bị Lam Nguyệt chọc giận, toàn lực tấn công, dùng mười phần lực lượng tấn công Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt cũng không xem thường, vội vàng né tránh, tóm lại nàng vẫn là một phế vật không tu vi, dùng có kĩ thuật chiến đấu tốt, có thể so với võ giả cao cấp, nhưng đối mặt một linh sư một đòn toàn lực, dù là cao cấp võ giả cũng không thể xem thường, vẫn phải có chút cẩn thận.

Bất quá Phượng Lam Thanh chỉ là một Sơ Linh cảnh hậu kì, kinh nghiệm chiến đấu không cao, dù mười thành lực lượng, dù nàng không tránh cũng không gây cho nàng tổn thương quá lớn. Aizz nhưng nàng cũng không muốn bị thương a ~

Vì vậy Lam Nguyệt thân ảnh nhoáng lên, bỗng chóc cướp đoạt trường tiên trong tay Phượng Lam Thanh, một cước tung ra, cả ba người kia lập tức bay thẳng vào phòng.

Lam Nguyệt đứng ở cửa, gương mặt thượng mang theo tươi cười, nhưng vào mắt đám người Phượng Lam Thanh lại như quỷ địa ngục tu la, lạnh lẽo đáng sợ.

"A...a.. quỷ... Có quỷ a..."

Phượng Lam Thanh cả người rung rẩy, hai nha hoàn bên cạnh nàng cũng không khá hơn là mấy, bọn họ đồng tử co lại, gương mặt hốt hoảng đến dữ tợn, tựa như bị thật lớn đả kích.

Lam Nguyệt nhíu nhíu mày, không vui nói:

"Cái gì quỷ nha! Bổn tiểu thư như vậy xinh đẹp, giống cái gì quỷ! Hừ"

Quân Vô Nhai nghe nàng nói mà thật sự muốn cắt lưỡi. Nàng đẹp? Bộ dạng hiện tại của nàng ra ngoài buổi tối cũng có thể doạ quỷ a!

Phượng Lam Thanh phục hồi lại tinh thần, lúc này tức giận đứng lên, nhào đến chỗ Phượng Lam Nguyệt, thét:

"Tiện nhân! Đi chết cho ta!"

Lam Nguyệt đơn giản nghiêng người, Phượng Lam Thanh mất đà tại cửa, xuýt té ngã, Lam Nguyệt thấy vậy liền tốt bụng cho nàng một đạp, trực tiếp bay ra cửa.

Lam Nguyệt vung lên trường tiên, cuốn lấy hai nha hoàn, một lần hướng ra cửa ném.

"Á"

Cả ba người đau đớn hét lên, thảm nhất vẫn là Phượng Lam Thanh bị hai nha hoàn đè lên, Lam Nguyệt quan sát chốc lát, ách, không nhẹ a!

Lam Nguyệt cầm trường tiên ném ra, khoé môi cong lên:

"Tam muội, bị một "phế vật" đánh, tư vị như thế nào a~"

Nói xong định đóng cửa lại, nhưng nhìn lại cửa viện, ách, xem ra không đóng được rồi a, nàng xoay người bước vào.

Lát sau nàng nghe tiếng Phượng Lam Thanh rống to:

"Phượng Lam Nguyệt! Tiện nhân! Ta tuyệt đối không để ngươi sống yên"

Lam Nguyệt cũng không thèm để ý, nàng ta có bao giờ để nàng sống yên sao?

"Haha.... Phượng Lam Nguyệt, ta không nhìn ra ngươi đẹp chỗ nào a"

Lam Nguyệt vừa vào phòng, Quân Vô Nhai không khách khí cười lớn nói.

Lam Nguyệt bĩu môi, hiện tại nàng đúng là không xinh đẹp, nhưng chẳng qua làn da bị vàng, hơi ốm yếu, nếu điều dưỡng tốt, tuy không chắc sẽ khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng sẽ không quá khó coi a. Lam Nguyệt chỉ "Hừ" một tiếng

"Tại sao ngươi không ra tay?"

Lam Nguyệt biết Quân Vô Nhai nói cái gì, nàng bình tĩnh ngồi xuống, đúng là lúc nãy nàng đã động sát ý, bất quá cuối cùng nàng lại không ra tay, nên Quân Vô Nhai hỏi nàng.

"Không vội, chưa phải là lúc"

Lấy năng lực hiện tại của nàng, muốn giết Phượng Lam Thanh không khó nhưng muốn cùng cả phủ tướng quân là địch nàng không có năng lực đó.

_____

Tay áo vung lên, đánh bạch liên hoa lộ nguyên hình!

Mỗ nam: khi nào ta mới có đất diễn

Chii: rất nhanh thôi haha...

Mỗ nam: ta nghe câu này lâu rồi. Khi nào! *Sát khí*

Chii: *cười đến một mặt vô hại* đợi đủ sao đã! Đến! Bán cái manh ta nhanh cho người ra mắt! □□□

Mỗ nam: (=_=)!!!!!!¡¡¡¡

Các nàng năm mới zui zẻ!

HAPPY NEW YEAR 2019 □□□□□□□□□□□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khai linh mạch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Được rồi, đêm nay bắt đầu đi"

Quân Vô Nhai thu liễm ý cười, nghiêm túc nói.

Lam Nguyệt hơi nhướng mi, có chút mong chờ, gật gật đầu đáp:

"Được"

Thời gian nhanh chóng trôi qua, màn đêm buông xuống, trong phòng Lam Nguyệt lập loè ánh đèn, mờ mờ ảo ảo. Nàng trong Phượng gia vốn không có địa vị, nên cũng không có dạ minh châu sôi sáng như những viện khác, trong toàn bộ tiểu viện cũng chỉ có nến để đốt.

Lục Y giúp nàng trải lại giường, Lam Nguyệt ngồi trên bàn, ánh sáng chiếu rọi nàng một nửa gương mặt, nhìn không đến đáy mắt, cũng không rõ nàng đang nghĩ gì.

Lúc Lục Y bước qua nàng mới nói:

"Được rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, nếu ta không gọi, dù có nghe thấy gì cũng không được tiến đến, rõ sao?"

Lục Y giật mình, định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn mím môi, nàng nhẹ nhàng đáp:

"Vâng, nô tì đã rõ"

Lục Y bước ra phòng, quay lại nhìn Lam Nguyệt một chút, ánh mắt có chút lo lắng, nhưng cũng đóng cửa sau đó rời đi.

"Ngươi đã chuẩn bị tốt? "

Thanh âm Quân Vô Nhai truyền đến, Lam Nguyệt ánh mắt ngưng lại, nàng tiến đến bên giường ngồi xếp bằng, nàng nâng Phượng Linh Giới lên trước mặt.

Một luồng ánh sáng màu đỏ từ vòng tay thoát ra, nhưng tụ thành một bóng người, tuy không rõ ràng lắm nhưng Lam Nguyệt biết là một nam tử trẻ tuổi, này chính là Quân Vô Nhai đi. Lam Nguyệt nghĩ, xem ra cũng không phải lão phượng hoàng, nàng cũng không nói gì, im lặng nhìn Quân Vô Nhai.

Quân Vô Nhai không nhanh không chậm đưa tay lên, Lam Nguyệt nhìn rõ, trên tay hắn một ngọn lửa đang nhảy múa. Ngọn lửa màu đỏ tươi như máu, toả ra sức nóng kinh người, Lam Nguyệt dù không chạm đến nhưng vẫn cảm giác được sự cuồng nộ bá đạo của nó.

Ánh mắt nàng loé lên tia kiên định, Thiên hoả sao? Nàng thật ra cũng muốn biết, nó rốt cuộc bá đạo đến như thế nào...

Quân Vô Nhai im lặng nhìn nàng, tuy không thấy được gương mặt của hắn nhưng Lam Nguyệt cảm nhận được hắn đang khẩn trương.

Lát sau hắn mở miệng:

"Ta sẽ dẫn Thiên hoả vào linh mạch của ngươi, bên ngoài sẽ không sao, nhưng đau đớn sẽ là bên trong kinh mạch toàn thân, nếu ngươi không chịu đựng nổi, hậu quả..."

Hắn ngừng lại, nhưng Lam Nguyệt biết rõ hậu quả, một khi ý chí của nàng không kiên định nhẹ thì tàn phế, nặng chính là bị thiêu đến xương cốt không còn.

Lam Nguyệt cắn chặt răng, kiên định nói:

"Bắt đầu đi"

"Được"

Quân Vô Nhai đáp một tiếng, bàn tay vừa lật, Thiên hoả trong tay hắn hoá thành một đạo lưu quang, tiến nhập vào thể nội của Lam Nguyệt.

Thiên hoả tiến nhập vào một khắc kia, Lam Nguyệt lập tức cảm giác được nóng bỏng.

Thiên Hoả đi đến đâu, nàng đều cảm thấy kinh mạch như vỡ vụn ra, tựa như hàng ngàn hàng vạn cây kim đang đâm vào cốt nhục, đau đến tê tâm phế liệt.

Lam Nguyệt không nhịn được "A" lên một tiếng đau đớn.

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng bước chân, Quân Vô Nhai nhìn ra, bên ngoài có bóng người in trước cửa. Hẳn là tiểu nha đầu kia đi.

Đúng vậy, đó là Lục Y, nàng đang chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng Lam Nguyệt hét lên, lập tức chạy đến. Trên gương mặt lúc này tràn ngập lo lắng, nhưng khi vừa định gõ cửa, nàng lại nhớ đến lời Lam Nguyệt đã dặn.

Lục Y mím môi, thu lại tay, nàng đứng im trước cửa, không gõ cửa, cũng không rời đi, yên lặng đứng bên ngoài.

Tiểu thư không cho nàng vào vậy nàng ở bên ngoài chờ người bước ra là được.

Lam Nguyệt cũng biết có người đứng bên ngoài, nàng thoáng dao động nhưng hiện tại không cho phép nàng phân tâm, chỉ cần nàng vượt qua, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Nghĩ đến đây, Lam Nguyệt cắn chặt răng chịu đựng, dù đau đớn đến đâu cũng không rên lấy một tiếng.

Quân Vô Nhai thấy nàng có dao động, hắn thoáng lo lắng, nhưng khi thấy nàng bình tâm trở lại thì thở phào nhẹ nhõm, hắn hơi gật đầu, bàn tay tưởng như tùy ý chuyển động, nhưng thật ra hắn đang vận khởi linh lực, điều khiển Thiên Hoả.

Người dóc toàn lực hỗ trợ, người cắn răng chịu đựng, kẻ lại im lặng thủ hộ bên ngoài...Một đêm an tĩnh trôi qua, trời bắt đầu ửng sáng, ánh sáng hơi mờ ảo, Lục Y một đêm ngồi bên ngoài, không rời nửa bước. Nàng thoáng lo lắng, trong phòng yên tĩnh đến kì lạ...

Lam Nguyệt vẫn tư thế xếp bằng, toàn thân da thịt đỏ ửng, tựa như sắt bị nung qua lửa, hai mắt nhắm lại, chân mày nhíu chặt, cả người nhầy nhụa bẩn thỉu, bốc lên một mùi hôi tanh tưởi. Này đó là tạp chất được đẩy ra trong lúc khai mạch, Thiên Hoả không những giúp nàng khai thông linh mạch, còn có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, tăng cường thể chất, thể chất của nàng hiện tại đã xa xa vượt qua thường nhân.

Quân Vô Nhai nhấc tay, lưu quang hồng đậm từ người Lam Nguyệt bay đến chỗ hắn, sau đó tiêu biến. Thân ảnh hắn hơi chao đảo, có chút vặn vẹo như sắp biến mất. Hắn cười một tiếng:

"Nha đầu không tầm thường, cả quá trình không rên lấy một tiếng, quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng a...".

Hắn dừng lại, giọng có chút yếu ớt nói tiếp:

"Chuyện còn lại phải xem ngươi rồi, bản toạ hao tổn thần hồn giúp ngươi, hiện tại xem ra phải nghỉ ngơi rồi a..."

Lam Nguyệt lúc này vẫn đang cảm nhận cơ thể biến hoá, quả thật rất thần kì a! Lúc đầu tuy có chút đau đớn, nhưng đổi lại hiện tại nàng cảm thấy cơ thể như đang bắt đầu tái sinh, các tế bào trong cơ thể đang lấy tốc độ nhanh chóng phục hồi. Lam Nguyệt quả thực chính là mừng như điên!!

Nghe Quân Vô Nhai nói, nàng lúc này mới mở mắt ra, cơ thể vẫn còn suy yếu, nhìn đến chỗ Quân Vô Nhai, nghiêm túc nói:

"Đa tạ ngươi...Quân Vô Nhai"

Quân Vô Nhai nhìn nàng, bỗng nhiên có vẻ hoảng hốt, thất kinh kêu lên:

"Ngươi!!!!"

Nhưng đúng lúc này, tàn ảnh hắn tạo ra cũng vỡ ra, như sương mù đồng dạng, chui vào Phượng Linh Giới.

Lam Nguyệt nhíu mày, hắn như vậy thất thố, rốt cuộc là cái gì a?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người nặng trĩu, mi mắt không tự chủ được nhắm lại, nàng chỉ nhớ dường như nàng có gọi một tiếng...

"Lục Y"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Huyền tịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời điểm Lam Nguyệt nhận thức được, nàng liền nhìn đến một mảnh bóng tối. Xung quanh một màu đen dày đặc, giơ tay không thấy năm ngón.

"Địa phương nào?"

Lam Nguyệt nghi hoặc nói, đề phòng nhìn xung quanh. Không hề có gì xung quanh, dưới chân nàng cũng không phải mặt đất, không có bất kì sự tồn tại nào của sự sống.

Bất quá rất nhanh sau đó, không gian sáng lên, ánh sáng chói mắt khiến Lam Nguyệt nheo mắt lại, từ từ mới thích ứng được.

Nàng nhìn đến nơi ánh sáng, dường như có một bóng người đang bước đến, Lam Nguyệt hơi lùi lại vài bước, trầm giọng hỏi:

"Người nào!"

Bóng người kia vẫn không trả lời, chỉ là dừng lại, không bước tiếp.

Sau khi thích nghi với ánh sáng, Lam Nguyệt mới nhìn lại, nàng nhìn rõ người đến là ai, đồng tử loé lên thật sâu kinh diễm.

Người kia là một nam tử. Hắn mặt một bộ trường bào màu tím, phía trên hoa văn kim liên như ẩn như hiện, cao quý, ưu nhã. Một thân tử y nhưng lại không có khí chất mị hoặc, yêu dã, mà lại là một loại phiêu dật, xuất trần khí chất. Tóc dài tùy ý buộc lên, hơi bay nhẹ trên không, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết, đẹp tựa ngọc thạch, thanh nhã, cao quý tựa ánh trăng. Hắn đơn giản đứng ở đó, nhưng lại mang một loại khí tức cường đại, tôn quý khiến người khác phải run sợ, muốn cúi đầu quỳ xuống đối hắn cúng bái, tôn kính.

Đôi mắt hắn là một màu tím huyền, dị thường xinh đẹp, nhưng lại tựa như u đầm sâu thẳm, một loại khí chất lạnh nhạt khiến người không dám nhìn thẳng.

Nhưng đó là với người khác, Lam Nguyệt lại là mắt phượng mở to, trực tiếp đối mặt tử y nam tử, nàng không phải hoa si, nhưng lại không thể không thừa nhận, nam tử này quá mức_____ yêu nghiệt! À không, phải là Khuynh Quốc Khuynh Thành Chi Dung!

Nàng bất giác thốt lên:

"Thật đẹp!!"

Nam tử nhìn nàng, dáng người có chút mờ ảo, khiến Lam Nguyệt cảm thấy có chút không thực tế, chỉ cần nàng chạm nhẹ, nam tử này liền biết mất, tan vào hư không.

"Cuối cùng... Ta cũng đợi được a..."

Lam Nguyệt nghe thấy thanh âm hắn vang lên, tựa như tiếng đàn cầm, trầm lắng, mỏng manh, vô cùng êm ái, dễ nghe.

Nàng bất chợt tỉnh táo, nhìn nam tử xa lạ trước mặt, nghi hoặc nói:

"Ngươi là ai!?"

Nam tử không trả lời, hắn đưa bàn tay ra, Lam Nguyệt hoàn toàn không thể né tránh, nhìn hắn điểm nhẹ vào mi tâm nàng.

Có gì đó lặng lẽ truyền vào đầu Lam Nguyệt khiến nàng hơi cau mày. Một lượng lớn tin tức tràn vào đại não.

Cửu Thiên Quyết!!

Đệ nhất thiên, Phá Linh Thuật!

Có Phá Linh Thuật, phá được vạn linh!!

Phá giải được bất kì mọi loại hình thức tấn công bằng linh lực nào của đối thủ.

"Đây là..."

Lam Nguyệt kinh ngạc đọc tin tức vừa được truyền thừa.

"Cửu Thiên Quyết, bộ này gồm 9 Thiên, ngươi vừa nhìn thấy đó là đệ nhất thiên, có thể hay không nhận được thiên thứ hai, phải xem ngươi rồi"

Nam tử mở miệng, thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

Lam Nguyệt kinh ngạc, chỉ có đệ nhất thiên liền lợi hại như vậy, nếu nàng có được cửu thiên, vậy sẽ mạnh đến mức nào!!!

Bộ công pháp này quá mức thần bí, rốt cuộc thuộc cấp bậc nào? Thiên cấp? Hay cao hơn nữa!?

"Ngươi... Đang giúp ta?"

Lam Nguyệt hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn là hỏi ra.

Nam tử cười một tiếng, thanh âm vô cùng trầm lắng, thanh nhã. Lúc hắn cười nhẹ liền xinh đẹp như vậy, không biết lúc cười rộ lên sẽ như thế nào?

Lam Nguyệt nhìn cũng không khỏi xuất thần chóc lát.

"Vật quy nguyên chủ mà thôi"

Nam tử cất tiếng, không gian có chút xao động, Lam Nguyệt đã không còn nhìn thấy rõ nữa nàng chỉ nghe văng vẳng tiếng truyền đến.

"*Huyền Tịch, tên của ta*"

"*... Nhất định phải chờ ta... đến tìm ngươi...*"

- --

Phù!!

Lam Nguyệt bật người ngồi dậy, thở gấp.

"Ô.ô.ô.... Tiểu thư, ngươi tỉnh a! Ta còn tưởng,... Còn tưởng..."

Tiếng khóc của Lục Y truyền đến, Lam Nguyệt phát hiện nàng bị Lục Y ôm lấy, nha đầu đó khóc đến hoa lê đái vũ.

"Được rồi, được rồi, không phải ta đã không sao rồi sao? Ta ngủ bao lâu?"

Lục Y buông nàng ra, gương mặt thanh tú lúc này lấm lem, Lam Nguyệt phát hiện toàn thân nàng cũng một mùi tanh hôi thối, vội bịt mũi lại

"Lục Y không biết, lúc tiến vào người liền nằm đây, đại khái chừng 2 khắc qua đi"

"Lục Y, đi lấy nước ta muốn tẩy tẩy a!"

Lam Nguyệt vội nói, nàng cũng không hiểu nổi, sao Lục Y có thể chịu được mùi hôi này a?

"A! Tiểu thư, mắt của ngươi..."

Bỗng Lục Y hốt hoảng kêu một tiếng, tay chỉ vào Lam Nguyệt.

"Mắt!?"

Lam Nguyệt kinh ngạc, mắt nàng làm sao a? Nàng bước đến gương, nhìn vào cũng có chút sững sờ.

Mắt nàng, mắt nàng trở thành màu xanh a...

Xanh biếc tựa hải, mênh mông, sâu thẳm.

Kiếp trước, mắt nàng cũng màu xanh, nhưng nàng lại không phải người ngoại quốc a...

Nếu là trước đây có vẻ sẽ bình thường, nhưng hiện tại...

"Lục Y, ngươi ra ngoài lấy nước đi"

"Vâng"

Lục Y cũng ngoan ngoãn rời đi, không hề nhiều lời.

Lam Nguyệt nhìn nhìn bản thân, hiện tại nàng một thân dơ bẩn hôi tanh, hoàn toàn nhìn không rõ là ai nữa. Đây hẳn là tẩy kinh phạt tủy đi. Loại bỏ mọi tạp chất.

Không biết hiện tại nàng có thể tu luyện hay chưa a? Nàng thực sự nóng lòng muốn thử a!

Ách, bỏ đi hiện tại quan trọng nhất vẫn là tẩy sạch cái đã, nàng hiện tại quả thực rất xú a!!!

———

Lâu rồi mới đăng chương =)))

Xin lỗi các nàng vì lí do kĩ thuật, mong các nàng thứ lỗi a.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tu luyện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt sau khi tẩy đến nửa canh giờ, bẩn ba thùng nước mới hơi hài lòng bước ra.

Nàng không phải bị bệnh sạch sẽ nhưng cái loại tanh tưởi kia,... Quả thực khiếp người.

"Lục Y, hôm nay ngươi mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi trước đi."

Lam Nguyệt lau khô tóc, nói với Lục Y.

Lục Y lại đứng ngây ra, trố mắt nhìn Lam Nguyệt. Đôi mắt đen tròn mở to, cực kì ngây ngô, khiến Lam Nguyệt không nhịn được muốn nhéo một cái.

Bất quá nàng cũng không có làm gì. Chỉ nghi hoặc hỏi:

"Ngươi làm sao?"

"Tiểu thư... Ngươi thật đẹp a..."

Lục Y nhìn nàng không chớp mắt, bật thốt lên.

Lục Y ngây ngốc cũng không phải quá, Lam Nguyệt hiện tại dùng Khuynh Quốc Khuynh Thành để miêu tả cũng không phải quá đáng.

Nàng lần này khai linh mạch, chẳng những linh mạch thông suốt, làn da cũng được một lần tẩy rửa qua, trắng noãn mịn màng, hoàn toàn không còn nét vàng sạm khô khốc như trước. Đôi mắt màu thủy lam trong suốt, tinh tế. Không phải thủy linh linh đông đáng yêu, mà tràn ngập một loại vương giả chi khí, một loại sâu thâm khó đoán.

Nàng tóc đen tùy ý rơi xuống, rời rạt nhưng lại thêm mấy phần giản dị, tự nhiên. Mày đẹp tinh tế như hoạ, mi dài khẽ chớp động, tinh tế, động lòng người. Nàng một thân thủy lam quần áo, tuy không cao sang quý giá nhưng mang lại cảm giác ưu nhã, lạnh nhạt.

Nàng khí chất vô cùng cao quý, tựa như thiên địa sinh ra vương giả, khiến chúng sinh thiên hạ chỉ có thể ngước nhìn.

Lam Nguyệt sờ sờ mặt, hiện tại nàng vẫn là phế vật xấu nữ của phủ thừa tướng, không nên quá nổi bật. Xem ra phải dịch dung một chút.

"Được rồi, ngươi ra ngoài đi"

Lam Nguyệt đuổi Lục Y rời đi, bản thân đến bên giường ngồi xếp bằng.

Nàng hiện tại linh mạch đã khai, chuyện còn lại chính là cảm nhận linh khí, hội tụ đan điền quy về tự thân linh khí.

Lam Nguyệt dựa theo khẩu quyết Phượng Lam Nguyệt đã học, hai mắt nhắm lại, dùng lực lượng linh hồn cảm nhận. Lam Nguyệt nhìn thấy xung quanh đen tối bắt đầu xuất hiện nho nhỏ đóm sáng, từ mờ ảo đến bắt đầu sáng hơn rõ ràng hơn, đây hẳn là thiên địa linh khí đi! Một, hai, ba,... Nàng nhìn thấy thật nhiều loại a! Đây là cái gì tình huống!? Không phải mỗi người sẽ cảm ứng được một loại linh khí sao? Sao nàng nhìn thấy nhiều như vậy? Chẳng lẽ khẩu quyết sai rồi?

Nếu có Quân Vô Nhai ở đây thì tốt quá rồi a!!

Lam Nguyệt chỉ nghi hoặc chóc lát, bất quá mặc kệ, chỉ cần là linh khí liền tốt, nàng lẩm nhẩm đọc khẩu quyết, tất cả linh khí quy về đan điền, Lam Nguyệt bắt đầu chuyển hoá.

Chỉ cần có thể chuyển hoá, nàng liền có thể bước lên tu luyện chi lộ!

Lam Nguyệt suốt đêm hấp thụ thiên địa linh khí, chuyển hoá không ngừng vào bản thân đan điền.

Ầm!

Lại đột phá!

Sơ Linh Cảnh!!

Đột phá cấp bậc thấp như Sơ Linh Cảnh này sẽ không gây động tĩnh quá lớn. Càng lên cấp bậc cao cấp, khi đột phá sẽ mang đến thật lớn dị tượng. Dị tượng càng lớn chứng tỏ người đột phá càng mạnh!

Đã quyết định theo con đường tu luyện, Lam Nguyệt tất nhiên cũng tìm hiểu rõ ràng tu luyện cấp bậc phân chia.

Mười cấp nhập môn, cùng cửu cấp gồm: Sơ Linh Cảnh, Tụ Linh Cảnh, Thực Hoá Cảnh, Động Thiên Cảnh, Pháp Linh Cảnh, Thiên Dương Cảnh, Thiên Tôn Cảnh, Đế Phân Cảnh, Thần Hoá Cảnh. Mỗi cảnh chia thành sơ, trung, hậu ba cấp bậc.

Lam Nguyệt bằng một đêm liền đánh phá 10 cấp nhập môn trực tiếp nhảy lên Sơ Linh Cảnh, thiên phú tu luyện kiểu này nếu để bên ngoài biết được không biết sẽ cỡ nào kinh thiên động địa.

Nàng đến cạnh gương dùng một chút thủ thuật ở hiện đại được học, dịch dung một chút.

Chỉ chóc lát, Nhị tiểu thư ốm yếu của phủ tướng quân đã quay lại.

Mặc dù nơi này không đủ vật liệu, nhưng vẫn có thể tạm chấp nhận được.

Nhưng lam đồng có vẻ không giấu nổi a...

Mặc kệ, hắn là sẽ không ai chú ý biến hoá nhỏ này a.

Hiện tại có lẽ nàng cần củng cố tu vi, còn không đến một tháng nữa liền hẹn với đám dong binh đoàn kia. Oài, nàng còn phải nghĩ cách rời đi nữa a! Dạo này hình như gây chú ý không ít, thật phiền phức!

Cửu Thiên Quyết, Phá Linh Thuật, nghe thôi đã cảm thấy phấn chấn a! Nàng hiện tại đã là Sơ Linh Cảnh, đã có thể tu luyện công pháp a.

Lam Nguyệt nhắm mắt lại, nhìn một lượt qua công pháp.

Nàng theo chỉ dẫn, đem linh lực tụ ở đan điền di chuyển đến toàn thân, linh lực màu lam nhàn nhạt tản ra, Lam Nguyệt bị bao quanh bởi một vòng lam quang chói mắt, vô cùng xinh đẹp.

Hoá ra là như vậy!

Tu luyện Cửu Thiên Quyết yêu cầu thể chất thiên phú. Thánh Linh Tiên Thể của nàng chính là một trong a! Chẳng trách, nam tử kia nói vật quy nguyên chủ, xem ra chỉ có nàng có thể tu luyện a!

Lại nói, rốt cuộc nam tử kia là ai? Tại sao lại giúp nàng? Huyền Tịch!? Nàng trước đây chưa từng gặp người này, nếu nàng đã gặp qua, với gương mặt kia, nàng tuyệt đối sẽ không quên!!

Lam Nguyệt mở mắt ra, gương mặt thoáng qua nghi vấn, nàng nhớ lúc gặp mặt, hắn đã nói một câu.

Cuối cùng... Ta cũng đợi được a...

Nàng rũ mi, che khuất cảm xúc nơi đáy mắt.

Huyền Tịch, ngươi rốt cuộc là ai!? Vì sao lại giúp ta!? Ta và ngươi đã từng quen biết sao...

Bỗng thanh âm Lục Y truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Lam Nguyệt, cửa bị mở ra, Lục Y gương mặt hốt hoảng lo lắng chạy đến.

"Tiểu thư... Không hay rồi! Tướng quân gọi người đến đại sảnh!"

Lam Nguyệt ngưng mi, cái gì đến cũng đến a, nghe ra mấy hôm nay Phượng Lâm Thiên không tại tướng phủ, Phong Mị Nhi cũng không làm gì được nàng. Lần này hay rồi, Phượng Lâm Thiên vừa trở về liền gọi nàng đến, hẳn là bị Phong Mị Nhi cáo trạng rõ a! Cũng tốt, nàng đang không biết tìm cơ hội ở đâu a? Xem ra lần này là cơ hội của nàng rồi.

Nàng cũng rất muốn nhìn thấy vị phụ thân trong truyền thuyết này a

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Phụ thân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tiểu thư!?"

Lục Y kinh ngạc nhìn Lam Nguyệt, tiểu thư làm sao? Thái độ của nàng...

"Đi, chúng ta đi"

Lam Nguyệt cười nhạt một tiếng, đứng dậy đẩy cửa bước ra ngoài.

Lục Y vội vã vớ lấy một chiếc áo khoác cũ màu xanh nhạt khoác lên người Lam Nguyệt, cùng nàng rời đi tiểu viện.

Nhìn bóng lưng cô tịch của Lam Nguyệt, Lục Y không khỏi một trận xót xa, tiểu thư sinh ra trong danh môn vọng tộc, vốn nên được người người ngưỡng mộ, có phụ mẫu yêu thương, nên có được mọi thứ tốt nhất? Nhưng nàng từ nhỏ mẫu thân mất sớm, phụ thân không thương, mẫu thân không ưa, tỷ muội khi nhục, nhận hết mọi ủy khuất mà sống.

Lục Y nắm chặt tay, chỉ tại nàng quá yếu, quá nhỏ bé, nàng không đủ năng lực bảo vệ tiểu thư.

Nhớ lại năm đó, lúc nàng ba tuổi, một mình hấp hối giữa mùa đông khắc nghiệt. Nàng còn nhớ như in hình ảnh một bé gái mặc áo lam, cởi chiếc áo bông trên người mình đắp cho nàng, nở một nụ cười với nàng. Nụ cười kia như ánh mặt trời ấm áp, xua tan đi cái lạnh lẽo trước mắt nàng, khiến nàng vĩnh viễn không thể quên được.

Rốt cuộc đã bao lâu rồi, nàng chưa từng thấy tiểu thư cười rạng rỡ như lúc đó!?

Hai mắt Lục Y đỏ hoe, nhưng nàng cắn răng, nuốt nước mắt vào, nhanh chóng đi theo Lam Nguyệt.

Cả hai không nhanh không chậm đi đến đại sảnh, kì thật Lam Nguyệt cũng cố ý thả chậm bước chân, thông thả mà đi

Đại sảnh

Lú này mọi người đều tập trung tại đây, mỗi người một vẻ mặt, có đắc ý, có xem kịch vui, có tức giận,...

Cộp cộp...

Tiếng bước chân đều đều truyền đến khiến tiếng ồn trong đại sảnh im bặt.

Mọi người quay đầu nhìn lại, Lam Nguyệt một thân áo vải xanh nhạt, có chút bạc màu, gương mặt có chút tiều tụy, làn da vàng vọt, đôi mắt tràn đầy ánh sáng xanh biếc tuyệt mỹ, nàng đang bình tĩnh bước đến.

Nàng nhìn một lượt đại sảnh, tốt, tập trung thật đông đủ a.

Phía trên chủ vị ngồi một vị trung niên nam tử, hắn một thân áo bào đen, thuê bằng chỉ bạc một con mãnh hổ, vô cùng khí phách, gương mặt có thể xem là tuấn mỹ, ắt khi còn trẻ cũng là một mỹ nam tử. Chỉ tiếc hiện tại bên má phải xuất hiện một vết sẹo thật sâu, làm gương mặt trở nên có chút dữ tợn.

Bên cạnh là một mỹ thiếu phụ, toàn thân đều mang quý giá trang sức, y phục màu đỏ thẫm sang trọng, tay cầm khăn lau nước mắt.

Đây chính là Phượng Lâm Thiên và Phong Mị Nhi đi!?

Nàng bước đến giữa đại sảnh, đứng yên.

Phượng Lâm Thiên lúc này vô cùng tức giận, đập tay xuống bàn, trầm giọng quát:

"Nghiệt tử! Còn không quỳ xuống!"

Trước thái độ giận dữ của Phượng Lâm Thiên, những người xung quanh cũng thu liễm không ít, Phượng Lâm Thiên tại Phượng gia xem ra quyền uy không nhỏ a.

Chậc, dù gì lúc trẻ cũng là một bậc anh tài, tại Đông Nhạc này làm mưa làm gió a. Chỉ tiếc,...

Đôi bích lam của Lam Nguyệt xẹt qua ánh sáng lạnh, lại là một tên lang tâm cẩu phế!

"Tại sao ta phải quỳ?"

Lam Nguyệt cũng không có biểu hiện gì là đang hoảng sợ, gương mặt bình tĩnh một cách lạnh nhạt, tựa như nhìn một đám người xa lạ, không chút quan hệ với nàng.

Phượng Lâm Thiên vỗ bàn, chỉ vào Lam Nguyệt.

"Ngươi còn hỏi tại sao? Ngươi nhìn nàng! Ngươi đã làm cái gì!?"

Hắn chỉ vào Phượng Lam Thanh đang ngồi phía dưới, Lam Nguyệt cũng quay lại nhìn, ồ gương mặt bị thương không nhẹ.

"Thì sao?"

Câu hỏi khiến tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi trừng mắt nhìn trân trối, Phượng Lam Thanh lại tức giận đến mặt đỏ bừng.

"Phượng Lam Nguyệt! Ngươi đánh ta thành như vậy, còn không nhận!?"

Lam Nguyệt liếc nàng một cái, giống như nhìn một kẻ ngu xuẩn, mở miệng cười mỉa mai:

"Ta đánh ngươi? Tam tiểu thư, ta lấy cái gì đánh ngươi? Ta một mình ở tiểu viện, vốn sẽ không rời khỏi, ta đi đâu để đánh ngươi? Ta một bé gái mồ côi, không có kinh mạch phế vật ta lấy gì đánh ngươi Sơ Linh Cảnh cường giả?"

Phượng Lam Thanh nghẹn họng, nàng nên nói cái gì, chẳng lẽ nói nàng tự mình đến tiểu viện, tự lấy roi đánh người không thành bị đánh lại, bị một phế vật ngay cả học đồ cấp một đều không phải đánh thành như thế này!?

"Ta... Ngươi..."

Đang lúc Phượng Lam Thanh ấp úng không thể ứng phó, Phong Mị Nhi liền nhanh chóng giải vây:

"Tuổi trẻ lẫn nhau chơi đùa mà thôi, cũng không phải thật sự, Nguyệt Nhi, ngươi cần gì tức giận a"

"Chơi đùa? Vậy tại sao nàng không tìm đại tỷ thiên tài để học hỏi lại tìm một phế vật để học? Chẳng lẽ lại nói nàng... Thích làm phế vật?"

Lam Nguyệt cười nhạt, thanh âm lành lạnh vang lên.

"Ngươi mới thích làm phế vật!! Tiện nhân!!"

Phượng Lam Thanh thẹn hoá hoá giận thét lên cũng không để ý đến hình tượng tiểu thư thục nữ xong lên muốn đánh Lam Nguyệt.

Phượng Lâm Thiên trước giờ im lặng vỗ bàn lạnh lùng quát:

"Dừng tay!".

Uy áp mạnh mẽ tràn ra, Phượng Lam Thanh bị áp chế đến quỳ xuống đất, rất trùng hợp quỳ tại Lam Nguyệt trước mặt.

La di nương, mẫu thân thân sinh của Phượng Lam Thanh vội vã quỳ xuống, hoảng sợ cầu xin:

"Lão gia, là Thanh Thanh còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng tức giận, thiếp sẽ dạy dỗ nàng a"

Phượng Lam Thanh cũng phát hiện bản thân đã làm sai, trước mặt phụ thân lại dám càng rỡ, cả người đều run lên, đầu cúi xuống.

Bất quá lúc này một thanh âm cười nhạo vang lên:

"Hì hì, còn nhỏ, không biết tam tỷ đã bao nhiêu tuổi mà vẫn không hiểu tiếng người a? Gia quy đọc vẫn không hiểu a"

Lam Nguyệt quay nhìn lại, là một thiếu niên trẻ tuổi, chừng còn nhỏ hơn cả nàng, cả người hoàng y lấp lánh, bộ dáng cao ngạo, tựa như vô ý ngây ngô nói đùa nhưng lời nói lại vô cùng thâm ý. Người này nàng biết, là Phượng Vân Long, Nhị công tử phủ tướng quân, con của Phong Mị Nhi, đệ đệ ruột của Phượng Lam Uyển.

Người này thiên tư không tồi, tuy không như tỷ tỷ xuất chúng. Còn nhỏ nhưng lòng dạ thâm hiểm độc ác, quả thực mẹ con cùng một khuôn đúc ra!

Phượng Lâm Thiên gương mặt cũng đen lại, tức giận hạ lên:

"Tam tiểu thư vi phạm gia quy, ức hiếp tỷ muội, cấm túc trong từ đường một tháng, phạt một trăm lần gia quy!"

"Phụ thân! Phụ thân tha tội, nữ nhi biết lỗi a!"

Phượng Lam Thanh gào lên, nhưng Phượng Lâm Thiên gọi người mang nàng rời đi, La di nương tuy đau lòng nhưng cũng hiểu chuyện, quỳ xuống nói:

"Đa tạ lão gia"

Bà ta đa tạ cũng phải, Lam Nguyệt thầm nghĩ, chỉ phạt đơn giản như vậy, liền gào thét đến vậy rồi, nếu là nàng liền mang ra đánh một trăm roi, cho vào mao xí quét dọt một tháng!

"Phượng Lâm Thiên cũng không vì vậy liền bỏ qua nàng, hắn quay lại nói:

"Còn chuyện của Trần ma ma, ngươi như thế nào giải thích với mẫu thân ngươi?"

Mẫu thân!? Lam Nguyệt châm chọc cười một tiếng:

"Tướng quân, ngài lại mau quên a, mẫu thân của ta Phù Dung quận chúa không phải đã mất rồi, như thế nào lại nói mẫu thân đâu? Nàng? Phong di nương a!?"

- ----------

□□□

□□□□

□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bốp!!!

Mọi người trong đại sảnh câm lặng.

Ai trong phủ tướng quân không biết, Phù Dung quận chúa ba chữ này là cấm kị trước mặt tướng quân, ai lại dám ngang ngược trước mặt hắn nói đến ba chữ này? Phượng Lam Nguyệt đúng là tự tìm đường chết. Phong Mị Nhi cùng Phượng Lam Uyển tuy cũng không dám thở mạnh nhưng lại mang một tâm trạng xem kịch vui, chờ Lam Nguyệt bị đánh.

Lam Nguyệt sững sờ, vô thức đưa tay lên mặt, cảm giác đau rát vẫn còn đó, Phượng Lâm Thiên đánh nàng, người phụ thân gần mười năm chưa một lần chạm mặt, lần gặp lại này lại ra tay đánh nàng, lí do lại chỉ vì nàng nhắc đến Phù Dung quận chúa ba chữ này? Châm chọc, Phượng Lam Nguyệt, ngươi thật đáng thương a...

Phượng Lâm Thiên cũng ngây ngẩn cả người, hắn nhìn bàn tay mình, lại nhìn ánh mắt của Lam Nguyệt. Ánh mắt kia giống hệt năm đó, giống hệt ánh mắt của nàng, ánh mắt đầy giễu cợt, Phượng Lâm Thiên hơi rung lên, lùi về phía sau ba bước.

Lam Nguyệt thu hồi cảm xúc, đây vốn không là cảm xúc của nàng, có lẽ là chút chấp niệm còn xót lại của nguyên chủ đối với Phượng Lâm Thiên đi.

Con ngươi lần nữa trở nên lạnh nhạt, Lam Nguyệt hờ hững nhìn qua Phượng Lâm Thiên, người phụ thân này, nàng không còn gì để mong chờ.

"Tướng quân, hạ nhân không có quy củ, giữ lại có ít gì?"

Thanh âm nàng nhàn nhạt vang lên, hoàn toàn như đối với người xa lạ, cùng nàng không quan hệ.

Mọi người trong đại sảnh cũng giận mình sợ hãi, thái độ kia...

Phượng Lâm Thiên khí giận che lấp đi chút ái náy vừa rồi, hắn định giơ tay lên đánh Lam Nguyệt, bất quá nàng đã lùi về sau một bước, khiến Phượng Lâm Thiên đánh vào không khí, hơi lảo đảo.

"Ngươi..."

"Tướng quân không cần kích động, xin hỏi ta sai ở chỗ nào? Hạ nhân dì nương đây quản giáo không nghiêm, bổn tiểu thư thay nàng dạy dỗ thì như thế nào? Tướng quân nhắc nhở ngươi một câu, nữ nhân mất có thể tìm, nhưng mặt mũi không thể mất a..."

Lam Nguyệt vuốt tóc mai, khoé miệng hơi cong lên.

Phượng Lâm Thiên cả người cứng lại, Lam Nguyệt cười lạnh, lão hồ li, quả nhiên đây là điểm yếu của ngươi.

"Lục Y, đi thôi"

Nàng thản nhiên bước qua Phượng Lâm Thiên, lúc đi ngang hắn, Lam Nguyệt dùng giọng chỉ hai người nghe thấy nói:

"Tướng quân, cái ngươi nợ mẫu tử ta, ngươi như thế nào trả đây a?"

Phượng Lâm Thiên nắm chặc tay, ánh mắt xẹt qua một tia hoảng loạn. Lam Nguyệt môi hơi cong, liếc nhìn người trong đại sảnh, thản nhiên rời đi.

Phượng Lâm Thiên hơi lảo đảo, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một bạch y thiếu nữ, giọng nói kia lại vang lên trong đầu hắn.

"Phượng Lâm Thiên, thứ ta nợ ngươi, ta dùng sáu năm để trả, nhưng thứ ngươi nợ mẫu tử ta, ngươi làm thế nào trả a! Hahaha..."

"Lão gia, người không sao chứ"

Phong Mị Nhi thấy vậy vội tiếng lên đỡ hắn, gương mặt có chút ủy khuất.

"Cút"

Bất quá Phượng Lâm Thiên cũng không có chút gì thương tiếc, hất Phong Mị Nhi ra khiến nàng ta ngã xuống sàn nhà, kêu lên một tiếng.

"Mẫu thân"

Phượng Lam Uyển hoảng hốt kêu, rồi vội vàng tiến lên đỡ lấy.

"Phế vật, vô dụng, suốt ngày khóc lóc, đấu đá lẫn nhau, còn ra thể thống gì nữa!"

Phượng Lâm Thiên tức giận mắng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Phong Mị Nhi sững sờ, hắn chưa từng đối nàng như vậy bao giờ.

Phù Dung quận chúa, lại là nàng, ngươi đã chết lâu như vậy, tại sao vẫn còn phá hoại hạnh phúc của ta. Nếu vậy hãy để con của ngươi thay ngươi trả đi!!

Những cái này Lam Nguyệt cũng không biết đến. Sau khi trở về, nàng liền thay một thân y phục sạch sẽ, chìm vào tu luyện.

Chóc lát đã gần một tháng qua đi, một tháng này cũng không ai đến tìm nàng phiền toái.

Hôm nay là ngày nàng hẹn với Thạch Sơn đi dong binh đoàn. Xem ra nàng có đã có cơ hội lịch luyện một phen a.

- -----

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Dong binh đoàn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phá Linh thuật tu luyện khá thuận lợi, mỗi khi nàng ngủ, nam tử thần bí kia đôi khi sẽ xuất hiện, chỉ điểm nàng tu luyện. Phá Linh Thuật có năm tầng, phá công thuật, phá ngự thuật, phá mị thuật, phá trận thuật và phá vạn thuật, mỗi tầng chia thành sơ, trung, hậu ba cấp bậc.

Tu đến phá vạn thuật chính là viên mãn, phá được mọi loại linh thuật của người khác. Tuy nhiên, bất kì thứ gì cũng không hoàn mỹ, Phá Linh thuật chỉ có tác dụng với người ngang cấp trở xuống, cấp càng cách biệt, hiệu quả càng giảm.

Nàng hiện tại cũng được xem như tiến vào tầng thứ nhất phá công thuật sơ cấp. Tên như ý nghĩa, ngăn cản công kích bằng linh lực của đối thủ.

Tính, nàng tu luyện xem như không tệ đi...

_____

"Tiểu thư, người thật sự muốn đi sao a?"

Lục Y lo lắng hỏi, gương mặt nhỏ tràn đầy rối rắm.

Lam Nguyệt thay một thân hắc bào, hoàn toàn hoá thành một mỹ thiếu niên, dùng bốn chữ ngọc thụ lâm phong cũng không quá. Nàng trang thành nam nhân, vẫn là hàng cực phẩm nha.

Lam Nguyệt trầm mặt nhìn Lục Y, lúc lâu mới mở miệng.

"Lục Y, chuyến đi nàng khá nguy hiểm, ngươi lại không có linh lực, sẽ gặp nguy hiểm, ngươi muốn ở lại Phượng phủ hay ra bên ngoài?"

Lục Y khoé mắt hoi đỏ lên, nàng biết, tiểu thư đây là sợ lúc nàng (LN) không ở, nàng sẽ bị ức hiếp. Tiểu thư lo lắng cho nàng a.

Lục Y vội lắc đầu, ngăn không cho nước mắt tràn ra, muốn bảo vệ tiểu thư, nàng không thể yếu đuối.

"Tiểu thư, ta ở đây chờ ngươi a, Lục Y sẽ không đi đâu cả"

Nhìn sự kiên định trong mắt Lục Y, Gương mặt Lam Nguyệt thoát chút lo lắng, bất quá nàng vẫn là gật đầu.

"Ngươi cẩn thận"

Lam Nguyệt lấy đấu bồng che lên mặt, chuẩn bị rời đi, nhưng bước đến cửa, nàng lại quay lại.

Lam Nguyệt đặt trên tay Lục Y một thanh chủy thủ cùng một ít ngân tệ.

"Chăm sóc tốt bản thân"

Lục Y ngẩn người, sau đó gật mạnh đầu tỏ rõ đã hiểu. Lam Nguyệt cũng khẽ gật đầu, xoay người nháy mắt biến mất.

Lục Y nhìn bên cửa sổ, Tiểu thư từ khi nào đã lợi hại như vậy rồi a...

_____

Rời đi Phượng phủ, Lam Nguyệt theo trí nhớ đi đến Nhiệm Vụ Đường. Vừa đến cửa nàng đã thấy một tổ đội gần mười người đang đứng.

"Thạch Sơn, ngươi nói người kia sẽ đến sao? Ngươi nói thật chứ?"

Một nữ tử xinh đẹp lên tiếng, nàng một bộ hồng y bó sát thân, lộ ra đường cong gợi cảm, gương mặt quyến rũ, mị hoặc, trang điểm vô cùng tỉ mỉ, hai tay ôm ngực, dung nhan xinh đẹp vô cùng chói mắt khiến nam nhân xung quanh đều đưa mắt nhìn nàng.

"Ta chắc chắn, Nguyệt Ảnh công tử sẽ đến a"

Thạch Sơn to lớn dáng người, gương mặt cũng thập phần chắc chắn, vỗ ngực đảm bảo.

"Thạch Sơn, ngươi chỉ mới quen hắn, sao lại đảm bảo như vậy a"

Một vị nam tử bên cạnh cười khẽ nói, hắn gương mặt thanh tú, một bộ thanh y tinh tế, phong thái vô cùng nhã nhặn, lịch sự.

"Ta..."

Thạch Sơn vừa định nói tiếp, hắn liền thấy phía xa bóng dáng thập phần quen mắt.

"Đến... đến rồi a"

Hắn vui mừng reo lên, tách khỏi đám người, giơ tay hướng hắc y thiếu niên hét lên

"Công tử, công tử, ở đây a"

Lam Nguyệt nhìn Thạch Sơn, khụ, hắn cũng quá muốn gây chú ý đi, quá mất mặt a.

Lam Nguyệt nhanh chân bước đến, đến gần đám người đảo mắt nhìn qua một lượt từng người rồi thu hồi tầm mắt.

Đám người này tu vi đều không thấp, nhưng đa phần đều là võ giả. Duy có nam tử thanh y cùng nữ tử hồng y có lẽ là linh lực giả.

"Giả thần giả quỷ"

Nữ tử hồng y hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang hướng khác.

"Lăng Nhi..."

Nam tử Thanh y lên tiếng, sau đó quay sang Lam Nguyệt ôn hoà lễ nghĩa nói:

"Vị huynh đệ đây, thất lễ rồi, ta là Khương Ngọc, đây là Hồng Lăng, hạnh ngộ"

Lam Nguyệt cũng khẽ gật đầu, thanh âm hơi trầm vang lên:

"Nguyệt Ảnh"

Nàng cố ý hạ thấp giọng, nghe không ra nam nữ.

Khương Ngọc cười cười, hướng toàn dong binh đoàn nói:

"Người đã đông đủ chúng ta xuất phát"

Khương Ngọc, Hồng Lăng, hai người này trong đoàn là nổi bật nhất, mặc dù hai cái tên này nàng chưa từng nghe qua nhưng bàn về khí chất cùng năng lực, họ tuyệt đối không phải tầm thường gia tộc xuất ra, càng không thể là bá tánh bình thường.

Dong binh đoàn này cũng không tầm thường a...

Mọi người đáp một tiếng, xoay người lên ngựa, chuẩn bị khởi hành.

"Nguyệt công tử, ngựa này của ngài a"

Thạch Sơn cười hì hì nói, đem cương ngựa cho Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt cũng không có khách khí từ chối, đơn giản tiếp lấy xoay người lên ngựa.

Bất quá vừa xoay người, nàng liền cảm nhận được thanh âm xé rách không khí truyền đến, Lam Nguyệt không chút do dự nghiêng người ngã ra phía sau, trường tiên màu đỏ tươi vút qua trước mặt Lam Nguyệt, cũng không dừng lại ở đó, trường tiên tựa như có ý thức vòng trở lại, đánh lên ngựa.

Ánh mắt Lam Nguyệt hơi loé, chân một cước đạp lên ngựa, nhảy lên tránh khỏi, trường tiên đánh đến lưng ngựa, khiến nó giật mình hí vang, trên lưng bị trường tiên đánh trúng, thương không nhẹ.

Lam Nguyệt bàn tay khéo léo nắm lấy trường tiên, nhìn như đơn giản kéo, lại mang theo khí lực đáng gờm.

"A"

Hồng Lăng giật mình kinh hô, chợt hoàn hồn, nàng đã bị Lam Nguyệt kéo khỏi ngựa.

Tức giận quay lại nhìn Lam Nguyệt, đã không thấy nàng đâu, Hồng Lăng kinh ngạc.

"Nếu Hồng Lăng cô nương đã muốn ngựa kia, tại hạ đành dùng con ngựa này a"

Thanh âm nhàn nhạt vang lên, Hồng Lăng xoay người, hắc y thiếu niên đã yên vị trên ngựa của nàng. Có lẽ do lúc nãy một chút công kích bất ngờ, đấu bồng đã rơi xuống, lộ ra "hắn" mái tóc đen mượt, tùy ý xoã xuống, phong nhã cực kì. Bất quá "hắn" gương mặt vẫn là mang lên một chiếc mặt nạ. Mặt nạ

vô cùng tầm thường, cũng không có bất kì cái gì đặc biệt, tùy ý trên đường đều có thể mua.

Lam Nguyệt nhợt nhạt cười, muốn cùng nàng đánh, nhất định phải trả giá a!

Mọi người trong đoàn là ngơ ngác, chưa kịp phản ứng chuyện gì đang diễn ra, Khương Ngọc thì một mặt cười khổ, Thạch Sơn nhìn Lam Nguyệt ánh mắt càng là sùng bái. Đó là phó đoàn trưởng a! Nàng nhưng là một gã linh lực giả a! Nàng tu vi càng là mạnh mẽ a! Nguyệt công tử thật lợi hại nha.

"Ngươi..."

Hồng Lăng cũng là phản ứng lại, tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, đáng giận, tiểu tử này dám hố nàng!!!

"Được rồi được rồi a! Hồng Lăng muội đừng gây chuyện nữa, Nguyệt huynh đệ, thất lễ rồi a"

Khương Ngọc cười nói, nhanh chóng hoà giải, vị Nguyệt Ảnh này thân thủ quá lợi hại, cả hắn đều nhìn không rõ "hắn" như thế nào lên ngựa a.

"Hừ"

Hồng Lăng hừ lạnh một tiếng, xoay người.

Xem như "hắn" lợi hại, nàng tuyệt đối không thừa nhận nàng đánh không lại "hắn" a! Hừ!

Rất nhanh liền có người mang ngựa đến, Hồng Lăng cũng lên ngựa đoàn người nhanh chóng lên đường. Hồng Lăng tuy cũng như vậy không để ý Lam Nguyệt, bất quá cũng không cùng nàng gây sự. Ngược lại mấy ngày đi đường này an tĩnh không ít.

Năm ngày đi đường, dong binh đoàn rời Đế Đô, đến một nơi gọi là Thanh Huyền Thành.

Thanh Huyền Thành là một toà thành tiếp giáp với Lạc Nhật sơn mạch ở Đông Nhạc quốc. Tuy chỉ là một thành nhỏ nhưng cường giả muốn vào Lạc Nhật sơn mạch đều tại đây đi qua, quanh năm cường giả chỉ thừa không thiếu.

Mà Lạc Nhật sơn mạch chính là nơi dong binh đoàn săn giết ma thú cấp 5 Xích Kim Sư!!!

Lam Nguyệt có chút hưng phấn, nàng còn chưa biết cái gọi là Ma thú của thế giới này đâu, thật đáng mong đợi a

- ---------

Lạp. Lâu không đăng có quên truyện của ta không nha? Đừng quên nha các nàng....

Ô ô ô ô.....

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lạc Thiên Lâu Rắc Rối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Nhật sơn mạch rộng lớn vô biên, trải rộng qua Tứ Quốc, tuy nhiên lại không thuộc quyền sở hữu của bất kì quốc gia nào, Lạc Nhật sơn mạch cũng là rừng rậm lớn nhất Huyền Linh đại lục. Lạc Nhật sơn mạch tuy nguy cơ trùng trùng nhưng cơ duyên cũng nhiều vô số, cường giả tề tựu, ở đây chỉ thừa không thiếu. Sở dĩ lấy tên Lạc Nhật cũng vì nơi đây hoàn toàn không có rừng rậm nên có âm u, ẩm ướt, mà hoàn toàn một mảnh sáng rọi quang minh, ánh sáng tựa như từ rừng rậm nơi sâu chiếu rọi, trải dài khắp sơn mạch như vạn dặm ánh sáng xinh đẹp rực rỡ, hoàn toàn không làm người liên tưởng đến bất kì thứ gì nguy hiểm.

Thiết Huyết dong binh đoàn, này chính là tên dong binh đoàn Lam Nguyệt đang theo, tiếp đến chính là vừa vào đến Thanh Huyền Thành. Họ cũng không trực tiếp liền đi Lạc Nhật sơn mạch mà tìm một khách sạn nghỉ lại. Lạc Thiên Lâu, khách sạn kiêm tửu lâu nổi tiếng tại Thanh Huyền Thành, hầu như các nhân vật lớn đến Thanh Huyền Thành đều sẽ đến đây trọ. Nàng nhớ không lầm thì Đế Đô cũng có một tửu lâu cũng tên Lạc Thiên Lâu, hẳn là chi nhánh?

Khương Ngọc đám người vừa tiến đến liền được người chào đón, xem ra thân phận không nhỏ, cũng hẳn là khách quen.

"Khương công tử, phòng trọ đã sắp xếp tốt, các vị có thể đến lầu ba"

Tiểu nhị bộ dáng cung kính, đối Khương Ngọc nói.

Lam Nguyệt nhìn hết thảy, cũng không có phản ứng quá mức đặc biệt, nàng con người vốn lười, sẽ không rảnh đi để ý này nọ, chuyện của họ cũng không liên quan nàng.

Khương Ngọc cũng là gật đầu, bất quá lúc hắn tiếp nhận thẻ bài, một thanh âm chói tay vang lên:

"Những phòng này bổn đại gia đều lấy, các ngươi nhanh nhanh cút!"

Khương Ngọc gương mặt tuấn tú hơi nhăn lại, Hồng Lăng cũng quay lại, gương mặt thượng một tầng hiếu kì.

Một đám người xuất hiện trước cửa, xem ra là một dong binh đoàn khác. Đứng đầu là một nam tử, một bộ hồng y diêm dúa lẳng lơ, loè loẹt đến nhoà mắt. Làn da chính là quá mức trắng, hai mắt sâu hoắm, mí mắt thâm quầng, mơ hồ còn có nết nhăn.

Lam Nguyệt nhíu mài, cũng không ai thấy biểu tình của nàng. Này chẳng phải biểu hiện của việc "làm việc đêm" sao? Loại cặn bã nam này khiến người ta chán ghét.

Lam Nguyệt trực tiếp nhận thẻ phòng, xoay người rời đi. Nam tử kia thấy nàng định rời đi, nổi giận mắng, giọng the thé mà chói tay, làm Lam Nguyệt liên tưởng tới Trần ma ma.

"Tiện dân thấp kém, lại dám lờ bổn đại gia, người tới! đem hắn bắt lại!"

Hồng Lăng gương mặt xinh đẹp đen lại, nàng mặt dù không thích tiểu tử kia, bất quá "hắn" dù gì cũng là người của Dong binh đoàn, dám trước mắt nàng động vào người của nàng, chán sống!

"Bùi Kỷ Nguyên, ngươi chán sống!"

Nghe người dám gọi tên mình, Bùi Kỷ Nguyên tức giận xoay người định mắng, bất quá nhìn đến Hồng Lăng một thân xinh đẹp hồng y, thân ảnh mềm mại quyến rũ, hắn ánh mắt toát lên vẻ si mê, con ngươi nhìn đều sắp rớt ra, kém chút chảy nước miếng.

Hắn liếm liếm môi, hai tay chà xát, cười khặc khặc nói,

"Hoá ra là Hồng đại mỹ nhân a! Ngươi khi nào lại gia nhập rồi cái này yếu kém dong binh đoàn a! Hay đến Tàng Hổ dong binh đoàn của ta đi, ta chắc chắn sẽ hảo hảo chiếu cố nàng a..."

"Ngươi..."

Hồng Lăng nghe hắn nói liền một trận buồn nôn, tính cách nàng tùy ý cao ngạo, từ nhỏ đều người người đối nàng tôn kính, hâm mộ, nào có lúc này bị khinh nhục hoàn toàn tức giận rồi.

Khương Ngọc vốn ôn hoà gương mặt lúc này lại hiện lên âm trầm, chợt loé mà hiện sát khí, tiến lên chắn trước Hồng Lăng, mở miệng:

"Bùi thiếu gia, ngươi nên có điểm dừng, đây là ta cuối cùng nhắc nhở"

Bùi Kỷ Nguyên giật mình bỗng nhiên có chút hoảng sợ thiếu niên bất quá hai mươi trước mặt, nhưng hắn sau đó nổi giận, bất quá một tiện dân lại dám đối hắn đe doạ.

Bất quá chưa kịp trả lời hắn liền bị một tiếng hét thảm cắt đứt, mọi người đảo mắt nhìn lại, thiếu niên bị người ngăn lại kia lại hoàn toàn vô sự đứng tại đó, mà kẻ ngăn cản hắn lại nằm dưới đất co quắp, ôm lấy cánh tay dường như đã gãy, tê tâm phế liệt kêu.

"Chó ngoan không cản đường"

Thanh âm nhàn nhạt vang lên, Lam Nguyệt liếc người trên đất một cái, lại liếc đến Bùi Kỷ Nguyên, khiến hắn bất giác run lên, lùi một bước. Lam Nguyệt cong cong khoé môi, nói tiếp:

"Chó khôn không sủa loạn"

Bùi Kỷ Nguyên nghe đến đây, tức giận hoàn toàn lấn áp hắn tâm trí, tức giận quát:

"Ta giết ngươi!"

Quát chói tay một tiếng, Linh lực bạo thể mà ra, vậy mà cũng là một Tụ Linh Cảnh trung kì.

Lam Nguyệt ánh mắt một ngưng, Tụ Linh cảnh, không tệ, bất quá muốn đối phó, nàng không phải không có cách.

Hồng Lăng định tiến lên giúp đỡ chính là bị Khương Ngọc ngăn lại.

Hồng Lăng không hiểu nhìn hắn, bất quá Khương Ngọc là nhìn chằm chằm Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt thân ảnh vẫn là bất động, công kích cũng đã gần đến nàng, Bùi Kỷ Nguyên gương mặt đầy dữ tợn, tiểu tử quanh thân không một tia linh lực dao động cũng dám cùng Tụ Linh cảnh hắn đấu!

Hồng Lăng cũng lo lắng, tiểu tử này không phải bị sợ đến choáng váng đi, hắn dường như cũng chỉ là một võ giả, nhìn nhỏ như vậy, hẳn cũng không có bao nhiêu lợi hải, bởi võ giả liền tu luyện cực khổ hơn Linh Lực Giả rất nhiều, tuổi nhỏ thành tựu cũng không bao nhiêu.

Thời điểm mọi người cho rằng Lam Nguyệt liền bị đánh cho trọng thương, nàng động!

Động tác cực kì nhẹ nhàng, tựa như đánh vào bông đồng dạng, ngạch sinh chống lại Bùi Kỷ Nguyên.

Mọi người là trừng trừng mắt, tiểu tử này điên rồi, lại dám ngạnh kháng Tụ Linh cảnh một đòn trực diện công kích! Cánh tay kia hẳn liền phế đi.

Bất quá nếu có tâm người để ý, Bùi Kỷ Nguyên sắc mặt biến đổi, trở nên trắng bệch.

Lam Nguyệt mắt đẹp một cái chớp, màu lam xinh đẹp xẹt qua một tia sáng lạnh, nàng thu quyền, cùng lúc tung chân lên, đá vào bụng Bùi Kỷ Nguyên. Bùi Kỷ Nguyên như diều đứt dây thẳng tắp bay ra ngoài.

"ầm"

Bùi Kỷ Nguyên thân hình trùng điệp ngã trên đất, phun một ngụm huyết.

Đại sảnh im lặng, không một tiếng động.

Nàng một võ giả chừng mười hai mười ba tuổi không chỉ dưới công kích của Tụ Linh cảnh cường giả không bị thương ngược lại một cước đem hắn đánh bay! Thế giới này lúc nào hảo diệu a! Bọn họ đây là chứng kiến kì tích sao? Tiểu tử kia nhưng là không có dùng chút Linh lực nào a!

Lam Nguyệt lấy ra một khối khăn tay, lao lao bàn tay vừa rồi, sau đó ném.

Lúc nãy nàng liền không nên dùng tay a. Cùng loại người này tiếp xúc, quá bẩn!

Nàng không phải người yêu thích ồn ào gây náo nhiệt, bất quá nếu có người tìm ngược, nàng thoải mái phụng bồi.

Đám người Tàng Hổ dong binh đoàn lúc này mới phản ứng lại đây, vội chạy ra ngoài.

"Đoàn phó!"

"Đánh đẹp a!"

Hồng Lăng hoàn hồn liền bật thốt lên, ánh mắt nàng nhìn Lam Nguyệt cũng nóng rực, tiểu tử này thật thuận mắt a. Nàng cười đến khoé mắt cong cong, người ở đây không khỏi một trận ngơ ngẩn.

Lam Nguyệt nhìn Hồng Lăng chút, trợn mắt, nàng (HL) nhìn nàng như vậy làm gì a! Giống như tìm được bảo đồng dạng, kia ánh mắt để nàng có chút không quen.

Mà lúc này Bùi Kỷ Nguyên bị đám người nâng dậy, tức giận mắng:

"Một đám phế vật! Còn không đến cho bổn gia bắt hắn lại, ta phải chính tay sát hắn!"

"Nhưng..." Một người do dự nói.

"Còn không đi?" Bùi Kỷ Nguyên đạp hắn một cái, quát.

"Vâ... vâng"

Đám người rối rít nói, liền xông vào Lạc Thiên lâu.

"Đến, đánh tiểu tử đó cho bổn đại gia"

Thanh âm Bùi Kỷ Nguyên vang lên, một đám người hùng hổn xông vào.

Lam Nguyệt nhìn lại, hơi nhíu mi, xem ra phải giải quyết toàn bộ a.

Đám người Thiết Huyết dong binh đoàn cũng muốn động.

Nhưng lúc này, khổng lồ uy áp từ phía trên truyền đến, hai bên nhanh chóng bị uy áp đè đến không cử động nổi.

Lam Nguyệt cũng bị áp bách bao lấy, toàn thân như không thuộc về bản thân, hoàn toàn không thể động đậy.

Nàng ánh mắt chìm xuống, đây là cường giả uy áp. Ít nhất cũng là Động Thiên Cảnh cường giả.

Âm thầm vận chuyển Cửu Thiên Quyết, Phá Linh Thuật của nàng hẳn có thể giúp nàng giảm được uy áp.

Quả nhiên!

Ánh mắt Lam Nguyệt loé lên ý cười.

Lúc này thanh âm hùng hồn vang lên

"*Lạc Thiên Lâu, cấm ẩu đả*"

- ---------_____□□□□□□□

Ai hóng chap sau không nè!!! □□□□

□□□□

...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhất tiếu khuynh thành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mọi người trong Lạc Thiên Lâu sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Đây là...

Cường giả của Lạc Thiên Lâu!

"Tiểu bối mạo phạm, kính xin tiền bối rộng lượng".

Khương Ngọc gương mặt tuấn tú hơi tái, bất quá vẫn là đứng vững vàng, hơi khom người cung kính nói.

Lam Nguyệt đảo mắt, quả nhiên không tầm thường, tu vi ngược lại cao.

Nàng nếu không có Cửu Thiên Quyết hỗ trợ sợ là khó mà đứng vững.

Đến đây, Lam Nguyệt càng kiên định ý nghĩ trở thành cường giả, nàng càng mạnh càng không để bất kì ai uy hiếp! Chỉ có trở thành cường giả tối cao, đứng trên đỉnh cao mới không bị người khi dễ!

Kia thần bí người mặc dù không đáp, nhưng uy áp đã biến mất, chứng tỏ người kia cũng không làm khó, đã thu hồi uy áp.

Mọi người trong đại sảnh cũng thở dài một hơi.

Bùi Kỷ Nguyên âm trầm nhìn Lam Nguyệt, đôi mắt sâu hoắm trở nên càng đen tối. Hắn chỉ thẳng vào mặt Lam Nguyệt, gằn giọng nói:

"Ngươi cho bổn đại gia chờ! Đợi tiến vào Lạc Nhật sơn mạch, ta làm sao thu thập ngươi!"

Không chờ Lam Nguyệt đáp lời, tức giận xoay người liền đi rồi.

Lạc Thiên Lâu, hắn cũng không còn mặt mũi ở lại.

Sỉ nhục hôm nay, bổn đại gia chắc chắn trả!!!

Đúng vậy, hắn nhất định phải đi tìm đại ca! Đại ca chắc chắn thay hắn giết chết tiểu tử này! Giúp hắn rửa nhục!!

"Súc sinh cũng chỉ là súc sinh, aizz"

Lúc Bùi Kỷ Nguyên vừa bước đến cửa, Hồng Lăng nhưng là thở dài nói, một bộ tiếc hận lắc lắc đầu. Bất quá trên mặt lại treo ngọt ngào cười, bộ dáng hết sức xinh đẹp, khiến nam tử trong Lạc Thiên Lâu hai mắt toả sáng, mặt đỏ tim đập.

Bùi Kỷ Nguyên vừa đi đến cửa tức giận đến ngất xỉu, bị người nâng đi.

Khương Ngọc lắc lắc đầu, nàng vẫn là như vậy a, hắn vốn nghĩ nàng liệu trang cao lãnh được bao lâu, không ngờ nhanh như vậy liền đâu lại hoàn nấy a.

Bất quá, nàng như vậy vẫn là tốt hơn a...

Kịch hay đã hết, Lam Nguyệt xoay người bước lên phòng, người xung quanh cũng dần tản ra.

Nguyên chủ kí ức thật sự quá ít, xem ra nàng trở về cần tìm hiểu một chút a.

Cũng không thể trách được, Phượng Lam Nguyệt ở Phượng gia chẳng khác nào hạ nhân, nàng như thế nào được dạy này nọ đâu?

Khương Ngọc cũng đến phòng của bản thân, lúc này cửa bị mở ra, Hồng Lăng một thân xinh đẹp hồng y bước vào.

"Lăng Nhi? Có chuyện gì sao?"

"Ca ca~"

Hồng Lăng le lưỡi cười, ngồi xuống bàn, tự cấp bản thân rót một ly trà, nàng một hơi uống cạn. Sau đó mới nghi hoặc nói:

"Huynh nói xem, tiểu tử kia là như thế nào?"

Khương Ngọc biết nàng nói tiểu tử kia là ai, hắn liền nói:

"Lăng Nhi, không phải ta không nói cho muội, muội cũng đừng chọc hắn, người này ta không nhìn thấu, không đơn giản a"

Khương Ngọc bất đắc dĩ thở dài, Lăng Nhi tính cách quá mức tùy ý, lại thêm nàng từ nhỏ được chiều chuộng, có chút kiêu ngạo, nếu vẫn không thể thay đổi, tương lai sợ là gây hoạ a...

Hồng Lăng không cho là đúng hừ một tiếng, nàng im lặng lúc sau, bĩu môi bất mãn nói:

"Như thế nào? Chẳng lẽ muội lại sợ tiểu tử kia?"

Một Đông Nhạc quốc nho nhỏ mà thôi, cũng là xếp cuối cùng trong Tứ đại đế quốc, có cái gì nhân vật lợi hại? Nàng thân phận cao quý, há lại sợ một

tiểu tử lai lịch không rõ.

Cho dù hắn có là thái tử, nàng cũng không sợ!

Khương Ngọc nghe vậy, mài liền nhíu lại, nghiêm túc nói:

"Lăng Nhi, chúng ta ra ngoài là lịch luyện, không phải trong gia tộc dung túng tùy muội muốn làm gì thì làm. Nếu muội vẫn như vậy tùy tâm sở dục, liền không phải đơn giản giáo huấn như Nguyệt huynh đệ..."

"Đã biết, đã biết! Khương ca ca, huynh càng ngày các giống mấy lão bất tử kia! Lè!" Hồng Lăng thấy Khương Ngọc còn định tiếp tục, vội xua tay, sau đó đứng dậy làm cái mặt quỷ, chạy ra ngoài.

Khương Ngọc cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, cũng không có quản nàng.

Hồng Lăng chính là như vậy, bề ngoài chính là một người kiêu ngạo, quyến rũ, kì thật tính cách chính là một hài tử, quả thực bất đồng a...

Nguyệt Ảnh, hắn đến Đông Nhạc cũng được gần hai tháng, chưa từng nghe qua danh tự này, chẳng lẽ không phải Đông Nhạc người?

"Thần bí như vậy, thật khiến người khác tò mò a..."

Hồng Lăng rời khỏi phòng Khương Ngọc khi, bất giác liền đi đến trước phòng Lam Nguyệt, có chút giật mình, hồi tưởng lại buổi chiều sự việc, khoé môi nhịn không được hơi cong lên.

"Tiểu tử này, cũng không có đáng ghét như tưởng tượng a..."

Những cái này Lam Nguyệt cũng không có biết, nàng vừa đến phòng liền lăn ra giường. Chịu, nàng mặc dù quen chịu cực, nhưng có thể sung sướng tại sao phải chịu khổ.

Mấy ngày đi đường vất vả, thực sự ngủ không ngon a!

Bất tri bất giác, Lam Nguyệt liền tiến vào giấc ngủ sâu...

Lam Nguyệt mở mắt, trước mặt nàng chính là cảnh vật mờ ảo, sương mù dày đặc. Này đối với nàng hiện tại hết sức quen thuộc.

Nàng lại đến kia mộng cảnh, kia nam tử thần bí hắn là xuất hiện!

Bỗng nhiên Lam Nguyệt lại có chút mong chờ mà chính nàng cũng không có phát giác.

Rốt cuộc một tháng này vẫn là hắn ở chỉ giáo nàng tu luyện.

Đúng như nàng dự đoán, một thân ảnh xuất hiện tại nàng trước mắt. Lam Nguyệt phút chốc xuất thần.

Cũng không thể nói nàng hoa si a! Huyền Tịch thực sự là một đại mỹ nam a! Loại này tuyệt sắc dù là nam tử cũng không chắc không bị mê hoặc! Huống hồ nàng cũng thực ái mỹ.

Huyền Tịch gương mặt vẫn như vậy bình tĩnh, hắn giáo nàng lâu như vậy cũng chưa từng thấy hắn cười a.

"Ngươi lại tới giáo ta?"

Lam Nguyệt như thường lệ hỏi.

Bình thường Huyền Tịch là sẽ gật đầu, bất quá hôm nay hắn lại không có trả lời, chỉ nhìn nàng.

Lam Nguyệt nhíu mày, nhìn hắn chằm chằm như muốn từ hắn trên người nhìn ra cái gì, nhưng là cố tình nàng cái gì cũng không nhìn ra!

"Uy, ngươi làm sao?"

Huyền Tịch khẽ lắc đầu, lúc này mới mở miệng:

"Cửu Thiên Quyết ngươi đã có thể tự mình lĩnh ngộ, ta sẽ không lại giáo ngươi"

Lam Nguyệt giật mình, nhìn đến Huyền Tịch tuyệt mỹ dung nhan chợt loé lên bi thương.

Nàng chớp mắt, nàng... Nhìn lầm đi!?

"Ý ngươi là ngươi sẽ không lại đến?"

Lam Nguyệt mở miệng, thanh âm có chút mất mát mà cả nàng cũng không nhận ra.

"Ngươi không nỡ xa ta!?"

Bỗng Huyền Tịch lên tiếng, thanh âm trầm thấp mang theo chút ý cười.

"Sao có thể!?" Lam Nguyệt thanh âm bỗng lớn, có chút mất tự nhiên.

"Ta chỉ lo không ai giúp ta tu luyện a!"

Nói xong Lam Nguyệt thực muốn đánh mình một cái, cái này là cái gì lí do a! Nàng gần đây hầu như đều tự mình lĩnh ngộ công pháp, Huyền Tịch hoàn toàn chỉ đứng một bên quan sát a!

Bỗng nhiên trầm thấp tiếng cười vang lên, Lam Nguyệt có chút tức giận xoay người, bất quá khi nhìn đến kia tuyệt mỹ dung nhan thượng tươi cười biểu tình. Lam Nguyệt gương mặt thanh lãnh lần đầu tiên xuất hiện biểu tình. Nàng mắt đẹp mở to, ngây ngốc nhìn Huyền Tịch.

Hắn vốn dĩ liền mỹ, lúc này cười rộ lên, vạn vật thất sắc, mỹ đến thiên hạ điên đảo.

Nàng hiện tại liền hiểu cái gì gọi nhất tiếu khuynh thành!

Huyền Tịch từ từ đến gần Lam Nguyệt, cả người tựa như mờ ảo, bất kì lúc nào cũng sẽ biết mất.

Hắn đôi tay chạm đến gương mặt Lam Nguyệt khi, gương mặt biểu tình trở nên nhu hoà, mang theo nồng đậm sủng nịch.

Lam Nguyệt lúc này cũng bừng tỉnh, có chút xấu hổ, nàng thực không ngờ bản thân lại như vậy mất mặt! Trọng sinh sau, nàng định lực như vậy kém a!

"Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại"

Lam Nguyệt nghi hoặc, không hiểu nhìn hắn.

Huyền Tịch mấp môi, không trả lời. Hắn như ở do dự cái gì, cuối cùng một kéo, kéo Lam Nguyệt vào lòng, ôm lấy nàng.

Lam Nguyệt cả kinh, hoàn toàn quên mất phản ứng.

"Chờ ta"

_____

Lạp~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dị năng của nàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phù~

Lam Nguyệt từ trên giường bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi, thở dốc.

Gương mặt tuyệt mỹ mang theo nhàn nhạt đỏ ửng, không biết là vì nóng vẫn là vì cái khác.

Nàng im lặng ngồi trên giường, từ từ bình tĩnh lại, không có bất kì phản ứng hay lời nói nào.

Cũng không biết qua bao lâu, Lam Nguyệt khẽ hừ một tiếng, lẩm bẩm.

"Chờ cái quái! Liên quan gì đến ta?"

Nàng mới không nên tiếp xúc nhiều với hắn a! Ở cạnh hắn nàng liền cảm thấy bản thân quá mức không bình tĩnh, quá dễ bại lộ chân thật cảm xúc!

Này tuyệt đối là nàng cấm kị, cũng là một sát thủ cấm kị! Mặc dù kiếp này thoát khỏi sát thủ cuộc sống bất quá nàng một thân một mình tại dị giới, đã định cẩn thận mà sinh tồn...

Đêm nay Lam Nguyệt liền phải thức cả đêm, bởi vì cứ nhắm mắt, nàng lại nghĩ đến Huyền Tịch, hoàn toàn không thể ngủ a!

Hỗn đản! Đều tại ngươi!!!

Lam Nguyệt thở dài, xem ra chỉ có thể tu luyện a...

_____

Sáng sớm hôm sau, dong binh đoàn liền sớm rời Lạc Thiên Lâu, trực chỉ Lạc Nhật sơn mạch.

"Đoàn trưởng, theo thông tin tình báo, một con Xích Kim Sư xuất hiện ở đệ nhị khu"

Một nam tử trẻ tuổi tiến lên đối Khương Ngọc nói.

"Nga?"

Khương Ngọc kinh ngạc trở lại một tiếng.

Lam Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn, đệ nhị khu? Cái này đúng là chuyện lạ.

Trước khi đến, nàng cũng đã tìm hiểu Lạc Nhật sơn mạch một chút.

Lạc Nhật sơn mạch chia làm mười khu vực. Càng vào sâu bên trong sẽ gặp được càng cao giai ma thú, thậm chí sẽ gặp được trên đại lục hi hữu Linh thú! Xích Kim Sư bằng vào cấp 5 ma thú thực lực, hẳn nên xuất hiện ở đệ tam khu mới đúng. Lần này bên ngoài liền trực tiếp gặp rồi?

"Xích Kim Sư tại sao lại chạy đến đệ nhị khu rồi?"

Hồng Lăng nghi hoặc lên tiếng, mày đẹp hơi nhíu.

"Tin tức chúng ta nhận đến nói, con này Xích Kim Sư dường như bị thương rồi a! Hẳn là bị cao giai ma thú tấn công, đến đệ nhị khu để trốn?"

Thạch Sơn cũng nghiêm túc nói lên bản thân suy đoán.

Mọi người trong đoàn cũng gật đầu phụ hoạ, xem ra nhiệm vụ lần này có chút dễ dàng a.

Lam Nguyệt cũng không có phát ngôn quá, từ đầu đến cuối đều im lặng.

Bất quá, nàng không ngờ đến là Hồng Lăng lại chủ động cùng nàng bắt chuyện, tuy giọng điệu có chút chua.

"Tiểu tử, ngươi tại sao không nói a?"

Lam Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nàng rốt cuộc chỗ nào đắc tội rồi vị này Hồng đại tiểu thư a. Nàng mặc dù lời nói không có địch ý, như là thái độ cũng không có tốt hơn.

"Lăng Nhi"

Khương Ngọc không vui lên tiếng, Hồng Lăng không thèm để ý, bĩu môi quay người sang hướng khác, không trả lời cũng không nói gì làm Khương Ngọc có chút dở khóc dở cười, nàng vẫn như vậy trẻ con a.

Hồng Lăng mặc dù kêu ngạo nhưng tính cách không xấu, nàng cũng lười cùng nàng so đo, thanh âm thản nhiên nói:

"Chỉ sợ không có đơn giản như vậy a"

Chỉ cần Hồng Lăng không tìm nàng phiền toái, kia liền vô sự.

"Được rồi, binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn, chúng ta đi tìm chỉ Xích Kim Sư kia, hoàn thành nhiệm vụ liền nhanh chóng rời đi".

Khương Ngọc ôn thanh nói, trực giác nói cho hắn biết có gì đó không bình thường.

>>>

Đoàn người nhanh chóng tiến vào đệ nhất khu, nơi này chỉ có cấp 1 hoặc 2 ma thú xuất hiện, không quá khó đối phó, khu đầu tiên nàng cũng rất nhiều người đến, đơn giản vài bước đều sẽ gặp các dong binh đoàn khác.

"Kì lạ, hôm nay như thế nào nhiều như vậy người tiến vào Lạc Nhật sơn mạch"

Hồng Lăng nghi hoặc lên tiếng, bình thường đệ nhất khu mặc dù nhiều người nhưng cũng không có như hôm nay như vậy nhiều, còn nữa, phần lớn đều dường như rất có thân phận người.

"Ân"

Khương Ngọc đáp một tiếng, Lạc Nhật sơn mạch chẳng lẽ xuất hiện cái gì bảo bối? Nhưng hắn không có nhận được mật báo nào a.

Nghi hoặc liền nghi hoặc bất quá mọi người cũng không làm mất thời gian. Nhiệm vụ của họ ở khu thứ hai, đương nhiên họ phải trực chỉ khu hai mà đi, sẽ không tại đây mất thời gian.

Trên đường thỉnh thoảng sẽ giải quyết một vài cản đường ma thú, đa phần đều là các cấp bậc thấp nhất người trong đoàn ra tay, Khương Ngọc bọn họ sẽ không.

———

Ước chừng một nén hương, đoàn người liền rời đi đệ nhất khu, đến rồi cuối cùng ranh giới giữa hai khu.

Này đệ nhất khu cùng đệ nhị khu phân cách liền là một cái nho nhỏ suối.

Suối này cùng bình thường suối không khác mấy, chỉ duy nước không phải màu xanh trong trẻo mà là màu trắng xám xịt.

"Cẩn thận, không nên chạm vào nước đó"

Khương Ngọc cẩn thận nhắc nhở mọi người.

"Đây là...?"

Lam Nguyệt mở miệng hỏi.

"Thực Cốt Thủy, này thủy hết sức bá đạo,độc hại vô cùng, chỉ có ở Lạc Nhật sơn mạch, chạm vào liền sẽ bị nó ăn mòn, đến xương trắng cũng không còn"

Khương Ngọc có chút kinh ngạc nhìn Lam Nguyệt, bất quá vẫn là giải thích một chút.

Hắn nghĩ Nguyệt Ảnh là người vân du khắp nơi, hiện tại xem ra là người trong gia tộc nào đó lần đầu ra ngoài rồi a.

Lam Nguyệt gật gật đầu, nhìn trước mặt kia dòng suối, lại nhìn phía trên, Lam Nguyệt kinh ngạc "di" lên một tiếng.

"Sao vậy?"

Khương Ngọc thấy nàng phản ứng tiến lên hỏi.

Lam Nguyệt nhìn trước mắt lục sắc trong suốt màn chắn. Nhìn như mỏng manh vô cùng, nhưng Lam Nguyệt biết này màn chắn không dễ bị phá hủy.

"Đây là kết giới sao?"

"Kết giới? Cái gì kết giới?"

Hồng Lăng nhíu mày, có chút buồn bực nói.

Khương Ngọc nhìn nàng, sau đó nhìn Lam Nguyệt chứng tỏ hắn cũng không hiểu nàng nói gì.

"Nga?"

Lam Nguyệt kinh ngạc, kia chỉ nàng thấy?

Đáy mắt Lam Nguyệt xẹt qua một tia sáng.

"Uy, ngươi làm sao?"

Hồng Lăng thấy nàng trầm mặc liền gọi.

"Không có gì"

Lam Nguyệt lắc đầu, xoay người lại, ở nơi người khác không nhìn đến, khoá môi nàng khẽ cong lên.

Vạn vật không qua ta mắt!

Nàng dị năng trở lại!

Lúc trước xuyên qua, nàng còn tưởng nàng dị năng đã biến mất đâu. Lúc sau lam đồng xuất hiện, nàng vẫn không sử dụng được dị năng.

Không ngờ, dị năng của nàng vốn đã trở lại.

Thấy Lam Nguyệt xoay người không để ý nàng, Hồng Lăng hừ một tiếng, dưới chân một nhúng, nàng liền ở bên kia dòng suối.

"Đi thôi, đúng là mất thời gian."

Nàng bỏ lại một câu, xoay người đi.

Lam Nguyệt lúc nãy nhìn rõ ràng, Hồng Lăng có thể xuyên qua kia kết giới, này kết giới không ngăn người vậy lập để làm gì a? Ngăn cản thú?

Lam Nguyệt bỏ đi trong đầu suy nghĩ, mặc kệ, cũng không liên quan đến nàng.

Lam Nguyệt mũi chân nhẹ điểm, nhẹ nhàng rơi xuống bên kia bờ. Ung dung đi theo Hồng Lăng.

Khương Ngọc thật sâu nhìn Lam Nguyệt một chút, dường như đang suy nghĩ cái gì, lát sau mới mở miệng:

"Đi thôi!"

Đoàn người nhanh chóng qua suối, đuổi theo hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Giao Đấu Xích Kim Sư

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc này, bên ngoài Lạc Nhật sơn mạch một đoàn người đang đứng, nam tử đứng đầu một thân cơ bắp vạm vỡ, dáng người to lớn, lực lưỡng. Hắn một thân màu đen giáp, trên vai vác một thanh đại đao, gương mặt um tùm râu, mặt mài dữ tợn. Bên cạnh hắn một hồng y nam tử, gương mặt âm nhu, trắng bệnh, dáng người gầy ốm, chuẩn cho một hoa hoa công tử!

"Đại ca, bọn chúng lần này nhiệm vụ chính là Xích Kim Sư cấp 5, Tàng Hổ dong binh đoàn chúng ta tuyệt không thể để bọn tiểu nhân kia đắc ý"

Nam tử hồng y này không ai khác chính là Bùi Kỷ Nguyên, sau lần đó hắn trở về cáo trạng với đoàn trưởng, cũng là đại ca hắn Bùi Kỷ Long.

Tất nhiên cũng không hoàn toàn kể hết, tỷ như hắn là người gây sự, tỷ như hắn cùng Lạc Thiên lâu hiềm khích.

Đám thuộc hạ của hắn cũng theo hắn dậm mắm thêm muối, hoàn toàn chọc giận rồi vị này đoàn trưởng.

"Hừ! Để xem tiểu tử kia có cái gì bản lãnh dám sỉ nhục Tàng Hổ dong binh đoàn của ta"

Bùi Kỷ Long khinh thường nói, theo Bùi Kỷ Nguyên nói, đám tép rêu kia đều chỉ là đám tiểu tử mới ra đời, tiểu tử kia càng là nhỏ tuổi, sẽ không phải là cái gì nhân vật lợi hại.

"Đại ca anh minh"

Bùi Kỷ Nguyên đắc ý cười một tiếng, tiểu tử, đắc tội đại gia, xem ta như thế nào thu thập ngươi.

_____

Lam Nguyệt cũng không biết bản thân được người khác "nhớ thương", nàng lúc này cùng đám người Thiết Huyết dong binh đoàn đang nghỉ chân cạnh một dòng suối.

"Đoàn trưởng, phía trước có một hang động, xuất hiện khí tức của Xích Kim Sư"

Một nam tử chạy đến chỗ Khương Ngọc, kích động báo cáo.

"Tốt! Tất cả chuẩn bị, chúng ta xuất phát"

Khương Ngọc gật đầu, giọng cũng có chút kích động, hạ lệnh phân phối người.

Lam Nguyệt đang ngồi tĩnh toạ cũng mở mắt, một màu xanh thẳm.

"Tiểu tử, ngươi hảo hảo biểu hiện a! Đừng làm bổn cô nương thất vọng"

Hồng Lăng đến cạnh Lam Nguyệt hơi cuối người xuống, quyến rũ cười nói một tiếng, tiêu sái đến bên cạnh Khương Ngọc.

Lam Nguyệt khó hiểu nghiêng đầu, nàng khi nào tốt tính như vậy?

Lắc lắc đầu, Lam Nguyệt cũng không để ý đứng lên, đến chỗ tụ họp.

Đám người ẩn nấp, cẩn thận tiến đến gần, không khí xung quanh có chút u ám, lại mang theo kinh người sức nóng.

Không hổ là Xích Kim Sư hoả hệ linh lực. Không khí xung quanh thật nồng đậm hoả hệ, kì thực cùng băng hệ nàng tu luyện có chút tương khắc.

"Grừ....grừ..."

Thiết Huyết dong binh đoàn người từ từ tiếp cận hang động của Xích Kim Sư. Càng đến gần, họ càng cảm nhận rõ uy áp của Xích Kim Sư truyền đến.

"Trong không khí có vị huyết tinh"

Lam Nguyệt bỗng nhiên mở miệng, mọi người đều giận mình nhìn nàng, cẩn thận cảm thụ lại, quả nhiên xuất hiện một tia rất nhạt huyết hương vị.

Thật nhạy bén giác quan!

Nghe nói Xích Kim Sư đang bị thương hiện tại xem ra đúng là vậy a!

"Hiện tại chúng ta cần dụ nó ra khỏi động đã"

Khương Ngọc nói, quay sang mọi người:

"Hồng Lăng, Thạch Sơn, hai người có nhiệm vụ dẫn Xích Kim Sư ra, Thập Thất, Nguyệt Ảnh, Hoa Nhi, các ngươi lấy ba người dẫn đầu nhóm năm người chia ra ba phía sơn động, còn lại theo ta"

"Được"

Mọi người đồng thanh đáp lại, bắt đầu chia người. Khương Ngọc thoáng nhìn Lam Nguyệt, hắn muốn xác định nàng có đồng ý hay không dẫn đội.

Lam Nguyệt gật gật đầu, dẫn theo năm người tiến về bên phải sơn động ẩn nấp.

Này tuy là lần đầu tiên tại đánh ma thú, nhưng đối dẫn đội việc này Lam Nguyệt chính là cơm bữa.

Nàng dù gì cũng từng là thủ lĩnh của tổ chức, huấn luyện ra nhiều đội sát thủ tinh anh cho tổ chức!

Hồng Lăng không phụ phó đoàn trưởng danh dẫn theo Thạch Sơn, lấy tư thế như chớp tiến vào thạch động, Thạch Sơn cũng không vừa, mặc dù hắn chỉ là một tên võ giả, nhưng tốc độ cũng không kém, không có bị Hồng Lăng bỏ lại.

Hồng Lăng là Hoả thuộc tính linh sư, ở tại Hoả hệ Xích Kim Sư trong động đúng là thuận lợi không ít.

Không quá lâu, cả hai thành công chọc giận Xích Kim Sư, khiến nó gầm lên vang dội, chấn động khắp Đệ Nhị khu.

Mọi người bên ngoài cũng cảnh giác cao, Hồng Lăng thân ảnh vẽ một đường cong bay ra ngoài, chấn mạnh trên đá, khoé miệng tràn ra máu tươi.

Thạch Sơn cũng không khá hơn, bị chấn bay ra, bất quá hắn tu luyện võ đạo, thể lực tốt, so Hồng Lăng đỡ khổ.

Ngay sau đó, một con ma thú khổng lồ liền ra tới. Nó toàn thân màu vàng kim, trên đầu mao lại là một màu đỏ rực, tựa như hoả đồng dạng hừng hực cháy, bốn chân cũng tương tự khí thế mười phần, này chính là Xích Kim Sư đi. Nhìn chung cũng không khác sư tử bình thường, chỉ khác kích thước to hơn mấy chục lần, khí thế cũng đáng sợ hơn nhiều. Bất quá Lam Nguyệt vẫn để ý thấy, bên chân trái phía sau của nó như có như không tồn tại lôi điện, hẳn là chỗ bị thương do lôi hệ ma thú để lại, mà dường như Xích Kim Sư cố ý che dấu, nhưng sao có thể qua mắt của Lam Nguyệt!? Có dị năng, xưa nay chưa có gì có thể trước mặt nàng che giấu?

Này là lần đầu Lam Nguyệt kiến thức đến thế giới này thần kỳ.

Lam Nguyệt đội dẫn gần nhất, liền sẽ ra tay đầu tiên.

"Hai người là thổ hệ cùng mộc hệ chia hai bên, tạo lá chắn, hai ngươi là võ giả, trực tiếp dùng các ngươi vũ khí đả thương nó, nhớ công kích chân sau bên trái, nó bị thương ở đó."

"Được"

Bốn ngươi cũng không phát ra bất kì cái gì nghi vấn cùng bất mãn, mấy ngày đi chung, họ sớm đã kiến thức vị này Nguyệt Ảnh lợi hại, phó đoàn trưởng của bọn họ còn bị nàng chỉnh, bọn có cái gì bất mãn?

Lam Nguyệt âm thầm gật đầu, trẻ nhỏ, dễ bảo.

Những người khác cũng bắt đầu ra tay rồi. Lam Nguyệt bắt đầu âm thầm vận phá linh thuật, quan sát Xích Kim Sư.

Có sơ hở!

Thân ảnh nàng như quỷ mị, bất chợt xuất hiện tại Xích Kim Sư bên trái, ánh mắt loé lên ánh sáng lạnh. Nàng rút ra một thanh chủy thủ, tàn nhẫn đâm vào Xích Kim Sư vết thương.

Xích Kim Sư tức giận rống lên, một đám nhân loại nhỏ bé, dám nhân lúc nó sơ hở công kích nó vết thương, không biết sống chết!

Xích Kim Sư điên cuồng, đánh bay tất cả mọi người, muốn đẩy Lam Nguyệt ra, Lam Nguyệt ánh mắt chợt loé, một đạo nho nhỏ băng lam ánh sáng từ tay nàng bay ra, không một ai phát giác đánh vào Xích Kim Sư vết thương, ngay sau đó, một tầng tinh khiết băng đóng tại Xích Kim Sư vết thương khiến nó tê tâm phế liệt rống lên, mạnh mẽ chấn Lam Nguyệt bay ra ngoài.

"Cẩn thận"

Khương Ngọc hô lên một tiếng.

Lam Nguyệt bị chấn bay lảo đảo rơi xuống, ngực truyền đến cảm giác đau đớn cuồn cuộn khiến Lam Nguyệt khoé miệng tràn ra vết máu.

Xem ra nàng vẫn còn quá yếu, Xích Kim Sư nhất chiêu nàng liền chịu không nổi.

Đúng vậy, Lam Nguyệt dùng linh căn chính là biến dị Thủy Linh căn hiếm có Băng hệ thuộc tính!

Cái Lam Nguyệt vừa dùng là linh kỹ! Linh kỹ này gọi Hoá Băng thuật, cũng là Huyền Tịch cấp cho nàng, nàng cũng chỉ vừa tu luyện đến tầng thứ nhất. Hoá Băng thuật thập phần bá đạo, một khi trúng chiêu, toàn thân sẽ bị băng phong, không có ngoại lệ. Bất quá cũng tùy thuộc vào người tấn công và người bị tấn công cấp bật chênh lệch. Chênh lệch càng cao, Hoá Băng thuật càng yếu.

Giống như hiện tại, nàng cùng Xích Kim Sư chính là một trời một vực, nên Hoá Băng thuật liền chỉ đóng băng được chốc lát, liền bị Xích Kim Sư cường thế dùng hoả diễm phá giải.

"Cẩn thận, nó đã nổi giận"

Lam Nguyệt thanh âm khàn khàn nói, mọi người vẫn công kích, số người bị thương cũng tăng lên, lần này chọc giận hoàn toàn Xích Kim Sư.

"Mọi người tụ lại, cố gắn cầm cự"

Khương Ngọc lớn tiếng nói, gương mặt ôn hoà cũng trở nên trầm trọng. Bởi vì hắn phát hiện, này chỉ Xích Kim Sư không phải cái gì cấp 5 ma thú, rõ ràng là một đầu cấp 7 ma thú!!!

Sai lầm gì mà trầm trọng... Chậc chậc...

(>‿◠)✌

_____

Ô ô ô...

Quả thực không dễ chút nào...

(ಥ_ಥ)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đối phó

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Đoàn Trưởng, con Xích Kim Sư cấp 5 này có gì đó không đúng!"

Một người vừa né tránh công kích vừa hét lớn nói.

"Mọi người nhanh chóng lùi lại!"

Khương Ngọc nói lớn, nhanh chóng lùi về sau.

Lam Nguyệt cũng không ham chiến, nhanh chóng lùi lại. Nàng cũng phát hiện có vấn đề.

Lúc này Khương Ngọc mới trầm giọng nói:

"Đây không phải Xích Kim Sư cấp 5, nó là một con Xích Kim Sư cấp 7!!"

"Cái gì?"

Mọi người kinh hô, hoàn toàn không thể tin tưởng. Cấp 5 cùng cấp 7 không phải chênh lệch chỉ một cấp bật, bọn họ không có khả năng không phân biệt được!!!

"Đoàn trưởng, có hay không nhầm lẫn a? Này chỉ Xích Kim Sư rõ ràng biểu hiện cấp 5 a! Chúng ta cũng không thể nhầm lẫn"

Một người trong đoàn lên tiếng, hoàn toàn không tin tưởng.

"Ngọc ca ca, có phải hay không ẩn tức thuật?"

Khương Ngọc trầm mặc, nhưng sau đó vẫn gật đầu.

Mặc dù lùi lại, bất quá Xích Kim Sư vẫn không có buông tha ý định, Khương Ngọc để mọi người gom lại, hắn trên tay nhiều hơn một kiện vật phẩm tạm thời tạo một kết giới.

Xích Kim Sư điên cuồng công kích lên kết giới, tạo ra từng đợt dao động, xem ra cũng không phải có thể chóng đỡ lâu.

"Pháp khí của ta chỉ chịu được hai lần công kích nữa, các ngươi tạm thời rời đi trước!"

Khương Ngọc nhanh chóng đạo, chuyện hôm nay chắc chắn có người ở nhún tay, nếu không một con ma thú sao có thể hội Ẩn tức thuật!?

Lam Nguyệt ánh mắt hơi nheo lại, màu lam con ngươi toả ra lạnh lẽo ánh sáng.

"Đoàn trưởng chúng ta cùng ngươi!"

Có người hô lên.

"Đúng, có đi cùng nhau rời đi"

"Đúng.."

Mọi người nhao nhao phụ hoạ.

Lam Nguyệt hơi kinh ngạc, nhìn một chút Khương Ngọc, tên này dường như mới làm đoàn trưởng chưa bao lâu, vậy mà lại thu được lòng người rồi? Không tầm thường...

Bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ánh mắt Lam Nguyệt hơi loé, nàng mở miệng:

"Ta có cách!"

_____

Lúc này biên giới giữa đệ nhất khu và đệ nhị khu, dong binh đoàn đang đứng. Bùi Kỷ Nguyên âm trắc cười:

"Đại ca quả nhiên lợi hại! Bọn Thiết Huyết dong binh đoàn hoàn toàn không hay biết cái họ đối phó là một con cấp 7 ma thú!"

Bùi Kỷ Long cười lạnh một tiếng:

"Một đám ô hợp, còn dám cùng Tàng Hổ dong binh đoàn ta đối địch? Ha hả..."

"Đại ca anh minh"

Bùi Kỷ Nguyên nịnh hót nói, những người còn lại cũng nhanh chóng phụ hoạ.

Bùi Kỷ Long giơ tay lên, ra lệnh im lặng. Hắn âm trầm cười một tiếng, lạnh lùng mở miệng:

"Đi! Đi xem một chút! Ta cũng muốn xem kẻ dám phỉ bán ta bộ dạng gì"

"Dạ "

Đám người nhanh chóng bước qua Thực cốt thủy suối, tiến vào Đệ Nhị khu.

Càng tiến đến gần Xích Kim Sư chỗ, Bùi Kỷ Long càng phát giác có chút không đúng. Không có thanh âm gì, chẳng lẽ Thiết Huyết dong binh đoàn cứ như vậy bị diệt?

Bất quá hắn lại không nghĩ nhiều, lắc lắc đầu tiến về phía trước.

Tiến đến hang động khi, ai cũng kinh ngạc đến ngây ngốc. Có người kinh hô đến.

"Dì? Sao lại thế này?"

Phía trước hoàn toàn không có một bóng người nào. Đến Xích Kim Sư cũng không thấy bóng dáng.

Bất quá đến xem thì nơi này cũng xảy ra một hồi kịch chiến.

"Đại ca, này..."

Bùi Kỷ Nguyên nuốt nước bọt, âm thầm kinh hãi.

Chẳng lẽ nói đám ô hợp Thiết Huyết diệt Xích Kim Sư? Đánh chết hắn cũng không thừa nhận!! Sao có thể a! Đó là cấp 7 ma thú a! Cường đại cấp 7 ma thú! Dù đại ca là Thực Hoá Cảnh cường giả ở cũng không phải nhanh như vậy liền diệt a!!

Bùi Kỷ Long sắc mặt âm trầm, con Xích Kim Sư này từ đệ tam khu đi ra, nơi này không là nó chính động, cũng không có cái gì báo vật tại, bất quá có cũng là nó trên người.

"Tìm"

Bùi Kỷ Long nghiến răng nghiến lợi phun ra một câu.

"Dạ"

Đám người nhanh đáp một tiến chia nhau ra tìm.

"Thiết Huyết dong binh đoàn, các ngươi dong binh đoàn hôm nay định phải diệt!!"

Phân phó xong thuộc hạ, Bùi Kỷ Long âm độc nói, gương mặt âm trầm tràn ra sát khí.

Dong binh đoàn đệ nhất, hắn tuyệt không để ai đoạt đi!!! Hắn tuyệt không để một dong binh đoàn như vậy uy hiếp.

_____

Bên Thiết Huyết dong binh đoàn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, liền tìm một chỗ hạ trại nghỉ ngơi, thật tốt dưỡng thương.

Lần này Thiết Huyết dong binh đoàn thật sự phục rồi vị này Nguyệt Ảnh công tử. Cả Hồng Lăng bình thường không phục cũng bảo trì trầm mặc.

"Công tử, ngươi thật lợi hại a"

Thạch Sơn đôi mắt sùng bái nhìn Lam Nguyệt.

"May mắn thôi"

Lam Nguyệt nhàn nhạt nói, lần này đúng là phải nói cực kì may mắn.

Trước khi đi, nàng cũng tìm hiểu qua Xích Kim Sư. Mặc dù Xích Kim Sư lợi hại, bất quá vẫn có dược vật khắc chế.

Thủy Tinh thảo, này thảo liền chính là Xích Kim Sư khắc tinh.

Nó mùi hương hết sức đặc trưng, bề ngoài óng ánh trong suốt, tản ra mê hoặc linh khí. Bất quá loại này linh khí cực kì khắc chế Xích Kim Sư thuộc tính. Chỉ cần ở gần hoặc ngửi phải linh khí này, Xích Kim Sư toàn thân linh khí lập tức lấy nhanh nhất tốc độ giảm xuống. Này liền tiện nghi nhiều.

Lam Nguyệt giác quan hết sức linh mẫn, nàng đơn giản liền nghe đến Thủy Tinh thảo mùi hương, dẫn dụ đang nổi giận Xích Kim Sư đến gần, kia liền tiện nghi các nàng đối Xích Kim Sư tùy ý chém giết.

Cấp 7 lại như thế nào? Chẳng phải đều bị diệt?

Lần này chiến đấu làm nàng nhận thấy, bản thân vẫn quá yếu, nếu không có Thủy Tinh thảo, nàng tuyệt đối không có thắng như vậy dễ dàng.

"Nhiệm vụ hoàn thành trước thời hạn, chúng ta có thể trở về rồi. Mọi người nghĩ thế nào?"

Khương Ngọc vừa dưỡng thương xong, mở mắt ra nói.

"Được, chúng ta nhanh trở về giao đãi a!"

"Đúng, lần này tổn thất cũng không nhỏ a"

Mọi người trong đoàn gật đầu phụ hoạ, lần này cùng Xích Kim Sư cấp 7 đấu, quá xa mọi người dự định.

"Tốt"

Khương Ngọc ứng một tiếng. Lần này Lạc Nhật sơn mạch cũng có chút kì lạ. Đệ tam khu ma thú lại như thế nào đến đệ nhị khu rồi? Theo hắn biết nơi này ma thú cũng không thể loạn đi a.

Mà lúc này không ai chú ý đến, gần đó có hai bóng người tại ẩn nấp, nhìn đến bọn họ khi, hai người đối nhau gật đầu, chạy nhanh ly khai.

Bên kia, Bùi Kỷ Long gương mặt ám ám, âm trầm dữ tợn đến cực điểm, Bùi Kỷ Nguyên nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh. Đúng lúc này, có hai người chạy đến, đối Bùi Kỷ Long nói.

"Đoàn trưởng, chúng ta nhìn thấy người của Thiết Huyết dong binh đoàn, cách đây không xa"

Bùi Kỷ Nguyên gương mặt vui mừng, vội nói:

"Tốt! Đại ca! Chúng ta đi dạy dỗ chúng!"

Bùi Kỷ Long gương mặt hiện lên tàn nhẫn, lạnh giọng phân phó:

"Tất cả chuẩn bị, âm thầm tiếp cận bọn chúng, lần này chúng ta phải đồ sát Thiết Huyết dong binh đoàn!!"

"Dạ!"

_____

(≧◡◡≦) Đầy trời sao đi ><

(つ◕‿◕)つ ♥"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Quyết liệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Hống..."

Thiết Huyết dong binh đoàn vẫn đang nghỉ ngơi dưỡng thương, Lạc Nhật sơn mạch khắp nơi truyền đến tiếng ma thú gầm gú, Lam Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần, cả người hơi tựa vào hòn đá, nhìn qua có chút lười biếng tùy ý.

Bỗng nhiên Lam Nguyệt mở mắt, lam đồng chợt loé lên ánh sáng lạnh, nàng hơi nheo lại mắt, mặt nạ che đi nàng sở hữu biểu tình, cũng không ai biết nàng lúc này là cái gì biểu cảm.

Lam Nguyệt bật ngồi dậy, mắt lạnh quét nhìn xung quanh.

Khương Ngọc thấy nàng bỗng nhiên đứng dậy cũng có chút nghi hoặc, tiến đến hỏi.

"Làm sao vậy?"

"Có người đến... Hơn 20 người là võ giả cao thủ, còn có 10 danh linh lực giả..."

Lam Nguyệt nói, thanh âm mang theo một loại chưa bao giờ có nghiêm túc. Này là những cao thủ, còn lại cũng không đáng nhắc đến.

"Người đến bất thiện. Mau..."

Lam Nguyệt còn chưa nói xong, bỗng nhiên một đạo bén nhọn thanh âm vang lên, một đạo đỏ rực linh lực xé gió mà đến, đánh thẳng về phía Khương Ngọc.

"Cẩn thận!!!"

Phía sau truyền đến Hồng Lăng quát lớn, Khương Ngọc phản ứng lại đây, nhất vung tay, một đạo màu vàng óng ánh kết giới linh lực bao phủ.

"Choang!!!"

Một tiếng bén nhọn thanh âm vang lên, màu đỏ linh lực cùng màu vàng kết giới cùng vỡ vụng, Khương Ngọc hơi lảo đảo lùi về sau vài bước.

Lam Nguyệt nâng tay đỡ lấy hắn.

"Hahaha..."

Một đạo cuồng tiếu thanh âm truyền đến, một nam tử cao lớn đi đến, trên vai mang theo một thanh thiết đao.

"Khương tiểu hữu, vừa lên làm đoàn trưởng một tiểu cẩu đoàn liền kiêu ngạo không ít?"

Hắn thanh âm trắc trắc, cực kì khó nghe. Lam Nguyệt khoé môi không khỏi co giật.

Ni muội! Nàng thề đây là thanh âm ghê tởm nhất nàng từng nghe! Này thanh âm là người?

"Ách, nơi nào đến lão trư, như vậy thối"

Bùi Kỷ Long gương mặt tươi cười trầm xuống, lúc này hắn mới để ý đến phía sau Khương Ngọc, kia là một thiếu niên hắc y, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ hết sức bình thường, duy nhất đáng chú ý chính là hắn như hải đôi mắt, hết sức sáng ngời chói mắt.

"Mao đầu tiểu tử, đúng là nghé con không sợ cọp!"

Bùi Kỷ Long hừ một tiếng, thanh âm như cũ khó nghe.

Bùi Kỷ Nguyên ở hắn phía sau nhìn Lam Nguyệt, ánh mắt chợt loé lên, hướng Bùi Kỷ Long nói:

"Đại ca! Chính là hắn! Hắn là kẻ sỉ nhục ngươi!"

"Cái gì?"

Bùi Kỷ Long hơi giật mình, quay sang nhìn Lam Nguyệt, cười lạnh:

"Tiểu tử, hôm nay đại la thần tiên cũng cứu không xong ngươi!"

"Sỉ nhục? Ngươi cũng xứng?"

Lam Nguyệt cười như không cười nói một câu.

"Lớn mật!!!"

Hắn vừa dứt tiếng, bỗng nhiên vung đao, nồng đậm hoả linh lực phá không mà đến.

Khương Ngọc biến sắc, định ngưng tụ linh lực cường chóng đỡ, bỗng nhiên đánh một cái lảo đảo, Lam Nguyệt đẩy ra hắn, tránh đi kia một đoàn.

Nàng cũng bị chấn một cái lảo đảo. Bất quá nàng mặt nạ đảo cũng nhìn không đến cái gì.

"Nguyệt Ảnh!!"

Khương Ngọc kinh hô một tiếng, bỗng trong đầu vang lên đến thanh âm.

"Phía tây, rời đi"

Khương Ngọc đang tưởng phản bác, nàng thanh âm lần nữa vang lên đến.

"Các ngươi ở lại chỉ vướn ta. Nếu còn không đi, bọn họ sẽ bao vây nơi này."

Khương Ngọc cắn răng, đối Hồng Lăng truyền âm.

"Lăng Nhi, nghe ta lệnh, hướng phía Tây rời đi!"

Hồng Lăng kinh ngạc, phản bác:

"Ca, ta không..."

"Đi!" Khương Ngọc gương mặt thanh tú lúc này cực kì nghiêm khắc, có một loại thủ lĩnh mệnh lệnh.

Hồng Lăng cắn răng, Ngọc ca có hộ thể linh văn, hẳn sẽ không sao. Nàng hiện tại không đơn giản là một người bình thường, nàng có đồng đội cần bảo hộ. Đưa tất cả rời đi, nàng liền nhanh chóng quay lại.

Hồng Lăng cắn răng, ra lệnh.

"Thiết Huyết dong binh đoàn nghe lệnh! Hướng phía Tây rời đi!"

Mọi người trong đoàn kinh ngạc, có người nhịn không được định phản bác.

"Kia..."

"Đi! Đây là lệnh!"

Khương Ngọc lần nữa lên tiếng, thanh âm đã lạnh băng băng.

Mọi người hơi ngẩn ra, vẫn là lần đầu tiên nhìn đến đoàn trưởng như vậy lạnh lùng, rùng mình một cái.

Bất quá, không ai đáp ứng.

"Đoàn trưởng, chúng ta cùng sống chết với ngươi!"

"Đúng vậy! Có đi cùng đi!"

"Chạy là không nghĩa khí!"

"Chúng ta không đi!!"

"..."

Khương Ngọc ngẩng ra, bỗng nhiên có chút ấm áp. Hắn chưa làm đoàn trưởng bao lâu, mọi người liền cùng hắn cùng sống cùng chết, này nói không cảm động chính là nói dối.

Bất quá, hiện tại họ không đi....

"Ngu xuẩn!"

Lam Nguyệt thanh âm lạnh băng vang lên.

Nàng phân phó nhiệm vụ, cấp dưới nhất thiết một mực tuân. Nếu trên chiến trường còn phải hướng bọn họ giải thích rõ ràng, kia không biết mất bao nhiêu cái mạng. Hiện tại toàn bộ bị bao vây, làm thế nào thoát.

Có người muốn lên tiếng bất mãn, nhưng liền bị một tiếng cười cắt ngang.

"Ha hả... Muốn đi? Đâu có dễ như vậy!"

Bùi Kỷ Long cười lớn, bỗng nhiên huýt một tiếng sáo vang lên.

Tàng Hổ dong binh đoàn người từ bốn phía ập đến, đem Thiết Huyết dong binh đoàn bao lại, đám người lúc này biến sắc, chợt hiểu khi nãy Lam Nguyệt mắng là cái gì.

Nếu lúc nãy bọn họ nghe lời rời đi, liền sẽ không bị đối phương như thế vây công, hoàn toàn bị động.

"Haha... nộp hết chiến lợi phẩm ra, Đại gia vui sẽ cho các ngươi được toàn thây!"

Bùi Kỷ Long âm hiểm cười, thanh âm vang dội nói.

Thiết Huyết dong binh đoàn người sắc mặt hết sức khó coi, lần này Tàng Hổ khẳng định muốn diệt bọn họ.

"Lão già, ngươi có phải hay không già lẩm cẩm? Đến, có giỏi liền đến cướp, nhiều lời như vậy làm gì?"

Hồng Lăng tức giận nói, xích tiên trên tay vung lên, một đoàn hoả linh lực đi ra, đánh vào nhóm người Tàng Hổ gần nhất, bốn năm người hét lớn một tiếng, chấn bay ra xa, phun ra máu tươi, không biết sống chết.

Bùi Kỷ Long tức giận đến không nhẹ, Bùi Kỷ Nguyên cạnh hắn thấy vậy liền lên tiếng.

"Tiện nhân, đợi lát nữa bổn đại gia sẽ cho ngươi nằm dưới thân của ta mà run rẩy..."

Hắn ánh mắt đảo qua Hồng Lăng quyến rũ thân người, liếm liếm môi, không che dấu chút nào *** ý.

"Đê tiện!"

Khương Ngọc lúc này cũng tức giận, trên tay hiện ra một thanh trường kiếm, lấy sét đánh không kịp bưng tai thanh thế phóng đi, hướng Bùi Kỷ Nguyên yết hầu đâm đến.

Bùi Kỷ Long sắc mặt khẽ biến, không ngờ Khương Ngọc sẽ ra tay, vội đem đao lên ngăn trở, bất quá vẫn im lặng Lam Nguyệt lúc này liền động, ngăn trở hắn này đao cứu mạng.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Khương Ngọc kiếm xuyên thủng Bùi Kỷ Nguyên yết hầu, hắn hai mặt trợn trắng, biểu tình hoảng sợ, rốt cuộc chưa kịp kêu lên cứu mạng, cứ như vậy ngã xuống.

"Aaaa... Đệ đệ!!! Đáng chết! Đáng chết! Lên! Giết cho ta! Một tên cũng không để lại!"

Bùi Kỷ Long hét lớn, hai mắt đỏ rực nhìn Khương Ngọc, vun đao liền đánh đến.

Khương Ngọc cùng Lam Nguyệt song song ra tay, Hợp tác đánh Bùi Kỷ Long, Hồng Lăng Thạch Sơn đám người phá vòng vây, tìm cách thoát đi.

Rốt cuộc bọn họ cũng không phải Tàng Hổ dong binh đoàn như vậy nhất đẳng dong binh đoàn, không qua bao lâu đã bị thương hơn một nửa, thậm chí cũng có chết đi.

Bất quá Tàng Hổ dong binh đoàn cũng không khá hơn bao nhiêu. Bùi Kỷ Long sắc mặt âm trầm, hắn hoàn toàn không nghĩ, phải tốn như vậy lâu vẫn chưa diệt được này tiểu dong binh đoàn.

"Phách Lang Thuật!"

Bỗng Bùi Kỷ Long hét lớn, đại đao vun lên, tựa như bốc cháy hoả linh lực huyễn hoá thành một con hoả lang, hướng Lam Nguyệt cùng Khương Ngọc tạp tới.

Khương Ngọc gương mặt lạnh lùng, trên tay làm một cái kết ấn, thanh âm vang lên đến.

"Kim Cương Vạn Tiễn"

Hơn trăm chỉ kim tiễn trống rỗng xuất hiện quanh Khương Ngọc, hắn hơi phẩy tay, kim tiễn lao vun vút đến hoả lang, tạo nên ầm ầm va chạm thanh âm.

"Phá Linh Thuật"

Lam Nguyệt trong lòng niệm, trắng noãn tay nhẹ chuyển, màu lam ánh sáng nhẹ nhàng chuyện động, đánh vào Hoả lang, chỉ thấy đang gào thét mãnh liệt hoả lang thân ảnh dần dần phai nhạt, liên tục bị Kim Tiễn chấn lùi đi.

"Hồng Lăng, mượn tiên của ngươi một chút"

Lam Nguyệt thanh âm vang lên, Hồng Lăng chỉ thấy một trận hoa mắt, trường tiên trong tay đã không thấy bóng dáng.

"Ngươi..."

Nàng vừa định bất bình, đã thấy Lam Nguyệt thân ảnh nhảy lên cao, màu đỏ trường tiên như một con rắn linh động, lao vun vút đến chỗ Bùi Kỷ Long.

"Không biết lượng sức!"

Bùi Kỷ Long cười lạnh, hướng Lam Nguyệt đánh một chưởng, Lam Nguyệt thân ảnh chợt loé, nhanh như chớp né tránh. Lúc này nàng hét lên một tiếng:

"Đến!"

Bùi Kỷ Long hơi cười lạnh, vừa định thừa thắng tấn công, bỗng sau lưng chợt lạnh, hắn cả kinh xoay người né tránh, bất quá vẫn chậm một bước, chỉ tránh được điểm chí mạng.

Khương Ngọc trường kiếm đâm vào vào hắn vai, máu đỏ phun ra, Bùi Kỷ Long lảo đảo lui vài bước.

"Chết tiệt! Dám đánh lén ta!! "

Hắn nghiến răng nghiến lợi gầm lên.

"Đánh lén? Ngượng ngùng, đây gọi là gậy ông đập lưng ông"

Lam Nguyệt đôi mắt trong trẻo, nhất chi lạnh lùng, cười như không cười nói.

_____

Lâu lắm mới viết tiếp~~

Các nàng đừng bỏ ta là được....

Mong các nàng tích cực đóng góp ý kiến cho truyện của ta! Thân ái~~

(ー‿‿ー)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đoàn diệt!!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

_____

"Tiểu tử! Đi chết!!!"

Bùi Kỷ Long tức giận rống to, cả người linh lực bùng nổ, tựa như một quả cầu lửa lao thẳng về phía Lam Nguyệt.

"Cẩn thận"

Khương Ngọc sắc mặt khẽ biến, quát một tiếng, người liền chắn ở Lam Nguyệt phía trước.

Hắn biết Lam Nguyệt là một võ giả cao cấp rất mạnh mẽ, nhưng đón nhận đòn toàn lực của Thực Hoá Cảnh cường giả cũng không phải đùa.

Hắn cấp bậc hiện tại mặc dù thua xa Bùi Kỷ Long nhưng cũng không đến nỗi một kích liền mất mạng.

Lam Nguyệt nhìn đến một màn này kinh ngạc đến ngây người, nàng_____

___ vậy mà được bảo vệ?

Bình thường gặp nguy hiểm, nàng chính là người đứng ra chịu mũi nhọn, thật không ngờ đến dị giới sau, lại có người đứng ra bảo vệ nàng.

Trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, Khương Ngọc hảo hữu này_____

nàng định rồi!

Ầm vang!!

Thanh âm lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt, Bùi Kỷ Long cười lớn:

"Tiểu tử! Đối nghịch với ta, chỉ có chết không toàn thây? Hahaha.... "

Bất quá Bùi Kỷ Long cười lớn chưa dứt thanh, một đạo cười nhạt thanh âm truyền đến khiến sắc mặt hắn lập tức thay đổi:

"Thực Hoá Cảnh cường giả một đòn toàn lực nga? Cũng chỉ như vậy a ~"

Bụi đất hoàn toàn bay đi, cảnh tượng hai người đầy máu nằm trên đất, mà cả hai bình an vô sự đứng đó, chỉ là Khương Ngọc khoé miệng tràn ra vết máu đến.

Khương Ngọc hơi sững sờ, hắn mặc dù hiện tại cũng là Thực Hoá Cảnh, bất quá cũng chỉ là trung kì, còn Bùi Kỷ Long chính là hậu kì a! Nhìn đến chính là chỉ cách nhau chỉ một cấp nhưng thực tế khoảng cách không nhỏ a! Chính là trên trời dưới đất a! Hắn như thế nào một đòn toàn lực liền chỉ đơn giản chảy ít máu? Này_____ quá thần kì đi??

Lam Nguyệt khoé môi dắt theo tươi cười, chuyện gì xảy ra có lẽ chỉ nàng biết_____

Trong lúc thế công của Bùi Kỷ Long mạnh mẽ lao đến, ở nơi không ai nhìn thấy, Lam Nguyệt âm thầm vận chuyển Phá Linh thuật. Một đoàn nhàn nhạt màu xanh lam bay ra, đánh vào Hoả cầu, mặc dù không có gì ngăn trở bất quá sức mạnh kì thực đã giảm đi ba phần lực lượng.

Nếu là nàng đỡ đòn, có lẽ không xong, nhưng là Thực Hoá Cảnh Khương Ngọc, vậy liền dễ dàng.

Phá Linh Thuật Huyền Tịch đưa đúng là nhất đẳng a! Di____!?

Huyền Tịch, Nàng như thế nào quên hắn bộ dáng rồi? Chỉ nhớ được man mác hắn dường như rất mỹ _____

Chẳng lẽ gần đây quá mệt mỏi?

Lắc lắc đầu, Lam Nguyệt cũng không quá để ý, hiện tại quan trọng nhất chính là giải quyết con ruồi trước mắt.

"Không thể nào.... Không thể....Tại sao có thể..."

Bùi Kỷ Long hoảng sợ, hắn rõ ràng là Thực Hoá Cảnh hậu kì, như thế nào một Thực Hoá Cảnh trung kì có thể phá được ta một đòn toàn lực!!!!!

Tàng Hổ dong binh đoàn cùng Thiết Huyết dong binh đoàn cũng ngây ra nhìn một màn trước mắt,

ách_____

Họ vừa chứng kiến một kì tích mới được tạo ra.

"Hì hì, cái gì Thực Hoá Cảnh hậu kì a, này không phải là giả đi?"

Hồng Lăng thanh âm kiều mị vang lên, gương mặt xinh đẹp nồng đậm trào phúng.

"Giết! Giết hết người của Thiết Huyết dong binh đoàn cho ta!!!"

Bùi Kỷ Long đối người của mình quát, sau đó nhìn đến thân ảnh đỏ rực Hồng Lăng cười lạnh một tiếng:

"Tiện nhân! Thực giả ngươi chứng thực không phải liền được sao!"

Ở mọi người không kịp phản ứng, ầm một tiếng tấn công Hồng Lăng.

Nồng đậm linh khí phá không mà đến, uy áp Thực Hoá cảnh Cường giả hiển lộ không thể nghi ngờ!

"Lăng Nhi!"

Khương Ngọc hét lên, nhưng hắn cách Hồng Lăng quá xa, nước xa không cứu được lửa gần, đôi mắt gắt gao nhìn Hồng Lăng, mong nàng sử dụng Linh văn kịp lúc.

Hồng Lăng cắn răng nhìn Linh lực phá không mà đến, răng cắn chặt.

Đáng ghét, không ngờ Hồng Lăng nàng có ngày bị một Thực Hoá Cảnh nho nhỏ ép đến dùng linh văn phòng ngự, chuyện này trở về gia tộc chắc chắn là một trò cười!!!

Buồn bực chính là nàng hiện tại cũng chỉ là Thực Hoá Cảnh sơ kì, hoàn toàn không có phần thắng a!!! Đáng ghét Nhị gia gia! Chó má huấn luyện!!!

Hồng Lăng đang định sử dụng Linh văn khi, bỗng bên hông chợ căng thẳng, một lực đạo kéo nàng đi, nàng dường như nghe thấy một thanh âm bình tĩnh vang lên.

"Phá Linh Thuật..."

Hồng Lăng nhìn đến đúng là Nguyệt Ảnh, "Hắn" dùng trường tiên của nàng quấn lấy eo nàng kéo đến, đúng là cứu nàng một mạng.

Hồng Lăng theo quán tính ôm lấy Lam Nguyệt, Lam Nguyệt cũng thuận thế ôm lấy nàng, giữ trụ thân mình Hồng Lăng sau liền buông nàng ra.

Hồng Lăng hơi sững sờ, chính là gương mặt bỗng nhiên đỏ lên, đẩy ra Lam Nguyệt.

"Lăng Nhi! Không sao chứ?"

Khương Ngọc vội vàng tiến đến hỏi, kiểm tra Hồng Lăng một lượt, thấy nàng không có thương thế mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nguyệt Ảnh, đa tạ ngươi"

Hắn quay sang đối Lam Nguyệt nói.

Nàng gật gật đầu, không khỏi nhìn Hồng Lăng một chút, aizz, mỹ nhân này thân hình quả thực tốt a... Chậc, còn đỏ mặt a, chẳng phải chỉ ôm một cái thôi sao? Nàng còn là nữ đâu a!

Mỗ nữ lúc này lại quên mất mọi người đều nhận định nàng là nam tử đâu >>

"Trả cho ngươi"

Lam Nguyệt ném Trường tiên lại cho Hồng Lăng, này trường tiên thực sự rất tốt, hẳn là cao cấp linh khí. Nếu không phải người quen, nàng thực muốn cướp đến vì bản thân a~

Thiên hạ này linh khí cũng không dễ có, liền Phượng Lam Uyển cũng chỉ có một thanh hạ phẩm linh khí a, chậc, xem ra này Hồng đại mỹ nhân gia cảnh không nhỏ a~

"Đáng giận! Xú tiểu tử! Lão tử phải giết ngươi!!!"

Bùi Kỷ Long đánh lên, tựa như một đầu mãnh hổ tấn công Lam Nguyệt, mỗi chiêu đều công kích chỗ yếu hại, nồng đậm sát cơ.

Lam Nguyệt thân ảnh nhỏ nhắn linh hoạt né tránh, hoàn toàn không ở thế hạ phong, dù nàng không phải linh lực giả, nhưng thân pháp quỷ dị, biến đổi khôn lường, Hoàn toàn không có lỗ hở!

Hồng Lăng và Khương Ngọc cũng lao vào chiến đấu, hai người tấn công những linh lực giả còn lại, cứu trợ những người khác.

Mà lúc này đây, bầu trời bỗng nhiên thay đổi, phút chốc tối sầm xuống. Phút chốc phong vân nổi lên, thiên địa biến sắc, cảnh tượng hết sức dị thường.

"Chuyện gì xảy ra!!"

"Có chuyện gì!?"

"Sao lại thế này?"

"..."

Mọi người cũng hoảng loạn lên, thân ảnh không vững được mà chao đảo.

Bùi Kỷ Long tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Mà chớp lấy thời cơ này Lam Nguyệt chủy thủ vừa ra, như phong cắt qua Bùi Kỷ Long yết hầu. Hắn hai mắt trợn trắng, có kinh ngạc, có không cam lòng, có phẫn nộ.

Hắn vậy mà bại bởi một tên võ giả! Hắn bại!! Bại bởi một tiểu tử miệng chưa dứt sữa!

"Bài học cho ngươi, cơ hội trước mắt, phải biết chớp lấy, vậy mới là kẻ mạnh"

Thanh âm nhẹ nhàng hờ hững truyền đến, như lấy mạng tử thần truyền vào Bùi Kỷ Long tai.

Hắn cả người bất động, ầm một tiếng ngã xuống, xung quanh người phát hiện khi, kinh hoàng có, vui mừng có, kiếp sợ có, tất nhiên vui mừng là Thiết Huyết dong binh đoàn, mà kinh hoàng, khiếp sợ lại là Tàng Hổ dong binh đoàn.

Họ đoàn trưởng chết!!!

Đoàn trưởng của họ chết họ lại như thế nào thắng quá?

Có người xoay người bỏ chạy, bất quá Thiết Huyết đúng là giống như tên, hoàn toàn không buông tha, đuổi tận giết tuyệt, diệt trừ hậu hoạn!

Thiên không dị tượng, tiếng sấm ầm ầm vang, lại không một hạt mưa, phong vân cuồn cuộn, cảnh tượng hết sức hùng vĩ.

Mà bên dưới chiến đấu lại càng là quyết liệt, Thiết Huyết dong binh đoàn giết đỏ cả mắt, thù hận huynh đệ từ sớm liền hiện tại trả! Họ khắp nơi bị Tàng Hổ dong binh đoàn chèn ép, hiện tại còn muốn diệt đoàn bọn họ! Rốt cuộc có cơ hội trả thù! Trả thù cho những người đã bị họ hại chết!

Lam Nguyệt áo bào đen trong gió hỗn độn, trên mặt vẫn mang một trương mặt nạ nhìn không đến nàng biểu tình.

Lam Nguyệt nhìn chiến trường trước mặt, bỗng nhiên trong lòng có chút giật mình,

Này dường như là lần đầu đến dị giới_____

chiến một trận thống khoái như vậy.

Phù____

Nàng thở ra một tiếng, ánh mắt dị thường kiên định.

Cường giả vi tôn____

Tại đây nàng sẽ vì bản thân khởi một mảnh thiên địa, nhất định phải sống theo cách nàng muốn!!!

_____

Cuối cùng cũng xong 1 chương a~

Các nàng đoán đoán, dị tượng là do cái gì nha?

Hắc hắc~ Nguyệt Nhi của ta quên mất A Tịch rồi, làm sao đây a! Cấp báo!!! cấp báo!!!

☜(˚▽˚)☞

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không tốt! Là thú triều

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ầm ầm!

Rống!

Cuồng phong ngày càng dữ dội, sấm chớp liên hồi, thiên địa tựa như sụp đổ, khắp Lạc Nhật sơn mạch ngập trời tiếng Ma thú gầm rú.

"Mọi người rời đi! Nhanh chóng tìm đến nơi an toàn"

Lúc này Khương Ngọc thanh âm vang lên đến, giữa không gian hỗn độn như vậy mà vẫn truyền được vào mọi người tai, hắn đã dùng đến linh lực truyền âm.

Mọi người nhao nhao động, nhanh chóng tập hợp lại rời đi.

Chóc lát cả đoàn tìm đến một nơi thoáng đãng không nguy hiểm khi, tập trung trên cao nhìn thiên không buông xuống dị tượng. Có tò mò, có kinh hãi, có lo sợ.

Rống!

Lúc này một tiếng rống to lớn vang lên, tựa như từ trung tâm Lạc Nhật sơn mạch truyền đến, thanh âm vang dội, hoàn toàn áp đảo những thanh âm khác.

"Dị tượng này là..."

Khương Ngọc lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về bầu trời trung tâm Lạc Nhật sơn mạch, chợt hắn đồng tử co rụt, kinh hãi nói:

"Là cao cấp linh thú xuất thế!!!"

Lam Nguyệt đứng cạnh hắn, hoàn toàn nghe rõ hắn lời nói, hơi giật mình.

Nơi này động vật chẳng phải là Ma thú, hiện tại lại là cái gì Linh thú?

Lam Nguyệt hơi nhướng mày, nhìn hắn hỏi.

"Linh thú là cái gì?"

"Linh thú ở Huyền Linh đại lục chính là hy hữu a! Càng chớ nói là cao cấp linh thú, chẳng trách hôm nay Lạc Nhật sơn mạch như vậy náo nhiệt, hẳn là có tin tức truyền ra"

Khương Ngọc tựa như lẩm bẩm, tựa như nói với Lam Nguyệt.

"Thực sự!? Ca, huynh nói là Linh thú!? Chúng ta tại sao không nhận được tin tức!!?"

Hồng Lăng nghe Khương Ngọc nói, đôi mắt đẹp trợn to, thanh âm mang theo kích động.

Khương Ngọc lại lắc đầu, tiếp tục nói:

"Lần này linh thú cấp bậc quá cao, sợ là có khác linh thú bảo hộ, không dễ đoạt, hiện tại chúng ta lại trong thời gian lịch luyện, năng lực không đủ, không thể đơn phương độc mã tiến vào vùng trung tâm. Này chiến đấu ít nhất phải là Thiên Dương Cảnh cường giả "

Hồng Lăng cắn cắn môi, bất mãn lên tiếng:

"Còn không phải nhị trưởng lão!!!"

Ni mã!

Có nhà ai trải nghiệm thực chiến lại đem con cháu linh lực áp chế, lại đá ra ngoài không!!!!

Còn nói không đủ một năm không cho trở về!??

Bên ngoài nhỡ gặp kẻ thù tập kích làm sao a!!.

Quá đáng!

Hết sức quá đáng!!!

Lam Nguyệt con ngươi hơi chuyển, Thiên Dương Cảnh cường giả? Aizz, xem ra này bảo bối cùng nàng vô duyên a ~

"Được rồi, chuyện này chúng ta quản không đến"

Khương Ngọc bất đắc dĩ an ủi nàng, quay sang mọi người.

"Chúng ta hiện tại nhanh chóng rời đi, Lạc Nhật sơn mạch đã không an toàn"

"Dạ"

Mọi người ứng một tiếng, vội vàng theo Khương Ngọc bước chân rời đi. Lam Nguyệt cũng theo phía sau.

Ầm ầm!!

Đoàn người đang trên đường rời đi, bỗng phía sau truyền đến ầm ầm thanh âm, đoàn người nghi hoặc nhìn lại, Khương Ngọc sắc mặt khẽ biến

Chẳng lẽ lại là...

Ngay sau đó, một, hai đầu ma thú xuất hiện, mọi người lúc này sắc mặt đều biến đổi vì tiếp sau đó càng nhiều hơn phía sau, này là một đoàn hỗn loạn ma thú!

"Không tốt! Là thú triều! Mọi người mau rời đi!!"

Khương Ngọc hét lớn một tiếng, đoàn người phản ứng lại đây, vội vàng hoản loạn bỏ chạy, bất quá dù nhanh đến đâu vẫn bị đoàn ma thú đuổi kịp, đã có người bị tuột lại phía sau, bị Ma thú giẫm đạp.

Lam Nguyệt quan sát đến, đoàn thú triều này là do hoảng sợ mà hình thành, hoàn toàn không công kích, nhưng nếu bị giẫm đạp, kia...

"Lên cây! Mau!"

Lam Nguyệt dùng đến Linh lực, hét lớn một tiếng, dẫn đầu nhảy lên cây.

Mọi người thấy vậy cũng nhao nhao nhảy lên.

Hồng Lăng hoàn toàn không có cơ hội nhảy lên cây, chậc vật bị đàn thú nghiền ép.

"Lăng Nhi!"

Khương Ngọc bỗng nhiên la lên, cả người từ trên cây nhảy xuống.

Hắn huy tay, một đoàn vành óng linh lực bắn ra, giúp Hồng Lăng đánh bậc những ma thú gần đó.

"Lăng Nhi, muội không sao chứ!?"

"Ca, muội không sao"

Hồng Lăng thở dóc, khẽ lắc đầu nói.

Khương Ngọc dùng linh lực làm lá chắn, nhìn đến hắc y Lam Nguyệt trên cây đang nhìn hắn, Khương Ngọc ánh mắt đột nhiên sắc bén, hắn nắm lấy tay Hồng Lăng nhanh chóng ném.

"Đi!"

Hồng Lăng chỉ nghe thấy Khương Ngọc một từ, cả người liền bị ném lên không, nàng mở to mắt nhìn Khương Ngọc cận lực chóng đỡ bên dưới, cảm giác bất lực.

Ngay sau đó bên hông căng thẳng, nàng rơi vào một vòng tay, Hồng Lăng cũng bất chấp như thế nào, nhào lên phía trước, hét lớn:

"Ca ca"

Nàng cùng ca ca mặc dù có linh văn cường đại, nhưng chóng lại thú triều là không kết quả a! Này số lượng quá lớn, linh văn không thể hoàn toàn giải quyết được!

Lam Nguyệt đỡ Hồng Lăng, hơi hơi cau mày, đè lại nàng vai, lạnh lùng nói:

"Ngồi yên"

Hồng Lăng giật mình quay lại, đã thấy Lam Nguyệt thả người xuống, thân ảnh chợt loé, đã xuất hiện ở Khương Ngọc bên cạnh.

Khương Ngọc nhìn đến Lam Nguyệt giật mình, không ngờ đến Lam Nguyệt đột nhiên xuất hiện, tức giận nói:

"Ngươi xuống đây làm gì! Ta không chóng được lâu, mau đi!"

Lúc này kết giới đã rất nhạt, sắc mặt Khương Ngọc càng là trắng bệch, Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn.

"Câm miệng! Ngươi có cao cấp vũ khí sao?"

Khương Ngọc ngẩn ra, bất đắc dĩ nhìn nàng, thiếu niên một trương mặt nạ, khiến hắn không rõ ràng lắm nàng cái gì biểu tình, chỉ thấy nàng một đôi sáng ngời mắt, dường như cũng không phải một màu đen thuần túy, hết sức bình tĩnh, tự tin khiến hắn không tự chủ được tin tưởng. Ở cạnh thiếu niên này hắn luôn cảm thấy có một loại tín nhiệm cảm giác.

"Cầm lấy!"

Khương Ngọc hô một tiếng, trên tay hắn xuất hiện một thanh kiếm kim sắc, phía trên đính một viên tựa đá quý màu vàng sẫm. Lam Nguyệt đón lấy, nàng cảm nhận được nồng đậm linh lực tản mát ra, bất đồng nàng sở tu luyện Băng hệ, đây hẳn là Kim hệ thuộc tính.

Mà trong khoảnh khắc, sắc mặt Khương Ngọc hoàn toàn tái nhợt, kết giới hắn tạo ra theo đó ầm ầm vỡ vụng.

_____

Nguy hiểm! Nguy hiểm!!!

Cấp báo!!! Mức độ nguy hiểm lên cao

Chii: Tiểu Nguyệt Nhi của ta làm sao bây giờ!!!

Tiểu Nguyệt Nhi: (╥﹏╥) ta muốn về! Ta muốn nghỉ!

A Tịch: Nguyệt Nhi ngoan, ta đến cứu cứu nàng!

Nguyệt Nhi: Ni mã! Chàng hiện còn ở cái chốn khỉ ho cò gáy nào!

A Tịch:.....

Tiểu Nguyệt Nhi: phản đối! Phản đối! Ta muốn nghỉ!

Chii: Phản đối vô hiệu!! ˚▽˚ /

Tiểu Nguyệt Nhi:.!!!!!.

A Tịch:.....

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lôi kiếp chi nộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc này trên bầu trời, vô số cường giả cưỡi phi hành pháp khí bay đến trung tâm sơn mạch. Thậm chí còn vài cường giả trên lưng linh dực trải dài, từ tứ phương bay đến.

Linh Khí Hoá Dực!!

Đây là cỡ nào mạnh mẽ a!!!

Chính là Đế Phân Cảnh cường giả a!

Có đến bốn Đế Phân Cảnh cường giả đến!!!

Bật này cường giả đã có thể ở Đại lục đi ngang, bất quá trên đó Thần Hoá Cảnh cường giả, này cấp bật chính là truyền thuyết tồn tại a!

"Quả nhiên có Linh thú xuất thế!"

"Ha hả, Dị tượng lớn như này, chắc chắn là cao cấp linh thú!"

"Đợi nó thiên kiếp qua đi, chúng ta lập tức bắt lấy!"

"..."

Từng đợt thanh âm vang lên, mang theo từng đợt kích động, kinh sợ cũng là vui sướng.

Có trời mới biết Huyền Linh đại lục Linh thú ngang trời xuất thế là cỡ nào to lớn sự tình, này không biết bao nhiêu lâu chưa từng xuất hiện.

Ầm ầm!!!

Mây đen hội tụ, xoáy thành một hố đen ngòm. Từng đợt sấm sét như ẩn như hiện, không ngừng chớp động.

Grézz!!

Một con điểu màu lam to lớn từ phía dưới bay lên, màu lông óng ánh màu xanh biếc, phần lông cánh và lông đuôi lại có một màu đỏ tươi như lửa, như hoả trên băng, mỹ lệ lại xinh đẹp. Nó đôi băng lam mắt nhìn chằm chằm thiên không, hai cánh vỗ mạnh, bỗng chóc xung quanh hình thành một tầng mỏng manh màu xanh lam kết giới.

Mà lúc này thiên không giáng xuống một đạo màu Lam lôi điện, đánh thẳng lên kết giới.

Ầm một tiếng vang lên, kết giới xuất hiện tầng tầng dao động, bất quá vẫn không xuất hiện bất kì vết nứt nào.

"Thiên, là Biến dị linh thú, Băng hệ!!"

"Quá đáng sợ, nếu nó vượt qua lần này Lôi kiếp, sẽ trở thành một con cao cấp linh thú a!!"

"Ta nhất định phải đoạt được nó!"

"..."

_____

Xoẹt!

Ầm ầm ầm!!

Một đạo kiếm khí thẳng tấp bay ra, đánh bật một số Ma thú tiếp cận.

Nơi này lúc kết giới sụp đổ khi, Ma thú ầm ầm tràn tới, Lam Nguyệt sử dụng kiếm Khương Ngọc đưa, thẳng tay chém giết, mở ra đường máu trốn thoát.

Grừzz!

Một con tinh tinh bỗng nhiên nhào đến, nó móng vuốt vun lên tấn công Lam Nguyệt và Khương Ngọc, hỗn loạn khi, Lam Nguyệt vẫn không kịp né tránh, bất quá lại không thương tổn chỗ yết hại.

Móng vuốt xẹt qua mặt nàng, mặt nạ bị tinh tinh lực đạo đánh bay.

Lam Nguyệt lảo đảo lùi về sau vài bước, nàng đem kiếm cắm vào đất mới ổn định được thân hình, Khương Ngọc trong tay kiếm vung lên, tạm thời ngăn chặn Ma thú.

"Không sao chứ?"

"Không chết được!"

Lam Nguyệt trả lời, dùng tay xoá đi trên mặt vết máu, nhanh chóng đứng dậy, Khương Ngọc nhìn thoáng qua, chính là gương mặt hiện lên kinh diễm, hắn lúc này nhìn thấy Lam Nguyệt ngũ quan, hiện tại có chút bẩn, bất quá thập phần tuấn mỹ, mày kiếm sắc bén, môi mỏng hơi trắng bệnh, nhưng không giấu được hắn tuấn mỹ dung nhan. Đặc biệt kia đôi mắt, một màu xanh thẳm hết sức thần bí, lại toả ra lành lạnh khí tức.

Màu lam màu mắt... Hắn lúc trước nhìn đến "hắn" mắt hắn không phải màu đen, hiện tại rốt cuộc thấy đến.

Kia đôi mắt thật đặc biệt_____

Cũng thật xinh đẹp____.

Bất quá Khương Ngọc cũng không có thời gian thất thần, bảo kiếm vung lên cùng Lam Nguyệt phá vòng vây, thoát ra ngoài.

Cả hai lẫn nhau tương trợ, đánh giết những ma thú lấn tới. Lúc nãy một lần tập kích khi, hiện tại một số ma thú bắt đầu công kích, hai người vừa công kích vừa né tránh công kích vừa thoát thân.

"Đến! Bên kia có hang động!"

Khương Ngọc thanh âm mừng rỡ vang lên, kéo lấy tay Lam Nguyệt chạy.

Cả hai nhảy lên, vù một tiếng né vào sơn động.

Thiết Huyết dong binh đoàn người chính là lo lắng, đều tại trên cây chuyển xem hai người, nhìn đến họ nép vào hang động khi, có mừng rỡ, cũng thở dài nhẹ nhõm.

Hồng Lăng tâm treo cao lúc này mới nhẹ nhàng hạ xuống.

May mắn, may mắn cả hai không có gì.

Nàng ánh mắt có chút phức tạp, nhìn thoáng qua kia hắn y thiếu niên.

___

Mà Lam Nguyệt an toàn lúc, ở trung tâm Lạc Nhật sơn mạch, màu lam băng điểu lúc này nhận xuống đoàn thứ mười lôi điện nó giương lên rộng lớn cánh, kêu dài một tiếng, hấp thụ xong kia cuối cùng một tia lôi điện chi lực.

"Xong, xong rồi!"

"Linh thú là của ta!"

"..."

Có thanh âm kích động vang lên, đã có nhân rời phi hành pháp khí ngự kiếm bay đến, bất quá những kia Đế Phân Cảnh cường giả cùng bọn họ người vẫn không động. Mà lúc này trên không, mây đen vẫn chưa tản đi, lôi điện như ẩn như hiện.

Bỗng một đạo hồng sắc lôi điện bất chợt đánh xuống, những kia một mực đến gần Màu lam băng điểu lúc này biến sắc, muốn tránh thoát đã muộn, bị lôi điện bổ xuống, cả người như diều đứt dây bay ra.

"Quả nhiên!"

Một lão giả Đế Phân Cảnh mở miệng, tay vuốt nhẹ râu bạc.

"Tôn Trưởng lão, này là có chuyện gì? Không phải linh thú lôi kiếp chỉ có thập đạo lôi điện? Như thế nào vẫn chưa kết thúc a?"

Một lão giả khác bên cạnh nghi hoặc mở miệng hỏi.

Người được gọi là Tôn Trưởng lão liếc nhìn hắn một cái, thông thả mở miệng:

"Đây là một con song hệ linh thú!"

"Cái gì!! Song hệ linh thú!!"

Kia lão giả cả kinh, biến dị ma thú đã hiếm thấy, song hệ ma thú càng hiếm thấy, huống hồ đây là một con biến dị song hệ Linh thú! Đây tuyệt đối là trăm năm qua chưa gặp quá! Này... Lần này tranh đoạt e là đỗ máu a____

"Tôn trưởng lão, Chỉ linh thú này là cái gì Linh thú?"

Lão giả nhịn không được lại hỏi, này điểu nhìn giống Tuyết Linh Phi Điểu, bất quá lại có chút giống Thanh Loan Điểu, lại là biến dị, hắn cũng không biết nó là cái gì Linh thú.

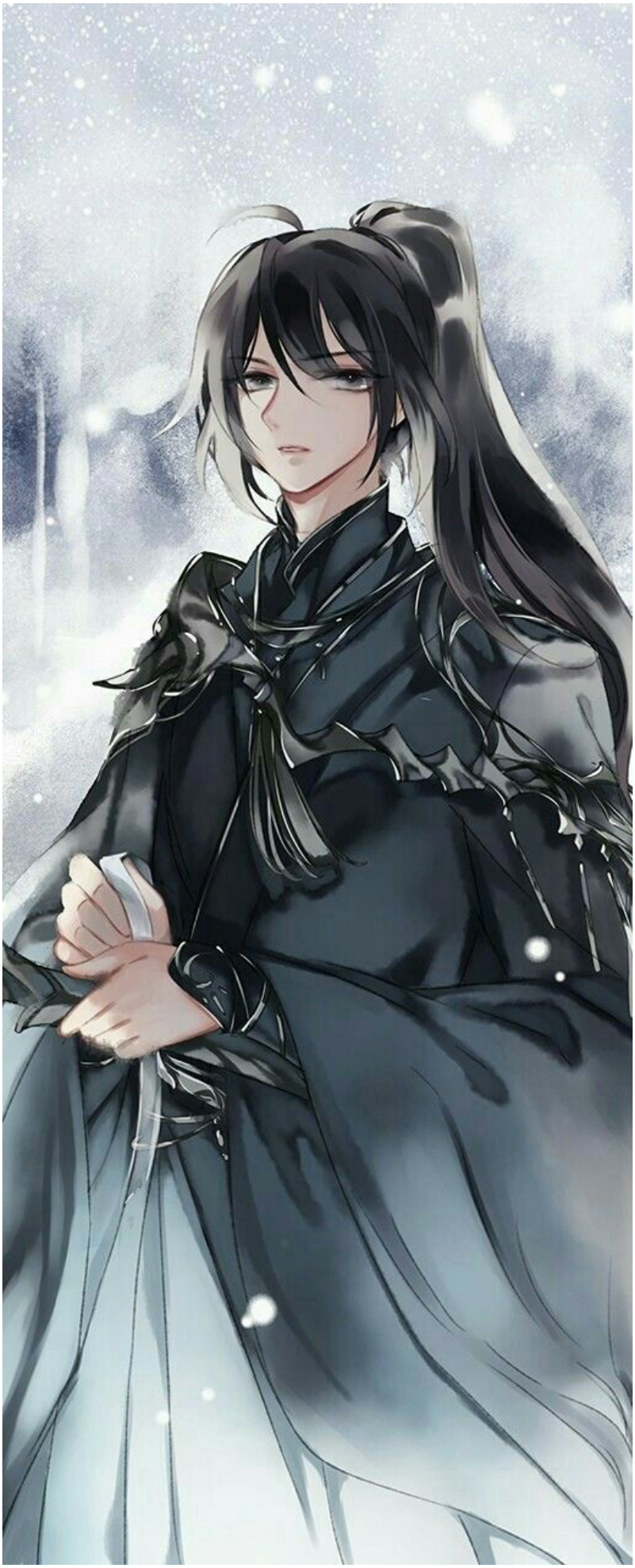
Tôn trưởng lão nhíu mày, có chút không xác định.

"Dường như là Tuyết Linh Phi Điểu biến dị, này hẳn là Hoả Linh Lưu Ly Điểu!"

____

Khụ khụ, để các nàng chờ lâu rồi,

Linh thú sẽ vào tay ai đây!!!

Các nàng ủng hộ ta nha ~~~~

(●´ω`●)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nguyệt ảnh biến mất!?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Này hình dạng, này bộ lông, cùng thư tịch ghi lại hình ảnh có chút tương tự! Hẳn là nó!

"Thiên, Loài này cực kì hiếm thấy a! Làm sao đến lúc nó thăng cấp cao cấp Linh thú mới bị phát hiện a?"

Kia trưởng lão kinh ngạc nói, biểu tình khó có thể tin tưởng.

Tôn trưởng lão không lập tức trả lời, ánh mắt lướt qua một chút sâu xa, chầm chậm nói:

"Phải chăng nó sinh ra đã là cao cấp Linh thú"

Hay phải chăng nó không phải ở đại lục này Linh thú?

Tôn trưởng lão trong lòng nói một câu.

"Tôn trưởng lão, Thiên Vân Tông chúng ta nhất định phải đạt được chỉ điểu này!"

Lão giả kích động nói.

Tôn trưởng lão liếc nhìn hắn một cái, tựa giận phi giận, hừ một cái nói:

"Mục Hành, Lão phu còn đợi ngươi nhắc nhở "

"Ha hả, trưởng lão chớ trách, là ta kích động"

Lão giả gọi Mục Hành cười ha hả một tiếng, xấu hổ lùi một bước.

Khíu!

Lam Điểu hét dài một tiếng, đạo lôi điện cuối cùng giáng xuống, Lam Điểu lúc này đã khắp người thương tích, lúc đầu màu lam óng ánh bộ lông, hiện tại đã ảm đạm thất sắc, bộ lông mềm mượt cũng bị thiêu cháy khét.

Kia đạo lôi điện đánh cho khi, Lam Điểu hét lớn một tiếng, lôi điện ở nó quanh thân ẩn hiện, Lam Điểu không cam lòng vươn lên cánh, nó không phục!

Nó rõ ràng đã chuẩn bị hơn trăm năm! Còn cố gắng đến đây xa xôi Huyền Linh đại lục, cuối cùng nó vẫn thất bại!

Đáng hận!

Nó là con lai, phụ mẫu sau khi nó ra đời liền mất, tộc nhân hai bên không dung nó, nó một cái mới sinh nho nhỏ linh thú, cố gắng gần mấy trăm năm, khó khăn lắm mới chuẩn bị đến lôi kiếp đến. Thời khắc cuối cùng lại thất bại!

Nó tất nhiên phát hiện xung quanh vô số cường giả của Đại lục này vây quanh, nếu là thời toàn thịnh nó hoàn toàn có thể đào tẩu, hoặc là nó thành công thăng cấp, trở thành thần thú khi, nho nhỏ nhân loại làm sao có khả năng là nó đối thủ.

Màu xanh lam đôi mắt hiện lên một tia giãy dụa không cam lòng.

Lam Điểu thân hình to lớn hoá thành một đạo lưu quang, nhanh chóng chạy trốn!

Nó chạy!!

"Đuổi theo!"

Xung quanh cường giả phản ứng đây, vội vàng truy đuổi.

Kia Tôn Trưởng lão cùng Mục Hành lão giả cùng theo truy đuổi.

Hoả Linh Lưu Ly Điểu hiện tại đang bị thương, nhất định phải nắm bắt thời cơ!!!

_____

Bên này truy đuổi khi, bên kia Thú triều cũng giảm nhanh chóng. Mặt dù đám người tại trên cây trốn, tuy nhiên ma thú hình thể quá to lớn, giẫm ngã một số cây, một số người vẫn bị Ma thú giẫm chết.

Thiết Huyết đoàn tử vong hơn một nửa.

"Chết tiệt!"

Khương Ngọc cắn răng, cả người khụy xuống, hắn đánh một quyền xuống đất, gương mặt tuấn tú hoàn toàn là tự trách, lại bi lại phẫn. Hắn lần này dẫn đội, tử vong gần một nửa, hắn người đoàn trưởng này có mặt mũi nào gặp mọi người. Nếu không phải Nguyệt Ảnh phản ứng nhanh, hắn đoàn đội không phải toàn diệt!???

Lam Nguyệt nhìn Khương Ngọc phản ứng, ánh mắt lập loè sáng, hiếm thấy mở miệng an ủi:

"Không phải lỗi của ngươi"

Đúng vậy, rõ ràng này là chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng không phải cố ý, ai lại trách hắn?

Khương Ngọc trầm mặt không nói, Lam Nguyệt lại không mở miệng, nàng đưa mắt nhìn bên trong sơn động, cao lớn lâu sâu thẳm không thấy đáy, Lam Nguyệt đồng tử hơi sáng lên, U Lam chi quang lập loè sáng, trong bóng tối phá lệ xinh đẹp.

Này hang động_____

Tiến vào ~

Bỗng một đạo thanh âm truyền vào tai Lam Nguyệt, thanh âm có chút cổ xưa, trầm thấp không phân rõ là nam vẫn là nữ.

Ma xui quỷ khiến Lam Nguyệt bỗng nhiên một bước bước, từng bước đi vào, cả người ẩn vào bóng tối từ từ biến mất. Khương Ngọc cũng không phản ứng đến Lam Nguyệt hành động, vẫn trầm mặt ngồi trên đất.

Trong bóng tối, Lam Nguyệt từng bước từng bước đi tới, nàng hiện tại tựa như mất hồn một dạng, đi theo kia thanh âm tiếng gọi.

Nơi này động hết sức rộng rãi, phản phất không có tận cùng, xung quanh tản ra mơ hồ ánh sáng, lại mang theo nồng đậm linh khí.

Sâu đến tận cùng khi, một đạo tử sắc linh lực chớp ẩn chớp hiện, Lam Nguyệt mơ mơ hồ hồ bước vào, cả người nàng chìm vào đạo ánh sáng khi, kia tử sắc quang mang mờ dần, sau đó hoàn toàn biến mất.

Khương Ngọc tâm tình ổn định khi, lại phát giác đến phía sau không tiếng động, nghi hoặc quay lại, Lam Nguyệt đã không thấy bóng dáng.

Hắn sửng sốt chóc lát, vội đứng dậy.

Chẳng lẽ hắn vào bên trong?

"Nguyệt Ảnh!"

Khương Ngọc hô một tiếng, hắn thanh âm vọng lại, nhưng lại không nghe đến Lam Nguyệt đáp lời.

"Ca ca, Huynh không sao chứ?"

Hồng Lăng lo lắng tiến đến, bên ngoài thú triều đã tan, bọn họ liền nhanh chóng xuống phía dưới, hướng Khương Ngọc chạy.

Lúc Khương Ngọc và Nguyệt Ảnh phía dưới, nàng thực sự sợ hãi, sợ hãi ca ca xảy ra chuyện, nếu ca ca có chuyện vì nàng, nàng thực sự không không biết nàng sẽ như thế nào....

"Ta không sao"

Khương Ngọc lắc lắc đầu, gương mặt thượng lo lắng.

Hồng Lăng thở dài nhẹ nhõm, nhìn Khương Ngọc lo lắng, nhíu nhíu mày, lại nhìn xung quanh, nghi hoặc hỏi:

"Ca, Tiểu tử kia đâu rồi?"

"Biến mất!"

"Hả?"

"Ta không rõ! Lúc nãy vẫn ở đây, chớp mắt đã không thấy, hẳn là vào trong"

Khương Ngọc trả lời, bước vào trong.

Hồng Lăng thấy vậy cũng không hỏi nhìu theo đi vào.

Mọi người còn lại nhìn nhau, cũng theo đi vào.

"Ca, ngươi không mớ đi? Chỗ này hẹp như vậy, động cũng không sâu, tiểu tử kia vào đây làm gì"

Hồng Lăng nhìn xung quanh, lại nhíu nhíu mày, chỗ này âm u ẩm móc, nàng chán ghét.

"Ta luôn tại bên ngoài, nàng chắc chắn bên trong! Không thể bên ngoài rời đi!"

Khương Ngọc quả quyết nói, Nguyệt Ảnh chắc chắn tại bên trong, sao có thể không thấy!? Sao có thể biến mất được!

Hồng Lăng kinh ngạc nhìn không bình tĩnh Khương Ngọc, Tam ca của nàng, chưa bao giờ như vậy không bình tĩnh, nếu nói có nàng cũng chỉ nhìn thấy lúc đại ca phát bệnh.

Nhưng nàng lại thấy tam ca vì một người ngoài như vậy mất bình tĩnh.

Khương Ngọc đúng là không bình tĩnh nổi, Nguyệt Ảnh vì cứu hắn mạo hiểm như vậy, hắn sớm đem Nguyệt Ảnh không còn là người ngoài đối đãi, mà là sinh tử chiến hữu!!

Nếu hắn không bị áp chế tu vi, có lẽ đã không nguy đến hắn. Hắn bị thương nặng, hiện tại lại đột nhiên biến mất!

Kia_____

Hắn có thể làm gì đây!?

_____

Ngoài lề

A Tịch đã đến!

♪ ┌(・o・)┘♪ └(・o・)┐♪ ┌()┘♪ └(・o・)┐♪ ┌(・o・)┘♪

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 24: Huyết khế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ca, hắn lợi hại như vậy, chắc chắn không có việc gì"

Hồng Lăng một bên lo lắng nói, lúc đầu đúng là nàng không ưa tiểu tử kia, nhưng qua mấy ngày nay, thực sự không thể thừa nhận, tiểu tử kia, không đáng ghét như nàng nghĩ.

"Đúng vậy, đoàn trưởng, Nguyệt công tử sẽ không việc gì!"

Thạch Sơn ở một bên kiên định nói, hắn cũng bị thương không nhẹ, hiện tại đứng vững đã may mắn.

"Ta thực không xứng làm đoàn trưởng, ta không bảo hộ tốt mọi người..."

Khương Ngọc thanh âm rung rung nói, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ thấy mình nhỏ bé như lúc này.

Hắn tu vi quá cao, cao đến mức hắn quên mất kinh nghiệm của bản thân quá thấp, không bằng đến một nửa của Nguyệt Ảnh.

Khương Ngọc nắm chặt tay, ánh mắt kiên định.

"Mọi người trở về bàn giao nhiệm vụ đi, ta muốn ở lại lịch luyện một thời gian".

"Ca, không được!"

Hồng Lăng kinh hô, ca ca hiện tại bị thương nặng, một mình ở lại Lạc Nhật sơn mạch quá nguy hiểm.

"Ý ta đã quyết!"

Khương Ngọc kiên quyết nói, hắn phải nhanh nâng cao khả năng thực chiến, còn nữa, hắn cũng có thể tìm hiểu một chút Nguyệt Ảnh tin tức.

Hồng Lăng do dự một chút, sau đó quay sang đám người nói.

"Các ngươi quay về trước, trả nhiệm vụ sau đó nhận thưởng chia ra đi, không cần phần bọn ta___"

Hồng Lăng dừng một chút, nghĩ nghĩ lại nói:

"Để phần của tiểu tử kia ở đó, hắn công lớn nhất, các ngươi hiểu đi! Ta ở lại bồi Đoàn trưởng"

"Đoàn phó___"

Thấy đám người còn do dự, Hồng Lăng không vui nhíu mày, Thạch Sơn thấy vậy tiến lên:

"Đoàn phó, chúng ta đã hiểu, chúng ta ở Đế Đô chờ các ngài trở lại"

"Ân"

Hồng Lăng gật gật đầu, quá lần này nàng nghĩ hắn ca ca sẽ không lại làm cái gì đoàn trưởng nàng cũng không lại là đoàn phó, nàng cùng ca ca có lẽ còn phản hồi gia tộc.

Khương Ngọc trầm mặc không nói, đoàn người cáo từ sau, nhanh rời đi, để lại Hồng Lăng và Khương Ngọc ở lại.

"Ca, huynh như thế nào như vậy xúc động? Huynh không phải thường dạy muội không nên xúc động sao?"

Hồng Lăng khó hiểu nói, nàng ca ca lần này làm việc so nàng quá xúc động.

Khương Ngọc mím môi, âm thầm nắm tay, Nguyệt Ảnh vì hắn mới tao ngộ nạn, nếu không phải cứu hắn, "hắn" cũng không đột nhiên mất tích.

Tất cả ái náy hoá thành một tiếng thở dài, Khương Ngọc nói:

"Lăng Nhi, bồi ta tìm hắn một chút, chúng ta sau đó phải phản hồi Mộ Dung thế gia a"

Hồng Lăng, à không lúc này nên gọi nàng Mộ Dung Lăng Nhi, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, tam ca sẽ không gạt nàng, lần này lịch luyện, nàng đã hiểu ý đồ của Đại trưởng lão a.

Mộ Dung Khương, cũng chính là Khương Ngọc bình tĩnh lại, nhìn chầm chầm hang động, ánh mắt loé qua nghi hoặc, hang động này nông như vậy, không thể có cái gì_____

Chẳng lẽ "hắn" gặp thiên nhiên truyền tống trận? Đã bị truyền tống đến nơi khác?

Này cũng không phải không có khả năng!!

_____

Lại nói đến Lam Nguyệt, nàng đi vào kia ánh sáng khi ý thức liền thanh tỉnh, quan sát xung quanh sau, nàng phát hiện mình vẫn đang ở trong một hang động. Bất quá dường như không phải hang động trước_____

Xung quanh nhiệt độ có chút cao, nàng trên trán đã đầy hãn, mặc dù vậy, Lam Nguyệt vẫn cảnh giác đi về phía trước.

Bởi vì phía sau lại không có đường ra, nàng chỉ có thể tiến về phía trước.

Càng đi vào, Lam Nguyệt cảm thấy nhiệt độ càng cao, thiên, nàng không phải tại miệng núi lửa đi!!!

Lam Nguyệt bị ý nghĩ này làm dưới chân một đốn đang suy nghĩ có nên hay không đi tiếp.

Nhưng không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một lực hút, Lam Nguyệt cả kinh, nàng không thể phản kháng bị hút vào.

"A___"

Lam Nguyệt ầm một tiếng rơi xuống, nàng đau đến nghiến răng, cuối cùng là đứng dậy, nhìn xung quanh Lam Nguyệt một mặt mộng bức!

Nàng dụi dụi mắt, lần nữa mở ra, phía trên thông với bên ngoài, ánh sáng chiếu vào bên trong cảnh vật.

Thiên a!!

Nàng là đào được bảo sao!!

Phát tài!! Nàng thực quá may mắn!!

Hang động trung vô số châu báu, hai bên động vẫn trồng vô số dược liệu, nàng mặc dù không rõ kia là cái gì dược liệu, bất quá nghe kia hương thơm, chắc chắn không phải vật phàm!

Lại đảo mắt, Lam Nguyệt kinh hỉ phát hiện,

Công pháp! Linh kỹ!

Vẫn là khổng lồ hai gương a!!

Thiên, này vận khí có hay không nghịch thiên a!!

Ách, là Huyền giai cùng Hoàng giai công pháp linh kỹ? Cấp bậc có phải hay không quá thấp điểm?

Công pháp chia thành Thiên địa huyền hoàng bốn cấp bậc, mỗi cấp lại chia thành sơ, trung cao cấp ba bậc. Thấp nhất là Hoàng giai công pháp linh kỹ, cao nhất là thiên giai.

Oài, này cũng không lọ nồi nàng mắt xanh a! Vận khí đã tốt tại sao không cho nàng cao cấp một chút nha!!

Trong lòng Lam Nguyệt đang tại gào thét, bên ngoài lại không nhiều quá phản ứng. Nàng lúc này chú ý phía trung tâm kia vật.

Lam Nguyệt tiến đến gần mới phát hiện cư nhiên là một quả trứng, này trứng khá lớn, chừng hai bàn tay nắm lại, phía trên không có bất kì hoa văn, một màu trắng tinh tựa như ngọc thạch.

Ma xui quỷ khiến, Lam Nguyệt đem quả trứng ôm lên, xoay xoay nhìn nhìn, không có gì đặc biệt, không biết là cái gì trứng.

Bỗng nhiên trên tay một trận đau, Lam Nguyệt hoảng hốt đem quả trứng ném, nhưng lại ném bất quá.

Lam Nguyệt rõ ràng cảm nhận được, quả trứng ở hút nàng huyết a! Nàng không phải cứ như vậy không minh bạch chết ở đây đi!!?

Đến lúc Lam Nguyệt nghĩ, nàng máu đình chỉ rút đi, vừa thở phào nhẹ nhõm khi, Lam Nguyệt trong tay trứng bỗng phát ra một trận hào quang, nàng cả kinh rụt lại tay.

Lại kinh ngạc, nàng rút lại được rồi?

Mà lúc này kì lạ trứng trên mặt lại bao lấy màu đỏ hoa văn, kì bí hoa văn bao phủ, không ngừng tại mặt trứng chuyển động, mặt trên trắng toát bò lên quỷ dị huyết quang, nhìn thế nào cũng sởn gai óc.

Lam Nguyệt hơi lùi một bước, nàng không khỏi nghĩ nghĩ, sẽ không ra cái gì quái thú đem nàng nuốt đi?

Mà lúc này dưới chân Lam Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện màu đỏ tươi trận đồ, nàng kinh ngạc nhìn kia trứng, bên dưới nó cũng xuất hiện một đoàn tương tự huyết trận đồ, bất quá so nàng nhỏ chút.

"Lấy Huyết vì dẫn, Ngô cùng ngươi kí kết huyết khế, linh hồn bất diệt, khế ước vĩnh toàn"

Một đạo hùng hồn thanh âm vang lên, không khí tràn ngập một đạo cổ xưa thanh âm, chấn đến Lam Nguyệt đầu cũng ong ong vang.

Mà lúc này một cột màu đỏ ánh sáng bắn thẳng trời cao, chói mắt hào quang hiện ra. Huyết trận đồ tản ra giữa bầu trời, hình thành một màu đỏ rực hồng quang, chói mắt đến cực điểm.

Lúc này bên ngoài truy đuổi Hoả Linh Lưu Ly Điểu cường giả bị kia cột ánh sáng hấp dẫn, đều hướng phía kia ngọn núi nhìn lại, khiếp sợ không thôi.

Huyết trận đồ biến mất sau, phong vân lại nổi lên, mây đen tụ lại, ầm ầm lôi điện lần nữa kéo đến.

_____

Đến đến!

Lão lôi lại phách! Phách! phách!

Một ngày tốt lành!!!!! ^_^

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Manh Đát Tiểu Thú

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ầm

Nhất đạo bạch sắc lôi điện đánh xuống, thiên địa tựa như rung chuyển, Lam Nguyệt kinh hoàn nhìn lôi điện bổ xuống, vội vàng lùi ra, ầm một tiếng, lôi

điện bổ vào cự trứng, điện lưu nhanh chóng bị cự trứng hấp thu.

Lam Nguyệt há hốc mồm, kinh dị nhìn cự trứng. Không phải chứ, lôi điện cũng hấp thu, không phải là Lôi hệ ma thú đi???

Ầm ầm.

Sau đó hai đạo lôi điện đánh xuống, hang động trung rung chuyển dữ dội, Lam Nguyệt một bên đứng cũng lảo đảo theo.

Kia hai đạo lôi điện như cũ bị cự trứng cấp hấp thu.

Bỗng xung quanh Lam Nguyệt ánh lên hào quang, linh khí xung quanh dũng mãnh hướng nàng mà đến, Lam Nguyệt cả kinh, vội ngồi xuống điều tức, vận chuyển Linh khí dọc theo kinh mạch vào đan điền.

Ầm một tiếng, xung quanh Lam Nguyệt linh khí tán đi, cả người tươi mát như vừa được sống lại. Xung quanh nàng tản ra linh khí cực kì tinh thuần. Lam Nguyệt hai mắt mở ra nàng đồng tử lúc này tràn ngập xanh biếc ánh sáng, linh khí bức người.

Tụ Linh Cảnh hậu kì!

Lam Nguyệt vui vẻ, nàng từ Sơ Linh Cảnh hậu kì tăng lên những tam cấp!

Này quá bưu hãn a!

Ở Lam Nguyệt một mực vui sướng khi, ba đạo lôi điện hoàn toàn bị Cự trứng hấp thu.

Ba đạo thiên lôi giáng xuống sau, mây đen tán đi, thiên địa quy về an tĩnh.

Cường giả các nơi nhao nhao phản ứng lại, cấp tốc hướng kia núi bay đến.

"Tôn trưởng lão, là Băng Thánh Cung nhân, còn có Lãnh Thiên Điện nhân, xem ra kia hai tông môn đều đến a"

Mục Hành lão nhân ngự kiếm bay sau Tôn Trưởng lão, ôn tồn nói.

"Thật không ngờ lại có dị biến, dường như là bảo vật xuất thế!"

Tôn trưởng lão hơi cao mày, lần này dị động quá lớn, rốt cuộc có chuyện gì? Vừa có cao cấp linh thú xuất thế, theo sau lại đến dị bảo, theo sau sẽ còn cái gì đây!?

Tựa như chứng thực ý nghĩ của Tôn Trưởng lão, bỗng nhiên chân trời xa xa vang lên một tiếng, thương khung bỗng nhiên như nhuộm một màu tử sắc linh khí, nồng đậm từ chân trời tràn ra, loé lên rồi biến mất, tiếp đến lại là một đao hồng sắc quang mang, tương tự loé lên, sau đó cũng biến mất.

Cường giả đang tại truy đến Lam Nguyệt ngọn núi khi đồng thời sửng sốt.

Họ thấy cái gì?

Trên bầu trời, hai đạo hồng sắc tử sắc lẫn nhau truy đuổi, từ chân trời đánh đến rồi chỗ bọn họ.

Đám người cả kinh,

Cường giả! Này là cường giả giao đấu khi khí tức!

Loại này áp lực bọn họ này Đế Phân Cảnh còn bị áp chế gắt gao, chẳng lẽ_____

Đây là trong truyền thuyết Thần Hoá Cảnh cường giả?

Đám người hoảng sợ, một số ít là Thiên Dương Cảnh người đều nhịn không được phun huyết, phía dưới cảnh giới không cần nói, trực tiếp bị áp đến không thể động.

Lam Nguyệt tại bên trong sơn động, vẫn chưa hay biết bên ngoài dị biến, nàng nhìn chằm chằm vào màu trắng cự trứng, hiện tại nàng cùng nó có một loại không thể hiểu liên hệ. Nàng biết, vừa rồi trận đồ cùng thanh âm, là nàng cùng nó kí kết rồi khế ước.

Cự trứng cùng nàng chủ động khế ước?

Nàng chẳng lẽ lại là Triệu Hồi sư? Vẫn là Thuần thú sư?

Lam Nguyệt nghi hoặc trung, cũng là lúc này cự trứng có dị động.

Phía trên xuất hiện vết rạng nức!

Đát! Đát!

Thanh âm trứng toát ra vang lên, Lam Nguyệt mở to mắt nhìn này hết thải.

Nàng nhìn thấy màu trắng lông!

Tiếp đến một cái ngắn ngủn móng vuốt nhô ra, một cái, hai cái, cuối cùng là tứ chi đều phá trứng mà ra!

Lam Nguyệt nhìn đến một cái trứng mộc ra bốn chân, tứ phía huơ huơ.

Phốc!

Một tiếng vang, phần đầu nhô lên tới, vỏ trứng bị rớt ra khi, Lam Nguyệt rõ rõ ràng nhìn đến nhất chỉ Bạch miêu chui ra, hai mắt to tròn sáng long lanh, manh manh đát!

Lam Nguyệt một mặt mộng bức!

Nàng nhìn đến cái gì? Một con miêu nở ra từ trứng!???

Thiên! Nàng không mộng đâu???

Đát! Đát! Đát!

Tiếng gậm nát vang lên, Lam Nguyệt cứ vậy nhìn chỉ miêu đem vỏ trứng toàn bộ ăn! Ăn xong còn ợ một tiếng, nho nhỏ móng vuốt vuốt ve bụng, cực kì thoả mãn.

Chi nha!

Bạch miêu lúc này mới để ý đến Lam Nguyệt, cực kì manh kêu hai tiếng, gương mặt manh bức nhìn Lam Nguyệt, đáng thương hề hề đưa ra móng vuốt.

Hảo Manh nhất chích miêu!

Lam Nguyệt nhìn đến bán manh miêu, tâm mềm nhũn, đưa tay đem nó ôm đến trong lòng.

Tiểu bạch miêu thoả mãn cọ cọ Lam Nguyệt lòng ngực, ngủ rồi.

Ách,

Hiện tại liền ngủ rồi??

Nhìn kĩ đến này tiểu thú cũng không giống lắm miêu bộ dạng.

Lam Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, hai mắt sáng lên!

Đúng vậy, bảo vật này nàng nhất định phải thu a! Hiện tại tiểu miêu là của nàng, vậy thì tất cả ở đây đều của nàng!

Lam Nguyệt vẫn không phản ứng lại, lúc nàng khế ước thành lập nháy mắt, Phượng Linh Giới nháy mắt sáng lên, từ nhất chỉ đỏ sẫm vòng tay dần dần biến thành màu xanh sẫm.

Ách, nàng không có không gian trữ vật, như thế nào đem này đó chuyển?

Lam Nguyệt tiếc nuối thở dài, nàng không phải Phượng Linh Giới chủ nhân, không thể tùy ý sử dụng, cũng chỉ Quân Vô Nhai đem nàng mang vào mới có thể, nhưng hắn hiện tại lại ngủ say, nàng cũng không thể tiến a.

Aizz...

Phiền lòng.

Ầm!

Lúc này trên không vang lên thanh âm, Lam Nguyệt mới phản ứng lại đây.

Đánh nhau!?

Có chuyện gì!?

Chẳng lẽ lúc nãy hấp dẫn nhân đến? Chết tiệt! Nàng lại quên mất nơi này hiện tại rất nhiều cường giả theo đuổi cao cấp linh thú, không phải lúc nãy dị tượng liền nghĩ có linh thú xuất thế lại đuổi đến đi?

Thiên, này cái gì a! Chính là nhất chích miêu thôi!

Nàng hiện tại làm sao rời đi đây!?

Ầm ầm!

Lại một trận vang lên đến, Chấn đến trong động Lam Nguyệt không chịu nổi lảo đảo.

Lực lượng quá cường đại!

Lam Nguyệt âm thầm vận khởi Cửu Thiên Quyết, quả nhiên đỡ hơn trước.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, này Cửu Thiên Quyết thật là báo vật! Kia___

Di!?

Nàng làm sao lại có này Công pháp? Nàng như thế nào một chút cũng không nhớ a!?

_____

Đã đến!!

Hôm nay cao hứng viết thật nhiều! Ha hả!

Thêm thêm sao thêm động lực đi các nàng!

☜(*▽*)☞

....

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Phượng Linh Khai - Hàn Nguyệt Điện

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mà lúc này trên không, bầu trời trung dừng lại hai đạo thân ảnh một cái hồng y chói mắt, một cái tử y liễm diễm.

Hồng y nam tử một đôi hoa đào mắt, đen láy mà sâu thẳm, nhìn đến tựa như hơi loé loé màu đỏ linh quang, tuấn nhan trắng noãn như hoạ, mi gian một ấn kí tựa như hoạ lửa đỏ, môi mỏng khẽ nhếch, tạo nên một cỗ khí thế tùy ý mà lười biếng.

Hắn một thân trường bào màu đỏ, cười đến thập phần xinh đẹp nhìn tử y nam tử.

Tử y nam tử một trương tuyệt thế dung nhan, một đôi màu tím sẫm mắt, xinh đẹp mà cao quý. Hắn tuấn nhan tựa ngọc thạch điêu khắc, môi mỏng đỏ mộng, màu tím sẫm trường bào, hoa văn kim sắc thần bí mà cao quý. Hắn gương mặt thần tình lạnh lùng, giơ tay nhấc chân toát lên một loại cao quý lạnh nhạt khí chất.

Hắn chỉ đứng ở đó, tựa như thần nhìn xuống nhân gian, khiến người trước mặt hắn có xúc động quỳ xuống cung kính.

So dung mạo vẫn là khí chất, hai người hoàn toàn trái ngược nhau.

Một cái trời sinh mị hoặc, tùy ý lười biếng. Một cái lạnh nhạt tuấn mỹ, cao quý bức nhân.

Hai người đứng một chỗ, thiên địa đều kém sắc.

Hồng y nam tử cười ha hả một tiếng, hoa đào mắt mị mị rồi nói:

"Ngươi nóng giận làm cái gì, lâu lắm chúng ta mới hảo hảo đánh một trận a"

Đối Hồng y nam tử trêu chọc, không có bất kì phản ứng nào, lạnh nhạt mở miệng:

"Bổn quân không nhàn"

Hồng y nghe hắn nói hoàn toàn không có tức giận, cười đến càng yêu nghiệt:

"Ha hả, lâu lắm ngươi mới rời khỏi Thần điện, đến khi nào ngươi nhàn? Hiện tại tốt lắm"

Tử y nam tử trầm mặt, lần đó bị thương, đúng là đã lâu hắn không rời đi Thần điện, lần này phát hiện chút quen thuộc khí tức hắn liền tức tốc đến Huyền Linh đại lục.

Không ngờ vừa đến đây, hắn lại đuổi đến, một đường cùng hắn tiến đến đây.

Hoàng không tiếp tục để ý, xoay người định đi, bất quá hồng y nam tử nào đơn giản để hắn đi? Nhất đạo Hồng quang xẹt qua, tử y nam tử cau mày, nghiêng người né đi.

"Tuyết Phong Trần!"

Hồng y nam tử cười cười, xinh đẹp vuốt một chút tán loạn tóc, không chút để ý nói:

"Ta chính là muốn tìm ngươi gây chuyện a"

Tử y nam tử gương mặt lạnh xuống, hắn lần này đến đây đối hắn vô cùng trọng yếu, tuyệt không thể chần chờ.

"Dù thần lực bị áp chế, bổn quân như cũ có thể giáo huấn ngươi "

Tuyết Phong Trần ha hả cười, vô lại nói:

"Đến, ngươi có thể thử!"

Nói, Tuyết Phong Trần tựa hoá thành nhất đạo hồng quang hướng tử y nam tử công kích đến.

Tử y nam tử bình tĩnh tiếp đón, hai bên lại tiếp tục giao đấu, từng trận giao động linh lực cực mạnh tản ra, bên dưới Lạc Nhật sơn mạch đám người sắc mặt ngày càng tái nhợt, đã có người không chịu nổi ngất đi.

Lam Nguyệt bên trong hang động không khỏi cảm thán, hai người này giao đấu tạo lớn như vậy linh lực giao động, hẳn là cấp bậc rất cao a.

May mắn, nhờ họ mà cũng không có người theo dị tượng tìm đến đây.

Lam Nguyệt nhìn trong lòng nàng ngủ chỉ bằng nắm tay nhất chích miêu, thở dài, đem nó để vào ngực áo, tìm cách rời đi.

Nàng chỉ là Tụ Linh Cảnh, không thể ngự vật phi hành, xem ra chỉ có thể leo lên a.

Lam Nguyệt luyến tiếc nhìn kia đám bảo vật, phải chi có túi trữ vật thì tốt quá.

Mà lúc này Phượng Linh Giới đột nhiên loé sáng lên, Lam Nguyệt kinh ngạc nhìn lại.

Dĩ?

Như thế nào không giống trước!?

"Nhỏ máu nhận chủ"

Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, giọng nói trung mang theo vô tận phức tạp.

"Quân... Quân Vô Nhai!? Ngươi tỉnh!?"

Lam Nguyệt không chắc chắn hỏi, bởi vì nơi này không có ai, chỉ có thể là hắn, bất quá thanh âm có chút khác.

"Ân, Đem máu nhỏ đến Phượng Linh Giới"

"A?"

Lam Nguyệt không hiểu ra sao, rõ ràng hắn nói Phượng Linh Giới không phải nàng sở hữu hiện tại lại kêu nàng nhỏ máu nhận chủ? Kì lạ, kì lạ a!

Bất quá Lam Nguyệt vẫn là làm theo, cắn nát đầu ngón tay, hướng Phượng Linh Giới nhỏ xuống.

Giọt máu chạm vào Phượng Linh Giới khi, nhanh chóng biến mất, Phượng Linh Giới đồ đằng hiện lên, tản ra chói mắt Lam quang, tựa như lạnh thấu xương hàn khí, lạnh lẽo mà mỹ lệ.

Lam Nguyệt chỉ thấy trước mắt hoa lên, liền xuất hiện rồi chỗ khác địa phương.

Nơi này dường như là một toà lầu các, mà nàng đang ở cửa vào.

"Đây là Phượng Linh Giới nội!?"

Lam Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, lại ngước nhìn lên cửa, Hàn Nguyệt Điện ba chữ rồng bay phượng múa chạm khắc, hết sức tinh mỹ tùy ý.

Hàn Nguyệt Điện?

"Ngươi vào đi"

Quân Vô Nhai thanh âm lần nữa vang lên, ngắn gọn không giải thích gì thêm, bất quá giọng trung mơ hồ rung lên.

Lam Nguyệt nghi hoặc, bất quá vẫn không quá để ý, đẩy cửa bước vào.

Trầm trọng tiếng cửa mở vang lên, Lam Nguyệt bước vào Hàn Nguyệt Điện đại môn, bên trong hết sức rộng rãi, có chút giống lầu cát, lại có chút giống cung điện. Xung quanh trụ cầu thang hay dưới đất đá bàn ghế đều điêu khắc cực kì tinh xảo.

Bất giác trung, Lam Nguyệt trong đầu mơ hồ xẹt qua cái gì, nàng muốn bắt lấy khi liền biến mất.

Lam Nguyệt mãnh lắc đầu, nàng làm sao vậy, dạo này trí nhớ quá không tốt a.

"Chủ nhân"

Nhất đạo thanh âm vang lên, Lam Nguyệt giật mình nhìn xung quanh, không hề có bất kì cái gì.

"Là ai?"

Lam Nguyệt nhẹ giọng hỏi, ánh mắt vẫn luôn tìm kiếm.

"Ta chủ nhân, ngài không cần tìm, ta không có hình dạng, ta là Phượng Linh Giới giới linh, ta gọi Linh "

"Ân? Giới linh? Ta là Phượng Linh Giới chủ nhân?"

Lam Nguyệt ngây ngốc, nàng như thế nào liền trở thành Phượng Linh Giới chủ nhân rồi??

"Ân"

Linh đáp một tiếng, chứng thực nàng lời nói.

Lam Nguyệt ánh mắt sáng lên, không vui không buồn nói:

"Quân Vô Nhai ở nơi nào"

"Chủ nhân, phòng cuối cùng, cánh cửa màu đen, bất quá người hiện tại không thể mở, chỉ có thể là thần thức đi vào"

Linh lại nói, nó không khỏi bội phục nó chủ nhân, được đến dị bảo như Phượng Linh Giới vẫn như vậy bình tĩnh, nàng vẫn như vậy a.

Linh nào biết, Lam Nguyệt trước cũng đã hưng phấn quá, cuối cùng lại bị tạc một gáo nước lạnh, lần này nàng không bao giờ nữa bộc lộ cảm xúc.

Âm u phòng giam trung, Lam Nguyệt rõ ràng nhìn thấy được một bóng người mà không còn là thú hình dạng, không rõ dung mạo như nhìn vẫn rõ là một cái trẻ tuổi nhân.

"Ngươi không phải nói ta cùng Phượng Linh Giới vô duyên, ân?"

Lam Nguyệt thanh âm nhàn nhạt chấp vấn, bởi tuổi nhỏ duyên cớ, lạnh nhạt trung mang theo vài phần non nớt.

"Ta không nghĩ nàng sẽ trở lại"

Quân Vô Nhai thanh âm phức tạp nói, lần đầu thấy nàng kia đôi mắt, hắn đã kinh ngạc đến cực điểm, thật không ngờ....

"Nàng?"

Lam Nguyệt nghi hoặc hỏi, cau mày khó hiểu.

Quân Vô Nhai nhìn nàng một chút, Lam Nguyệt có lẽ là nàng, cũng có thể là nàng một cái truyền thừa huyết mạch.

"Ngươi làm giới linh giúp ngươi che đi kia đôi mắt màu sắc"

"Tại sao?"

Lam Nguyệt càng khó hiểu, chẳng lẽ thế giới này khác màu mắt sẽ bị xem thành quái vật không thành?

Bỗng nhiên Lam Nguyệt nhớ đến nàng vô tình cứu kia đứa nhỏ, hắn đôi mắt quỷ dị màu đỏ, còn có...

Lam Nguyệt hơi hoảng hốt, nàng dường như còn từng thấy một cái khác màu mắt nhân_____

"Tốt cho ngươi, hiện ngươi không cần nhiều biết đến"

Lam Nguyệt khẽ gật đầu, tò mò hại chết miêu, đạo lí này nàng vẫn hiểu.

Chợt nhớ đến cái gì, Lam Nguyệt hỏi lại:

"Hiện tại ta là chủ nhân nơi này, như thế nào thả ngươi ra?"

"Quá yếu!"

Quân Vô Nhai giọng nói không hề che giấu khinh thường.

Lam Nguyệt cáu.

Hảo, lão nương hiện tại không làm gì được ngươi, ta nhịn!

Sau này lão nương cường đại thả ngươi ra, điều đầu tiên ta làm chính là tấu ngươi một trận.

Lam Nguyệt hừ một tiếng, thu lại thần thức, đi ra ngoài.

"Linh, nơi này có cái gì?"

"Chủ nhân, Hàn Nguyệt Điện có tổng cộng chín tầng, chủ nhân hiện tại thực lực đã có thể mở được tầng thứ nhất, ngài bước lên cầu thang sẽ gặp tầng một, ngài mở cửa sẽ đạt được bên trong gì đó, tu vi càng cao, ngài có thể càng mở tầng cao hơn! "

Linh nhanh chóng cho Lam Nguyệt giải đáp.

Lam Nguyệt gật đầu, nhanh chóng hướng cầu thang đi đến.

Đứng trước cửa, Lam Nguyệt dùng sức đẩy, vẫn đẩy bất quá cánh cửa. Suy ngẫm một chút, Lam Nguyệt bèn vận dụng Linh lực, đánh thẳng vào cửa, vẫn không chút nào phản ứng, nàng không khỏi chán nản.

Lúc này Linh thanh âm lại vang lên.

"Chủ nhân, người phải dùng toàn lực nhất kích a"

Phiền phức như vậy!? Lam Nguyệt tập trung linh lực, bàn tay nắm lại thành quả đấm, toàn lực tập trung một kích đánh vào cánh cửa.

Ầm

Một tiếng trầm đục vang lên, màu xanh linh lực toàn bộ bao trùm cánh cửa, "kẽo kẹt" một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra.

Lam Nguyệt nhìn rõ bên trong bài trí.

"Đệ nhất tầng truyền thừa, phi hành linh kỹ «Cửu Linh Hàn Dực», «Cửu Thiên Sử Lục», «Lưu Ly Nhãn Tu luyện quyết»"

Thanh lãnh thanh âm vang lên tựa như từ viễn cổ xa xưa truyền đến, tràn ngập cả căn phòng, Lam Nguyệt nhìn trước mắt chứa trong quả cầu kết giới trôi lơ lửng ba vật, vươn tay bắt lấy một trong ba.

Kết giới tán đi, trong tay Lam Nguyệt xuất hiện một cái xanh biếc ngọc giản, màu xanh cùng nàng màu mắt giống nhau như đúc.

Đôi mắt Lam Nguyệt loé lên ánh sáng, Thần thức nhanh chóc chui vào ngọc giản, trong đầu nàng nhiều hơn tin tức.

Lưu ly nhãn, nhìn thấu vạn vật linh giới, không gì có thể che dấu qua nó đôi mắt.

«Lưu ly quyết» chia thành bốn tầng, sơ cấp, trung cấp, cao cấp và viên mãn.

Sơ cấp có thể thấy được khe hở của kết giới, của phòng ngự linh lực.

Trung cấp có thể thấy được khe hở của mọi công kích linh lực.

Cao cấp có thể mê hoặc nhân tâm xoá đi kí ức.

Viên mãn có thể khống chế tâm trí, tùy ý sai sử.

Lam Nguyệt đọc xong cũng bị kinh diễm rồi.

Hiện tại nàng Lam đồng có thể nhìn thấy linh khí mà người khác không nhìn thấy, nếu tu luyện này pháp quyết, chẳng phải sẽ càng lợi hại.

Lam Nguyệt ánh mắt lướt qua một đạo vui vẻ. Nàng dị năng cũng có khả năng thăng cấp a.

Lam Nguyệt tiếp tục tiếp nhận thứ hai ngọc giản, là một quyển phi hành linh kỹ, ngày đi vạn dặm, xa xa vượt qua bình thường ngự vật phi hành, bất quá nàng đẳng cấp chưa đủ, chưa thể luyện tập.

Mộc cánh bay không phải chỉ có Đế Phân Cảnh cường giả mới làm được sao! Chỉ cần nàng đạt đến Thực Hoá Cảnh liền có thể học rồi! Đến lúc đánh không lại liền chạy, bảo toàn mạng nhỏ không thành vấn đề!

Lam Nguyệt phi thường vui sướng đem thứ ba vật tiếp lấy.

«Cửu Thiên Sử Lục»

Đây là Cửu Thiên ghi lại toàn bộ kí lục, gần giống với bách khoa toàn thư cái gì cũng có, Lam Nguyệt tiếp thu ngọc giản truyền thừa, chỉ cần động động ý niệm muốn biết cái gì cũng có.

Xem xong hết thải, Lam Nguyệt hai mắt toả sáng, hiện tại nàng chính là nhà sử học thiên tài! Bất kì thứ gì cũng biết!!

Trên thông thiên văn, dưới thấu địa lí, không gì không biết, không gì không hiểu.... Khụ..khụ... Trở lại a.

"Linh, làm thế nào che dấu ta cái này đặc biệt đồng tử"

"Chỉ cần người tu luyện «Lưu Ly Quyết» đến sơ cấp có thể a!"

Linh thực kiên nhẫn giải đáp nàng thắc mắc, khụ, cái gì cũng biết là đây.

"A? Đơn giản như vậy!?"

Lam Nguyệt lầm bầm, không lại nữa nói chuyện, nàng ngốc tại không gian tu luyện.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lam Nguyệt cuối cùng mở mắt, đồng từ trung linh khí nồng đậm, xanh biếc lưu chuyển, hết sức xinh đẹp.

Bỗng nhiên quang mang dần dần rút đi, trở nên đen nhánh, tựa như vũ trụ lỗ đen, sâu không thấy đáy. Hắc sắc đồng tử loé lên lam quang, nhanh đến mức không thể bắt kịp.

Nàng thành công!

«Lưu Ly Quyết» đã luyện được đến sơ cấp!

Lam Nguyệt bật ngồi dậy, bỗng nhiên mở lời:

"Linh, ta ngốc trong này bao lâu?"

"Chủ nhân, vẻn vẹn năm ngày"

"Cái gì!?"

Lam Nguyệt giật mình, năm ngày!? Lâu như vậy, a, nàng còn chưa ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch đâu!!!

"Chủ nhân, người là cả người tiến vào, yên tâm, không phải linh hồn tiến vào"

Linh thanh âm vang lên, cho Lam Nguyệt giải thích.

Lam Nguyệt thở dài một hơi, sờ sờ ngực áo, tiểu bạch miêu vẫn còn tại ngủ, nàng yên tâm chút. Ý niệm vừa động, Lam Nguyệt lách mình rời không gian.

Lam Nguyệt vừa ra khỏi không gian, định thần lại khi, nàng vẫn ở trong hang động kia, lúc này bốn phía lại hết sức tĩnh lặng.

Chiến đấu kết thúc!?

Lam Nguyệt thầm nghĩ, vừa định nhất chân đi, bỗng nhận thấy nguy hiểm phía sau ập đến, nàng cả kinh né tránh, bất quá vẫn bị kia công kích xẹt qua bả vai, máu rỉ ra.

Nàng chật vật tránh được, quay đầu quát:

"Ai!! Dám đánh lén lão nương!"

Chết tiệt! Nàng hoàn toàn không cảm giác được có người tại!

Chỉ có một khả năng, người này quá mạnh, mạnh đến mức nàng không thể phát giác hắn tồn tại!!!

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Tử y nam tử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt nhìn đến góc tối, một bóng người đang tại đứng, Lam Nguyệt nhìn đến màu tím góc áo, bóng ma che đi hắn hơn một nửa người. Nhưng Lam Nguyệt rõ ràng, này là một cái trẻ tuổi nam tử.

Lam Nguyệt nhìn thấy một đôi mắt sáng rực lạnh lẽo nhìn nàng, Lam Nguyệt kinh ngạc đến sững sờ, không phải đôi mắt kia có bao nhiêu lạnh lẽo, mà nàng nhìn đến, hắn đôi mắt là dị sắc! Một đôi màu tím đồng tử, hắn giống nàng, đều có Lưu Ly Nhãn!!

Nam tử đôi mắt hơi nheo lại, tựa hồ cảm giác Lam Nguyệt không gây nguy hiểm, thu lại tầm mắt, ngồi xuống.

Một cái nho nhỏ Tụ Linh Cảnh đối hắn không là cái gì.

Đáng chết Tuyết Phong Trần! Mặc dù hắn (TPT) bị thương so hắn thảm, nhưng thật không ngờ cuối cùng lại trúng hắn (TPT) kế, khiến hắn cũng trọng thương, cảm nhận đến hang động này linh khí nồng đậm, lại không có nhân hắn liền tiến vào chữa thương, không ngờ đột nhiên xuất hiện này nữ nhân. Hắn lúc nãy dưỡng thương, cũng không rõ nữ nhân này làm sao tiến vào. Nàng né được vừa rồi nhất kích khi, hắn cũng rất ngạc nhiên, mặc dù không phải toàn lực, nhưng cũng không phải một Tụ Linh Cảnh nho nhỏ có thể chóng đỡ. Bất quá chỉ cần không gây rối, hắn cũng không rảnh để ý nàng.

Nghĩ nghĩ hắn liền nhắm mắt vận khí dưỡng thương.

Mà Lam Nguyệt nhìn tử y nam tử không để ý nàng khi, thở dài một hơi cũng không động thủ.

Đùa cái gì, này nam tử khí tức cực kì cường đại, nàng tuyệt đối không thể đụng vào nhân vật nguy hiểm như vậy.

Lam Nguyệt nhìn hắn một chút lại tiến đối diện đi đến.

Nàng hiện tại vẫn chưa thể rời đi, hang núi này quá sâu, không có dây thừng nàng thực sự ra không được.

Aizz...

Xem ra chỉ có thể đạt đến Thực Hoá Cảnh mới tu luyện Phi hành đấu kỹ bay ra khỏi đây a.

Nàng hiện tại là Tụ Linh Cảnh hậu kì, lại vừa thăng cấp, muốn rời đi xem ra cũng cần vài thiên a.

Lam Nguyệt đến hai bên hang đá, đem thảo dược phía trên hái xuống, quý báo như vậy dược liệu, không hái quá phí!

Bất chợt nghĩ đến cái gì, Lam Nguyệt thần thức bên trong đối Linh trảo đổi:

" Linh, này thảo dược bỏ vào Phượng Linh Giới có hay không sẽ bị hỏng mất?"

Linh im lặng chóc lát, mới từ từ trả lời nàng:

"Chủ nhân yên tâm, ta vừa tạo một không gian ngưng động, sẽ giống với túi trữ vật hay nhẫn không gian, sẽ giữ cho thảo dược giữ nguyên lúc người hái xuống"

Lam Nguyệt lúc này mới an tâm, đưa tay hái xuống thảo dược.

Mà lúc này đang chữa thương Tử y nam tử bỗng nhiên mở mắt, hắn quát một tiếng:

"Dừng tay!"

Tuy nhiên Lam Nguyệt vẫn là đem dược thảo hái xuống, mà lúc này tường đá biên bỗng nhiên một chút rung động, vốn bình thường mặt đá nhúc nhích, một đôi sáng tựa đèn lồng hai mắt mở ra, nhìn chằm chằm Lam Nguyệt. Một cái to lớn như tựa cánh tay hướng Lam Nguyệt vị trí chụp lại.

Lam Nguyệt cả kinh, nhanh chóng nhảy về sau hiểm hiểm né tránh.

Bụi đất mù mịt tan đi, Lam Nguyệt lúc này nhìn rõ vật tấn công nàng bộ dạng. Không khỏi hấp một ngụm khí lạnh.

Thạch Tinh Thú!

Vậy mà là Cấp 9 Thạch Tinh Thú!

Vẫn là phòng ngự mạnh mẽ thổ hệ!

Chết tiệt! Chỗ này lúc nào có này chỉ Thạch Tinh Thú, đây không phải tiểu bạch miêu địa bàn??

Không đợi Lam Nguyệt nghĩ nhiều Thạch Tinh Thú rống giận một tiếng, hướng nàng công kích lại, Lam Nguyệt chủy thủ xuất ra, đánh vào nó thân người, chỉ nghe "keng" một tiếng, nàng trên tay chủy thủ nát.

Lam Nguyệt: "..."

Nàng biết nó phòng ngự rất tốt, nhưng lại không ngờ lại như vậy tốt.

Ách, có thể nói vì nàng vũ khí, khụ quá không được.

Thạch Tinh Thú lại rống lên, nó chân dặm xuống, mặt đất một trận rung chuyển, Lam Nguyệt cả người chao đảo. Nam tử phía sau nàng cũng không khá, hắn khẽ cau mày:

"Phiền toái!"

Hắn cánh tay vung lên, tử quang chói mắt đánh vào Thạch Tinh Thú.

Nó ầm một tiếng đánh vào trên vách đá, cả người co co, tựa hồ không thể đứng dậy nổi, tiếp đến liền không động.

Lam Nguyệt phản ứng lại đây, nhìn Thạch Tinh Thú bất động, có chút há hốc mồm.

Cấp 9 ma thú a!

Đây là cấp bậc mà Thiên Tôn Cảnh cường giả thấy đều phải chạy a! Hắn nhất chiêu liền tử.

Lam Nguyệt nhìn nhìn kia nam tử, hắn lúc này cũng không phải núp tại bóng tối trung, mà cả người đều tại ánh sáng.

Lam Nguyệt liếc mắt nhìn qua, nháy mắt bị kinh diễm đến.

Nam tử tuấn nhan lạnh lùng tựa như điêu khắc ngọc thạch, lại có chút tái nhợt, hắn tử mâu liễm diễm ánh sáng, hết sức xinh đẹp. Môi mỏng lúc này mặt dù trắng nhợt, nhưng lại không ảnh hưởng hắn tuấn mỹ dung nhan.

Hắn dung nhan thanh lãnh mà cao quý, đẹp đẽ mà thánh khiến như một đoá kim liên, cao cao tại thượng nhìn xuống thiên hạ thương khung.

Kinh diễm cũng chỉ là nháy mắt lướt qua, Lam Nguyệt mi mắt rũ xuống, nàng thừa nhận, đây là nàng gặp qua đẹp nhất nam nhân, dù nàng đến từ thế kỉ 22 không thiếu tuấn nam mỹ nữ, vẫn chưa thấy ai như vậy đẹp mắt.

Người này tuyệt đối là trời cao sủng nhi!

Nam tử nhìn nàng chằm chằm, thanh âm lạnh lùng vang lên:

"Không được gây rối"

Hắn cũng không rõ tại sao hắn như vậy đủ kiên nhẫn, lại đối nữ nhân này không xuống tay.

Mà trên người nàng hắn lại cảm nhận được một loại quen thuộc khí tức, đợi hắn khôi phục nhất định hảo hảo điều tra.

Lam Nguyệt trong lòng thầm mắng một tiếng, tính, vừa rồi hắn vô tình cứu nàng một mạng, xem như nàng nợ hắn đi, nghĩ nghĩ, Lam Nguyệt vẫn là mở miệng:

"Đa tạ"

Hắn không trả lời nàng, chỉ là ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Lam Nguyệt không sao cả nhún vai, quay lại tiếp tục thu thập báo vật, ma thú đã tử, hiện tại những dược liệu này, nàng thu.

Còn về hắn!? Chê cười, hắn như vậy cường đại, thân phận hẳn không nhỏ, này đồ vật nhập hắn nhãn pháp?

Nàng hái hết dược liệu, lại vung tay, thu toàn bộ sáng lấp lánh đá thu vào.

Cái này nàng biết, gọi là linh thạch! Ở Huyền Linh đại lục cực kì hiếm thấy. Nàng ở đây chính là gặp rồi một đống to.

Mà nàng lại bi ai phát hiện, « Cửu Thiên Sử Lục» cũng không phải đơn giản liền tiếp dùng được a! Hiện tại nàng chỉ có thể biết về Huyền Linh đại lục sử lục, còn muốn biết thêm, chính là lấy ra thực lực a!

Lam Nguyệt hơi thở dài, nàng ở thế kỷ 22 là đỉnh cao vương giả, xuyên đến dị thế lại nhỏ yếu đến đáng thương.

Nói cũng kì lạ, nơi này rõ ràng là Lạc Nhật sơn mạch, ma thú hoành hành địa phương như thế nào có công pháp linh kỹ các loại đâu!?

Mà bỗng nhiên lúc này, một tiếng kêu dài vang lên, rung động thiên địa, Lam Nguyệt nháy mắt nhận ra, này đạo thanh âm cùng nàng lúc trước nghe thấy từ kia cao cấp linh thú hoàn toàn giống nhau. Chuyện gì!? Nó sao lại xuất hiện ở đây rồi?

_____

Tựa hồ càng ngày càng thú vị ha hả~

Các nàng nghĩ tử y nam tử là ai đâu?

Hắc hắc~~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khó hiểu cảm xúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Chính là nó! Tuyệt đối không để nó thoát!"

"Đuổi theo!"

"..."

Rất nhiều thành âm vang lên, Lam Nguyệt gương mặt trầm xuống, thanh âm càng gần, là đám cường giả lúc trước. Kia nhưng là có Đế Phân Cảnh cao thủ tại, nàng nhưng động không được.

Lam Nguyệt không khỏi liếc nhìn bên kia nam tử, hắn dường như cũng phát hiện, khẽ cau mày, cũng không từ dưới đất đứng lên.

Lam Nguyệt cau mày, từ từ_____

Đám người này không phải đuổi theo cái kia cao cấp linh thú? Như thế nào đuổi đến nơi này a? Kia không nên tại trung tâm...

Đình_____!

Không phải đi!!!

Đừng nói với nàng hiện tại liền ở trung tâm Lạc Nhật sơn mạch đi!!!!

Ni mã!

Nàng còn tại khu thứ hai đâu! Như thế nào đến trung tâm!! Nàng làm sao lại không biết a!!!

Lam Nguyệt đỡ trán, không khỏi âm thầm giơ ngón giữa chỉ thiên.

Thiên a!

Không cần như vậy hố nàng được không?

Ầm ầm ầm!!

Cường đại công kích vang lên, hang động rung chuyển dữ dội.

Tử Y Nam Tử lúc này lại có động tác, hắn giơ tay lên, một đạo cường đại tử quang bay ra, kia dao động mà đến công kích hư không tiêu thất.

Lam Nguyệt không khỏi cảm thán, cường giả quả nhiên a! Nàng nhất định sẽ cường đại lên!

Lần này gặp gỡ này Tử y nam tử, nàng thật sâu cảm nhận được bản thân nhỏ bé. Ở thực lực tuyệt đối trước mặt, cái gì tiểu xảo điều không đáng nhắc tới.

Xem ra nàng tu luyện cần nhiều hơn nổ lực!

Nàng có Phượng Linh Giới chí bảo không gian tu luyện, nhất định!

Nàng nhất định cường đại!

Lam Nguyệt ánh mắt kiên định, màu đen hai mắt xẹt qua một tia màu lam ánh sáng, nhanh đến mức không thể bắt lấy.

Tử Y nam tử sắc mặt lại thêm một chút tái nhợt.

Hắn lúc này không nên sử dụng lực lượng. Thật phiền phức!

Đến nơi này liền đã chịu áp chế, lại bị thương. Thật không ngờ đến cái này xa xôi hẻo lánh đại lục lại khiến hắn như vậy chật vật.

Mà lúc này duy nhất lối vào, bỗng nhiên bay vào một đạo lam quang, ầm một tiếng, linh lực cùng lúc đánh vào, miệng hang nổ tung, đất đá cùng lúc rơi xuống, cùng lúc một cái đen thui không rõ vật rơi xuống, chui vào Lam Nguyệt tay áo.

Lam Nguyệt nhìn đến, cả kinh né tránh, nàng đưa mắt nhìn sang, tử y nam tử dường như tình huống không được tốt lắm. Hắn cứu nàng một lần, lần này xem như trả ơn đi.

Nghĩ đến, Lam Nguyệt thân ảnh chợt loé, bỗng xuất hiện ở Tử y nam tử trước mặt.

Hắn dường như cũng kinh ngạc, nhìn thân ảnh chắn tại hắn trước mặt.

Lam Nguyệt hai mắt loé hàn quang, thần tình lạnh lùng, nàng hai tay nâng lên, hắc sắc đôi mắt nổi lên điểm điểm Lam quang, dần dần đẩy lùi hắc sắc. Nàng tay lam quang đại thịnh, cường đại linh lực hình thành, nàng lạnh lùng thanh âm vang lên:

"Hoá Băng Thuật"

Băng phách lan tràn, đóng băng toàn bộ miệng động, ngăn cản toàn bộ chấn động bên ngoài.

Mà Lam Nguyệt khoé miệng tràn ra máu tươi, nàng biểu tình toát lên cười khổ, nàng quả nhiên vẫn rất yếu, miễn miễn cưỡng cưỡng lại chỉ có thể như vậy

Lam quang toàn bộ biến mất, Lam Nguyệt đôi mắt màu xanh cũng rút đi, màu đen đồng tử hiện lên, hết thảy bình thường, tựa như chưa bao giờ xuất hiện dị động.

Lam Nguyệt hơi lảo đảo, cả người hoàn toàn vô lực, muốn ngã xuống.

Bỗng một bàn tay đỡ lấy nàng, Lam Nguyệt có cảm giác dường như tựa vào ai đó. Hơi cúi người nàng nhìn đến một đôi tựa như ngọc thạch trắng noãn bàn tay, đốt xương rõ ràng, tinh mỹ đến cực điểm.

Trong đầu Lam Nguyệt đột nhiên toát ra một ý niệm

Này bàn tay còn đẹp hơn nữ nhân tay, thiên quá bất công!

Nàng muốn quay lại nhìn khi, chính là trước mặt đột nhiên tối sầm, liền hôn mê đi qua.

Tử y nam tử cũng không hiểu ra sau, hắn nhìn nàng đột nhiên che chở trước mặt, hắn tâm không hiểu nổi rung lên, đột nhiên nhớ đến một đạo màu lam thân ảnh, nàng cũng từng như vậy che chở hắn, tâm hung hăng đau nhói, chẳng hiểu ra sau lại đưa tay đỡ lấy nàng. Không ngờ trên đời này vẫn có người giống nàng như vậy_____ ngốc.

Hắn tay không tự giác nắm chặc, đỡ Lam Nguyệt dựa vào hắn trong ngực, đến bên cạnh hòn đá ngồi xuống.

Hắn để nàng ngồi xuống, ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Nàng cứu hắn_____

Mặc dù hắn không cần.

"Lúc nãy nó là nhảy xuống đây?"

"Chúng ta xuống tìm xem?"

"Nơi này sâu như vậy, không biết có cái gì"

"..."

Bên ngoài ồn ào thanh âm truyền đến, Tử Y nam tử hơi cau mày, hắn hiện tại không tiện sử dụng lực lượng...

Mà lúc này vốn đang ngồi trên đá Lam Nguyệt bỗng nhiên ngã sang, cũng không biết nàng xúc động cái gì có quan, bọn họ chỗ ở bỗng nhiên rung chuyển, mặt đất đột nhiên nứt ra. Lam Nguyệt thẳng tắp rơi xuống, nam tử cả kinh, nhanh tay bắt lấy Lam Nguyệt, cả hai cứ vậy rơi xuống.

Mà cùng lúc đó bên trên, đất đá bỗng nhiên sụp xuống, ầm ầm một tiếng, cả hang động cứ vậy bị chôn vùi.

"Chuyện gì xảy ra!?"

"Này hang động như thế nào sụp đổ?"

"Chẳng lẽ là kia linh thú tạo ra!?"

"Nó như vậy biến mất??"

"..."

Vô số thanh âm kinh ngạc, tiếc hận vang lên, các tông môn cường giả không nói gì, có vẻ sâu xa suy ngẫm.

"Tôn trưởng lão, kia___"

Mục Hành nhíu nhíu mày nhìn sụp đổ hang động, không nhịn được đối Tôn trưởng lão hỏi.

"Chúng ta trở về____"

"Nga? Tôn trưởng lão cứ vậy rời đi?"

Bỗng một đạo thanh âm vang lên, khiêu khích ý vị rõ ràng. Một cái lão giả bay đến, sau lưng kim sắc linh dực trải dài, rõ ràng là một cái Đế Phân Cảnh cường giả.

"Khúc Quỳ! Ngươi___"

Mục Hành vừa định rống giận, Tôn trưởng lão đưa tay ngăn lại. Mục Hành đành im lặng, bất quá ánh mắt gắt gao nhìn người đến.

"Khúc trưởng lão, bọn ta đi hay ở không nhọc ngươi quan tâm"

"Ha hả, Tôn trưởng lão ngươi tức giận sao?"

Khúc trưởng lão cười ha hả, ánh mắt hết mực cao ngạo.

"Ngươi có bản lãnh đạt được sao?"

Tôn trưởng lão cũng không tức giận, cười như không cười nói.

"Tôn Trí Nghiêm, Ngươi..."

Khúc trưởng lão tức giận, gương mặt già nua đỏ bừng.

"Haha, hai vị trưởng lão bớt giận a"

Một đạo thanh âm vang lên, tiếp đến một lão giả bay đến, hắn trên lưng trải rộng lam linh dực, rõ ràng cũng là một Đế Phân Cảnh cường giả.

"Lãnh Thiên Điện, Băng Thánh Cung và Thiên Vân Tông các vị trưởng lão!"

"Thiên, cả ba vị Đế Phân Cảnh cường giả a!"

"Họ đứng chung khí tức quá mức cường đại a!"

Xung quanh nhóm cường giả cũng không khỏi trầm trồ, ca thán không ngừng.

"Lưu trưởng lão đùa rồi, này chỉ linh thú cùng ta Thiên Vân Tông vô duyên, chúng ta cũng không một mực giành lấy, Mục Hành, đi, không cần cùng cẩu câu thông"

Tôn trưởng lão một bộ không để ý bộ dáng, lời nói ra lại nhường vị kia Khúc tức giận đến muốn bạo tạc!!

Nhưng hắn lại không thể làm gì, Đế Phân Cảnh cấp bậc giao đấu, không phải ai cũng chịu được, huống chi vẫn có hắn Băng Thánh Cung đệ tử ở.

Lưu trưởng lão cười ha hả, Tôn Trí Nghiêm lão gia hoả này vẫn vậy a.

"Được rồi, Khúc trưởng lão, lão phu cũng cáo từ"

Nói, Lưu trưởng lão hướng Lãnh Thiên Điện phi hành pháp khí bay đến.

Khúc trưởng lão một bụng hoả, gắt gao nhìn hướng Thiên Vân Tông rời đi.

Hừ! Tôn Trí Nghiêm, đợi đến Huyền Thiên Bí Cảnh mở ra, Băng Thánh Cung nhất định để Thiên Vân Tông thua thảm hại!!!

Âm độc trong mắt loé lên, Khúc trưởng lão xoay người hướng Băng Thánh Cung phi hành pháp khí bay đến.

Tam đại tông môn đi rồi, tại đây nhóm cường giả cũng dần dần tản đi.

Vốn đông đúc cường giả tụ hợp Lạc Nhật sơn mạch bỗng chốc vắng vẻ, chỉ còn lại xa xa gào thét linh thú.

Bên này, Mộ Dung Khương cùng Mộ Dung Lăng Nhi tại Lạc Nhật sơn mạch bên ngoài đợi cũng đã mấy thiên, vẫn không thấy Lam Nguyệt thân ảnh, cuối cùng một đoàn người ăn mặc lạ mắt tiến đến cùng hai người nói, hai người đành thất vọng tiếc nuối rời đi.

Mà nói đến Lam Nguyệt cùng Tử y nam tử rơi vào khe nức sau_____

_____

Ha hả, chương sau lại nói

٩(๑•)۶

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bí cảnh chi ảo (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt có ý thức khi, nàng liền thấy bản thân nằm tại một tản đá phía trên, nàng vỗ vỗ trán ngồi dậy, quan sát xung quanh.

"Tỉnh?"

Một cái trầm thấp thanh âm vang lên, Lam Nguyệt quay lại nhìn, nam tử một thân màu tím đạm sắc y phục ngồi bên cạnh, hắn quanh thân tử quang từ từ tán đi, mơ hồ mang theo đạm kim sắc quang mang. Phụ trợ hắn tuyệt thế dung nhan, tựa như thần đồng dạng, cao quý không thể với tới.

Cũng không biết nàng là ngủ quá lâu choáng váng vẫn là thực sự có. Nàng mơ hồ nhìn đến hắn xung quanh, một loại thần bí trong suốt hoa sen tại nở rộ,

tản ra cửu sắc quang mang.

Nàng dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại khi chính là cái gì cũng không có.

"Ân"

Lam Nguyệt đáp một tiếng, thanh âm có chút khàn khàn, nàng cùng hắn hiện tại đang ở một cái xa lạ nơi, không phải hang động, tựa như di tích một dạng, ân, chính là giống như một toà cổ lão xa xưa cung điện.

"Đây là đâu?"

Tử Y nam tử mở mắt, hắn đưa mắt nhìn Lam Nguyệt, có chút phức tạp cảm xúc từ hắn hai mắt xẹt qua, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh như nước.

Tiểu tử này_____

Mà cũng chỉ có hắn nhìn đến, lúc Lam Nguyệt linh lực hao tổn ngất đi khi, nàng xung quanh màu xanh quang mang đại thịnh, tựa như không ngừng cung cấp nàng chữa trị, mà tình huống này...

Lam Nguyệt cũng không nhìn hắn tất nhiên không thấy được hắn ánh mắt, nàng đưa mắt nhìn xung quanh, không cấm cẩn thận quan sát, không có nhận được trả lời, Lam Nguyệt quay lại nhìn Tử Y nam tử, nghi hoặc.

Nam tử thu hồi tâm tình, nhàn nhạt nói:

"Đây là một bí cảnh, hẳn là một triều đại nào đó di tích, cũng có thể là tuyệt thế cường giả để lại di tích."

Lam Nguyệt có chút cảm thán, ai lại nghĩ giữa Lạc Nhật sơn mạch lại có như vậy một bí cảnh, chẳng trách nàng lại thu được kia mấy gương công pháp linh kỹ. Ân, nơi này có hay không cũng có bảo bối đâu? Ách, dường như hiện tại làm thế nào ra ngoài có vẻ quang trọng...

"Uy, ngươi có hay không biết lối ra?"

Nam tử mày hơi cau, lại khẽ lắc đầu, hắn hiện tại bị thương, chỉ có thể chữa khỏi trước mới có thể rời đi.

Nghĩ nghĩ, hắn bỗng nhiên nói:

"Huyền Tịch"

"A?"

Lam Nguyệt có chút phản ứng không kịp.

"Tên, ta không gọi uy"

Huyền Tịch nhíu nhíu mày, cuối cùng lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ách, Lam Nguyệt không nói gì sờ sờ mũi, đó cũng không phải tên a!!

Nghĩ nghĩ Lam Nguyệt vẫn là báo danh, nàng cũng không muốn bị gọi tiểu tử hay gì a.

"Ân, đã biết, ta gọi Lam Nguyệt"

Lam Nguyệt?

Huyền Tịch mi mắt hơi rung một chút, bất quá vẫn không nhiều phản ứng.

Lam Nguyệt thấy hắn cũng không trả lời ý đồ, cũng không so đo. Ngươi mạnh, ngươi có quyền!

Đợi một lát, Lam Nguyệt đều không nhịn được rồi.

Đại ca, chúng ta nên hay không tìm một chút đường a? Ngươi ở nơi này đả toạ đến khi nào?

"Kia, ta đi xung quanh xem một chút"

Lam Nguyệt để lại một câu, sải chân bước đi.

Huyền Tịch mở mắt ra, nhìn nàng rời đi bóng lưng, môi hơi mấp máy, dường như muốn nói cái gì, nhưng hắn lại nhíu mày, cuối cùng im lặng nhắm lại mắt.

Một cái vừa biết người, hắn làm gì như vậy quan tâm?

_____

Mà bên này Lam Nguyệt rời đi sau, nàng trực tiếp bước trên hành lang cung điện, này cung điện mặt dù khá cũ, nhưng kiến trúc hết sức đẹp mắt, cũng không có dấu hiệu bị hư hỏng.

Vật liệu chắc chắn không phải bình thường tốt.

Mỗi bước đi, Lam Nguyệt hết sức cẩn thận, nơi này nàng không hiểu rõ, sợ là một bước sai lầm sẽ kích động cơ quan.

Lam Nguyệt đi suốt một canh giờ vẫn không biết điểm cuối rốt cuộc nơi nào. Này một đường đi nàng cũng đã kiểm tra rất nhiều phòng, tất cả chỉ là những căn phòng hết sức bình thường, bày biện một số quý giá đồ vật cùng trang sức.

Lam Nguyệt dừng chân trước một cánh cửa, này là một cái to lớn cửa, trên mặt chạm khắc sinh động long phụng đồ án, tin mỹ vô cùng.

"Đây là..."

Lam Nguyệt nghi hoặc nhìn, nàng vừa định chạm tay vào, bỗng nhiên xuất hiện một tầng màu vàng nhạt kim quang.

"Kết giới?"

Lam Nguyệt nhíu nhíu mày, đôi mắt lần nữa nổi lên điểm điểm lam quang, cuối cùng biến thành xanh biếc đồng tử, nàng nhìn chằm chằm kết giới, đột nhiên nâng lên trắng noãn tay, chưởng vào một điểm bên trên, nàng tay nắm chặt, ầm một tiếng, kết giới tựa như thủy tinh đồng dạng vỡ nát.

Nàng khoé môi khẽ câu, bàn tay vung lên, to lớn cửa trầm trọng mở ra.

Ánh sáng bên trong truyền ra làm nàng không khỏi nheo lại mắt, đến khi thích ứng được, nàng mới nhìn rõ bên trong hết thảy.

Bình tĩnh như Lam Nguyệt cũng không khỏi thất thốt kinh ngạc.

Thiên, này không phải kim khố của cung điện này đi!??

Bên trong bày biện vô số bảo vật, nền nhà đều lát huyền hoa thạch, trên tường đều khảm đủ loại màu sắc linh thạch, vàng thỏi phải nói là đầy đất, chính là tùy ý từ một chỗ lấy ra đều là báu vật.

So với nơi này, nàng nhặt được bên ngoài không phải chính là gặp tổ tông sao a!!!

Lam Nguyệt thần thức bên trong đột nhiên kích động vô cùng, nàng nhận được một lực lượng nào đó triệu hoán, nó thúc đẩy nàng đi vào, Lam Nguyệt cố gắng chống lại, ngăn lại xúc động muốn tiến đến, nhưng nàng vẫn là không ngăn được một chân bước vào.

Mà này chân vừa nhất, Lam Nguyệt gương mặt trầm xuống, thầm kêu không tốt. Bởi vì nàng nhìn đến rõ ràng, bản thân bước qua một màn mỏng kết giới.

Lập tức tứ phía trống rỗng linh lực tụ lại, xuất hiện vô số mũi tên, vừa tụ thành liền vùn vụt bay đến, Lam Nguyệt thân ảnh linh hoạt né tránh, nàng linh lực ngưng tụ, lam đồng nhìn chằm chằm, cố gắn tìm ra này trận pháp chỗ hở.

Một bên công kích, một bên né tránh, một bên lại tìm kiếm chỗ yếu hại.

Lúc sau, nàng rốt cuộc từ bên góc tường nhìn đến một điểm yếu ớt giao động linh lực, không hề do dự, Lam Nguyệt lập tức công kích qua. Kia nhất kiện đồ vật vỡ nát, linh lực ngưng tụ ra tên hoàn toàn biến mất.

Lam Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa kịp phản ứng lại đây, trong ngực nàng vật nhỏ đột nhiên động đậy, một đoàn xù xù tiểu bạch miêu lao ra, thẳng bên trong chạy.

"Vật nhỏ! Đứng lại!"

Lam Nguyệt biến sắc, thiên, nàng vừa bước một bước liền như vậy xúc động cơ quan, vật nhỏ! Ngươi hại chết ta a!!!

_____

Ân, Tiểu Nguyệt Nhi của ta đào đc bảo, không biết có hay không mệnh để lấy___ hắc.

Tiểu Nguyệt Nhi:.....

Ngượng ngùng, ta muốn sát người làm sao bây giờ nha~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bí cảnh chi ảo (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ầm ầm ầm

Cung điện bỗng nhiên dữ dội rung chuyển, Lam Nguyệt định nhanh chóng rời đi khi, cửa phòng đột nhiên ầm một tiếng đóng lại.

Không gian bên trong bỗng nhiên vặn vẹo, cảnh vật cũng nhanh chóng biến đổi.

Bảo khố không thấy, Lam Nguyệt nhìn cảnh vật trước mặt, vốn thanh lãnh gương mặt đột nhiên thay đổi.

Xinh đẹp vườn nhỏ, tràn đầy mọi loại hoa thảo xinh đẹp, sang trọng to lớn màu trắng biệt thự. Quen thuộc mà xa lạ khung cảnh nhường Lam Nguyệt cơ thể rung rẩy, nàng chân rung lên, từng bước bước đến.

Lúc này bỗng nhiên một trận tiếng cười truyền đến, nhường Lam Nguyệt thân thể cứng đờ

Nàng lúc này màu Lam con ngươi tràn ngập khiếp sợ chi ý, thê lương từng bước bước đi đến nơi tiếng cười phát ra.

Giữa vườn hoa xinh đẹp, một cái đáng yêu hài tử vui vẻ ngồi trên xích đu, hài tử có một đôi mắt tựa ngọc bích màu xanh biếc, tóc đen dài đến vai, tung bay trong gió, gương mặt non nớt tràn đầy vui vẻ tươi cười. Hài tử mặt một bộ màu lam nhạt công chúa váy, đen mượt tóc thượng một cái băng lam con bướm, cánh bướm theo động tác của cô bé mà rung rinh, tựa như giây lát liền cất cánh bay lên.

Phía sau là một vị tuấn tú nam tử, nam tử mặc thanh lịch màu đen đồ tây, màu đen tóc ngắn được chảy chuốt gọn gàng, vô cùng tuấn lãng.

Nam tử gương mặt tươi cười hạnh phúc, bàn tay lưu loát quen thuộc giúp bé gái đẩy xích đu.

Bên cạnh ghế đá ngồi một nữ tử xinh đẹp, nàng mặc một bộ màu trắng tinh váy ngắn, lộ ra một đôi thon dài trắng noãn chân, nàng mái tóc uốn xoăn xoã sang một bên quyến rũ mà xinh đẹp. Nàng mỉm cười nhìn trước mắt một màn.

Này hết thảy nàng đều vô cùng quen thuộc bởi vì đó là nàng cùng nàng cha mẹ!

"Mama, mama, chơi với Nguyệt Nhi a"

Nữ hài thanh âm non nớt gọi, nho nhỏ thân hình từ xích đu nhảy xuống, chạy đến chỗ xinh đẹp nữ tử, tay nhỏ nắm lấy nữ tử tay lôi kéo.

"Được rồi, Nguyệt Nhi ngoan, mama cùng con chơi"

Nữ tử cười một tiếng, theo nữ hài lôi kéo đến xích đu. Nữ tử đối đẩy xích đu nam tử nói, thanh âm mang theo trêu đùa:

"Nguyệt Nhi baba, anh có được không a?"

Nam tử cười một tiếng, sủng nịch nhìn hai mẹ con, thanh âm trầm thấp vang lên:

"Phu nhân, Được hay không em không phải đã biết, ân?"

Nữ tử gương mặt xinh đẹp đỏ lên, tức giận trừng hắn một cái, quay sang cùng nữ hài trêu đùa.

"Baba, mama sinh khí"

Nữ hài ngồi trong lòng nữ tử cười hì hì nhìn nam tử, chớp chớp to tròn hai mắt, tay nhỏ ôm lấy nữ tử tay làm nũng.

"Nguyệt Nhi"

"Hahaha..."

"Nguyệt Nhi..."

"Nguyệt Nhi..."

Tiếp đến lại một trận tiếng cười truyền đến, vang vọng trong đầu Lam Nguyệt. Nàng nhìn trước mặt hình ảnh không ngừng chuyển, thân thủ không nhịn được nắm chặt, nhưng gương mặt biểu tình lại không hề thay đổi quá, thẳng đến cảnh tượng quen thuộc lần nữa diễn ra, nữ hài cả người đầy máu, nhìn người nàng gọi là baba và mama nằm dưới đất, cơ thể cũng đầy máu, thân thể lạnh băng, nữ hài gương mặt càng trắng bệch, màu lam đôi mắt không còn ngày xưa linh động, một mảnh trống rỗng.

"Baba, mama..."

"Chết! Các ngươi đáng chết!!"

Lam Nguyệt nhìn này hết thảy, vốn xinh đẹp băng lam đôi mắt tựa như đỏ lên, con ngươi tràn ngập sát khí, nàng bên tay linh lực bỗng nhiên hiện hoá, hoá thành một thanh trong suốt màu lam trường kiếm, thân ảnh nhoáng lên, hướng kia nhóm người sát nàng phụ mẫu, đáng chết! Bọn họ đều đáng chết! Giết nàng phụ mẫu, gạt nàng mười mấy năm! Kẻ thù không đội trời chung nàng lại xem như ân nhân cứu mạng! Nàng muốn diệt toàn bộ! Giết những người

này, sau đó diệt toàn bộ tổ chức! Nàng hận! Hận bọn chúng!

Lam Nguyệt đôi mắt lúc này tràn ngập cừu hận, sát khí ngập trời, nàng trong tay kiếm loạn vung, hoàn toàn mất đi khống chế.

———

Huyền Tịch tĩnh toạ một lúc, gương mặt thoáng tốt một chút, bỗng nhiên hắn nhanh mở mắt, mi hơi cau lại, hắn vừa rồi cảm nhận được linh lực dao động, tiểu tử kia chẳng lẽ động rồi cái gì cơ quan?

Hắn lại nhíu mày, hắn làm sao lại quan tâm kia tiểu tử rồi? Tiểu tử kia sống chết liên quan gì đến hắn?

Nghĩ nghĩ hắn nhắm lại mắt tiếp tục chữa thương.

Nhưng càng lúc giao động linh lực càng mạnh, thậm chí có chút cuồng bạo, hắn muốn nhập định cũng không thể tập trung nổi.

Soát một tiếng, một đạo tử quang xẹt qua, Huyền Tịch đã không còn tại vị trí cũ.

Phiền toái!

Lần này nhất định phải đem tiểu tử kia trói lại! Không để lại chạy loạn! Thực sự là một phiền phức!!

Huyền Tịch nhanh chóng xuyên qua hành cung, tiếng gần vị trí linh lực dao động. Bất quá hắn tiếng đến gần khi, vốn đang cuồng bạo linh lực đột nhiên tiêu biến.

Hắn hơi nghi hoặc, tay áo vung lên, trầm trọng cửa lần nữa mở ra. Huyền Tịch bước vào, nhìn một lượt xung quanh.

Hắn nhìn đến màu đen y phục thiếu niên ngồi dưới sàn, hắn cả người có vẻ tiều tụy, quần áo có chút tán loạn, nàng thất thần ngồi ở một góc cung điện, nghe tiếng cửa mở cũng không nói chuyện.

Huyền Tịch nhìn Lam Nguyệt, bỗng nhiên có chút khó chịu, hắn chưa thấy tiểu tử này có bộ dạng như vậy bao giờ.

Huyền Tịch từng bước đi đến, hắn bước chân chậm rãi, không hề phát ra bất kì tiếng động, gương mặt thanh lãnh tựa như không có gì có thể khiến hắn biểu tình thay đổi. Hắn to lớn dáng người che phía trước Lam Nguyệt, bóng ma hoàn toàn đem nàng bao phủ.

"Làm sao vậy"

Hắn thanh âm đạm mạc, thanh mà nhẹ nhàng như tiếng đàn, cực kì dễ nghe.

Lam Nguyệt vốn đang cúi đầu hơi ngẩn lên, vốn đen láy con ngươi nổi lên nhàn nhạt lam quang. Huyền Tịch đáy mắt con ngươi bỗng nhiên hơi co lại. Đến khi hắn nhìn kỹ lại, đối diện vẫn là một đôi thấu triệt mắt, hắc đồng tựa như vực sâu sâu không thấy đáy, lại lãnh tựa băng hàn.

Lam Nguyệt thu hồi tầm mắt từ dưới sàn đứng lên, hàn ý rút đi, nàng quay lại là một cái tùy ý mà vô sự thiếu niên, không chút để ý cười nói:

"Chỉ gặp chút trận pháp, không có gì"

Nàng nhìn xung quanh, sau đó nhìn lại Huyền Tịch, xinh đẹp mày hơi nhướng lên:

"Nơi này nhiều bảo bối như vậy, ngươi vào đây là muốn cùng ta chia? Ngại quá, này là ta tìm được a! Nếu ngươi muốn, ân, kia lấy vật kia đi! Còn lại ta toàn bộ thu"

Huyền Tịch nhìn nàng chằm chằm, sau đó nhíu nhíu mày, hỏi một câu hoàn toàn không liên quan:

"Ngươi là nữ?"

Nói là hỏi nhưng nhiều hơn là khẳng định.

Ách, Lam Nguyệt bước chân một đốn, hắn làm sao biết a? Nàng cơ thể vốn ốm yếu, cũng không có thiếu nữ thân hình, lại mặc nam trang, vẫn là có chút giống ốm yếu thiếu niên a!

"Ân, có chút không quan hệ a?"

Huyền Tịch không đáp, lần trước nàng ta sử dụng Hoá Băng Thuật, đây vốn không phải là nơi này nên có, lần này hắn lại nhìn đến nàng kia nhất màu lam quang mang đôi mắt, nữ nhân này cùng "nàng" có quan hệ gì?

Nghĩ đến đây, Huyền Tịch đôi mắt bỗng nhiên ảm đạm.

Nguyệt Nhi, ta chờ lâu như vậy, khó khăn lắm hoa mới nở, vì cái gì không thể chính xác tìm được nàng chuyển kiếp nơi a?

Đưa thần hồn của nàng đến dị giới thật lâu, lâu đến mức ta cũng không nhớ rõ nữa, Tịnh Hồn Liên nở rồi, chứng tỏ nàng đã trở lại, kia ta như thế nào tìm được nàng a?

Nguyệt Nhi_____

Nàng hiện tại có phải hay không vẫn là một hài tử đâu?

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khoảng cách

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt nghi hoặc nhìn hắn, thấy hắn vẫn không nói gì, gương mặt lại như cũ lành lạnh xa cách, nàng hoàn toàn không đoán được hắn nghĩ gì.

"Ngươi khôi phục sao?"

Nàng hiện tại quan tâm chính là cái này a. Hắn hồi phục nàng liền có thể rời đi, không hồi phục nàng chỉ có thể ở đây a! Thiết! Nàng hiện tại quá yếu, chỉ

có thể phụ thuộc vào người khác, cảm giác bất lực làm nàng rất không thoải mái, nàng không thích cảm giác này.

Lam Nguyệt có chút buồn bực, hắn cũng không đáp lại nàng a! Hắn ngẩn người!? Chỉ là nàng là nữ mà thôi, có cái quái gì ngẩn người?

"Uy, Huyền Tịch! Ngươi..."

Lam Nguyệt tiến lại gần hắn vừa định giơ tay kéo hắn hồi thần, hắn lại đột nhiên lùi lại, vừa cách Lam Nguyệt đúng ba bước.

Hắn tử mâu lạnh lùng, mang theo nhàn nhạt xa cách.

Hắn trên người cao quý khí thế, không dung bất luận kẻ nào tiếp cận, cao cao tại thượng lại cô đơn tịch mịch.

Lam Nguyệt thân người cứng đờ, không cần hắn trả lời, nàng biết hắn khôi phục. Ở chung vài thiên, nàng lại quên mất nàng cùng hắn vốn là người của hai thế giới khác nhau, hắn cường đại, tôn quý như thần, mà nàng nhỏ bé, chỉ là một Tụ Linh Cảnh nhỏ bé, trước mặt hắn chẳng khác nào con kiến.

Lam Nguyệt hạ tay xuống, thân người bất động.

Huyền Tịch đứng cách nàng ba bước ngoài, tử sắc trường bào không gió lay động, tuyệt mỹ dung nhan, cao lớn dáng người, ba ngàn tóc đen đơn giản thượng một cây tử sắc ngọc trâm, phần đuôi tùy ý xoã xuống.

"Ngươi cứu bổn quân, bổn quân cũng cứu ngươi một mạng"

Hắn thanh âm như cũ trầm thấp dễ nghe, lại không mang bất kì tâm tình gì, Lam Nguyệt bỗng nhiên có chút khó chịu, nhưng nàng cũng không có biểu hiện cái gì, nàng đã tưởng trải qua mấy lần nguy hiểm, hoạn nạn, hắn và nàng cũng xem như bằng hữu... Lời này chính là nói nàng với hắn hiện tại không ai nợ ai, có thể đường ai nấy đi rồi, phải không?

"Tốt"

Ha____

Vốn chỉ là bèo nước gặp nhau, có cái gì khiến nàng lưu luyến? Lam Nguyệt a Lam Nguyệt, ngươi cuộc sống hiện tại quá mức bình tĩnh, để ngươi cảm xúc liền dễ dàng như vậy dao động?

Lam Nguyệt thu liễm tâm tình, đáp một tiếng, chỉ là nàng quanh thân hơi thở dường như có phần lạnh hơn.

Huyền Tịch đáy mắt không chút ba động, trong lòng càng là sóng to gió lớn. Hắn lại quan tâm một nữ nhân khác, hắn lại đối người khác sinh ra thân cận cảm giác, cũng không cự tuyệt nàng tiếp cận. Không thể nào! Hắn bên cạnh chỉ có nàng, hắn là chờ đợi nàng!

Chớp mắt một cái, Huyền Tịch thân ảnh không thấy, tựa như chưa bao giờ xuất hiện quá.

Đi rồi?

Lam Nguyệt hơi thất thần, nhanh chóng thu liễm toàn bộ tâm tình, nhìn xung quanh bảo khố.

Bất quá sơ kiến, nàng và hắn vốn là hai đường thẳng song song, hắn như vậy phản ứng thực bình thường.

Nhưng nàng bi ai là_____

Hắn cứ vậy đi rồi!?? _____

Không có hắn nàng như thế nào ra ngoài a!!! Thiên, nơi này vô cùng sâu, lúc rơi xuống không tan xương nát thịt chính là kì tích! Hiện tại nàng làm sao lên a! Đây mới là quan trọng vấn đề có được không??

"Ngươi như thế nào biết hắn?"

Bỗng nhiên trong đầu truyền đến thanh âm của Quân Vô Nhai, hắn thanh âm mặc dù lạnh lùng, nhưng lại mang theo một chút ít kích động.

Hắn kích động cái gì?

Lam Nguyệt nghi hoặc, bất quá vẫn là trả lời, ngữ khí có chút tùy ý.

"Tùy tiện gặp"

Tùy...tùy tiện?? Nha đầu này nói thật!? Hắn lúc đó ngủ say, không biết nàng gặp gỡ cái gì, lúc vừa ra khỏi Phượng Linh Giới, chết tiệt nha đầu này lại đem liên hệ cấp chặt đứt! Hắn cũng không biết xảy ra chuyện gì, mãi đến lúc nãy ảo cảnh, Linh cố gắng liên hệ nhắc nhở nàng, liên hệ mới trở lại. Hắn lại thấy hắn bên cạnh nàng?

Hắn là người nàng tùy tiện có thể gặp sao?

Mà cũng không thể ngờ, hai người duyên như vậy sâu, nàng ở xa xôi như Huyền Linh đại lục, hắn vẫn tìm đến a___

Quân Vô Nhai cũng không nói tiếp, Lam Nguyệt cũng không cùng hắn tiếp lời.

Bỏ đi! Đến đó lại tùy cơ ứng biến, nếu đã vào đây, tội lỗi gì lại không thu thập một chút? Bảo khố trước mắt, không lấy chính là vương bát đản!!

Nơi này trận pháp liền chỉ có một cái ảo cảnh??

Lại nói kia hố chủ tiểu bạch miêu! Cũng không biết nó hướng nơi nào chạy!

Nơi này linh thạch nhiều gấp mấy lần bên ngoài, Lam Nguyệt mặt không đổi sắc toàn bộ thu.

Đồ tốt nàng không bao giờ chê nhiều!

Đem toàn bộ linh thạch thu, Lam Nguyệt để ý đến bên trong bày biện binh khí.

Những binh khí này không giống bình thường binh khí, bên ngoài tản ra nồng đậm linh lực, linh khí nàng cũng thấy qua, trường tiên của Phượng Lam Thanh chính là một thanh cấp thấp linh khí, Phượng Lâm Thiên đã hoa vô số tiền mới mua về, mà Phượng Lam Uyển cũng có một cái, tương tự là Hạ phẩm linh khí.

Này đám linh khí chẳng lẽ đều là cao cấp linh khí!!!?

Ha hả ___ nàng chính là ông trời sủng nhi đi!

Lam Nguyệt vui vẻ đem toàn bộ linh khí đều thu nhập Phượng Linh Giới, thu vào đều do Linh giúp nàng sắp xếp. Cái đó nàng không ngại.

Nghe Linh nói, Phượng Linh Giới còn có không gian thiên địa, cũng không phải chỉ có Hàn Nguyệt Điện. Mặc dù không thể trồng trọt cái gì, nhưng không gian thiên địa bên ngoài linh khí nồng đậm hơn trong điện, cảnh vật càng là tuyệt hảo.

Đợi nàng tu luyện đến Thiên Dương Cảnh nàng liền có thể xua đi sương mù, mở ra thiên địa bên ngoài Hàn Nguyệt Điện.

Thực chờ mong a!

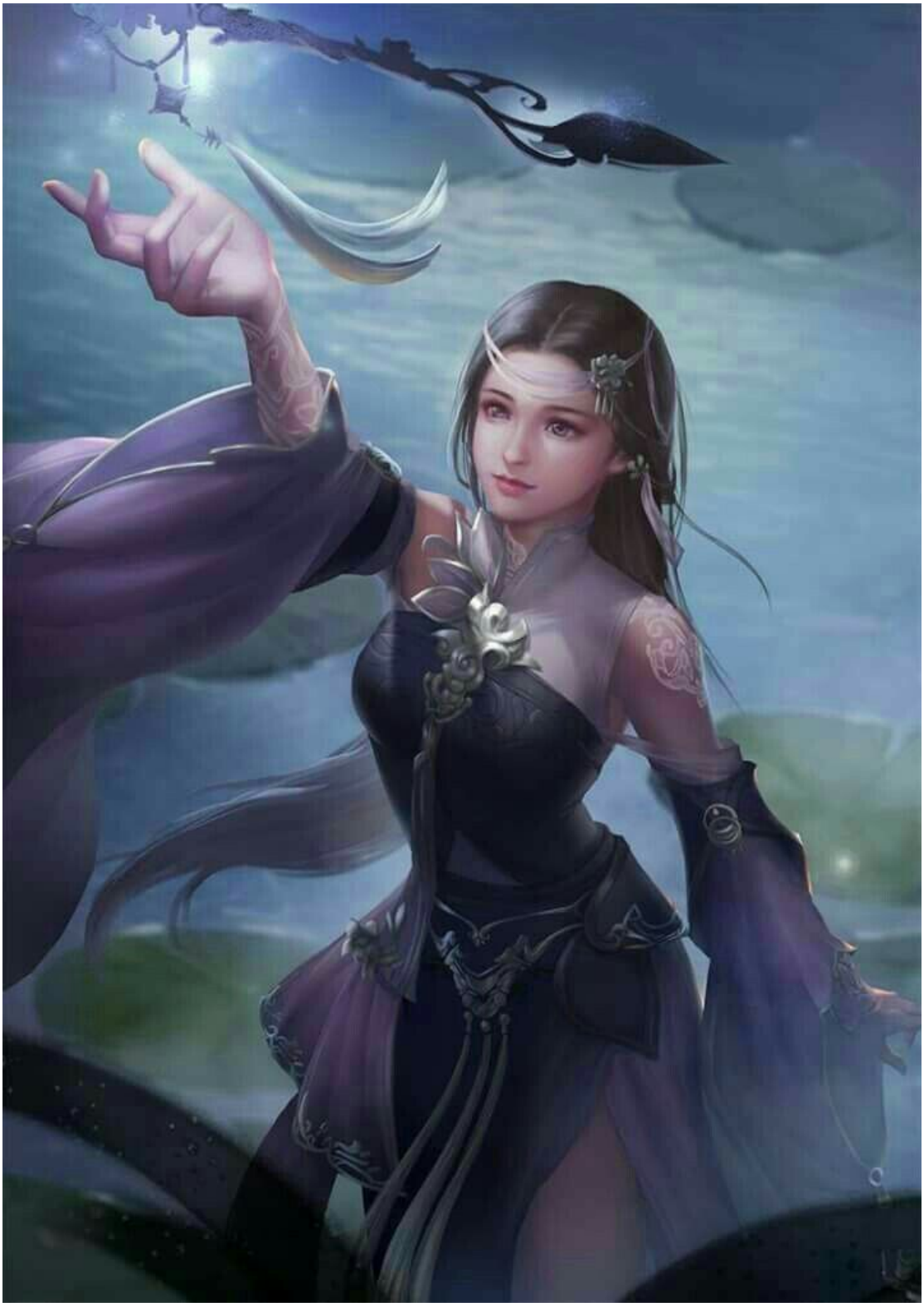
Lam Nguyệt ở bảo khố bên trong càng quét, trong này cũng có không ít công pháp linh kỹ, Lam Nguyệt chỉ lấy từ Huyền cấp cao cấp linh kỹ trở lên, còn lại đều bỏ lại.

Lam Nguyệt đến toàn bộ bảo khố bên trong đều không thấy vật nhỏ kia đâu.

Kì lạ, nó có thể chạy đi đâu a?

Chẳng lẽ nó bị rơi vào cái nào trận pháp, vẫn là nơi này có cái gì mật đạo?

_____

Lam Nguyệt: *Trừng mắt*

Huyền Tịch:.....

Chii: (-^▽^-)

Có phải hay không ông trời sủng nhi, ha hả, về sau sẽ biết a~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đấu linh thú

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chúng ta đến, tiếp tục lạp ~

_____

Lam Nguyệt có chút kinh nghi bất định, nàng làm sao cảm thấy không khí có chút_____

quỷ yên tĩnh đâu?

Lam Nguyệt bước chân bất giác thả chậm, tinh thần nâng lên, thần hồn tản ra xung quanh.

Bỗng nhiên không khí linh lực dao động, sau đó vô số tiếng xé gió hướng nàng bay đến. Lam Nguyệt tức tốc phản ứng, lăn lộn vài vòng hiểm hiểm né tránh.

Hoả cầu như có ý thức, triều Lam Nguyệt lao tới. Không khí vang lên "tách tách" tiếng lửa cháy thanh âm.

Không thể né tránh, Lam Nguyệt bàn tay lam quang loé lên, nàng ngưng tụ vô số băng phiến, từng cái đối chọi chống lại hoả cầu.

Linh lực va chạm nháy mắt, "ầm ầm" thanh âm vang lên, hoả cầu và băng phiến nổ tung, hoàn toàn biến mất.

"Xem ra bảo tàng này cũng không dễ lấy như vậy____"

Lam Nguyệt hơi ngưng thần, dựa vào khế ước cảm ứng một chút tiểu bạch miêu.

Quả nhiên có cơ quan đi xuống, nàng cảm nhận được tiểu bạch miêu tại phía dưới.

Lam Nguyệt triều xung quanh quan sát, nơi này trang hoàn lộng lẫy lại uy nghi, bên trên cùng là một chiếc long sàng màu vàng chói mắt, long văn uốn lượng, sinh động như thật. Người nhấc chân hướng long sàng đi đến.

"Nơi này____ "

Lam Nguyệt tìm kiếm toàn bộ bảo khố, nhưng nhìn hết xung quanh, cũng chỉ có long sàng khả nghi chút. Lam Nguyệt bàn tay lướt trên long văn, bàn tay nàng nhỏ xinh, trắng noãn không tì vết, nhẹ nhàng đặt trên long sàng.

Lam Nguyệt ánh mắt hơi sáng lên, ngón tay chạm đến màu đỏ long nhãn khi, nhẹ nhàng ấn xuống.

Long nhãn bỗng nhiên sáng lên, Lam Nguyệt còn chưa phản ứng lại đây nàng dưới chân đột nhiên trống rỗng, Lam Nguyệt chỉ kịp "a" lên một tiếng, cả người liền rơi xuống.

Lam Nguyệt bình tĩnh lại, nàng xung quanh mặc dù một mảnh đen tối nhưng Lam Nguyệt lưu ly nhãn vẫn nhìn rõ hết thảy. Nàng bốn phía đều là đơn điệu vách tường, mà nàng cơ thể vẫn không trọng lượng rơi xuống.

Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu sâu a? Nàng muốn như vậy đến lúc nào a??

Còn nữa_____

Bên dưới chờ nàng là cái gì a? Có hay không cứ như vậy ngã chết!!??

Đến lúc Lam Nguyệt nghĩ vẩn vơ, Lam Nguyệt mơ hồ nhìn đến ánh sáng, nàng Lưu ly nhãn sáng lên, nhìn đến bên dưới liền cả kinh. Có bẫy!!

Sắt bén màu bạc mũi nhọn hiện lên, tản ra nhàn nhạt màu trắng ánh sáng. Vô số đinh bạc nhọn hoắc hiện lên trước mắt, Lam Nguyệt không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Nàng vận khởi linh lực, màu xanh quang cầu đánh thẳng vào bên dưới, bất quá đinh bạc vẫn không một chút hư hại.

Không cho phép nàng nhiều suy nghĩ, Lam Nguyệt vội huy chưởng phong, trên tay nàng nhiều một phen chủy thủ, Lam Nguyệt hung hăng cắm vào trên tường.

Chủy thủ trên tường tiếng ma sát vang lên, màu đỏ tia lửa xẹt lên, gần đến rồi đinh bạc, chủy thủ rất đúng lúc ngừng lại. Lam Nguyệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Nha đầu, vận khí của ngươi thực hảo, đúng là thiên đạo sủng nhi nga~"

Quân Vô Nhai muốn ăn đòn thanh âm vang lên, chế nhạo ý vị mười phần rõ ràng.

"Câm miệng!"

Lam Nguyệt hung hăng nói, nàng giơ tay lao đi trên trán mồ hôi lạnh, ánh mắt đưa xuống bên dưới.

Bên cạnh có một cửa khẩu, Lam Nguyệt không rên một tiếng, bàn chân đạp lên tường, rút ra chủy thủ tung người hướng cửa khẩu nhảy qua.

Lam Nguyệt êm đẹp đáp xuống, lưu ly nhãn lần nữa sáng lên, nàng từ từ bước đến.

Con đường này không tối, hai bên đèn đuốc sáng ngời lại yên tĩnh quỷ dị.

Nàng thực không thích bầu không khí này lắm, bởi vì mỗi lần đều có chuyện xảy ra.

Cuối cùng Lam Nguyệt đi hết con đường, dẫn đến một căn phòng. Không, nói đúng hơi là một đấu trường.

Đấu trường rộng rãi to lớn, bốn phía đều có tượng ma thú to lớn. Bốn tượng ma thú hình thù hết sức dữ tợn lại sinh động như thật. Bốn con đều nhắm mắt, dường như đang lâm vào ngủ say.

Bốn chỉ thú này Lam Nguyệt biết, đều là Linh thú, theo thứ tự gọi Độc Giác Thú, Thôn Thiên Xà, Huyết Quân Thương Điểu cùng Cửu Vĩ Hạt Thú.

Đây đều là trên Huyền Linh đại lục đã biến mất Linh thú.

Lam Nguyệt mắt lạnh đảo qua, bình tĩnh bước đi.

Mà nàng lại không nhìn đến, vốn yên lặng không sự sống bốn pho tượng Linh thú trung, Độc Giác Thú tượng đá đột nhiên mở mắt, một đôi đỏ ngòm mắt nhìn chằm chằm Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt bước đến một cánh cửa lớn, nàng thử dùng linh lực phá hủy, nhưng bất kể nàng dùng đến bao nhiêu linh lực đều tựa như chìm vào đáy biển dường như, đừng nói mở ra, chính là chấn động thanh âm đều không có!

Lam Nguyệt nhíu nhíu mày, chẳng lẽ chỗ này có cái gì? Cần phá hủy hoặc đánh bại mới có thể mở ra nhập khẩu?

"Rống"

Một tiếng rống to lớn vang lên, Lam Nguyệt cả kinh xoay người, vốn là tượng đá Độc Giác Thú lấy tốc độ có thể thấy được biến thật, Độc Giác Thú từ tượng đá biến thành chân chính độc giác thú!!!

Độc Giác Thú đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lam Nguyệt, bỗng nó há miệng, một ngụm hoả cầu hướng Lam Nguyệt tập kích.

Lam Nguyệt vận khởi phá linh thuật, lại vận khởi linh lực phòng ngự, thân ảnh linh hoạt cấp tốc di chuyển.

Bất quá này vốn là cao cấp linh thú, Lam Nguyệt sức không địch nổi nó một phần ngàn, chóc lát liền bị toả định trên tường, cả người đầy máu.

Nàng cảm giác nàng xương sườn gãy mấy thanh a.

Lam Nguyệt thở dóc, trong miệng tràn ra vết máu, nàng khó khăn đứng lên, đưa tay lau đi vết máu, màu lam đồng tử lạnh lẽo toả định Độc Giác Thú.

Nàng không thể cứ như vậy chết ở đây! Chẳng lẽ phải đánh bại này Linh thú? Mặc kệ! Linh thú cao cấp lại như thế nào? Nàng Lam Nguyệt muốn, thiên hạ này chưa có nàng không dám làm sự!!

"Chủ nhân, đây là huyễn thuật, tuy nó có thể giống Độc Giác Thú công kích, nhưng tính chất cũng không giống hoàn toàn, nó cũng không phải thực sự Độc Giác Thú"

Linh thân âm ở Lam Nguyệt trong đầu vang lên, nhắc nhở nàng.

Lam Nguyệt mắt hơi nheo lại, đỏ tươi môi khẽ kéo lên, hảo, nếu là huyễn thuật liền không đáng sợ hãi, một khi là thuật pháp hoá thành tất có điểm yếu, dù muốn hay không cũng không phải đồ thật!

"Lưu ly nhãn có thể nhìn đến nó chỗ yếu hại"

Lam Nguyệt trên tay linh lực loé lên, trong tay nàng nhiều hơn một thanh màu đen kiếm.

Này là cao cấp linh khí nàng khi nãy có được, hiện tại liền đến nàng dùng thử!!

Linh lực nhanh chóng vận chuyển, Lam Nguyệt tựa như mũi tên bay thẳng đến chỗ Độc Giác Thú, Lưu ly nhãn vận khởi, nàng đôi mắt lần nữa tràn ngập lam quang, xinh đẹp đến cực điểm.

Nó yếu hại nằm tại nó trên trán sừng vị trí!

Xác định xong Lam Nguyệt một bên linh lực công kích, toả định Độc Giác Thú chú ý, một bên tìm cách dùng kiếm chém nó sừng.

Hai bên giằng co thật lâu, Độc Giác Thú bởi vì là huyễn cảnh nên nó thương thế hoàn toàn chém liền khôi phục, mà Lam Nguyệt y phục đều như tắm trong biển máu, huyết nhục mơ hồ.

"Súc sinh!"

Nàng như thế nào đến một súc sinh cũng không giải quyết được?

Lam Nguyệt mạnh hừ một tiếng, nàng xung quanh Lam quang đột nhiên đại thịnh, linh lực tựa như bao trùm toàn bộ đấu trường, màu lúc này đây, một màn kì lạ xảy ra!

Độc Giác Thú dưới chân băng phiến kết chặc, dưới đất bò lên màu băng lam dây leo, đem Độc giác thú giữ đến gắt gao, mà Lam Nguyệt trên tay, một bên tay mở, băng lam ngọn lửa hưng phấn nhảy, một bên tay nắm màu lam băng điện lôi chớp động, hết sức quỷ dị.

Lam Nguyệt đôi mắt thị huyết lạnh lẽo, nàng xinh đẹp môi giơ lên một cái khát máu độ cong, tà khí mà mị hoặc, tựa như địa ngục tu la, lệnh người phát run.

"Hảo một cái huyễn cảnh, ép ta đến mức này, ngươi rất có bản sự"

Độc Giác Thú rống to giận dữ một tiếng, dường như đồng thời, Lam Nguyệt động, màu Lam ngọn lửa nháy mắt đem Độc Giác Thú cắn nuốt, màu Lam lôi điện đem nó phách nát, bên dưới lại bị dây leo và băng phiến giam giữ.

Lam Nguyệt không hề do dự, chớp lấy thời cơ, nàng tung người nhảy lên, một kiếm đem Độc Giác Thú sừng chặt đứt, nháy mắt đó, vốn hết sức chân thật Độc Giác Thú đột nhiên vỡ vụn, hoàn toàn biến mất, dây leo, lôi điện, ngọn lửa băng phiến cũng theo đó không thấy.

Lam quang biến mất sau, Lam Nguyệt cũng chóng đỡ không nổi, phịch một tiếng ngã xuống.

Nàng cơ thể đã cực hạn, xương cũng không biết đã gãy bao nhiêu thanh, bây giờ liền đứng đều không vững a...

"Chủ nhân___"

"Nha đầu__"

Linh và Quân Vô Nhai thanh âm lo lắng vang lên, đang ở kêu gọi nàng.

Mà lúc này, ba pho tượng còn lại lần lượt động, Lam Nguyệt nghe đến chúng nó rống to một tiếng, nàng ý thức đã mơ hồ, linh lực hao hết, muốn tiến vào không gian cũng không xong, chỉ có thể cười một tiếng.

Nàng sinh mệnh đến đây phải kết thúc sao?

Hảo mệt mỏi, hảo không cam lòng a_____

_____

Hôm nay ta đối Tiểu Nguyệt Nhi có hay không hơi quá đáng điểm? Lạp, chương sau lại bù đắp nàng a~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ta đợi được nàng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thôn Thiên Xà, Huyết Quân Thương Điểu cùng Cửu Vĩ Hạt Thú thân hình to lớn động đậy, sinh động như thật.

Tam chỉ thú hưng phấn rống to, chúng đều nhìn chằm chằm Lam Nguyệt hướng nàng đi tới.

Lam Nguyệt toàn thân đầy máu, đã muốn chết ngất qua đi. Cơ thể không động nổi, nhưng nàng ý thức lúc này đặc biệt thanh tỉnh.

Nàng cười khổ một tiếng, huyễn trận này muốn nàng nhìn bản thân bị linh thú xé nát sao!?

Rống!

Đột nhiên Cửu Vĩ Hạt Thú kêu to đau đớn, nó to lớn thân ảnh bị một đạo tử quang đánh trúng, tựa như thủy tinh vỡ vụn.

Thôn Thiên Xà cùng Huyết Quân Thương Điểu tiếp theo, cũng theo lần lượt bị tử quang đánh trúng, tan thành từng mảnh.

Lam Nguyệt giật mình, huyễn thuật đã được hoá giải!!

Huyễn thuật vậy mà hoá giải!!

Lam Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, nàng nghe thấy tiếng xé gió hướng bản thân mà đến, nâng lên tầm mắt, Lam Nguyệt mơ hồ nhìn đến màu tím góc áo, nàng vốn xinh đẹp lam đồng hiện tại ảm đạm không ánh sáng, giống như vô hồn búp bê, bị tàn phá đến thê thảm.

Màu tím_____

Có phải hay không hắn!?

Hắn không phải đi rồi? Như thế nào trở lại?

Lam Nguyệt đôi mắt cố gắng mở to, lại không thể chịu được từ từ nhắm lại.

Huyền Tịch cũng không rõ hắn đây là làm sao rồi? Đột nhiên lại lo lắng nữ nhân này? Lại còn chạy đến cứu người!

Nhìn nữ nhân này bị thương, hắn lại cảm giác đến khó chịu.

Huyền Tịch thân ảnh cấp tốc lao đến, nhìn đến cố gắng mở mắt Lam Nguyệt, hắn thân hình đột nhiên cứng đờ.

Liễm diễm tử mâu tràn ngập kích động, khó có thể tin, còn có cảm xúc mừng như điên.

Hắn nhìn đến! Hắn nhìn đến kia quen thuộc đôi mắt!

Là nàng! Là nàng!!

Bỗng từ Lam Nguyệt trong cơ thể bay ra màu đen không rõ đồ vật, Huyền Tịch tay vung lên, màu đen đồ vật dường như kêu thảm một tiếng đánh vào trên tường bất động.

Huyền Tịch ngồi xuống cạnh Lam Nguyệt, thân thủ ôm lấy nàng, tử quang nháy mắt đem hai người thân ảnh bao trùm. Tử quang bên trong, lại mơ hồ nhìn đến đạm sắc kim quang nhàn nhạt lưu chuyển.

Lam Nguyệt thương thế lấy mắt thường thấy được khép lại.

Huyền Tịch hai tay ôm càng khẩn, hắn thân hình không ức chế được run rẩy.

Nguyệt Nhi...

Nguyệt Nhi....

Ta đợi được nàng...

Ta cuối cùng đợi được nàng.

Lam Nguyệt lúc này nếu nhìn đến Huyền Tịch chắc chắn sẽ một mặt mộng bức!

Băng sơn mỹ nam vạn năm không đổi sắc cũng có lúc trên mặt hiện lên như vậy cảm xúc.

Huyền Tịch ôm chặt nàng, một tay đưa ra, hắn trên tay cửu sắc quang mang hiện lên một đoá trong suốt liên hoa, trong suốt hoa sen chậm rãi trên tay hắn nở rộ, cánh hoa tinh tế trong suốt, tựa như nhất viên xinh đẹp đá quý, vô sắc lại khiến người không thể dời mắt. Vô sắc liên xuất hiện sau, đột nhiên nổi lên điểm điểm tinh quang. Mỗi cánh hoa hiện lên nhất sắc quang mang, cửu sắc đạm chuyển lưu, từ vô sắc liên dần dần chuyển thành cửu sắc liên, cửu sắc liên quang mang ngày càng chói mắt, tựa như hết thảy thiên hạ quang mang đều tụ đến nó trên thân, xinh đẹp đến cực điểm.

Huyền Tịch càng là kích động đến rung lên, Tịnh Hồn Liên, Tịnh Hồn Liên toả ra Cửu sắc quang mang...

Không sai! Chính là nàng!

Ha ha...

Hắn chỉ là theo cảm giác đến đại lục cấp thấp này, thật không ngờ nàng lại tại đây! Hơn nữa đã lớn như vậy...

Tại sao nàng không phải là một hài tử đâu? Tịnh Hồn Liên vừa nở, nàng vừa đầu thai đến mới phải a, như thế nào đã lớn như vậy đâu?

Nghĩ đến cái gì, Huyền Tịch cầm lấy Lam Nguyệt tay, trắng noãn cổ tay lẳng lặng nằm một cái xanh biếc vòng tay, hắn đôi mắt hơi loé lên.

Quả nhiên, Phượng Linh Giới phụng nàng vi chủ, đã phá hủy phong ấn.

Năm xưa chẳng phải Quân Vô Nhai bị phong ấn trong Phượng Linh Giới sao? Chắc hẳn...

Hắn để Lam Nguyệt tựa vào một hòn đá, đưa tay đặt lên Phượng Linh Giới, hai mắt nhắm lại. Tử quang bao lấy vòng tay chỗ, giây tiếp theo, Huyền Tịch tại chỗ biến mất.

_____ta là dãy phân cách thời gian____

Lam Nguyệt ngủ không biết bao lâu, nàng nằm mộng, một cái thật dài mộng.

Nàng cũng không rõ trong mộng bản thân thấy cái gì, chỉ là lưu lại cảm xúc phập phồng khó chịu, có vui vẻ, cũng có đau khổ.

Nàng thống khổ ôm đầu khẽ rên một tiếng, bên tai bỗng nhiên truyền đến trầm thấp giọng nam:

"Như thế nào!?"

Thanh âm hết sức quen thuộc, nhưng lại có chút không giống nhường Lam Nguyệt có chút hiếu kì mở mắt.

Đập vào mắt là một trương phóng đại phong hoa tuyệt mỹ mặt, nam nhân tử mẫu liễm diễm, mày kiếm sắc bén, sóng mũi cao đẹp, da tựa bạch ngọc, môi mỏng hơi mở, hoàn mỹ gương mặt tràn đầy một loại không rõ dụ hoặc, khiến còn chưa tỉnh quá thần Lam Nguyệt không khỏi thất thần.

"Thích không?"

Huyền Tịch nhìn Lam Nguyệt một mặt ngốc ngốc, nhịn không được niết nàng mặt, ân, xúc cảm không tệ. Nàng là như vậy, dù biến thành bộ dạng thế nào đều như cũ hấp dẫn hắn. Hắn liền biết, trừ nàng, hắn như thế nào bị người hấp dẫn đâu?

Nam tử thanh âm quanh quẩn bên tai nhường Lam Nguyệt hồi thần, bỗng nhiên mặt ngọc đỏ lên, nàng đưa tay đẩy ra hắn tay, ngã người ra xa.

"Ngươi như thế nào quay lại?"

Lam Nguyệt có chút không tự nhiên quay đầu sang phía khác, nam nhân này đúng là thuốc phiện, lại nhìn nhiều nàng chắc chắn chịu không nổi! Ni mã! Nam nhân sinh đẹp như vậy làm gì a! Còn tựa vào nàng gần như vậy làm gì!? Hắn lần trước gặp mặt không phải lạnh lùng xa cách sao? Vì cái gì mới chóc lát lại thành dạng này người?

Không là chịu cái gì kích thích đi??

"Ta không trở lại ngươi chẳng phải bị huyễn cảnh vây chết sao?"

Huyền Tịch nhìn nàng bối rối, ngăn lại xúc động muốn tiến lên, hắn hiện tại không thể doạ đến nàng, hắn hiện tại tìm được rồi nàng, chắc chắn không thể lại để nàng trốn mất.

Nghĩ nghĩ, hắn chậm rãi khép lại mắt, bình tĩnh tâm tình.

Ách,

Lam Nguyệt sờ sờ mũi, đúng là như vậy a...

"Đa tạ"

Lam Nguyệt ách thanh nói, phủi phủi quần áo từ trên đất đứng lên.

Dĩ? Nàng nhớ bản thân bị thương khá nặng a? Như thế nào hiện tại lại như không có việc gì dường như?

Lam Nguyệt không khỏi đảo mắt nhìn Huyền Tịch, hắn cũng không có nhìn nàng, hơi nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng lẽ là hắn tác phẩm!?

Mà Huyền Tịch nghe nàng đa tạ sau, động tác một đốn, sau đó mở mắt chậm rãi đứng lên, tiến đến gần Lam Nguyệt hơi hơi cúi người xuống.

"Nga? Vậy,... Ngươi như thế nào báo đáp ta, ân?"

Nhìn nam tử tuyệt thế dung nhan phóng đại trước mặt, trầm thấp thanh âm truyền vào tai, cũng không biết vì cái gì, Lam Nguyệt đột nhiên có chút cảm xúc phập phồng, nàng nhịn không được định lùi lại vài bước.

Huyền Tịch như đoán được nàng ý nghĩ, hắn một phác bắt lấy nàng tay, tay còn lại định trụ nàng eo nhỏ, liễm diễm mắt tím nguy hiểm nheo lại, cười như không cười nói:

"Lấy thân báo đáp thế nào?"

Lam Nguyệt mặt trực tiếp bạo hồng!

Này..., này là chuyện gì xảy ra! Kia cao quý lãnh diễm lạnh lùng cường đại nam nhân đi đâu a! Này trước mắt mỗi câu trêu chọc nàng là hàng giả có đúng không!

Nàng như thế nào mới ngủ một giấc hắn biến hoá như vậy nghiêng trời lệch đất a!!!

Cái gì kêu lấy thân báo đáp! Báo đáp cả nhà ngươi a!!!

Lam Nguyệt đưa tay đẩy ra hắn bất quá sức lực không đủ, nàng nhịn không được la lên:

"Ngươi có gì từ từ nói, quân tử động khẩu bất động thủ a!"

Huyền Tịch nhìn nàng đáng yêu gương mặt nhỏ, màu lam đôi mắt bên trong hoàn toàn loạn, môi đỏ vì khẩn trương lại liên tục nhấp, hắn thực sự nhịn không được muốn hôn đi xuống.

Không gấp, hắn sẽ làm nàng lại lần nữa thích hắn.

Nguyệt Nhi của hắn a!

Nàng vì cái gì như vậy đáng yêu đâu?

_____

Các nàng thấy có hay không ngọt đâu

Hắc hắc ~~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Khế ước tiểu lam

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thấy Huyền Tịch cũng không buông ra ý tứ, Lam Nguyệt không khỏi giãy dụa, lại dùng sức đẩy, cuối cùng hắn vẫn là buông ra.

"Xem như ta nợ ngươi một ân tình, sau này có cơ hội sẽ báo đáp"

Lam Nguyệt tránh thoát hắn ôm ấp, tâm tình bình tĩnh lại nói.

Kỳ thực nàng cũng biết hắn có cần hay không nàng giúp, hắn như vậy cường đại, đợi đến lúc hắn thực sự gặp rắc rối, nàng có thể giúp sao?

Mặc kệ! Nàng một ngày nào đó nhất định cường đại hơn hắn!!

Huyền Tịch mắt phượng hơi nheo lại khoé môi khẽ cong nhìn nàng hỏi:

"Không nghĩ lại? Thực sự không chịu lấy thân báo đáp sao?"

"Không nghĩ!"

Lam Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, thực sự không tin tưởng này cùng trước là cùng một người.

Nàng thực sự rất muốn hỏi hắn

Ngươi thực sự là Huyền Tịch sao?

Lam Nguyệt không thú vị xoay người, trước tiên rời đi lại tính.

Lam Nguyệt cảm ứng một chút tiểu bạch miêu vị trí cất bước đi.

Huyền Tịch cũng đi theo nàng phía sau, ánh mắt hoàn toàn đặt ở Lam Nguyệt trên người.

Hắn Nguyệt Nhi xù lông a!

Hắn có phải hay không hơi quá ép sát?

Đi vài bước, Lam Nguyệt nhìn đến một cái không rõ màu đen "vật nhỏ" cản nàng lộ.

Lam Nguyệt cúi xuống nhìn, màu đen vật nhỏ hơi run rẩy, dường như đang chịu to lớn đau đớn.

"Đây là cái gì?"

Lam Nguyệt đem nó xách lên, di, hình như là một con hắc điểu đâu?

Huyền Tịch nhìn trên tay nàng màu đen vật, mi hơi chọn, nhàn nhạt nói:

"Nó trên người nàng bay ra"

Lam Nguyệt kinh dị nhìn hắn một chút, tổng cảm thấy hắn có gì đó khác biệt, nàng lại không rõ chỗ nào không giống. Dứt khoát không nghĩ nữa, Lam Nguyệt nhìn trên tay hắc điểu.

Nàng như thế nào không nhớ bản thân có mang như vậy đồ đâu? Khi nào chui vào nàng trên người a? Nó bị đánh thành như vậy không phải do Huyền Tịch làm đi?

"Uy, Chết rồi?"

Lam Nguyệt nắm nó đầu lắc lắc. Hắc điểu bị lắc đến đầu óc choáng váng, nó tỉnh dậy oa oa kêu lớn.

"Nhân loại ngu xuẩn, đem gia buông ra, nếu không gia đem ngươi đông lại thiêu chết ngươi!"

Lam Nguyệt kinh ngạc, điểu phun nhân ngôn? Nó nói chuyện? Đây là cái gì thú, không phải Linh thú trở lên mới có thể mở miệng sao? Này điểu chẳng lẽ lại là Linh thú? Này bộ dáng____

quá doạ người đi!?

Từ từ, lúc đó không phải một đám cường giả tấn công động sao?

Đừng nói với nàng chỉ điểu này là bị đuổi giết cái kia cao cấp linh thú nga???

"Ngươi là cái kia chịu lôi kiếp linh thú?"

"Đã biết liền đem tiểu gia buông, ngu xuẩn nhân loại...kíu a a...!"

Hắc điểu còn chưa nói xong, Lam Nguyệt đem nó đã bị cháy khét lông cấp nhổ!

Tử điểu dám mắng nàng! Một câu ngu xuẩn nhân loại! Hai câu ngu xuẩn nhân loại! Hiện tại nằm trong tay nàng còn như vậy không biết điều! Muốn chết!

"Aaa... Nhân loại ngu..."

Lam Nguyệt đằng đằng sát khí nhìn nó, Hắc điểu không hiểu run lên, ngạnh sinh sinh đem lời đến bên miệng nuốt xuống. Đáng sợ! Nó làm sao đột nhiên cảm thấy như vậy lãnh, vì lông nó bị cháy nguyên do? Không thể a!!

"Ngươi...ngươi muốn gì!"

Hắc điểu nơm nớp lo sợ nhìn nàng, nó đột nhiên có dự cảm không tốt!!

Lam Nguyệt hai mắt híp lại, cười đến một mặt vô hại nhìn nó.

Ực!

Hắc điểu nuốt một ngụm nước bọt, có hay không ảo giác, nó thấy này nhân loại đột nhiên có một đôi hồ ly tai, phía sau càng là xuất hiện một cái hồ ly đuôi.

"Vật nhỏ, ngươi hiện tại thương nặng đi!? Có hay không cần ta giúp ngươi trị nha~"

Huyền Tịch nhìn Lam Nguyệt cười đến một mặt sáng lạng, nàng tựa như chói mắt dương quang, toả ra một loại cuốn hút nhân đôi mắt. Rõ ràng tươi cười đến thập phần xinh đẹp, lại mang theo một loại tựa như hồ ly giảo hoạt.

Thực sự rất muốn tiến đến đem nàng ôm vào trong lòng, che chở nàng, không cho người khác nhìn đến nàng tốt đẹp.

Hắc điểu chớp chớp nó màu lam nhạt đôi mắt, này nhân loại như thế nào bỗng nhiên tốt?

"Ngươi muốn cái gì!"

Lam Nguyệt híp híp mắt, ý vị thâm trường nói:

"Cùng ta khế ước..."

"Không thể!!"

Lam Nguyệt còn chưa nói xong, Hắc điểu la lên. Nó đường đường là Phượng Hoàng nhất tộc! Làm sao có thể khế ước một cái nhỏ bé nhân loại, lại còn tu vi thấp như vậy nhân loại! Còn ở cấp thấp như vậy đại lục, nó còn muốn cho kia tộc nhân xem, nó còn muốn kiêu ngạo quay lại, nếu nó cùng nàng khế ước, đời nào kiếp nào nó có thể quay lại? Kia nam nhân bên cạnh nàng còn tốt, nhưng nó biết nam nhân kia chắc chắn không để nó trong mắt. Nó không chấp nhận! Tuyệt đối không!!!

Lam Nguyệt nheo mắt lại, cười như không cười nhìn nó, đạo:

"Hoặc là cùng ta khế ước ta giúp ngươi trị thương, hoặc là...."

Lam Nguyệt tay nắm nó cổ đột nhiên dùng sức.

Uy hiếp!!

Đây tuyệt đối là trắng trợn uy hiếp!!

Quá vô sỉ!

Này rõ ràng là nhân người, a không phải, là nhân thú cháy nhà mà đi hôi của a!!

Nó có thể không đáp ứng sao!

Có thể sao!

"Ngươi ngươi ngươi..."

"Như thế nào? Không đáp ứng?"

Lam Nguyệt nguy hiểm nhìn nó.

Hắc điểu khóc không ra nước mắt, nó vừa tránh được móng hổ lại đầu nhập hang sói! Nàng rõ ràng chỉ là một Tụ Linh Cảnh nhỏ bé a! Như thế nào như vậy hố người, a không, hố thú a!

"Ta không muốn sinh mệnh khế ước"

Hắc điểu oa oa kêu lên.

Lam Nguyệt liếc nhìn nó một cái, rất khinh bỉ nó nói:

"Yên tâm, ta còn không muốn chết!"

Hắc điểu cứng họng, này này này ____

Rõ ràng là nó chân ngôn có được không!!?

Lời thoại này rõ ràng của nó a!

"Bình đẳng khế ước, nếu ngươi còn không muốn, ân, ta có thể chọn chủ nô khế ước"

Hắc điểu tức run, quá mức! Quá mức! Này còn kêu nó lựa chọn! Nó có quyền lựa chọn sao!! Bây giờ nó hối hận còn kịp không!?

"Ta chọn bình đẳng"

Lam Nguyệt cười tủm tỉm, một giọt huyết từ nàng ngón tay bay ra, nhập vào hắc điểu mi tâm, dưới chân cả hai hiện lên một cái màu trắng trận đồ.

Sau đó trận đồ chậm rãi biến mất, màu hắc điểu cũng chậm rãi xảy ra vi diệu biến hoá.

Màu trắng quang mang đem nó bao phủ, vốn cháy đen lông chim lấy tốc độ mắt thường có thể thấy chậm rãi biến mất, màu xanh lam lông vũ trường ra, đuôi trường dài hai cái xinh đẹp lông, có chút giống phượng đuôi, lại chỉ có hai chỉ lông, phần cuối đuôi cùng cánh đỏ rực, tựa như lửa trên băng xinh đẹp hoa mỹ. Trên cổ cũng mang một vòng màu đỏ, tựa như một cái lửa vòng cổ nhàn nhạt màu xanh linh khí chậm rãi biến mất.

Trước mặt Lam Nguyệt hiện ra một cái xinh đẹp băng lam điểu, nó trên người tản ra nồng đậm linh khí, hoa mỹ cực kì.

Lam Nguyệt híp híp mắt, nở nụ cười nói:

"Từ nay gọi ngươi Tiểu Lam đi!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Truyền thừa ẩn tộc (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Không muốn! Ta muốn đổi tên!"

Lam điểu gào lên, một bộ thề chết không theo bộ dáng.

"Nga? Vậy hay gọi tiểu hắc? Tiểu Băng? Hay là..."

Lam Nguyệt nhìn nó, một bộ đắng do suy nghĩ, nàng liên tục thay tên, nói đến Lam điểu không thể chịu nổi nữa, nó nhanh chóng ngắt lời nàng.

"Đình, ta vẫn thích Tiểu Lam cái tên này"

"Nga?"

Lam Nguyệt gật gật đầu, kì thực nàng vẫn thấy cái tên này đáng yêu nhiều.

"Đi thôi! Đi tìm tiểu bạch!"

Lam Nguyệt để Tiểu Lam đứng ở trên vai, vui vẻ cất bước đi.

Bị lãng quên mỗ Đế Quân: "..."

Hắn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng cất bước đi theo.

Hai người tiếp tục dọc theo đường rời đi, Lam Nguyệt theo cảm ứng khế ước, tìm đến rồi một căn phòng, bên trong nàng rõ ràng nghe đến "ngao ngao" tiếng kêu.

Lam Nguyệt mặt hắc tuyến, này chết tiểu bạch miêu! Nếu nó không phải nàng khế ước thú, nàng mới mặc kệ nó sống chết! Nếu không tại nó, nàng như thế nào kém chút mất mạng đâu!! Nghe nó bên trong kêu, kêu đến một mặt thích thú, Lam Nguyệt an tâm chút, chí ít nó an toàn.

Lam Nguyệt nhìn trước mặt đóng chặt cửa, nàng Linh lực vận khởi vừa định một kích đánh vào lập tức bị một cái thon dài đẹp đẽ tay cầm lấy, trầm thấp thanh âm ở nàng bên tai vang lên.

"Không thể dùng linh lực công kích"

Lam Nguyệt giật mình thu hồi linh lực, nàng xoay người nhìn đến đứng cạnh nàng Huyền Tịch, có chút cứng ngắt dịch ra, nàng không thích cùng người thân cận quá, trước đây luôn như thế.

Tuy nam nhân này nàng lại có chút vi diệu không bài xích, nhưng đứng gần hắn có một loại tim đập nhanh cảm giác, lại vô ý hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, này để nàng cảm thấy nguy cơ.

Nàng sát thủ, vốn không nên trước mặt người khác thân cận lại như vậy không phòng bị, bởi vì điều đó liền ý nghĩa nàng chỉ có thể nhận lấy cái chết bất kì lúc nào!

Đây rõ ràng là cấp kỵ nàng không thể vi phạm, thế giới này cường giả vi tôn, đạo lí này nàng càng phải thêm minh bạch.

"Ngươi nói chuyện liền nói, đứng gần như vậy làm cái gì!"

Huyền Tịch nhìn Lam Nguyệt lạnh nhạt xa cách, có chút khí, to lớn bàn tay nắm lấy Lam Nguyệt nho nhỏ tay, hắn đem nàng kéo lại, mặt đối mặt nói:

"Chúng ta cũng là sinh tử có nhau, chẳng lẽ nàng liền như vậy xa cách, không tin tưởng ta?"

Lam Nguyệt bị kéo lại vừa định nổi giận liền nghe đến hắn nói, nàng thủ hơi run lên, nghĩ lại mấy ngày nay trải nghiệm, bất giác nàng có chút mộng, từ hắn giúp nàng diệt Thạch Tinh Thú đến nàng giúp hắn đỡ đá rơi xuống, hắn vô cớ bỏ đi lại đột nhiên quay lại cứu nàng.

Lam Nguyệt thất thần, có chút né tránh.

Hắn rõ ràng nói song phương không ai nợ ai, từ đó lại vô liên can.

Hắn rõ ràng bỏ đi, mặc nàng ở lại tự sinh tự diệt.

Hắn vì cái gì quay lại? Vì cái gì đột nhiên giúp nàng? Vì cái gì đột nhiên đối nàng tốt? Trên người nàng có cái gì hắn cần sao?

Lam Nguyệt sợ, nàng rút ra bản thân tay, trầm mặc không nói.

Huyền Tịch lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt khó thấy xẹt qua một tia đau lòng, hắn tay hơi nắm chặt.

Không vội, hắn không thể ép nàng, chỉ có thể để nàng từ từ đem hắn tiếp nhận.

"Muốn mở ra cửa liền cần chìa khoá"

Lam Nguyệt đem chuyện vừa rồi đẩy ra phía sau, nghe hắn nói liền vội vàng hỏi:

"Cái gì là chìa khoá?"

Huyền Tịch nhìn nàng bình thường, khoé miệng khó phát hiện hơi cong lên, đưa tay về phía cửa, nói:

"Ngươi trong bảo khố thu thập nhiều như vậy có hay không có hình dạng này cùng kí hiệu này đồ vật?"

Lam Nguyệt cũng tiến lên vài bước, đứng cạnh hắn, nhìn bên trên cửa một lỗ trống hình tròn đồ vật, bên trong hình tròn còn khắc hoạ một cái phức tạp ấn kí.

Nàng trí nhớ không tồi, nghĩ nghĩ, liền nhớ hình như có như vậy đồ vật, lúc đó nhìn nó hộp bảo hộ tầng tầng, nàng nghĩ là cái gì trọng bảo, cuối cùng chỉ là một khối đá có chút thất vọng đâu, không ngờ lại là cái gì chìa khoá. Bất quá hiện tại nàng không tiện vào tìm kiếm, khụ, chỉ nói bảo khố quá mức nhiều, nàng cũng không rõ bản thân quẳng đi đâu.

"Có, để ta tìm lại"

Lam Nguyệt ứng một tiếng, bên trong lại đối Linh nói:

"Linh, ngươi giúp ta tìm một chút"

"..." Không có tiếng đáp lại.

"Linh? Ngươi làm sao?"

Lam Nguyệt nghi hoặc lại gọi một lần, làm sao không ứng thanh rồi? Thần khí cũng sẽ hỏng? Cần bảo hành sao? Ách, hình như nó niên kỷ đã rất lâu, sẽ không ra tật xấu đi?

Lam Nguyệt cất tiếng gọi vài lần, gọi đến thứ n lần, cuối cùng nghe đến Linh thanh âm:

"Chủ nhân? Người gọi ta?"

Lam Nguyệt quả thực muốn cùng nó trợn mắt, nếu nó có hình thể nàng quả thực muốn đem nó hung hắn tấu một đốn. Nàng không kêu nó, còn có thứ hai người sao!? Hả?

"Ngươi như thế nào không rên một tiếng? Ta kêu đến khí!"

"Chủ nhân, xin lỗi, lúc nãy ta đột nhiên rơi vào mất ý thức trạng thái, hoàn toàn không biết gì, vừa nãy mới tỉnh lại"

Linh thanh âm ngượng ngùng vang lên, có chút ủy khuất.

"Tốt, tốt! Tới cho ta tìm chìa khoá! Nó..."

Lam Nguyệt lại đem hình dạng mô tả một lần, sau đó để Linh tìm kiếm, nàng chờ.

Ước chừng một khắc sau, trên tay Lam Nguyệt xuất hiện hình tròn màu đen cẩm thạch, phía trên phát ra vàng nhạt đồ đằng kí hiệu, hết sức thần bí. Lam Nguyệt nhìn nó, cất giọng hỏi:

"Là nó sao?"

"Ân"

Huyền Tịch nhìn lướt qua, đáp một tiếng.

Lam Nguyệt đem nó ấn lên cửa, "cạch" một tiếng, to lớn cửa rung động, ầm ầm mở ra.

Lam Nguyệt rốt cuộc nhìn đến bên trong tràn cảnh, nàng không khỏi giật giật khoé miệng, ấn đường chảy xuống vài điều hắc tuyến.

_____

Haha,...

Các nàng nói xem Tiểu Nguyệt nhi nhìn thấy cái gì nha? Đoán a đoán!!??

Cầu sao!

Chương sau nhanh đến lạp ~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Truyền thừa ẩn tộc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nơi này khoá kín như vậy, không có gì?

Đã nói tốt bảo bối đâu?

Không phải đâu?

Lam Nguyệt nhìn trước mắt một mảnh trống trơn phòng, trước mặt trừ một cái kì lạ hộp, hoàn toàn không có gì hết!

Nàng vượt qua nhiều hiểm nguy như vậy đến đây, chào đón nàng chính là một cái trống rỗng cái gì cũng không có phòng?

Ni mã! Dám hố nàng!

Lam Nguyệt tức giận đến bả vai rung rung, bình tĩnh, nàng không tức giận, không tức giận...

Huyền Tịch nhìn nàng, lại nhìn bên trong, mắt tím xẹt qua chút quỷ dị ánh sáng, hắn nhẹ nhàng nói:

"Vào trong thử xem?"

Lam Nguyệt trong lòng mặc dù gió bão chính là bên ngoài cũng không biểu cảm gì nhiều, nghe Huyền Tịch nói, nghĩ nghĩ, vẫn là bước chân vào.

Lam Nguyệt lam đồng sáng lên, nàng nhìn rõ ràng, bản thân bước qua một cái mỏng manh màn chắn linh lực.

Kết giới!?

Lam Nguyệt sửng sốt, quay đầu lại, Huyền Tịch như cũ đứng bên ngoài cũng không bước vào ý tứ.

Nàng nghi hoặc hỏi:

"Ngươi... Không bước vào?"

Tại sao nha? Không hứng thú vẫn là không thể?

Mà Lam Nguyệt bước vào một khắc đó, Huyền Tịch đáy mắt tử quang liễm diễm, đôi mắt như sáng lên đồng dạng, đẹp đến kinh tâm!

Quả nhiên...

Hắn khoé môi hơi cong lên, hắn liền nói nàng như thế nào có thể chuyển thế thành như vậy tầm thường nhân đâu?

Hắn không nghe đến Lam Nguyệt thanh âm nhìn nàng gương mặt, đại khái đoán được nàng nghi hoặc, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Lam Nguyệt vi không thấy hơi cau mày, ẩn ẩn hiểu chút gì đó, nàng muốn bước ra hỏi hắn thực hư, bên cạnh truyền đến từng tiếng "đát đát" ăn.

Lam Nguyệt nhìn đến góc tường, ở đó nhất chỉ màu trắng tiểu thú đang ngồi, trên móng vuốt cầm lấy một viên tử sắc đá, tử sắc thạch tản ra mạnh mẽ linh lực, lại hết sức tinh thuần, màu sắc hết sức đẹp đẽ, bị màu trắng tiểu thú một ngụm nuốt lấy.

Tử Quang Thạch!

Tử Quang Thạch là hi hữu một loại linh thạch, ở Huyền Linh đại lục chỉ xuất hiện quá vài lần, đều là nhỏ bé như đầu ngón tay một viên.

Tử Quang Thạch không những có thể chế tạo cao cấp binh khí càng là thánh vật tu luyện. Hấp thu Tử Quang Thạch linh lực có thể tinh lọc cơ thể tạp chất, càng là giúp linh lực giả nhanh chóng tấn cấp!

Thiên, nàng nhìn đến, đây là trong truyền thuyết tử quang thạch, vẫn là lớn như vậy một viên!

Mà bên cạnh chỉ màu trắng tiểu thú Lam Nguyệt nhìn đến hơn chục viên!

Này không phải ai khác chính là Lam Nguyệt khế ước thú Tiểu bạch!

Mắt thấy tiểu Bạch nho nhỏ móng vuốt vồ tới, Lam Nguyệt gấp chạy đến đem nó từ dưới đất ôm lên, giữ lấy nó trên vuốt Tử Quang Thạch.

Nề hà tiểu bạch nhỏ bé nhưng sức lại không yếu, ngao ngao kêu một tiếng, đát một tiếng đem nàng trên tay Tử Quang Thạch một ngụm cấp nuốt.

Lam Nguyệt thân người cứng đờ, sau đó khóc không ra nước mắt.

Này phá gia chi tử!

Nó vậy mà đem Tử Quang Thạch cấp nuốt!

Nàng bây giờ đem nó bỏ còn kịp không?

Nàng nếu nuôi này tiểu thú không phải phá sản a!!!!

Nàng vừa làm phú bà được không? Còn chưa hưởng thụ đâu!!

Tiểu Bạch đem Tử Quang Thạch nuốt sau, móng vuốt vò vò bụng nhỏ, hình như còn chưa thoả mãn, nó giãy dụa muốn thoát khỏi Lam Nguyệt tay.

Bất quá còn chưa đến gần Tử Quang Thạch, nó lần nữa bị trảo. Tiểu Bạch ngao ngao kêu lên.

Lam Nguyệt gương mặt tươi cười nhìn nó, cười đến một mặt vô hại, ánh mắt lại không có nửa điểm nhi ý cười.

Tiểu Bạch bất giác lông mao dựng đứng, toàn thân rung lẩy bẩy.

Lúc này Lam Nguyệt thanh âm ngọt ngào dễ nghe vang lên, lại như một đạo băng thủy chảy vào nó lỗ tai:

"Tiểu Bạch, ngươi dám ăn thử thử xem, ngươi có tin hay không ta lập tức đem ngươi cấp nướng? Hả?"

Tiểu Bạch miêu liều mạng hươ trảo, lắc lắc đầu, cả người co lại, một bộ mười phần nhu thuận bộ dáng.

Đáng sợ!

Nó chủ nhân tạc, nàng rõ ràng đang cười như thế nào nó cảm thấy cả người đều lạnh đâu?

Ô ô ô... Nó chẳng qua rất đói a! Nó vừa ra đời đâu! Kia đá một chút cũng ăn không ngon! Nó cũng chỉ bất đắc dĩ a! Chủ nhân không nên trách nó a! Ô ô ô...

Nghĩ đến đây, Tiểu Bạch càng phát ra ủy khuất, hai mắt long lanh nhìn Lam Nguyệt, nho nhỏ móng vuốt còn vò vò bụng nhỏ.

Lam Nguyệt nhìn nó động tác, tức giận đến mấy cũng tan không còn manh giáp, kì thực nàng cũng không có như vậy tức giận quá mức, dù sao tiểu Bạch vừa sinh ra bao lâu, như thế nào biết nhiều như vậy a? Chẳng qua nàng mượn dịp cho nó tiểu giáo huấn, sau này nghe lời điểm.

Nghĩ nghĩ, Lam Nguyệt đem tiểu Bạch ôm lấy, nhu nhu nó lông, thở dài nói:

"Ngoan, ra ngoài ta cho ngươi ăn ngon"

Tiểu Bạch thấy nàng không sinh khí, "ngao ngao" kêu hai tiếng, chui vào nàng lồng ngực tiếp tục ngủ.

Dù gì nó ăn khá nhiều, cũng không như vậy đói.

Lam Nguyệt thấy vậy cũng không quản nó, đem kia hơn mười viên to lớn Tử Quang Thạch thu hồi.

Lam Nguyệt nghĩ đến cái gì, trên mặt mang theo tiếc hận.

Này phòng cũng không biết từ đầu không có gì vẫn là bị Tiểu Bạch ăn hết. Nếu vế đầu còn tốt, nhưng nếu là về sau...

Nghĩ đến đây, Lam Nguyệt không khỏi thịt đau.

Nàng cũng không tiếp tục chần chừ, tiến đến phía trước hộp gỗ.

Hộp gỗ cũng không biết làm từ cái gì gỗ, hết sức đẹp mắt, bên trên mang theo kì lạ văn tự, còn mang theo một cái phức tạp kí hiệu.

Này kí hiệu giống như tượng trưng cho cái gì, bất quá Lam Nguyệt không rõ ràng, cũng có nghĩa này đó không phải Huyền Linh đại lục đồ vật! Cũng không phải Huyền Nguyên Thiên đồ vật!

Đúng vậy, theo « Cửu Thiên Sử Lục» Lam Nguyệt biết rõ hiện tại nàng ở Huyền Linh đại lục cũng không phải duy nhất.

Bên ngoài Huyền Linh đại lục còn có chín đại lục khác. Mười đại lục này được gọi là Huyền Nguyên Thiên! Huyền Linh đại lục chỉ là một đại lục nhỏ bên trong Huyền Nguyên Thiên.

Nếu vật này không tại Huyền Nguyên Thiên chỉ có thể nói, bên ngoài Huyền Nguyên Thiên vẫn còn có các Thiên khác tồn tại!

Lam Nguyệt đột nhiên có chút hưng phấn, có một ngày nàng nhất định rời đi Huyền Linh đại lục thậm chí rời đi Huyền Nguyên Thiên, tiến đến xa hơn thế giới!

Nhưng này đó cũng không phải hiện tại nàng làm được.

Này hộp gỗ lại là bên ngoài Huyền Nguyên Thiên đồ vật? Cũng không biết bên trong chứa cái gì đâu?

Lam Nguyệt chính là phái hành động, nghĩ liền làm, nàng đưa tay mở hộp gỗ.

Bất quá Lam Nguyệt vừa chạm tay vào, hộp gỗ liền chủ động mở ra.

Màu vàng kim ánh sáng chói mắt tản ra, nháy mắt chui vào Lam Nguyệt mi tâm, nàng hét lên một tiếng đau đớn, vội vàng ôm đầu, thống khổ vô cùng.

Trong đầu Lam Nguyệt vang lên một giọng nói già nua:

"Hậu bối Ẩn tộc, tiếp nhận truyền thừa!"

Lam Nguyệt cắn răng, cũng không rên một tiếng, tiếp nhận tràn vào trong đầu nàng dày đặc tin tức.

Đợi khi truyền thừa kết thúc, Lam Nguyệt rốt cuộc trụ không xong, nàng ngã xuống trước mặt liền một mảnh hắc ám.

_____

Truyền thừa đã có,

Tiểu Nguyệt Nhi sắp ra ngoài a~

Rời đi nửa tháng, Đế Đô có gì chờ nàng đâu a~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ẩn tộc - Cơ gia

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt lần nữa mơ màng tỉnh lại, chóp mũi thoang thoảng một hương sen thơm tinh khiết, khiến đầu óc nàng không khỏi thả lỏng, này mùi hương có chút quen thuộc, nàng ngửi đến vài lần.

Lam Nguyệt vỗ vỗ trán, nàng như thế nào yếu như vậy a? Đến bí cảnh này sau, không biết nàng đã ngất đi bao nhiêu lần, thực sự cơ thể quá yếu ớt rồi! Rõ ràng Thiên Hoả rèn đúc qua cơ thể, sao vẫn yếu như vậy đâu.

Lam Nguyệt nhúc nhích một chút, một bàn tay đè lại nàng, thanh âm mang theo ý cười trong suốt, êm tai vô cùng:

"Nguyệt Nhi, đừng nháo"

Lam Nguyệt vốn hơi mơ màng, bỗng nhiên thanh minh, nàng mở choàng hai mắt, ngước đầu lên.

Huyền Tịch một tay ôm nàng eo nhỏ, một tay đè lại nàng tay, cả người nàng cơ hồ nằm gọn trong lòng hắn, hắn hơi cúi đầu xuống, tóc đen theo hắn động tác trên vai rơi xuống, rơi đến trên vai nàng, mà nàng ngước mặt lên khi, hai người khoảng cách cực gần, gần như mặt đối mặt, chóp mũi đều chạm vào nhau.

Lam Nguyệt cả kinh, quay đầu lại, có chút hoảng hốt.

Kì lạ, tim đập có chút nhanh. Tại sao a? Chẳng lẽ...

Doạ, nàng lại bị sắc dụ, đáng sợ nàng định lực khi nào kém như vậy a?

Không phải! Chắc chắn vì nam nhân này!

Đúng vậy! Đều là lỗi của hắn! Ai bảo hắn dung nhan quá yêu nghiệt! Lại còn nhiều lần câu dẫn nàng!

Huyền Tịch vuốt ve Lam Nguyệt tóc, mắt tím nhu hoà tràn đầy sủng nịch.

Lam Nguyệt vùng vẫy vừa định đứng lên, hắn liền ôm càng chặt, nhẹ giọng nói:

"Nghỉ một chút"

Nghỉ muội ngươi! Ngươi như vậy ta cmn có thể nghỉ!!!

"Ta không mệt!"

"Ta mệt"

Lam Nguyệt: "..."

Ngươi mệt ngươi liền nghỉ, kéo ta làm cái gì!!!

***! Lam Nguyệt nhịn không được chửi thề.

Tốt! Ngươi mạnh, ngươi có quyền.

Tâm tình ổn định lại, Lam Nguyệt nhắm mắt lại, xem đến bản thân truyền thừa.

Ẩn tộc

Đệ nhất gia tộc Cơ gia.

Cửu Tinh Cơ Linh Quyết!

Công pháp truyền thừa của gia tộc, đây là một bộ kiếm pháp, chỉ có dòng chính đệ tử có khả năng đạt đến. Mà nàng được đến bộ pháp này vô cùng hoàn thiện, đã thất lạc từ lúc tổ tông Cơ gia vẫn lạc.

Rất hiển nhiên, bộ công pháp này thiên hạ chỉ sợ chỉ Cơ gia cũng không có đủ, có nàng liền hoàn chỉnh.

Bộ kiếm pháp này gồm 50 chiêu 10 thức, mỗi chiêu đều cực kì tinh xảo, mềm mại mà quyết liệt, trong nhu có cương, trong cương có nhu, mỗi bộ pháp đều biến hoá khôn lường, tu luyện đến viên mãn khi, kiếm pháp chính là xuất thần nhập hoá, thiên hạ khó địch.

Lam Nguyệt trong mắt loé lên ý cười, nàng màu đen đôi mắt sáng ngời, xinh đẹp vô cùng.

Có Cửu Tinh Cơ Linh Quyết, cùng nàng kiếp trước kỹ năng chiến đấu, vượt cấp khiêu chiến đều không thành vấn đề.

"Huyền Tịch, ngươi biết Ẩn tộc là gì sao?"

Nàng xem qua Cửu Thiên Sử Lục, không có thông tin, có nghĩa là không tại Huyền Nguyên Thiên, chẳng lẽ là mặt khác Thiên?

"Ân, từng đến một lần"

Huyền Tịch hơi gật đầu, nói:

"Nó không tại Huyền Nguyên Thiên?"

"Ân"

"Ngươi kể cho ta nghe được không? Về Cơ gia nữa!"

Huyền Tịch thật sâu nhìn nàng một chút, sủng nịch xoa nàng đầu:

"Ẩn Tộc là một cái cường đại tộc nhân, thần bí vô cùng, trong đó là mười đại thế gia, ẩn tộc vốn không màng thế sự, ở Ẩn Môn Linh Cảnh cách biệt thế nhân. Mà Cơ gia chính là Ẩn tộc đứng đầu gia tộc. Cơ gia chủ tu kiếm thuật, tinh thông trận pháp, mới trở thành gia tộc đứng đầu"

Nhưng lần trước hắn ghé qua, Cơ gia đã không giống còn là đứng đầu gia tộc. Cái này hắn cũng không cần cùng nàng nói.

Lam Nguyệt chuyên chú nghe hắn nói, thần sắc như thường.

"Mà ngươi... Có lẽ là Cơ gia huyết mạch, nên có thể nhận đến nơi này truyền thừa."

"Vì vậy, vừa rồi là ngươi không thể vào đến khi ta tiếp nhận xong truyền thừa?"

Nàng như thế nào lại là Cơ gia người rồi? Chẳng lẽ Phượng Lâm Thiên không phải phụ thân nàng? Mẫu thân nàng thân phận thần bí, đừng nói là nàng, đến Phượng Lâm Thiên cũng không biết mẫu thân gia thế.

Chỉ biết mẫu thân hai mươi năm trước xuất hiện ở Đông Nhạc quốc, cứu Thái tử tức đương kim thánh thượng bây giờ, được Thái thượng hoàng phong làm Phù Dung quận chúa, chuyện sau đó nàng cũng không rõ lắm, tỷ như vì sau nàng lấy Phượng Lâm Thiên, vì sao lại chết?

"Ân"

Huyền Tịch gật đầu, bỗng hắn lấy ra một cái hộp đưa cho nàng, Lam Nguyệt nhìn, đây không phải là vừa rồi truyền thừa hộp sao? Hắn đưa nàng làm gì? Lam Nguyệt tiếp lấy, không hiểu nhìn hắn. Huyền Tịch nhẹ giọng giải thích:

"Có đồ tốt"

"Nga?"

Nghe đến đồ tốt, Lam Nguyệt hai mắt sáng lên, vui rạo rực mở ra, bên trong nằm vô số nho nhỏ quyển trục, nàng tâm đều nhấc lên.

Chiếc hộp này không lẽ có túi càng khôn công năng? Quá tốt a!

Nàng ý niệm vừa động đem bên trong một quyển trục lấy ra, sau đó mở ra xem.

Linh trận!

Là Linh trận đồ lục!

Còn có sơ cấp nhập môn thư tịch!

A! Vậy có phải hay không nàng liền có thể trở thành Linh Trận Sư rồi?

Linh Trận Sư nhưng là một cái cao quý nghề nghiệp a!

Cùng Luyện đan sư một cấp bậc hiếm!

Lam Nguyệt trong lòng nhạc tưng bừng, yêu thích không buông tay.

Huyền Tịch nhìn nàng vui vẻ bộ dáng, không nhịn được lại xoa xoa nàng đầu. Lam Nguyệt né tránh hắn tay, quay lại trừng trừng hắn.

Huyền Tịch cười khẽ một tiếng, có lẽ chỉ ở cạnh nàng, hắn mới cười được vui vẻ như vậy.

Thương thế mặc dù phục hồi, nhưng thần hồn của hắn thương tổn đã lâu, nhiều năm như vậy vẫn không thể dưỡng tốt, hoàn toàn không thể khôi phục thời kì toàn thịnh.

Hắn hiện tại mang danh Thần tộc thượng có duy nhất tồn tại nhưng lại không dùng được một nửa lực lượng vốn có.

Nhưng mà_____

Không sao, hiện tại vẫn đủ đển bảo hộ nàng trưởng thành.

Thần hồn thương tổn thì đã sao? Chỉ cần nàng có thể sống lại, hắn hồn phi phách tán có là gì?

Huyền Tịch chăm chú nhìn Lam Nguyệt, nàng hiện tại nhắm mắt lại, quanh người nổi lên nhàn nhạt linh quang.

Hắn buông nàng ra, chăm chú nhìn nàng tu luyện.

May mắn, may mắn hắn trước tìm thấy nàng.

Nguyệt Nhi, đời này để ta bảo hộ nàng_____

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Khi dễ hắn!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa tháng sau...

Ầm ầm...

Màu xanh nguyệt nhận trùng trùng đánh vào vách đá, nổ tung thanh âm vang lên, mặt đất đều theo đó rung động.

Màu đen áo bào thiếu niên thẳng tắp mà đứng, trong mắt ý cười doanh doanh, khoé môi khẽ cong, mắt phượng khẽ híp, mài ngài hơi nhếch lên, tóc dài rối tung phi dương, tao nhã hào phóng, lại lạnh nhạt đến cực điểm.

"Nguyệt Nhi, đến"

Trầm thấp thanh âm vang lên, Huyền Tịch như cũ một thân Huyền sắc tử y, hắn tùy ý ngồi trên ghế đá, một tay đặt trên đùi, một tay cầm một đĩa trái cây đặt trên bàn.

Phong thái ung dung nhàn nhã, mắt tím tràn ngập quang mang, lại vô cùng thần bí, mang theo nhu hoà ánh sáng, làm người trong đó trầm luân, vĩnh viễn không muốn rời mắt. Hắn tuyệt mỹ dung nhan luôn mang theo nhàn nhạt ý cười, hắn chói mắt, hắn tôn quý, hắn cường đại, tựa như thiên địa cũng chỉ mình hắn tồn tại, vạn vật ảm đạm, thiên địa thất sắc.

Lam Nguyệt nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, dung nhan này nàng nhìn không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần hắn chăm chút nhìn nàng, còn mang theo nhàn nhạt ý cười nàng lại không tự chủ được thất thần.

Quá thất bại! Nàng khi nàng liền biến thành sắc nữ rồi a___

Lam Nguyệt triều hắn đi qua, phóng khoáng ngồi xuống. Bất quá nàng còn chưa đặt mông ngồi xuống, cánh tay liền bị lôi kéo, ngay sau đó, quen thuộc thơm ngát hương sen ập vào mặt, Lam Nguyệt hít một hơi, tâm tình nói không nên lời thoải mái.

Mấy ngày này ôm ôm ấp ấp, nàng đều quen, dù sau cũng chỉ ôm, liền có Linh quả ăn, nàng lại không ngốc, hắn muốn ôm liền để hắn ôm, dù gì hôm nay nàng liền muốn rời khỏi đây, từ đó đường ai nấy đi, lại vô quan hệ.

Lam Nguyệt đem trên bàn trái cây cầm lên, không khách khí bắt đầu gặm.

Cũng không biết Huyền Tịch lấy quả ở đâu, thế nhưng đều là Linh quả, nàng ăn vào cảm thấy cơ thể linh lực đều dồi dào. Lần đầu ăn đều đột phá nhất cấp.

Lam Nguyệt vừa ăn vừa hỏi:

"Huyền Tịch, Phong Nguyệt Trảm của ngươi rất lợi hại, ngươi có hai không mặt khác Linh kỹ"

Huyền Tịch chuyên chú vuốt nhẹ nàng tóc, nghe Lam Nguyệt hỏi nhẹ nhàng "ân" một tiếng.

"Có thể cho ta sao?"

Lam Nguyệt hai mắt sáng lên, mặc dù trong bảo tàng này Thiên giai cao cấp linh kỹ không ít, nhưng nàng nhìn qua, tất cả đều không được Phong Nguyệt Trảm mà Huyền Tịch đưa tốt!

Huyền Tịch chuyên chú nhìn nàng, Lam Nguyệt cũng nhìn hắn, không chớp mắt.

Nhìn nửa ngày, Huyền Tịch đưa tay vén lên tóc của nàng, cười nhẹ một tiếng, nói:

"Nàng thân ta một cái ta liền cho nàng"

Cơ hồ không hề do dự, bẹp một tiếng, Lam Nguyệt hôn lên Huyền Tịch mặt.

Huyền Tịch đứng hình, động tác cũng dừng lại, gương mặt vẫn còn lưu lại cảm giác Lam Nguyệt mềm mại môi.

Hắn không thể tin được Lam Nguyệt thực sự hôn hắn, còn như vậy dứt khoát!

Nàng liền như vậy không để ý, đó là vì người đó là hắn vẫn là vì_____

nàng luôn như vậy?

Lam Nguyệt hoàn toàn không biết Huyền Tịch ý nghĩ, nàng hôn sau hết sức vừa lòng. Hừ! Mỹ nam trước mặt không thể đem ăn, thân cũng không có lỗ vốn! Nhưng mà____

Mặt hắn rất mềm, thân thực sự rất tốt! Rất muốn cắn một ngụm.

Nghĩ nghĩ, Lam Nguyệt liếm liếm môi đỏ, cười đến một mặt xuân phong đắc ý.

Hắc hắc~

Nàng vừa khi dễ hắn đâu!

Lam Nguyệt còn chưa đắc ý xong, bỗng nhiên một trận quay cuồng, nàng liền nằm trên mặt đất mát lạnh.

Huyền Tịch một tay chống trên đất, một tay nâng nàng cằm, mắt tím một mảnh âm trầm, hơi hơi nheo lại.

Lam Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác có chút không đúng.

Này tư thế __

Như thế nào đều cảm thấy ái muội đâu???

"Huyền Tịch, ngươi muốn làm gì!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Lam Nguyệt liền hối hận, nhìn gương mặt tuấn mỹ kề cận, Lam Nguyệt có một loại tìm cái lỗ chui vào cảm xúc.

Huyền Tịch nhìn nàng, bỗng nhiên cười một tiếng, hắn áp sát, môi mỏng tại bên tai nàng ái muội nói:

"Nàng hy vọng ta làm cái gì?"

Cảm giác nóng bỏng bên tai, không cần nhìn Lam Nguyệt cũng biết bản thân hai tai có bao nhiêu đỏ, bất quá nàng giọng như cũ bình tĩnh:

"Ta hy vọng cái gì? A~ hy vọng ngươi nhanh một chút đứng lên a"

Lam Nguyệt vừa dứt lời, bên tai truyền đến cười khẽ thanh âm, bên tai đột nhiên truyền đến tê dại cùng hơi nhói cảm giác, nàng hoảng thần đưa tay che lại hai tai, mặt đẹp đỏ lên, hắn vậy mà cắn nàng tay, Lam Nguyệt tức giận quát:

"Ngươi làm gì!"

Huyền Tịch ý cười ngâm nga, hơi nhướng mày nhìn nàng:

"Nàng chiếm ta tiện nghi, chẳng lẽ không cho ta đòi lại?"

"Rõ ràng ngươi bảo ta..."

Lam Nguyệt không phục.

"Ta bảo nàng thị tẩm nàng cũng đồng ý? Người khác bảo nàng thân nàng cũng hôn?"

Huyền Tịch thanh âm đột nhiên lạnh.

Lam Nguyệt: "..."

Đột nhiên lưng càng lãnh a!!! Không chỉ lưng toàn thân đều lãnh, giống như rơi vào hầm băng đồng dạng.

Cái gì gọi thân liền thân! Nàng như vậy không giá trị sao!

Nàng thân hắn kia___

Còn tùy thuộc nhan sắc đâu!

Cũng chỉ thân một cái, cũng không mất cái gì.

"Thân một chút liền có thứ tốt! Tại sao không thể! Dù gì... ngô!!! "

Lam Nguyệt còn chưa nói xong liền bị chặn lại. Lam Nguyệt mắt phượng mở to, kinh ngạc nhìn gương mặt phóng đại trước mặt, đối diện hắn sâu thẳm liễm diễm tử đồng, nàng không ngăn được trầm luân.

Trên môi truyền đến mềm mại cảm giác, độc hữu mùi hương sộc vào mũi, Lam Nguyệt thất thần.

_____

Chii: Nguyệt tỷ nhi của ta, ngươi thấy bản thân thực sự đang chiếm tiện nghi sao?

☜(˚▽˚)☞

[Không phải bị bán còn giúp người đếm tiền?]

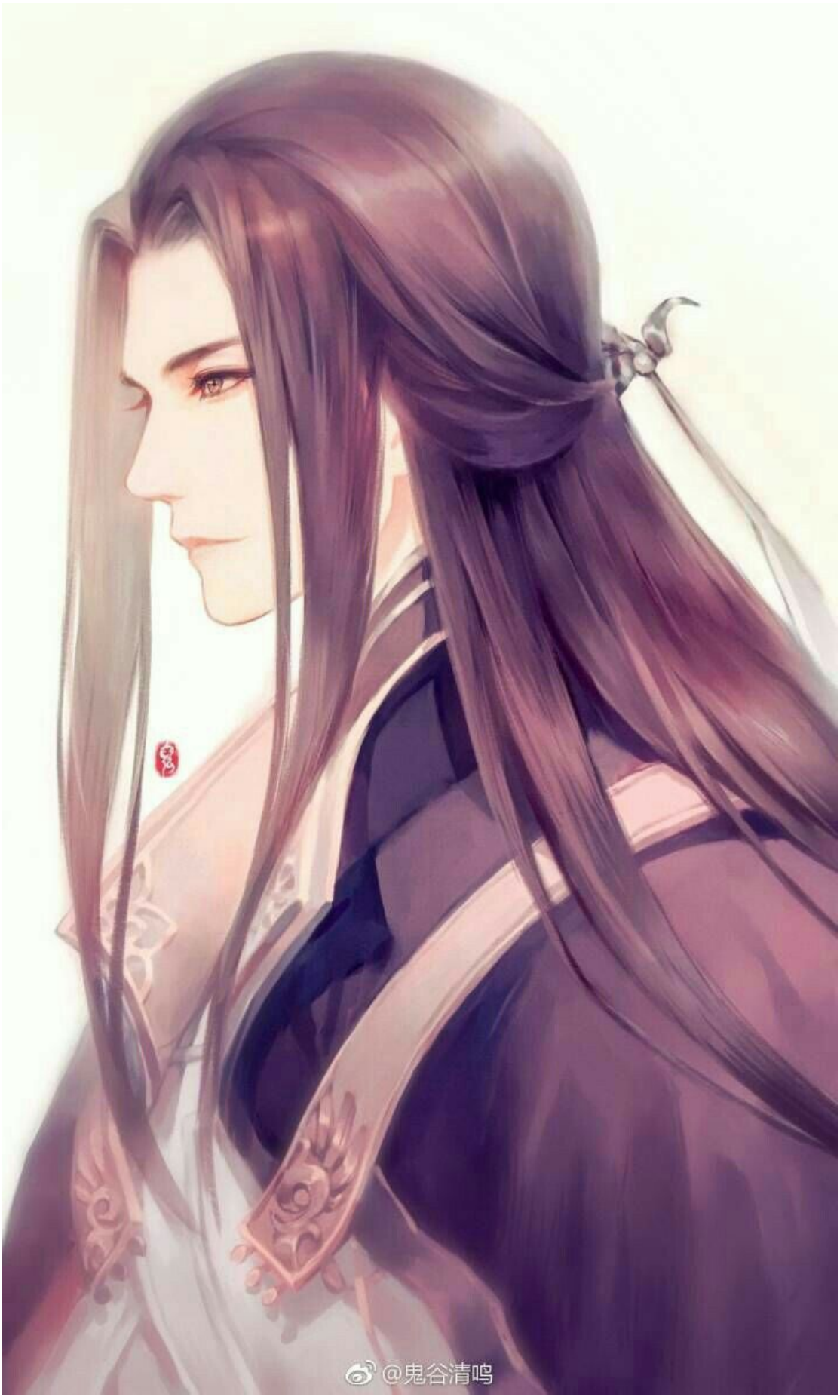
LN: *xách dao* Ngươi nói? Ân!?

Chii: *Mồ hôi lạnh chãy ròng ròng* Đúng đúng! Chúng ta tiểu tịch tịch đẹp như thần! Là hắn bị ngươi chiếm tiện nghi a!

LN: Ý ngươi là bổn cô nương xấu hơn hắn!? Há? *Sát khí*

Chii: *khóc không ra nước mắt* Help me! Nữ chủ muốn sát nhân!!!

Chúng độc giả: "...."

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Không có vì sao, chỉ là chắc chắn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Môi chạm môi sau, Huyền Tịch cũng không biết làm sao, chỉ cảm thấy thực hương, khiến hắn lưu luyến không muốn dời đi, thực muốn cắn một ngụm, nghĩ liền làm, hắn ở trên môi nàng cắn một ngụm, hắn cắn nhẹ vài cái, lại thân một chút mới đem nàng buông ra, nhìn nàng ngây ngốc chưa hồi thần, hắn nhịn không được niết nàng mặt.

"Chỉ hôn một chút, không mất cái gì"

Lam Nguyệt bừng tỉnh, linh lực vận khởi một chưởng đánh vào Huyền Tịch ngực, hắn không tránh, bị đánh vào sau ngã ra sau, khoé miệng tràn ra vết máu.

Lam Nguyệt thuận thế nhảy ra sau, tức giận chỉ tay vào hắn.

Ni mã! Nàng vừa định nói chính là dù gì cũng không phải hôn môi a!!

Hắn hay rồi! Nàng còn chưa cùng nam nhân nào thân mật như vậy! Làm nhiệm vụ cũng chỉ là nắm một chút tay nhỏ, hoặc thân mật lắm cũng chỉ ôm eo nhỏ!

Lam Nguyệt tức giận đến không được, mặt đẹp đỏ bừng môi bị hắn cắn đến sưng lên.

"Ngươi..."

"Khụ khụ..."

Nàng còn chưa nói xong, Huyền Tịch đột nhiên ho mãnh liệt, Lam Nguyệt cũng không quản nhiều hoảng sợ tiến đến gần.

"Ngươi không sao chứ!?"

Nàng lúc nãy một đòn phản xạ tự vệ, là dùng toàn lực, hắn cường đại như vậy trúng một đòn chắc cũng không gây tổn hại gì nhiều mới phải. Chẳng lẽ hắn thương vẫn chưa khỏi??

"Khụ.."

Huyền Tịch như cũ ho mãnh liệt, nhìn nàng mặt thượng lo lắng, hắn vi không thấy hơi nhấp môi cười.

Gặp nàng sau, hắn cười không biết bao nhiêu lần, ngàn năm qua, hắn đều nghĩ bản thân đã quên cười như thế nào, không ngờ gặp lại nàng khi, hắn như cũ tự nhiên cười.

Hắn thương cũ chưa lành, thần hồn mất một nửa, lại cùng Tuyết Phong Trần một trận đánh, thương cũ thương mới cùng một chỗ, hoàn toàn không thể áp chế. Lần này hắn có lẽ sẽ bạo phát, nếu làm nàng bị thương...

Hắn đột nhiên bắt lấy nàng tay, Lam Nguyệt giật mình, chưa kịp thu tay liền nhìn đến hắn đem một chiếc nhẫn đeo vào nàng ngón tay.

Chiếc nhẫn màu tím huyền bí, tản ra nhàn nhạt ánh sáng, bên trên điêu khắc hoa văn phức tạp, cực kì tinh xảo. Nhẫn chạm vào tay nàng khi, tự động thu nhỏ vừa vặn nàng nho nhỏ tay.

Lam Nguyệt ngây người, nhìn hắn chằm chằm.

Cũng không biết có phải hay không trùng hợp, chiếc nhẫn đúng là đeo vào nàng ngón áp út.

"Tín vật"

"Cái gì tín vật??"

"Là... Khụ khụ..."

Huyền Tịch vừa muốn trả lời, nhưng tiếp đến là một trận ho mãnh liệt. Hắn bỗng nhiên hộc ra một búng máu.

Máu nhiễm lên đất nháy mắt, bỗng nhiên tử quang nổi lên, trên mặt đất trống rỗng lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mọc lên hoa cỏ.

Lam Nguyệt kinh ngạc, nhưng cũng không rảnh để ý đến, nàng tay giữ lấy Huyền Tịch vai, hắn hộc máu sau liền cứ vậy ngã xuống, may mắn Lam Nguyệt nhanh tay.

"Huyền Tịch, ngươi làm sao vậy? Huyền Tịch..."

Lam Nguyệt gọi vài lần, hắn như cũ không đáp. Tuấn mỹ dung nhan một mảnh tái nhợt, Lam Nguyệt bắt lấy tay hắn, linh lực nháy mắt tản ra, tiến vào hắn thân thể thăm dò.

Cùng lúc đó nàng con ngươi co rụt.

Hắn trong cơ thể nội thương cự kì nghiêm trọng, linh lực vô cùng bạo động, may mắn bị một màn chắn giam lại, nếu không chỉ sợ đã bạo thể.

Mà nàng vừa rồi một chưởng vô tình phá vỡ kia màn chắn, lúc này đem hắn đan điền kinh mạch loạn thất bát tao!!!

Không ngờ lại là nàng hại hắn a!!

"Linh, ngươi có cách gì giúp hắn không?"

Phượng Linh Giới hơi sáng lên, một đạo màu Lam ánh sáng chui vào Huyền Tịch cơ thể. Chóc lát, giọng Linh có chút xin lỗi vang lên:

"Chủ nhân, hắn cơ thể đã hoàn toàn loạn, thần hồn mất đi một nửa, hoàn toàn không có năng lực khống chế, chỉ sợ..."

Sống không được!

Này ba chữ Linh cũng không dám nói ra, bởi vì hắn nói một câu, chủ nhân sắc mặt càng không tốt, tâm tính càng có xu hướng biến cuồng.

"Chỉ sợ cái gì!"

Lam Nguyệt âm trầm hỏi, thanh âm lạnh lẽo cực kì.

Huyền Tịch có ân với nàng, chỉ vì một nụ hôn nàng hại hắn thành như vậy!

Không phải chỉ thân một cái thôi sao! Cho hắn thân cũng không mất chút thịt nào! Nàng...

Lam Nguyệt tâm loạn đến rồi cực điểm, một bên luôn nhủ bản thân, nàng và hắn không thân không biết, một bên lại vì hắn từng cứu nàng còn có nửa tháng qua chung đụng mà sinh ra hảo cảm.

"Huyền Tịch, ngươi không thể có việc gì! Là ta nợ ngươi!"

Lam Nguyệt kiên định nói, trên người hắn điểm vài huyệt đạo, nàng xoay người ngồi ở hắn phía sau, song chưởng áp vào hắn to rộng lưng.

Lúc này, màu đen đồng tử nhanh chóng biến thành một màu xanh thẳm, như đại dương sâu thẳm, lại tràn ngập quang mang.

Quanh người nàng màu lam linh lực nổi lên, linh lực theo nàng tay truyền đến Huyền Tịch cơ thể, dần dần cả hai cơ thể bị màu xanh linh lực bao phủ.

Bên trong màu xanh linh lực, lại len lỏi vài sợi màu vàng kim óng ánh linh lực.

"Chủ nhân! Không thể! Đó là ngươi mệnh căn Thần lực!!"

Tiểu Lam cùng Tiểu Bạch cũng bị Lam Nguyệt ném vào không gian. Tiểu Bạch như cũ ngủ mà Tiểu Lam nghe Linh thanh âm, không khỏi la lên:

"Chủ nhân, ngươi chết ta làm sao bây giờ, không thể a! Ô ô ô"

Nó ban đầu cùng Lam Nguyệt khế ước là bị ép buộc, nó quả thực không phục, nhưng khế ước sau, nó phát hiện, Lam Nguyệt cũng không phải bình thường phàm nhân, nàng cơ thể tồn tại Thần tộc huyết mạch, hơn nữa còn là Cổ Thần! Nàng tương lai chắc chắn vô hạn lượng. Nàng không gian linh khí nồng đậm, hết sức phù hợp nó tu luyện, cùng nàng khế ước, nó chính là lợi vô số!!

Nó hiện tại chính là cam tâm tình nguyện a! Nàng liền vì cứu người này chết, nó làm sao a!!

Linh so nó càng sốt ruột, quả thực rất muốn đem nàng cho ngất xỉu!

Lam Nguyệt huyết mạch Cổ Thần, nó biết, chính là nếu mệnh căn thần lực hao hết, nàng huyết mạch tan biến, bản thân thân thể đều phế đi!

Lam Nguyệt mím môi, nàng không nghĩ nhiều như vậy, nàng chắc chắn có thể làm được, chắc chắn không hao tổn hết, đến lúc đó lại từ từ bổ trở về.

"Phượng hoàng đại nhân, ngài mau giúp ta ngăn nàng a!!"

Linh gấp đến độ không được, cầu cứu Quân Vô Nhai.

Không có tiếng đáp lại, Linh có chút tức giận, tiếp tục khuyên Lam Nguyệt. Lam Nguyệt trực tiếp cùng Phượng Linh Giới cắt đứt quan hệ.

"Chủ nhân, chủ nhân"

"Chủ nhân a!"

Linh trực tiếp loạn, nếu hắn có chân thân lúc này có lẽ chính là vò đầu bức tai. Tiểu Lam cũng gấp, nó tại Hàn Nguyệt Điện bay loạn, miệng không ngừng lẩm bẩm "làm sao bây giờ" tự.

"Các ngươi, bổn toạ đều ngăn không được nàng"

Lúc này Quân Vô Nhai thanh âm lạnh lùng vang lên, hắn bị vây khốn trong trận, không thể giúp, mà nàng chắc chắn sẽ không để Huyền Tịch chết. Dù nàng không nhớ gì...

"Vì sao?"

Linh, Tiểu Lam ngây ngốc, không hiểu đồng thanh hỏi.

"Không có vì sao, chỉ là chắc chắn"

_____

Ai nha! Sinh tử trước mắt, Tiểu nguyệt nhi vốn không hề nghĩ nhiều liền liều mạng cứu người, nàng là động tâm vẫn là chưa đâu? Các nàng nghĩ nghĩ~

□□□

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 40: Điên cuồng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bởi vì chỉ cần là Huyền Tịch, nàng đều sẽ.

Quân Vô Nhai không lại nói, Tiểu Lam và Linh càng không hiểu.

Thời gian cứ vậy trôi qua, mỗi một giây đối với bất kỳ ai cũng đều là tra tấn.

Một canh giờ, hai canh giờ,...

Lam Nguyệt sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, linh lực ngày càng mờ nhạt, kim sắc linh lực ánh sáng chập chờn, chứng tỏ nó đã sắp cạn kiệt.

Chẳng lẽ không thể cứu sao?

Nàng hiện tại nếu không dừng lại, tu vi không những phế, còn sẽ chân chính biến thành phế vật, dù Thiên Hoả cũng cải tạo không xong.

Nhưng nếu dừng lại, Huyền Tịch làm sao bây giờ?

Nàng cuộc đời lần đầu tiên do dự.

Đương lúc Lam Nguyệt không biết nên thế nào, vốn đang truyền vào Huyền Tịch cơ thể lực lượng đột nhiên bị bày xích, một nguồn lực lượng cường đại hướng nàng công kích lại.

Lam Nguyệt cả kinh thu hồi lực lượng, lại bị lực lượng cường đại kia tập kích, nàng hiện tại yếu ớt vô cùng, không có khả năng chóng lại.

Nàng bị lực lượng kia đả thương, cả người bị đánh ra xa, rốt cuộc trụ không xong một ngụm huyết phun ra.

Nàng nhìn đến xung quanh Huyền Tịch linh lực cuồng bạo vô cùng, cường đại uy áp phủ đến, Lam Nguyệt chỉ cảm thấy xương cốt như bị nghiền nát, lại hôn mê qua đi.

Mà lúc này, trên tay nàng tử nhẫn bỗng nhiên tràn ra tử sắc quang mang đem nàng bao phủ.

Nàng gương mặt vốn thống khổ từ từ giãn ra, chứng tỏ uy áp đã bị tử sắc quang mang tạo thành kết giới cấp chặn. Mà vốn đang nhắm mắt Huyền Tịch đột nhiên mở ra.

Vốn hắn đôi mắt là tử sắc liễm diễm cao quý thần bí, hiện tại lại hoàn toàn bất đồng. Đó là một màu kim sắc chói mắt đồng tử.

Hắn thần tình vốn lạnh lùng, kim sắc đồng tử một mảnh lạnh lẽo, tuấn mỹ dung nhan hoàn toàn bất đồng ngày thường đối Lam Nguyệt ôn nhu.

Hắn đứng dậy, ấn đường nổi lên một cái đỏ tươi ấn ký, làm cho hắn dung nhan thêm một phân yêu diễm, mị hoặc.

Hắn lạnh lùng đảo mắt nhìn Lam Nguyệt, đáy mắt ẩn nhẫn khó có thể phát hiện thống khổ.

Hắn thon dài tay nâng lên, kim sắc đại thịnh đánh thẳng về phía Lam Nguyệt.

Ầm ầm ầm!!!

Vang dội thanh âm vang lên, xung quanh Lam Nguyệt đất đá hoàn toàn phá hủy, may mắn nàng được màu tím kết giới của chiếc nhẫn bảo hộ, không bị bất kì thương thế nào.

Mà Huyền Tịch không ngừng đối xung quanh công kích, hắn đau đớn gầm một tiếng, thân ảnh nhoáng lên, biến mất.

Hắn, không thể thương tổn nàng!!

Huyền Tịch điên cuồng hành tẩu, cố gắn nhân lúc còn chút lý trí rời đi nàng thật xa, càng xa càng tốt!

Hắn không thể lần nữa để nàng chịu thương tổn!

_____

Lam Nguyệt mơ mơ màng màng tỉnh lại, toàn thân đau nhức vô cùng, nàng cố gắng để bản thân ngồi dậy, hai tay run rẩy chóng trên nền đất lạnh lẽo.

"Huyền Tịch..."

Lam Nguyệt sắc mặt tái nhợt, nàng cố gắn liên hệ Phượng Linh Giới, Linh thấy nàng liên hệ vui mừng vô cùng, còn Tiểu Lam vèo một cái chạy ra không gian.

"Ô ô ô thân ái chủ nhân, tiểu Lam sợ muốn chết a! Ô ô ô..."

"Ngươi lúc nào lại nhiệt tình như vậy"

Lam Nguyệt hết chỗ nói, khẽ cau mày đem nó cấp ném, lại đối với Linh nói:

"Linh, đem đám đan dược ta tìm được xem có hay không đan dược khôi phục linh lực"

"Tốt, tốt, chủ nhân người đợi ta một chút!"

Linh vừa gấp vừa kinh hỷ, vội vàng tìm kiếm.

Lát sau, Lam Nguyệt trên tay xuất hiện một viên màu kim sắc đan dược.

Nàng đem đan dược nuốt vào, vận linh lực tiêu hoá.

Chốc lát sau, nàng sắc mặt chậm rãi hồng nhuận, linh lực trong đan điền nhanh chóng được lấp đầy, cả người như tăng thêm sức sống.

Quả nhiên vật phẩm trong đây đều là đồ tốt a!

Lam Nguyệt mở mắt, đáy mắt Lam quang xẹt qua, chóc lát lại quy về yên tĩnh. Đôi mắt nàng đen tựa đêm tối, lạnh lẽo như sông băng, lại sáng ngời lấp lánh, tựa như cả ngân hà đều nằm gọn trong mắt nàng.

Lam Nguyệt nhìn trên người quần áo nát, từ trong Linh Giới lấy ra một bộ màu trắng y phục.

Kì thực đồ của nàng đều không có, trước đó y phục đều vì đánh nhau mà nát. Nàng còn mượn cả Huyền Tịch y phục, hắn cũng đưa nàng một bộ huyền y, lại nói y phục của hắn thật tốt, linh lực tấn công mạnh thế nào đều không hỏng. Chính là báo vật như vậy, bị đòn tấn công ban nãy cho hỏng rồi, nếu không nhờ y phục kia giúp nàng chắn một kiếp, e là đã gặp diêm vương báo danh

Mà bộ màu trắng y phục này cũng là một kiện pháp bảo nàng tìm được trong bảo khố, tuy là pháp bảo lại không bằng một góc y phục của Huyền Tịch.

Huyền Tịch...

Lam Nguyệt giật mình, hắn đâu rồi? Từ lúc nàng tỉnh lại sao liền không thấy hắn!

Lam Nguyệt giật mình, mặc lên màu trắng y phục, này y phục là của nữ, còn loại tay áo dài rộng, mặc dù không tiện lợi như y phục để luyện võ hành tẩu, di chuyển hơi vướng nhưng nàng cũng không rảnh để ý, màu trắng bóng dáng xẹt qua, tựa như lưu tinh khắp nơi tìm kiếm. Tiểu Lam thấy vậy kêu lên vài tiếng, cũng chạy đuổi theo.

Nàng gần như đem toàn bộ bí cảnh lật tung, Lam Nguyệt mới đến một khu đất khá rộng, xung quanh cảnh vật cây cối hoa cỏ tàn phá hầu hết toàn bộ, nơi nơi vật còn hơi thở linh lực lưu động, có chút cuồng bạo.

Lam Nguyệt bước chân thả chậm, từng bước đi vào.

Đem hơi thở thu liễm, nàng cũng không có quên, cuồng bạo Huyền Tịch đem nàng đánh như thế nào thảm, nàng vừa ổn định khôi phục, cũng không muốn dưới tình huống không rõ ràng bị đánh chết.

Đến gần trung tâm linh lực dao động, Lam Nguyệt nhìn đến thân ảnh tử y bất động nằm trên nền đá, hắn y phục có chút loạn, đầu tóc được tử sắc trâm đơn giản búi lên lúc này không thấy, hắn tóc đen rối tung nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền, nhìn qua tựa như bị gãy cánh thiên sứ, khiến người đau lòng, rồi lại như địa ngục ác ma, khiến người sợ hãi.

Lam Nguyệt xác nhận không có nguy hiểm, mới tiến đến đem hắn nâng lên.

"Huyền Tịch, Huyền Tịch, ngươi như thế nào!?"

Nàng để hắn đầu tựa vào vai mình, đem tóc hắn tán loạn trước mặt vén ra sau, lại nhẹ giọng kêu vài tiếng, nhưng lại không có tiếng đáp trả.

Lam Nguyệt bắt lấy hắn tay, đem linh lực thăm dò hắn toàn thân một lần, phát hiện linh lực cuồng bạo đã biến mất, hắn trên người cũng không có thương tích mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Lam vừa đuổi kịp đến thấy nàng thở dài một hơi liền lên tiếng:

"Chủ nhân, hắn không phải là chết rồi đi?"

Lam Nguyệt ngước mắt trừng nó một cái, mở miệng:

"Câm miệng, còn nhiều lời cho ta cút về không gian!"

"Chủ nhân, ta sẽ không lắm miệng nha"

"Chủ nhân, ngươi nói hắn bị cái gì vậy, làm sao lại thành như vậy nha?"

"Chủ nhân, hắn có tỉnh lại không? Có khi nào sẽ không tỉnh?"

"Chủ nhân, hắn tỉnh lại có hay không bị ngốc đâu, Linh nói hắn thần hồn chỉ có một nửa a!"

"Chủ nhân..."

Tiểu Lam vẫn chưa kịp nói, Lam Nguyệt không kiên nhẫn vun tay, Tiểu Lam bị nàng đuổi về không gian.

Vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra Tiểu Lam: "..."

Nó lại làm sai cái gì? Nó còn không phải lo lắng cho nàng a!! Ô ô ô....

Linh cũng hết chỗ nói rồi, nó rốt cuộc là Linh thú vẫn là một con vẹt xanh vậy?

Lam Nguyệt khẽ cau mày, hắn rốt cuộc là như thế nào? Linh lực tại sao lại cuồng bạo như vậy? Chẳng lẽ hắn tu luyện loại công pháp nào đó gây ra?

"Hắn thần hồn chỉ còn một nửa, nhưng không vấn đề, bằng hắn thân phận huyết mạch, dù chỉ còn một sợi hồn lực như cũ có thể sống"

Quân Vô Nhai thanh âm vang lên, Lam Nguyệt hơi giật mình, đã lâu không nghe hắn mở miệng nói chuyện.

"Ta đã biết"

Lam Nguyệt thấp giọng đáp một tiếng, sau đó im lặng.

Lần này cũng là nàng hại hắn, xem như nàng có một phần trách nhiệm đi. Đợi hắn tỉnh lại rồi rời đi bí cảnh trở về cũng không muộn.

Mà lúc này, không gian bỗng nhiên rung động mãnh liệt, Lam Nguyệt sắc mặt biến đổi.

Đợi không xong!

Bí cảnh muốn sụp đổ! Nàng cấp thiết rời đi!

Ầm ầm ầm!!

Bí Cảnh vốn bị lực lượng của Huyền Tịch phá hơn một nửa, lúc này cũng đã đạt giới hạn chịu đựng, ầm ầm vỡ vụn.

Lam Nguyệt linh lực thôi động, sau lưng nàng đột nhiên mọc ra màu Lam đôi cánh, nàng ôm chặt Huyền Tịch, Lam dực vỗ động, Lam Nguyệt từ mặt đất thẳng tắp bay lên, nàng cũng không biết bên ngoài có hay không cái gì nguy hiểm, nhưng hiện tại không thể ở lại, chỉ có thể đánh cược một lần!!

_____

Cuối cùng Tiểu Nguyệt của chúng ta đã rời đi, chuẩn bị trở về gia đấu trạch đấu đi thôi ><

/// Cầu Tiểu Tịch Tịch nhà ta tỉnh lại không có việc gì ///

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bầy thú vây công (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thần Điện.

Thần Điện là nơi duy nhất trong Cửu Thiên tồn tại thần tộc, nơi này còn xót lại thần tộc từ trận Loạn Cửu Thiên năm xưa. Thần tộc huyết mạch vốn dĩ cường đại, mặc dù không còn như trước cường thịnh, nhưng như cũ thống trị cao nhất Thiên, phục chúng sinh.

Cung điện uy nghi cao quý lại hết sức xa hoa lộng lẫy, mỗi một cột trụ đều khắc lên tinh xảo đồ văn đính lên huyền thạch bảo thạch, nền đá đều làm từ Huyền Quang Thiết quý hiếm, hành cung trải dài vô tận, hai bên đều đính lên Cửu sắc Tinh Linh Thạch, trang trí hết sức hoa mỹ, chung quanh màn cửa rèm treo đều là Liên Tâm lụa, dệt từ tơ sợi của Tử Tâm Liên mà ra, giá trị liên thành. Mỗi một kiện đồ vật đều hết sức đắc đỏ quý hiếm, thậm chí có tiền đều không mua được.

Vườn cây càng quý giá, trồng vô số trân quý dược thảo, linh thảo, một mảnh vườn, một ngọn cỏ đều là thiên hạ khó thấy, linh quả trồng vô số, mỗi khu vực được phân chia kết giới bảo hộ, khí hậu, đất trồng thời tiết đều bất đồng, phù hợp mỗi loại linh thảo sinh trưởng điều kiện.

Hàm Thương Điện

Bên trong, mà trắng lụa mỏng phất phơ, hương đỉnh hương khói lượng lờ, cảnh vật mờ ảo tăng thêm vài phần thần bí. Trên giường một bạch y nam tử đang ngồi đả toạ. Hắn hai mắt nhắm nghiền, ba ngàn tóc đen được đính lên gọn gàng, phía sau tóc đen tựa như lưu sa xoã dài xuống, tán lạc trên giường.

Hắn gương mặt hết sức tinh mỹ, mặt tựa quan ngọc, dung nhan như vẽ, là một tuyệt thế vô song công tử ca.

Hắn ngũ quan tuy không bằng Huyền Tịch mỹ, nhưng lại có một loại khác phong vị.

Mà lúc này nam tử đột nhiên cau mày, hai mắt mở ra. Mắt hắn một màu xanh biếc, tựa như u đầm, cùng Lam Nguyệt có chút tương đồng, khiến người khó đoán được hắn lúc này tâm tình.

Hắn từ trên giường đứng dậy, bạch y rũ xuống, theo hắn bước chân kéo dài trên sàn. Mà hắn mỗi bước đi, tựa như có tuyết hoa tản ra, xinh đẹp mà lạnh lẽo.

Nam tử bước đến cửa, nhìn về phía xa chân trời nhẹ giọng lẩm bẩm:

"Hắn thương vậy mà lại phát tác"

Nam tử môi đỏ khẽ mở, cất giọng gọi:

"Ảnh Phong"

"Công tử"

Vô thanh vô thức trong phòng nhiều hơn một đạo màu đen thân ảnh, hắn trên người lực lượng thu liễm, gương mặt bị bóng ma che đi, chỉ lộ ra nửa người. Ảnh Phong đối bạch y nam tử cung kính khom lưng.

"Quân thượng đi đâu?"

"Ngài bế quan sau, Quân thượng một tháng trước đã rời đi thần điện, hắn còn mang cả Tịnh Hồn Liên, ta nhìn thấy...."

Ảnh Phong có chút chần chừ, sau đó mới tiếp tục nói:

"Nó hình như nở..."

Hắn vừa dứt lời, bạch y nam tử giật mình xoay người lại, thanh âm hơi run lên, hỏi lại:

"Ngươi nói cái gì!?"

Ảnh Phong ngẩn đầu nhìn hắn, mím môi, hắn ở cạnh quân thượng bọn người lâu như vậy, tất nhiên biết họ chờ đợi nhất chính là Tịnh Hồn Liên nở, kiên nhẫn lập lại:

"Ta nói là Tịnh Hồn Liên nở..."

Hắn chưa dứt lời, bạch y nam tử đã không thấy, không khí vẫn còn linh lực dao động, nếu không ai nhìn thấy đều tưởng chừng chính là ảo giác.

Chết tiệt! Quân thượng thương thế phát tác sẽ lâm vào cuồng bạo, vạn nhất hắn ở cạnh nàng, lại thương tổn nàng làm sao bây giờ!! Mà đây là lần thứ mấy hắn phát tác rồi? Nếu không có người dùng bảo mệnh thần lực giúp hắn áp chế, quân thượng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn cảm ứng một chút, đột nhiên có chút tức giận!

Hắn vậy mà đi mặc khác Thiên! Hắn là chê bản thân sống quá lâu sao!

Không tại Chư Thần Thiên, hắn như thế nào áp chế lực lượng cuồng bạo!!!

Thương Hàn cấp tốc hành tẩu rời đi khi, đột nhiên dừng lại, có chút không thể tin.

Quân thượng cuồng bạo vậy mà đã áp chế!!?? Ở nhân gian có ai có thể có Thần nhân lực lượng, lại nguyện ý cam tâm tình nguyện giúp hắn áp chế?? Chẳng lẽ là tôn thượng??? Là nàng sao?? Quân thượng tìm được nàng? Nhưng nàng là không có kiếp trước kí ức, sau có thể?? Có hay không nên báo cho Mặc Hoàng biết!?

Thương Hàn có chút chần chờ, hiện tại vẫn chưa chắc chắn, đợi tìm được quân thượng lại tính, nhưng Cửu Thiên rộng lớn, hắn đi đâu tìm người, mà Quân thượng hiện tại hắn còn là không thể liên hệ được a!!!

_____

Đương Thương Hàn bên kia rối rắm, thì bên này_____

Trung tâm Lạc Nhật sơn mạch.

Ầm ầm ầm!!!!

Dưới một đỉnh núi, mặt đất đột nhiên nổ tung, xung quanh ma thú gầm gừ dữ tợn, đề phòng nhìn phía trước.

Toàn bộ ma thú ở trung tâm sơn mạch đều bị hấp dẫn lại đây. Bí cảnh sụp đổ, bên trong linh khí nồng đậm, chúng nó tất nhiên không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Ầm một tiếng, linh khí ồ ạt tuôn ra, bầy ma thú hưng phấn rống to.

Cùng lúc đó, một cái bóng từ bên dưới vọt lên, tốc độ cực kì nhanh, bầy ma thú cảnh giác dõi theo.

Ầm!

Lam Nguyệt linh lực hầu như tiêu hao toàn bộ, lam dực biến mất, nàng ôm Huyền Tịch từ trên không chật vật ngã xuống.

"Ách... Đau..."

Lam Nguyệt lấy bản thân làm đệm tránh Huyền Tịch đang bất tỉnh bị va chạm, nàng sau lưng đánh thẳng xuống dưới, húp một ngụm khí lạnh, phía sau đau rát.

Mẹ nó! Lại bị thương!

Nàng đẩy Huyền Tịch nằm một bên, chậc vật từ dưới đất đứng lên, lại lấy ra một viên đan dược nuốt vào, tạm thời khôi phục linh lực, tiện thể cầm máu.

Lúc này nàng mới nhìn lại xung quanh. Không khỏi nhìn trời!

Thiên a! Nàng không phải thiên đạo sủng nhi sau! Nàng mới Thực Hoá Cảnh thôi có được không!! Kêu nhiều cao cấp ma thú đến như vậy làm gì a!

Ni mã! Vẫn có vài con cấp thấp linh thú đâu!!

Đây là trời muốn diệt nàng sao!!!

Tình thế không dung nàng suy nghĩ nhiều, Huyền Tịch hiện tại không có khả năng chiến đấu, nàng ý niệm vừa động đem Huyền Tịch bỏ vào Hàn Nguyệt Điện.

Nàng hai mắt lạnh lùng, cường giả khí thế hiển lộ không thể nghi ngờ, đám ma thú có chút kiên kỵ không tiến lên, nhưng nàng có khí thế lại không đủ năng lực a!

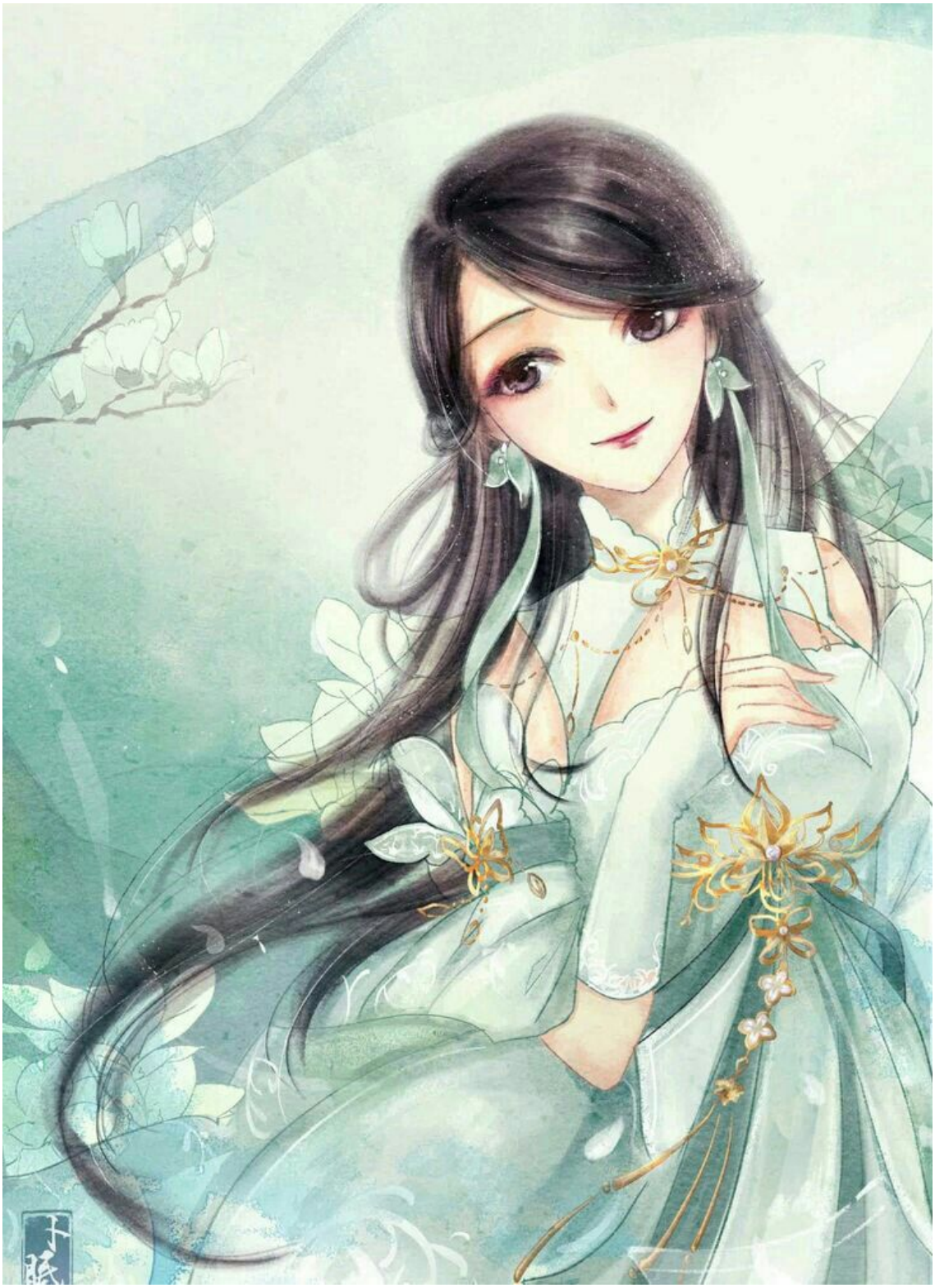
Linh lực vận chuyển nháy mắt, bầy ma thú rống lên, ánh mắt tràn ngập xem thường, khinh bỉ.

Đúng chính là khinh bỉ a!!

Mà một vài con linh thú thì đừng nói, trực tiếp không nhìn!!

Lam Nguyệt cười khổ, chúng nó đem nàng làm đồ ăn vây công, lại vì nàng quá yếu mà khịch mũi khinh thường, nàng nên cười bản thân may mắn hay nên khóc vì bị xem thường a!!

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Bầy thú vây công (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt ý thức tình cảnh hiện tại, nàng không hiếu chiến, sau lưng linh khí kích tụ, lam dực trải rộng, bầy thú chú ý, gầm gừ dường như đe doạ.

Lam Nguyệt nhắm thời điểm, vù một tiếng bay lên, nhưng còn chưa được một khắc, "ầm" một tiếng nàng không chút phản kháng bị đập trở về.

Bụi mù mịt tan đi, Lam Nguyệt ho khan liên tục, khoé môi tràn ra vết máu.

Xem ra chạy trốn trên không đã bất khả thi, nàng dù nhanh đến đâu cũng chỉ là Thực Hoá Cảnh tu vi, còn chưa nắm rõ kỹ thuật bay, không có khả năng nhanh bằng cấp cao phi hành ma thú.

"Muốn giết bổn cô nương, hừ, trăm năm nữa đi! Một đám ô tạp! "

Bầy ma thú mặc dù không phun nhân ngữ nhưng đủ để hiểu Lam Nguyệt nói cái gì, tức thì giận dữ, chúng rống lên một tiếng, một con phát động công kích, này là con cấp thấp nhất ở đây, bất quá cũng đã là Phong Lang cấp 9 ma thú.

Còn lại thú tranh thủ hấp thu Linh lực của bí cảnh phá thoát ra.

Lam Nguyệt thần sắc ngưng lại, mẹ nó! Các ngươi hấp thu linh khí liền hấp thu, để ý nàng cái này nhỏ bé nhân loại làm chi a!!!

Lam Nguyệt chậc vật né tránh, ý niệm vừa động, trên tay nhiều hơn một phen ngân kiếm.

"Phong Nguyệt Trảm!"

Lam Nguyệt vung lên, mỗi một đao đánh ra màu xanh linh lực hoá thành đạo đạo hình bán nguyệt phong nhận thẳng tắp đánh vào Phong Lang.

Ầm ầm...

Thanh âm chấn động rất lớn, bất quá lúc bụi bặm tản đi, kia chỉ ma thú hoàn hảo không tổn hại, khinh thường nhìn nàng.

Nhân loại nhỏ bé ngu xuẩn cũng dám cùng nó cứng đối cứng!

Nó rống lên, thân hình to lớn nhảy lên, móng vuốt sắc bé hướng Lam Nguyệt chụp đến.

Lam Nguyệt thần sắc như thường, bình tĩnh né tránh.

Phong Lang là Phong hệ ma thú, tốc độ mặc dù nhanh nhưng nó đối Lam Nguyệt xem thường, không dùng quá lớn thực lực, mà nàng cũng không kém, dưới nó đại trảo hiểm hiểm tránh thoát.

Phong Lang có chút tức giận, lần này ra đòn mạnh hơn trước, Lam Nguyệt ánh mắt ngưng lại, móng vuốt Phong Lang đập xuống khi, nàng tại chỗ đột nhiên biến mất.

Phong Lang một chưởng đánh hụt, tức giận, nhưng nhìn xung quanh lại không thấy Lam Nguyệt đâu.

Nó cảnh giác nhìn xung quanh, lại không cảm nhận được bất kì khí tức nào.

Mà lúc này, tại vị trí lúc nãy, Lam Nguyệt xuất hiện, nhân lúc Phong Lang chưa phản ứng lại, nàng trên tay kết ấn, ánh mắt xanh biếc, lại tràn ngập lạnh lẽo cùng sát khí.

"Ma thú chết bầm! Cho ngươi nếm thửa cảm giác bị sét đánh là như thế nào!"

Nàng dứt lời, bầu trời bỗng nhiên đen lại, bầy thú cũng xôn xao nhìn lại đây.

Phong Lang không hiểu ra sao, tức giận muốn công kích, nhưng nó còn chưa kịp giơ móng vuốt, trên trời giáng xuống màu xanh lôi điện, đánh thẳng vào nó.

Ầm một tiếng, vẫn còn sửng sờ không phòng bị Phong Lang bị sét đánh trúng, gầm lên một tiếng đau đớn ngã xuống.

Mà lôi điện cũng không dừng lại ở đó, đem Phong Lang phách phách phách!!

Hừ! Phách chết ngươi! Dám đương bổn cô nương làm thức ăn! Dám khi dễ ta tu vi! Dám xem thường ta! Ta phách! Phách ngươi!!!

Lam Nguyệt liên tục triệu tập lôi điện, phách đến mùi thịt nướng bay lên, nàng mới vừa lòng thu hồi, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt đến khó nhìn.

Nàng kiếm cắm xuống đất làm điểm tựa, mặt ngoài không chút biến sắc, nhưng nàng biết, bây giờ một cái cấp 3 ma thú cũng có thể đem nàng giết.

Triệu tập lôi điện vốn là Lôi hệ cao thủ Thiên Dương cảnh mới làm được, nhưng nàng thể chất đặc biệt, lại là toàn hệ đều có thể sử dụng, không cần đạt đến kia cấp bậc, nhưng sử dụng cực tổn hao linh lực.

Bầy thú lúc này không lại nữa xem thường nàng, đem nàng vây lên, Lam Nguyệt trong lòng thầm kêu không ổn, nàng chẳng lẽ liền tại đây chết không toàn thây?

Không thể!

Cùng lắm cuối cùng trốn vào không gian!

"Chủ nhân! Đem gia thả ra a!"

Lúc này trong thức hải nàng giọng tiểu Lam vang lên, Lam Nguyệt vui vẻ.

Nàng như thế nào quên đâu, Tiểu Lam không phải cao cấp Linh thú sao? Đem nó thả ra chắc chắn có thể chạy thoát!

Lam Nguyệt vui vẻ triệu tiểu Lam ra, đối nó nói:

"Tiểu Lam hiện tại là lúc ngươi chứng minh bản thân bản sự a ~"

Tiểu Lam kiêu ngạo nâng đầu, đối Lam Nguyệt nói:

"Tất nhiên! Gia nhưng tại đây làm mưa làm gió nhiều năm! Một bầy ma thú mà thôi!"

Tiểu Lam bay ra, thuộc về cao cấp Linh thú uy áp tràn ra, nó giọng nói hùng hồn vang lên:

"Dám thương nàng, giết!"

Mặc dù nó thân hình hiện tại có chút nhỏ, nhưng năng lực tuyệt không thể xem thường. Dù nó ở thu nhỏ bản thể, dù nó bị thương, nhưng vẫn là cao cấp Linh thú, huyết mạch cao quý, bị nó áp chế hết sức bình thường.

Bầy thú e dè lui lại, một số ma thú bị ép đến nằm trên đất run rẩy, một số linh thú cấp thấp kiên kỵ lui lại.

"Cho gia cút!"

Một đám ma thú chạy đi trối chết, nhưng đám linh thú dù kiên kỵ lại như cũ không động.

Mặc dù Tiểu Lam uy áp khiến chúng nó kiên kỵ, nhưng miếng ngon trước mắt, chúng nó không thể bỏ đi.

Tiểu Lam có chút tức giận, nó lại bị một đám tép rêu chống đối!

"Hỗn xược! Các ngươi muốn phản!"

Bầy Linh thú hơi run lên, nhưng mãi không thấy Tiểu Lam công kích gan liền đại.

"Chỗ này chúng ta phát hiện, tuyệt sẽ không bỏ"

Một con Linh thú lên tiếng, Lam Nguyệt nhìn nó, là một con Địa Linh Giác, nó có màu nâu sẫm, trên đầu mọc một cái to lớn sắc bén sừng, đôi mắt to đen ngầm, trên thân tựa như mặc giáp, cứng rắn, chắc chắn.

Tiểu Lam muốn bùng nổ, Lam Nguyệt liền cản lại, hướng còn Địa Linh Giác nói:

"Để chúng ta đi, Tiểu Lam sẽ không động các ngươi, nếu không..."

Lam Nguyệt thanh âm trấn định, hoàn toàn không có bộ dạng tu vi thấp đứng trước Linh thú nên có sợ hãi, làm chúng Linh thú ánh mắt hơi ngưng.

Chúng nó cảm giác trên người nàng như có như không truyền đến cường đại dao động.

Chúng nó do dự tan biến, đáp ứng rồi.

Lam Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, lại đem một viên đan dược ăn vào, linh lực khôi phục chút ít, nàng gọi tiểu Lam, nó không vui bay đến đậu trên nàng vai, Lam Nguyệt thần sắc như thường bước đi, vốn bao lấy nàng Linh thú chủ động tản ra một đường, chúng nó ánh mắt dõi theo Lam Nguyệt, nhìn nàng biến mất trong rừng.

Bầy Linh thú thu hồi ánh mắt tiếp tục hấp thu linh lực, nhưng chúng nó có cảm giác nhân loại kia có chút không đúng, đột nhiên vốn đang tràn trề linh lực bỗng nhiên biến mất, chúng Linh thú phát hiện, tức giận rống to.

Nhân loại! Chúng nó bị nàng cấp lừa!

Mà Lam Nguyệt hoàn toàn không bình tĩnh như vậy, cấp tốc triệu hoá Lam dực, dùng nhanh nhất tốc độ rời đi Lạc Nhật sơn mạch.

Khụ, đem toàn bộ linh khí cấp thu, nàng biết chắc đám Linh thú kia sẽ phát điên, may mắn nàng chạy nhanh.

Hừ, muốn đơn giản như vậy liền xong xuí?

Đánh nàng chậc vật như vậy, lợi tức nàng như thế nào bỏ qua!?

Không gian Linh khí lại thêm nồng đậm a! Mặc dù nó không cần nàng bổ sung nhưng có nhiều chính là tốt!

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Quay về đế đô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt mất một canh giờ rời đi Lạc Nhật sơn mạch, đến phụ cận Thanh Huyền Thành, nàng dừng lại mua một ít trang phục, sau đó cũng không dừng lại, mua một con ngựa, chạy như bay về Đế Đô.

Nàng đi lâu như vậy, không biết Lục Y như thế nào. Một tháng cũng qua, Phượng Lam Thanh chắc đã tự do, nàng phải nhanh chóng trở về.

Nếu Phượng Lam Thanh đến tiểu viện, vậy Lục Y...

Lam Nguyệt trong lòng không khỏi trầm xuống, tăng nhanh hơn tốc độ.

_____

Đế Đô.

Phượng gia tướng quân phủ.

"Chát, chát"

Tiếng roi vang lên liên tục, kèm theo tiếng chửi mắng liên tục của nữ nhân:

"Tiện tỳ! Nói, phế vật kia đi đâu rồi! Còn kính miệng, cẩn thận mạng chó của ngươi!"

Phượng Lam Thanh trường tiên không ngừng vun lên, mang theo cuồn cuộn linh lực.

Nàng vốn là Hoả hệ linh giả, mỗi đòn roi đều chứa hoả thuộc tính, mỗi đòn đánh lên người Lục Y đều để lại vết bỏng, tiếng thịt cùng vải cháy "xèo xèo" vang lên.

Lục Y đau đến chết đi sống lại, mỗi lần ngất đi đều bị dội nước lạnh đến run cầm cập tỉnh lại, tỉnh lại sau lại tiếp tục bị hành hạ. Nhưng nàng kiên quyết cắn răng, không rên một tiếng.

Nàng bàn tay nắm chặt, là một cái hết sức bình thường chủy thủ, bàn tay nhỏ nhắn đã huyết nhục mơ hồ, nhưng Lục Y không có ý định buông ra.

Phượng Lam Thanh tức giận đến không được, hôm qua nàng vừa được thả ra, mặc dù mẫu thân dặn dò không được gây phiền toái, nhưng nàng không cam tâm, tìm đến chỗ Phượng Lam Nguyệt.

Đáng chết tiện tỳ dám cản nàng, nàng tỳ nữ xong lên còn bị nó làm trọng thương.

Phượng Lam Thanh tức giận đem Lục Y cấp bắt. Lục Y được Lam Nguyệt huấn luyện võ đạo, thể chất cải thiện không tồi, xong Phượng Lam Thanh vẫn là linh giả, nàng tất nhiên không phải đối thủ, cuối cùng bị bắt.

Phượng Lam Thanh muốn giật đi nàng vũ khí, nhưng Lục Y thề chết không buông cuối cùng có một màn này xảy ra.

Phượng Lam Thanh đem trường tiên thu lại, dùng chân đạp lên mặt Lục Y, ánh mắt tràn ngập điên cuồng đố kỵ.

Một tiện tỳ mà thôi, gương mặt tốt như vậy làm gì!

Lục Y mặc dù mới hơn mười tuổi, nhưng mặt mày tú lệ, thanh nhã vô cùng, mắt to tròn, mi thanh mục tú, lớn lên tuyệt đối là mỹ nhân!

Phượng Lam Thanh ánh mắt xẹt qua một tia ngoan độc, từ trong túi lấy ra một phen chủy thủ, tàn nhẫn hạ xuống Lục Y mặt.

"A..."

Lần này Lục Y không nhịn nổi hét lên, trên mặt máu chảy ròng ròng. Nàng đau đớn ôm mặt, không khỏi trên đất lăn lộn.

Phượng Lam Thanh cười dữ tợn, đối trong phòng rống to:

"Phượng Lam Nguyệt! Để bổn tiểu thư dạy dỗ ngươi!"

Dứt lời, nàng nhấc chân đạp bay cánh cửa vốn đã nát, đi vào phòng.

Căn phòng cũ nát sập sệ, xong vẫn được thu dọn hết sức gọn gàng, chăn giường bị chắp vá vô số cũng được sắp xếp ngăn nắp.

Phượng Lam Thanh đảo mắt nhìn qua, không thấy! Phượng Lam Nguyệt vậy mà không tại trong phòng!

Tiện nhân đó đi đâu! Chẳng lẽ nó không ở Phượng phủ!?

Phượng Lam Thanh đi ra ngoài, trường tiên vung lên, quấn lấy Lục Y cổ kéo lên.

Lục Y bị trường tiên quấn đến ngạt thở, bất chấp lửa trên tiên nắm lấy kéo, hy vọng làm nó nới lỏng.

Phượng Lam Thanh mạnh hừ một tiếng, vung roi kéo Lục Y bay lên, đánh vào bàn đá trên sân.

Ầm một tiếng, bàn đá hoàn toàn đổ ngã.

"Nói! Tiện nhân Phượng Lam Nguyệt ở đâu! Nếu không bổn tiểu thư chặt ngươi tay!"

Lục Y đau đớn run lên, nàng cảm giác được, xương sườn gãy đoạn, toàn thân gần như mất cảm giác.

Lục Y đôi mắt đã mơ hồ không rõ, nàng khoé môi khẽ mở, trong lòng lại vô cùng hối tiếc.

Tiểu thư, Lục Y không thể lại bên cạnh chăm sóc người, tiểu thư, người nhất định phải bảo trọng a...

Phượng Lam Thanh thấy Lục Y không nói, tức giận cướp lấy một thanh kiếm trong tay tỳ nữ, hung hăng tiến đến chỗ Lục Y. Nàng kiếm giơ lên, Lục Y tuyệt vọng nhắm lại mắt, Phượng Lam Thanh như phát điên một kiếm chém xuống.

"Keng"

Một thanh âm vang lên, cảm giác một đau chém xuống không thấy, Lục Y chỉ nghe tiếng Phượng Lam Thanh hét lên, phịch một tiếng dường như ngã xuống đất.

Nàng kinh ngạc mở ra mắt, liền nhìn thấy Phượng Lam Thanh cũng một mặt kinh ngạc, sau đó hoảng sợ nhìn về phía cửa.

Lục Y dõi mắt, nàng nhìn đến bóng dáng quen thuộc kia khi, hốc mắt không nhịn được đỏ lên, nước mắt chực trào ra.

Tiểu thư trở lại! Nàng cuối cùng quay về! Có trời mới biết một tháng nay nàng như thế nào lo lắng! May mắn tiểu thư bình an trở về a! May mắn!

Thiếu nữ từ cửa bước đến, ba ngàn tóc đen trong gió vũ động, màu xanh nhạt phục y tán lạng bay, tuyệt mỹ dung nhan một mảnh băng sương, đôi mắt đen ngòm, âm u khiến người khác run sợ.

Nàng vừa bước vào cửa liền nhìn đến một màn như vậy, nếu trễ một chút, kiếm kia chém xuống, tay của Lục Y chắc chắn đứt lìa.

"Tiểu thư, người trở lại, tốt, tốt quá..."

Lục Y yếu ớt nói, thanh âm tràn ngập vui vẻ chi ý.

Lam Nguyệt đảo mắt nhìn nàng, lạnh lẽo băng sương nháy mắt hiện lên nhu hoà. Trong lòng ấm áp, nha đầu này, bản thân đã như vậy còn quan tâm nàng! Thật sự không bớt lo!

Lam Nguyệt tiến đến đỡ Lục Y, nhìn nàng trên người vết thương, Lam Nguyệt không chút do dự từ không gian lấy ra một viên màu xanh đan dược, cho Lục Y uống vào.

Ẩn tộc đan dược, cấp bậc tuyệt đối không tầm thường.

Vết thương trên người Lục Y lấy tốc độ mắt thường có thể thấy lành lại.

Phượng Lam Thanh ở một bên run sợ nhìn một màn này.

Nàng bị thương từng ăn qua đan dược, nhưng dù là thượng phẩm đan dược cũng cần một canh giờ mới có thể khôi phục, Phượng Lam Nguyệt rốt cuộc làm thế nào mà thương thế của tiện tỳ kia nhanh như vậy đã lành!?

Nàng trên người chẳng lẽ có thứ tốt?

Phượng Lam Thanh từ dưới đất đứng lên, lòng tham nháy mắt nổi lên.

Đan dược tốt như vậy, sau có thể ở trong tay một phế vật được!

"Phế vật, cuối cùng cũng bò ra ha! Cấp bổn tiểu thư quỳ xuống, đem đan dược kia lấy ra, bổn tiểu thư vui vẻ liền tha ngươi mạng chó!"

_____

Thảm, Phượng Lam Thanh hôm nay liền thảm không đỡ nổi ~

Ai hóng không nè! Hóng liền tặng ta sao đi ~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Phế vật tư vị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Nguyệt đỡ Lục Y đứng lên, trực tiếp bỏ qua Phượng Lam Thanh bước vào phòng.

Phượng Lam Thanh bị nàng lơ, tức giận đến không nhẹ, trên tay trường tiên lại vun lên, hoả linh lực hừng hực tấn công Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt ánh mắt lạnh xuống, nàng trên tay cũng nhiều hơn một cây màu đỏ trường tiên, này đúng là của Phượng Lam Thanh hôm đó bị nàng tước đoạt trường tiên.

Đẳng cấp khác biệt, Lam Nguyệt cũng không vận linh khí, trường tiên của Phượng Lam Thanh bị đánh bay.

Phượng Lam Thanh nhìn trường tiên trên tay Lam Nguyệt, mặt đẹp đỏ lên vì giận, chỉ tay vào Lam Nguyệt rống lên:

"Tiện nhân, trả trường tiên cho ta!"

Lam Nguyệt khoé môi cong cong, tươi cười nhìn nàng, nàng dung nhan vốn xuất chúng, này tươi cười tựa như mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp như dương quang chói mắt, nhưng nàng tươi cười thủy chung không đạt đáy mắt. Phượng Lam Thanh đột nhiên cảm giác được lạnh lẽo, nàng hơi rùng mình, thiên vẫn nắng a? Chẳng lẽ nàng bị say nắng? Không thể! Nàng là linh lực giả, như thế nào mới đứng dưới nắng một chút dễ dàng đỗ bệnh đâu.

Phượng Lam Thanh nhìn Lam Nguyệt, chợt giật mình, lúc này nàng mới phát hiện, tiện nhân Phượng Lam Nguyệt dường như khác biệt, rõ ràng là xấu xí ma ốm, như thế nào hôm nay như vậy_____

Xinh đẹp!?

Nháy mắt trong lòng ghen ghét nổi lên, Phượng Lam Thanh xem nhẹ cảm giác vừa rồi, đôi mắt hừng hực lửa giận nhìn Lam Nguyệt.

Một phế vật mà thôi, vì cái gì xinh đẹp như vậy! Nàng có tư cách gì!?

Thấy Lam Nguyệt không trả lời, Phượng Lam Thanh oán độc nhìn, mở miệng châm chọc:

"Ngươi ra ngoài là đi tìm nam nhân đi? Đúng là mẫu tử giống nhau, mẫu thân là tiện nhân, nữ nhi cũng là..... Á!!!"

Phượng Lam Thanh còn chưa mắng xong, hét thảm một tiếng, quỳ rạp trên đất.

Lục Y nghe đến đây, cơn giận ập đến, nàng sỉ nhục nàng cũng không sao, nàng nhịn, nhưng sỉ nhục tiểu thư và phu nhân, không thể tha thứ! Nhưng nàng chưa kịp làm gì, Lam Nguyệt mở miệng:

"Lục Y, ngươi vào trong đi!"

Lục Y có chút do dự, nhưng tiểu thư lệnh không dung cự tuyệt, đành cắn cắn môi đi vào, nhưng cũng không nhịn được ghé mắt nhìn.

Phượng Lam Thanh hai chân run run lợi hại, trên màu thạch lựu váy dài vẫn còn lưu lại vết rách do roi phá nát.

Phượng Lam Thanh hét lên:

"Tiện nhân! Ngươi dám đánh ta! Phế vật! Ma ốm! Xấu... Á aaa..!"

Trường tiên trên tay Lam Nguyệt như xà, liên tục vun lên đánh lên người Phượng Lam Thanh. Phượng Lam Thanh hét vô cùng thảm thiết, nàng co rút nằm trên đất, nàng lần này là lén lút đến, cũng không mang thiếp thân nha hoàn, không ai giúp đỡ, Phượng Lam Thanh rốt cuộc hoảng sợ, nhưng ngoài miệng vẫn cứng:

"Tiện nhân! Ngươi đánh ta, mẫu thân không tha ngươi, phụ thân cũng không tha ngươi!!"

Lam Nguyệt lạnh lùng cười nhạo, trên tay động tác đình chỉ, nàng bước đến chỗ Phượng Lam Thanh, một chân đạp lên Phượng Lam Thanh ngực, Phượng Lam Thanh đau đến rên hừ hừ vài tiếng, Lam Nguyệt người hơi cúi, tóc đen theo nàng động tác tản lạc roi xuống. Dung nhan chìm trong bóng ma, âm trầm đến cực điểm, Phượng Lam Thanh còn muốn nói chuyện nháy mắt im lặng, như bị cấm ngôn đồng dạng.

Lam Nguyệt thanh âm lành lạnh vang lên, không rõ hỷ nộ:

"Phượng Lam Thanh, ngươi năm lần bảy lượt tìm tra, lần đầu có thể bỏ qua, lần thứ hai có thể, nhưng lần này ngươi lại dám tổn thương Lục Y, mắng mẫu thân ta, mắng ta, ta không phản kích, ngươi xem ta là quả hồng mềm tùy tiện bóp sao? Hả?"

Lam Nguyệt hơi nâng lên âm cuối, từ trên nhìn xuống Phượng Lam Thanh, Phượng Lam Thanh run rẩy, một lời cũng không dám nói, Lam Nguyệt lần nữa mở miệng:

"Phượng Lam Thanh, nói ngươi ngốc ngươi không tin, một phế vật như ta, nói ta đánh ngươi, ai tin?"

Lam Nguyệt trên tay không biết lúc nào nhiều hơn một thanh chủy thủ, đặt lên nàng mặt:

"Ngươi không phải mắng ta phế vật sao?"

Phượng Lam Thanh lúc này tuyệt vọng, cả người run được lợi hại, thanh âm nức nở nói:

"Nhị.. nhị tỷ, ta... ta sai rồi, tỷ tha cho ta đi a..."

Lam Nguyệt cười lạnh, hiện tại mới xin tha? Đã chậm!!

Lam Nguyệt không nữa cùng nàng nhiều lời, trên tay bỗng nhiên Màu xanh linh lực xuất hiện, Phượng Lam Thanh trợn to mắt, tràn ngập không thể tin tưởng.

Phượng Lam Nguyệt lại có linh lực!!

Không thể nào!! Nàng rõ ràng là phế vật!

Nàng từ nhỏ đã không có linh căn! Tuyệt sẽ không tu luyện!

Như thế nào sẽ!??

Phượng Lam Thanh điên cuồng giãy dụa, bởi vì nàng biết Phượng Lam Nguyệt sẽ làm gì!

Lam Nguyệt mặt không đổi sắc, một chưởng đánh thẳng vào đan điền Phượng Lam Thanh.

Phượng Lam Thanh hét thảm một tiếng, Lam Nguyệt cũng không lo có người chú ý, bởi nơi này thường xuyên như vậy, mà tiểu viện lại cách xa các viện khác, không sợ người biết là ai đang hét.

"Tam muội muội, hôm nay ta để ngươi biết, phế vật, là cái gì tư vị~"

Lam Nguyệt khoé miệng nở nụ cười châm chọc, nàng thích yên tĩnh quy tắc hết sức đơn giản, ngươi không phạm ta ta không phạm ngươi, nếu ngươi phạm ta, tất mười lần đáp trả!

Phượng Lam Thanh đau đớn run rẩy, đan điền hủy, nàng tựa như sinh sinh bị người tước da thịt, đau đến chết đi sống lại.

Đan điền của nàng, thiên phú của nàng!

Nàng lại bị Phượng Lam Nguyệt tiện nhân này phế! Không cam tâm! Nàng không cam tâm!

"Phượng Lam Nguyệt! Ta nhất định không tha cho ngươi! Chết đi! Tiện nhân! A tiện nhân!!!"

Phượng Lam Thanh đau đớn lại thống khổ, miệng không ngừng kêu gào chửi bới.

Lam Nguyệt nhíu mày, thực ồn ào!

Một cái vô hình lực lượng từ Lam Nguyệt tản ra, đánh thẳng vào Phượng Lam Thanh thần hồn.

Phượng Lam Thanh lại hét một tiếng, đồng tử tối sầm, sau đó hoa lệ ngất đi.

"Nha đầu hảo ngoan"

bất quá hắn thích!

Quân Vô Nhai thanh âm vang lên, mang theo sảng khoái ý cười.

Lam Nguyệt khẽ mỉm cười, phiền phức giải quyết quả thực sản khoái!

"Quá khen!"

Quân Vô Nhai: "..."

Lam Nguyệt đem Phượng Lam Thanh vát lên, chân vừa điểm rời đi tiểu viện.

Đã dám ra tay, nàng tất nhiên có cách xử lí!

Nàng còn chưa muốn bại lộ bản thân đâu!

_____ *phân tuyến*_____

Lam Nguyệt trở lại tiểu viện, Lục Y đã đứng trước cửa lo lắng đi đi lại lại.

Lam Nguyệt cười một tiếng, Lục Y thấy nàng, cuốn quých chạy đến.

"Tiểu thư, ngài không sao rồi? Tam tiểu thư... "

Lục Y xem xét Lam Nguyệt sau, thấy nàng hoàn hảo không tổn hao, thở dài nhẹ nhõm, nhưng lại lo lắng hỏi.

Lam Nguyệt cười khẽ trong lòng ấm áp, nàng xoa đầu Lục Y.

"Ngươi không cần lo, chúng ta không biết gì cả"

Lục Y ngơ ngẩn, tiểu thư không phải chưa cười, nhưng lần này cười lại khác biệt, là xuất phát từ đáy lòng ấm áp tươi cười.

Lục Y hoàn hồn gật gật đầu, tiểu thư đã nói vậy, nàng liền an tâm.

Lục Y nhìn Lam Nguyệt hồi lâu, tổng cảm thấy tiểu thư có chỗ không giống, nhưng lại không rõ lắm chỗ nào không giống.

Bỗng nhiên nhớ ra cái gì, Lục Y nhìn vào Lam Nguyệt mắt, hỏi:

"Tiểu thư, mắt người..." Lần trước không phải biến thành màu xanh sao? Như thế nào hiện tại đen rồi?

Lam Nguyệt sờ sờ mí mắt, không chút để ý nói:

"Ân, mắt ta dị sắc ngươi không được nói với người khác, còn người Phượng gia..."

Lưu Ly Nhãn công pháp nàng cũng tu luyện đến trung cấp rồi, chỉ cần đến cao cấp, nàng có thể xoá đi kí ức rồi!

Lam Nguyệt ngáp một tiếng, vươn tay vỗ vỗ vai Lục Y nói:

"Khuya rồi, ta tắm một chút, ngươi chuẩn bị cho ta rồi cũng đi ngủ đi, ngày mai có kịch xem a"

Lục Y gật gật đầu, vội vàng chuẩn bị.

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Vu oan giá hoạ (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, Tướng quân phủ một mảnh ồn ào, đến cả tiểu viện hẻo lánh như Lam Nguyệt cũng bị kinh động đến.

Lam Nguyệt giơ tay ngáp một cái, đôi mắt một mảnh mông lung, mờ mịt.

Lục Y bên ngoài chạy vào, có lẽ vì chạy quá cấp, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tâm tình rất kích động, nhưng một lát vẫn chưa nói được lời nào.

Lam Nguyệt từ trên giường đứng dậy, rót một chén nước, đầu hơi nghiêng ý bảo Lục Y ngồi xuống, đẩy chén nước cho nàng, thanh âm có chút lười biếng vang lên:

"Uống đi, có gì từ từ nói"

Lục Y đem chén nước uống cạn, vỗ vỗ ngực, bình tĩnh lại tâm tình, kích động nhìn Lam Nguyệt:

"Tiểu thư, tam tiểu thư bị người ám sát, bị thương nặng, đến hiện tại vẫn chưa tỉnh lại, không những vậy, đan điền bị người đánh nát tu vi hủy hết! Hiện tại trong phủ loạn cả lên, La di nương ở chỗ tướng quân khóc lóc sướt mướt, đến giờ vẫn còn đâu! Tiểu thư, ngài quá lợi hại!"

Lục Y nói xong ánh mắt sắng quắp nhìn Lam Nguyệt, không hề thấy nàng hành động tàn nhẫn, ngược lại cảm thấy tiểu thư thật khí phách.

Tàn nhẫn sao? Nếu tam tiểu thư an phận, không tìm tiểu thư gây rối, tiểu thư mới lười giáo huấn nàng.

Lam Nguyệt không cho là đúng cười cười, không cho bình luận gì.

Lục Y bỗng có chút lo lắng nói:

"Đợi tam tiểu thư tỉnh lại, có hay không tố giác tiểu thư!? Kia... "

"Lục Y, em không cần lo, tiểu thư của em làm việc, chưa bao giờ để lại dấu vết"

Không đợi Lục Y nói xong, Lam Nguyệt nhanh chóng cắt lời, xoa nhẹ ly trà trên tay, sau đó mỉm cười nói:

"Chuyện này em quên đi, chúng ta không hề biết gì cả!"

Lục Y nghe vậy gật gật đầu.

"Tiểu thư, em chuẩn bị nước cho người rửa mặt"

Giờ mới nhớ Lam Nguyệt vừa thức dậy, Lục Y nói một tiếng, nhanh chân chạy ra ngoài.

Lam Nguyệt cười nhẹ, lắc lắc đầu.

———

Đến giữa trưa, tiểu viện của nàng đột nhiên một mảnh ồn ào, cửa viện vốn đã nát, bị đạp một cái, liền về với đất mẹ thân yêu, một đám gia đinh kéo vào, trên tay đều mang theo gậy gỗ.

Lam Nguyệt đang tu luyện, nghe tiếng động khẽ nhíu mày, thu lực, đứng dậy ra khỏi phòng.

"Phế vật kia ở đâu!"

Một tên gia đinh lên tiếng, thanh âm hùng hồn đối trong sân Lục Y nói.

"Các người muốn làm gì!"

Lục Y mặc dù sợ nhưng vẫn kiên quyết ngăn đón đám người.

Một tên gia đinh thấy Lục Y cũng là một tiểu cô nương xinh xắn, lớn mật trêu gẹo:

"Tiểu nương tử, ngươi ở bên cạnh phế vật này làm gì, theo gia, gia cho ngươi ăn no mặc ấm"

Tên cặn bã vừa lên tiếng, bọn người xung quanh cười ầm lên, người này gọi Lưu Hỷ, là con trai quản gia Lưu Ngạn, hắn mặt mũi không phải quá xấu, lưng hùng vai rộng, là một hán tử thô kệ. Lưu Hỷ vươn tay muốn đối Lục Y động tay động chân, bất quá hắn tay còn chưa đụng đến mặt Lục Y, bỗng hét thảm một tiếng, bàn tay đau đớn, mềm oặt xụ xuống, ngạch sinh sinh bị bẽ gãy.

Lúc này, hắn nghe Lục Y kinh hô một tiếng:

"Tiểu thư!"

Lam Nguyệt chắn trước mặt Lục Y, nàng một thân bạch y bạc màu, kì thật cũng không phải màu trắng, chẳng qua bị tẩy quá mức, màu sắc ban đầu đã không còn.

Mặc dù đồ vải thô kệch vẫn không ảnh hưởng nàng xuất chúng dung mạo.

Như phù dung buổi sáng, xinh đẹp quá mức, vừa chói mắt như dương quang, vừa thanh lãnh như băng sơn, nàng cao lãnh, mắt phượng hơi chớp, lông mi nhẹ nhàng run động, đôi mắt đen láy xinh đẹp, lại tựa như vực sâu hun hút, khiến người nhìn vào mà sợ hãi.

Lưu Hỷ bị Lam Nguyệt bẻ tay tức giận vô cùng, vốn muốn chửi ầm lên, lại bắt gặp Lam Nguyệt sâu không thấy đáy đôi mắt, không khỏi rùng mình, lời vừa đến miệng bị hắn ngạch nuốt vào. Hắn hoảng loạn trốn ra phía sau.

Không khí trầm mặt một cách quỷ dị.

Lúc sau, Lam Nguyệt mới thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt mở miệng:

"Có chuyện gì"

Một gia đinh thấy vậy, dùng hết can đảm bước lên một bước, hai chân run run, giọng lắp bắp nói:

"Nhị,.. nhị...tiểu thư, lão... lão gia gọi người... đến.. đến đại sảnh."

Lam Nguyệt nhìn hắn run rẩy, bên ngoài nhàn nhạt nhìn, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hắn làm gì run như vậy nha? Nàng có đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng rất xinh đẹp a!

"Đã biết"

Lam Nguyệt nhàn nhạt lên tiếng, quay người kéo Lục Y vào phòng.

Đám người lại không dám cản lại, một mặt nhìn nhau, ở cũng không dám, đi cũng không xong.

Tiểu tổ tông a! Ngươi như vậy là đi vẫn không đi a!!?

"Cút!"

Lam Nguyệt thanh âm trong phòng vang lên, đám người như được đại xá, vội "Dạ, dạ" liên tục rồi rời đi.

Đáng sợ! Nếu biết như vậy, bọn họ cũng không dành đi kêu nhị tiểu thư!

———

Lúc này tại đại sảnh, La di nương ngồi trên ghế khóc thúc thít, thanh âm hết sức ủy khuất lên tiếng:

"Lão gia, người phải làm chủ cho Thanh Nhi a! Nàng bị hại thành như vậy, tất cả đều do phế vật kia! Lần này người không được bỏ qua a! Ô ô ô... Thanh nhi đáng thương của ta"

Phượng Lâm Thiên nhíu mày, mặc dù Phượng Lam Thanh thiên phú không như Phượng Lam Uyển cao, nhưng vẫn không tồi, nàng bị như vậy hắn đương nhiên tức giận nhưng La thị cứ khóc lóc, quả thực phiền phức.

Phong Mị Nhi thấy như vậy, ánh mắt xẹt qua tia cười lạnh, bên ngoài lại nhẹ giọng an ủi:

"Muội muội đừng quá đau lòng, Thanh nhi xảy ra chuyện ta cũng rất đau lòng, tất nhiên sẽ tìm cho nó sự công bằng a"

"Đa tạ phu nhân"

La di nương mặc dù khóc thảm thiết, nhưng hình tượng vẫn chú ý, lễ tiết càng không phải nói.

Nàng thực sự lo cho Phượng Lam Thanh sao!? Hay mượn cơ hội này để kéo đệm lưng?

Mà la di nương lúc này đúng là nghĩ kéo đệm lưng, Lam Thanh xảy ra chuyện nàng đúng là có chút đau lòng, nhiều hơn là tiếc nuối. Nàng có một nữ một

tử, nữ thiên phú tốt, tử lại suốt ngày lêu lổng, tu vi không tiến, học tập cũng không tiến bộ gì, hoàn toàn không thể trong cậy. Nàng chỉ đành phó thác cho nữ nhi.

Nữ nhi xảy ra chuyện, nàng quả thực tức giận, nhưng như vậy vẫn không thể thay đổi sự thật, chi bằng nhân lúc này giậu đổ bìm leo, đem một người kéo xuống nước.

La di nương ánh mặt xẹt qua tia âm độc, nhưng nhanh chóng biến mất, không để ai nhìn đến.

Phượng Lâm Thiên mất kiên nhẫn nói:

"Nghiệt nữ kia như thế nào vẫn chưa đến! Chẳng lẽ thực là nàng, nên trốn?"

Phong Mị Nhi nhẹ nhàng nói:

"Lão gia, Nhị nữ nhi tính cách yếu đuối, như thế nào sẽ? Hẳn là có chuyện gì vội a"

Phượng Lâm Thiên hừ một tiếng, vội? Có cái gì vội? Chẳng lẽ là hủy diệt chứng cứ!?

Nghĩ đến đây hắn gương mặt càng âm trầm.

Lúc này một tên gia đinh chạy vào báo:

"Tướng quân, nhị tiểu thư đến"

Mọi người không hẹn cùng đưa mắt về phía cửa, một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng lướt vào, nhìn dung nhan người đến, mọi người không hẹn mở to mắt.

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vu oan giá hoạ (2)

Lam Nguyệt gương mặt không chút biểu cảm, bình tĩnh thản nhiên bước vào.

Dung nhan vốn không thể dùng từ ngữ có thể hình dung được.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng noãn, đôi môi anh đào nhỏ xinh, mũi thon cao, mi mục như vẽ, đặc biệt là đôi mắt, sáng tựa tinh quang, lấp lánh có thần, tựa như thu cả ngân hà vào bên trong.

Nàng gương mặt tựa như trời cao tỉ mỉ điêu khắc, hiện tại tuổi không lớn, gương mặt thượng chút non nớt lại mang theo không hợp độ tuổi biểu cảm.

Phượng Lam Uyển vi không thấy thân thể cứng đờ, trong mắt lướt qua không thể tin tưởng.

Ghen tị chợt lướt qua, nhanh đến mức không ai kịp nhìn thấy.

Lam Nguyệt cũng không nhìn người trong đại sảnh, đây là nàng lần đầu dùng mặt thật gặp người, không cần nghĩ cũng biết, bọn họ có bao nhiêu kinh ngạc, ganh tị.

Phượng Lâm Thiên ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm nàng, Lam Nguyệt muốn bỏ qua cũng khó, ngẩn đầu nhìn hắn.

Phượng Lâm Thiên giật mình, bỗng nhiên rùng mình một cái, bàn tay nắm tay ghế chợt siết chặt.

Không vì cái khác, ánh mắt nữ nhi này quá mức lạnh lùng, lạnh đến mức hắn không dám lại nhìn thẳng.

Nhìn kia giống như đúc dung nhan, hắn không thể kiềm chế trong lòng run rẩy.

Quá giống! Quả thực quá giống!

Mà La di nương thất thần xong chợt giật mình tỉnh táo, bộ dạng hoa lê đáy vũ, cầm khăn tay lau nước mắt, một bộ yếu đuối đến cực hạn nói:

"Lão gia, người phải làm chủ cho ta, làm chủ cho Thanh Nhi, là nàng! Chắc chắn là nàng! Là nàng hại Thanh Nhi!"

"La thị, ngươi đừng vội kết luận, đều là người nhà, Nguyệt Nhi nàng không cố ý.."

Phong Mị Nhi nhân lúc này nhẹ nhàng an ủi, lời lại mang theo mặt khác ý vị.

Lam Nguyệt không thể nói nổi, đám người này lại chuyện gì a! Hôm qua nàng vừa về đến liền tìm nàng phiền toái rồi? Thực sự không thể để nàng yên tĩnh sao?

"Được rồi!"

Phượng Lâm Thiên âm trầm nói, lại nhìn xuống Lam Nguyệt, thanh âm uy nghiêm không thể nghi ngờ:

"Nghiệt nữ! Ngươi còn gì để nói!"

Lam Nguyệt: "..."

Nàng không biết bản thân lại bị gán tội gì rồi!?

Lão cha, ngươi già rồi hồ đồ sao!? Ngươi không nói gì, ta nhận cái gì nha?

"Tướng quân, ngươi lại muốn đem tội danh gì chụp đến đầu ta rồi?"

Lam Nguyệt thanh âm nhàn nhạt, bất hỷ bất nộ.

Phượng Lâm Thiên há mồm, lại không nói được lời nào, hắn có chút xấu hổ, nhưng nhiều hơn lại là tức giận!

Nghiệt nữ này lại dám ăn nói với hắn như vậy! Đúng là vô pháp vô thiên!

Nhưng không đợi hắn lên tiếng, La di nương nhào đến muốn đánh Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt bất động thanh sắc né tránh, La di nương mặc dù có thể tu luyện, thiên phú lại quá tệ, cũng chỉ mới là Sơ Linh Cảnh sơ cấp.

La thị vồ hụt, ngã nhào xuống đất, hét lên:

"Tiện nhân! Ngươi hại Thanh Nhi thảm như vậy còn giả vờ không biết! Đê tiện! Vô sỉ! Ta muốn giết ngươi"

Phong Mị Nhi vội kêu người đến, đem La thị kéo lên, giữ nàng bình tĩnh lại.

Lam Nguyệt cười lạnh nhìn hết thảy, mở miệng:

"La di nương nói giỡn, Tam muội không phải linh lực giả sao? Nghe nói đã đột phá đến Tụ Linh Cảnh sơ kỳ rồi? Ta một cái không tu luyện phế vật, làm thế nào hại nàng!?"

Không phải các ngươi mở miệng đều nói ta phế vật sao? Đúng ta chính là phế vật! Hiện tại ta chính là cắn chết không buông, các ngươi làm gì được ta?

La di nương bị nói đến nghẹn họng, tức giận đến không được nhìn Lam Nguyệt, ánh mắt oán độc.

Phượng Lâm Thiên lại trầm mặc, hắn lại bị kích đến quên mất, vốn Lam Nguyệt không thể tu luyện, hắn lại mỗi lần đều trách nàng. Nghĩ đến đây, Phượng Lâm Thiên lại có chút áy náy.

Lam Nguyệt thu hồi ánh mắt cười lạnh, áy náy? Hắn vốn chưa từng xem nàng là nữ nhi, có cái gì áy náy?

Phong Mị Nhi thấy không ổn, liếc nhìn Phượng Lam Uyển, Phượng Lam Uyển hiểu ý, ra dấu cho bên cạnh nha hoàn.

Nha hoàn kia tiến lên, quỳ xuống trước mặt Lam Nguyệt, Lam Nguyệt liếc nhìn nàng một cái liền nhận ra, là Xuân Nhi, một trong hai nha hoàn thân cận của Phượng Lam Thanh.

Xuân Nhi một bộ sợ hãi lại có chút phẫn nộ liếc Lam Nguyệt sau đó đối Phượng Lâm Thiên nói:

"Lão gia, nô tì tận mắt chứng kiến, Tam tiểu thư đêm qua đến viện tử của Nhị tiểu thư, vốn tiểu thư là có ý tốt muốn đến xin lỗi nhị tiểu thư, nô tì sợ tiểu thư một mình không tốt lắm, bèn lén lút theo sao. Thật... thật không ngờ...."

Nói đến đây, Xuân Nhi dường như sợ hãi nhìn Lam Nguyệt, Phượng Lâm Thiên thấy vậy, gương mặt trầm xuống, lạnh giọng quát:

"Không ngờ cái gì!"

Xuân Nhi run lên, vội tới tấp quỳ lạy, dường như bị doạ sợ, liên tục nói:

"Ta không... Nhị tiểu thư đừng giết ta,.. ta không nói... Tướng quân tha mạng.."

Phong Mị Nhi thấy vậy, ân cần mở miệng an ủi:

"Không cần lo sợ, ta cho ngươi làm chủ, đảm bảo không ai dám động ngươi, nói đi, ta chỉ ngươi chỗ dựa"

Trong lòng lại cười lạnh liên tục, thầm nghĩ, Phượng Lam Nguyệt, dù ngươi giảo biện đến đâu cũng không tránh khỏi kiếp này!!

Nghĩ đến đây, đôi mắt Phong Mị Nhi ánh lên vẻ ngoan độc.

Phượng Lam Uyển từ đầu đến cuối im lặng không nói, một bộ không liên quan, cao cao tại thượng.

Còn lại đều ôm một bộ xem kịch vui bộ dáng, mặc dù không phải toàn bộ phượng gia nhân đều ở nhưng cũng không ít thiếp thất cùng thứ nam thứ nữ ở. Tất cả đều cười trên nỗi đau của người khác.

Ai cũng hết sức rõ ràng, lần này Phượng Lam Nguyệt trốn không thoát! Vu oan? Vậy thì như thế nào!? Liên quan gì đến bọn họ? Đó là vì ngươi năng lực không đủ, bị người giẫm dưới chân mà thôi!

Xuân Nhi được đảm bảo, dường như tự tin không ít, chỉ thẳng vào Lam Nguyệt nói:

" Tiểu thư phát hiện nhị tiểu thư cùng một nam tử lén lút gặp gỡ, còn làm chuyện đồi bại gia phong! Tam tiểu thư tức giận muốn chạy đi thông báo cho mọi người, lại bị nam nhân kia đánh ngất đi, nô tì vì quá hoảng sợ, núp trong bụi cây cắn chặt răng hoảng sợ nhìn hết thảy! Nhị tiểu thư bảo nam nhân kia hủy đan điền của tam tiểu thư, còn nói tam tiểu thư luôn mắng nàng phế vật, liền căm giận muốn tam tiểu thư cũng phải giống nàng ta! Xong nam tử kia đem tiểu thư đi, cũng không biết sau xảy ra chuyện gì, nô tì quá hoảng sợ, vội chạy đi, sau liền sợ quá mà bất tỉnh nhân sự, đến sáng mới tỉnh dậy, tiểu thư liền,... Hức hức..."

Lam Nguyệt: "..."

Nếu nàng không phải người trong cuộc, chắc chắn sẽ tin tưởng, quả thực quá đặc sắc, chuẩn bị đều chu toàn không kẽ hở, chẳng những khiến nàng thành kẻ hãm hại Phượng Lam Thanh, còn mang tội tư thông, danh dự quét rác.

Chiêu này của Phong Mị Nhi, quả nhiên đủ độc!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thay đổi tình thế (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu hôm nay người ở đây là Phượng Lam Nguyệt, hắn sẽ bị định tội không thể nghi ngờ!

Bất quá, người ở đây lại là nàng!

Nhìn như hoàn mỹ cạm bẫy, bất quá

Lam Nguyệt không lên tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Phong Mị Nhi nghe vậy, vỗ bàn, trầm giọng quát:

"Hồ ngôn loạn ngữ! Chuyện này ngươi cũng dám nói dối"

Lam Nguyệt nhìn nàng, có chút bái phục nữ nhân này, diễn thật sâu, thật tiếc nàng sinh nhằm thời đại, nếu không chắc chắn là một ảnh hậu xuất sắc nhất!

"Nô tì không có! Không có... Nô...nô tì nói đều là sự thật"

Xuân Nhi bị hoảng sợ, vội vã dập đầu liên tục.

La thị lần nữa điên cuồng từ dưới đất đứng lên, lần nữa nhào lại chỗ Lam Nguyệt. Gào thét:

"Tiện nhân! Tiện nhân! Vì che dấu hành vi dâm loạn của ngươi mà chết! Thanh Nhi đáng thương của ta, ô ô...

Thanh Nhi..."

La thị khóc thảm thương, dường như đau lòng quá độ, lần nữa ngã xuống.

May mắn nô tì bên cạnh nàng nhanh tay đỡ lấy, ngồi xuống ghế.

"Nghiệt nữ! Uổn công Phượng gia nuôi ngươi! Ngươi lại làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Người tới..."

Phượng Lâm Thiên nổi giận đùng đùng, gương mặt gân xanh đều nổi lên. Không đợi hắn nói xong, Lam Nguyệt cười lạnh một tiếng, ngắt lời:

"Tướng quân đại nhân, ta thực sự tò mò, ngươi làm như thế nào đứng trên vị trí này đến hôm nay a"

Phượng Lâm Thiên gương mặt trầm xuống, lạnh giọng quát:

"Ngươi nói cái gì!?"

Lam Nguyệt cười như không cười, bước đến chỗ Xuân Nhi đang quỳ trên đất.

Xuân Nhi đột nhiên cảm thấy hồi hộp, mỗi bước đi của Lam Nguyệt như đạp thẳng vào lòng nàng, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Xuân Nhi cúi thấp đầu, không rõ biểu tình nhưng cả người run rẩy đang bán đứng nàng ta.

Lam Nguyệt thu phản ứng của Xuân Nhi vào mắt, cười như không cười nói:

"Tì nữ này vừa chỉ tội, ngươi liền phá ta tử hình, cũng không cho ta biện minh, đây rốt cuộc là đang tìm kẻ hại Phượng Lam Thanh vẫn là kế hoạch bày ra để hại ta nha!?"

Phong Mị Nhi nhìn biểu cảm cứng đờ của Phượng Lâm Thiên, cùng Xuân Nhi run rẩy trên mặt đất, cảm giác không ổn, bèn lên tiếng:

"Nguyệt Nhi, con sao có thể nói như vậy? Phụ thân con chẳng qua là quá nóng nảy, con không nên trách ông ấy"

"Đúng, là phụ thân quá nóng vội"

Một cái bậc thang đưa ra, Phượng Lâm Thiên đương nhiên thuận lợi bước xuống, trong lòng không khỏi càng yêu thích Phong Mị Nhi.

Nữ nhân này tính cách nhu mì, lại hiền hậu, thông minh, quả thực rất vừa lòng hắn.

Lam Nguyệt cũng không rảnh phản bác, nàng cúi người xuống nhìn Xuân Nhi, tóc đen theo động tác tản lạc xuống, động tác tự nhiên lại mang theo một cỗ khó hiểu phong tình.

Nữ nhân như thu thủy, ngôn từ lại lạnh như băng:

"Ngươi nói thấy ta thông dâm cùng người khác, vậy ngươi thấy rõ ta đã làm cái gì!?"

Xuân Nhi tâm đã loạn đến không được, cũng không hiểu tại sao, Nhị tiểu thư đến gần, nàng một lời hoàn chỉnh cũng nói không xong.

"Nô tì,... Nô.. nô..tì... không..."

Xuân Nhi lắp bắp nói, cả ngày trời cũng nói không xong một câu hoàn chỉnh.

Phượng Lâm Thiên không kiên nhẫn nhíu hạ mi.

Lam Nguyệt lại cười, dung nhan xinh đẹp một mảnh vô tội:

"Tướng quân, ngươi nhìn, nàng một lời còn không hoàn chỉnh, không phải là có tật giật mình đi?"

Phượng Lam Uyển dường như lúc này cũng chú ý đến, gương mặt một mảnh nhu thuận dịu dàng, mài liễu hơi nhíu lại, dường như rất lo lắng nói:

"Nhị muội, ngươi không cần gấp, nếu ngươi vô tội, không ai có thể buột tội ngươi"

Lam Nguyệt lúc này liền chú ý đến Phượng Lam Uyển, da trắng như tuyết, môi đỏ như đào, mắt sáng như sao, mài cong như liễu, quả thực là một mỹ nhân mỹ mạo quốc sắc thiên hương! Bất quá, thật đáng tiếc, vừa nhìn liền biết chính là điển hình của Bạch- Liên- Hoa!

Nói thật hay! Lời như là quan tâm, vô ý hay có ý làm người nghe hiểu rằng nàng vì chột dạ, muốn nhân đây thoát tội!?

Vị đại tỷ này xem ra vẫn cao tay hơn Phượng Lam Thanh a~

"Đa tạ đại tỷ ủng hộ, muội liền biết tỷ tin tưởng muội a"

Ngươi biết trang ta liền không biết sao!?

"Bất quá, Đại tỷ, muội muội cũng chỉ lo lắng nha hoàn miệng tiện, chẳng sợ muội danh dự quét rác, nhưng lúc đó tỷ cùng tam muội liền bị ảnh hưởng, chỉ sợ là thiên hạ chê cười ta phượng phủ nữ nhi không gia giáo a"

Phượng Lam Uyển cười dịu dàng xem như đáp lại, trong lòng lại không khỏi lạnh lùng, phế vật này còn dám uy hiếp nàng? Một tiện nhân mà thôi, muốn ảnh hưởng nàng? Nàng cũng xứng?

"Xuân Nhi, ngươi không phải sợ sẽ không có ai dám thương ngươi"

Phong Mị Nhi lần nữa lên tiếng, La di nương ngược lại không hiểu được bỗng im lặng, không rên một tiếng.

Xuân Nhi nhìn về phía nàng, thoát an tâm, chủ mẫu chắc chắn bảo vệ nàng!

"Nô tì nhìn đến tiểu thư cùng nam tử kia, ở trong phòng dây dưa cùng một chỗ, không biết xấu hổ làm,.. làm... chuyện kia..."

Lam Nguyệt không giận, chỉ nhíu mày hỏi:

"Trong phòng? Tại sao không phải ngoài sân!? Ngươi không phải nói lúc đó ngươi núp ngoài bụi cây? Như thế nào lại thấy cảnh trong phòng rồi?"

Xuân Nhi hoảng, vội nói:

"Không phải! Ta ở ngoài, ta chỉ thấy tiểu thư vừa ra sân đã bị nam tử kia đánh!"

Lam Nguyệt lại khó hiểu:

"Nhưng ngươi vừa nói thấy ta và hắn trong phòng dây dưa? Ngươi không thấy như thế nào nói ta thông dâm?"

"Ta..."

Xuân Nhi sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không thể phản bác.

Phong Mị Nhi sắc mặt hơi trầm xuống, La thị trong mắt có chút khó lường. Phượng Lam Uyển gương mặt không chút thay đổi.

Còn Phượng Lâm Thiên dường như có chút thở dài nhẹ nhõm, liền nói:

"Nha hoàn này lời khai trước sau không đồng nhất, vu oan tiểu thư, lôi ra ngoài đánh chết!"

Lam Nguyệt có chút kinh ngạc nhướng mài, lão cha này đã uống thuốc? Cuối cùng đã bình thường rồi? Vẫn là đang trừu cái gì điên?

La thị vội vàng lên tiếng:

"Lão gia! Không thể! Nàng mặc dù không thông dâm cùng nam nhân khác, nhưng Thanh Nhi phải làm sao! Nàng rõ ràng đến Phượng Lam Nguyệt tiểu viện, sao đó đột nhiên mất tích, đan điền hủy, dung mạo tàn, đến cả thần trí..."

Nói đến đây, nàng đột nhiên im bặt, bất quá mọi người vẫn nghe rõ ràng, Phượng Lâm Thiên cao giọng quát:

"Thanh Nhi còn bị cái gì!!"

Lam Nguyệt không chút để ý vuốt lại tóc, gương mặt treo bình tĩnh tươi cười.

Phượng Lam Uyển đột nhiên quay sang, nhìn Lam Nguyệt tươi cười, gương mặt dịu dàng xẹt qua chút ngoan độc, gương mặt kia tươi cười hết sức chói mắt, chói đến mức nàng muốn đem nó hủy diệt!!

La thị biết bản thân xúc động, thầm kêu không xong, gương mặt hơi tái đi, vốn nàng vẫn muốn dấu diếm, hiện tại xem như xong!

Nàng ở Phượng phủ triệt triệt để để xuống đài!

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thay đổi tình thế (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La thị vội nói:

"Không có gì, không có, ta vừa rồi lỡ lời, Thanh Nhi không có việc gì"

Phong Mị Nhi gương mặt hơi đổi, tràn ngập lo lắng hỏi:

"Muội muội, có gì mau nói, Thanh Nhi rốt cuộc bị cái gì? Thần trí như thế nào?"

Phượng Lâm Thiên gương mặt càng âm trầm, chẳng lẽ đan điền không những hủy, trọng thương mà còn...

"Ta... Ta.. nàng..."

La thị hoảng hốt, đan điền bị hủy vốn đã để lão gia không vui, lần này nàng còn nói Thanh Nhi chính miệng nói, nếu lão gia biết nàng như vậy, chẳng những tiện nhân này thoát tội, mà nàng ngược lại phải chịu tội!

Nói như thế nào Phượng Lam Nguyệt cũng là đích nữ, nàng một thiếp thất là không thể tùy tiện vu hại!

"Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đến Thanh Hà Viện thăm tam muội không phải liền được rồi sao?"

Lam Nguyệt lên tiếng, thần tình không khác mấy, thanh âm mang theo một chút khó hiểu.

Nói xong, Lam Nguyệt dẫn đầu rời đi. La thị nóng vội, tiến lên ngăn cản:

"Ngươi muốn làm gì!? Ngươi hại nữ nhi ta thành như vậy, còn muốn đến diệt khẩu phải không! Ngươi đúng là lòng dạ độc ác, không bằng cầm thú! Cùng Cơ Liên Tuyết một khuôn đúc ra!"

La thị hét lên, hoàn toàn quên mất điều cấm kị, lời vừa ra, chỉ thấy một trận cuồng phong quét qua, La thị bị chấn bay, trên không vẽ một đường cong, cả người đập vào một cái ghế vỡ nát! Mà La thị phun ra một búng máu tươi, hôn mê bất tỉnh!

Đại sảnh bỗng chóc im lặng đến mức một cây kim rơi đều có thể nghe được.

Lam Nguyệt hơi nhướng mài, Cơ Liên Tuyết? Nhìn Phượng Lâm Thiên nổi giận như vậy, chẳng lẽ là mẫu thân nàng?

Đúng vậy, Phượng Lam Nguyệt thế nhưng không có ký ức về mẫu thân nàng, chỉ nhớ mang mác một số chuyện, đến nàng mẫu thân tên thật là gì cũng không biết.

Mẫu thân nàng cứ như bị xoá sổ, không quá nhiều người biết đến nàng, người biết đến cũng không ai nguyện ý nhắc đến.

Xem ra chuyện năm xưa không đơn giản!

Ừm... Cơ Liên Tuyết? Là họ Cơ? Mẫu thân nàng là hậu bối Cơ gia? Nàng thế nhưng không phải Huyền Linh đại lục người?

Xem ra huyết mạch của nàng là từ mẫu thân, có nghĩa là nàng thực sự là con gái của tra nam này?

Đôi mắt Lam Nguyệt lướt qua một tia u ám.

"Đi Thanh Hà Viện"

Phượng Lâm Thiên âm trầm lên tiếng, cất bước ra ngoài, cũng không gọi người đem La thị đi chữa trị.

Đại sảnh không ai dám lên tiếng, Lam Nguyệt cũng không phản ứng gì, nhàn nhã đi theo.

Phong Mị Nhi đưa mắt ra hiệu, nha hoàn hiểu ý đem La thị nâng đi, còn lại người đều theo đến Thanh Hà Viện.

———

Vừa đến cửa Thanh Hà Viện, liền nghe tiến kêu lớn của nữ tử:

"Tiểu thư, người mau dừng lại a! Á"

Choang!

Thanh âm vỡ nát vang lên, mọi người nhanh chóng bước vào, chỉ thấy trong phòng đồ vật bay ra, trong sân vỡ vụn mảnh vỡ có bình hoa, có trang sức rải rác trên đất.

"Hì hì! Hì hì..."

Tiếng cười ngây ngô xem lẫn tiếng đập vỡ, tiếng nha hoàn khuyên ngăn lại thét chói tay, thấy thế nào cũng có chút quỷ dị.

Phượng Lâm Thiên mặt đen như mực, bước vào, lại một vật thể bay ra, may mắn hắn thân thủ tốt, nhanh chóng chụp lấy, là một bình hoa.

Trong phòng một mảnh hỗn loạn, lại có nha hoàn nằm ngất trên đất, Phượng Lam Thanh ngây ngây dại dại cười, một bộ thần chí không rõ.

Phong Mị Nhi nhìn tình hình, vội kêu lên:

"Phỉ Thúy, Trân Châu, còn không vào ngăn tam tiểu thư lại!"

Phỉ Thúy Trân Châu là nha hoàn thiếp thân của Phong Mị Nhi, là hai cao thủ võ giả, vừa nghe lệnh liền "dạ" một tiếng, nhanh chóng đem Phượng Lam Thanh đè lại, các nha hoàn lúc này mới hướng Phượng Lâm Thiên hành lễ.

"Lui xuống đi"

Phong Mị Nhi liếc mắt một chút sau đó nói.

Đám nha hoàn đem nha hoàn ngất xỉu trên đất lên, vội rời khỏi.

Phượng Lam Thanh bị giữ lại vẫn ngơ ngơ ngác ngác, tựa như không có hồn phách con rối!

Lam Nguyệt nhìn tình hình một trận hỗn độn, mặt không đổi sắc tìm chỗ ngồi xuống.

Phong Mị Nhi nhìn thấy, nhẹ nhàng trách mắng:

"Nguyệt Nhi, con như thế nào không hiểu lễ nghĩa như vậy!"

Phượng Lâm Thiên cũng đưa mắt nhìn lại, con ngươi sáng tối, rõ ràng cảm xúc phập phồng.

Lam Nguyệt nhàn nhã chống tay lên má, hờ hững nói:

"Tướng quân còn chưa lên tiếng, di nương gấp cái gì? Ngươi muốn leo lên đầu tướng quân?"

Phong Mị Nhi một nghẹn, mặt lúc xanh lúc trắng. Quả nhiên, Phượng Lâm Thiên quay sang không vui nhìn nàng. Phong Mị Nhi cố gắng nặng ra một nụ cười tin tưởng là hoàn hảo:

"Nguyệt Nhi, mẫu thân nào có ý đó, mẫu..."

"Ta không phải nữ nhi của ngươi! Một tiện thiếp mà thôi, ngươi tính đồ vật gì!?"

Lam Nguyệt cao giọng ngắt lời, thanh âm trong trẻo lạnh lùng đánh vào lòng Phong Mị Nhi, nàng tức giận nắm chặt tay, móng tay khảm sâu vào bàn tay, máu đều xuất ra, nhưng nàng lại không thấy đau.

Phong Mị Nhi đôi mắt nhìn chằm chằm Lam Nguyệt, ánh mắt rốt cuộc không hề che giấu oán hận tràn ngập.

Ngươi tính đồ vật gì!

Thiếp!

Đây là nàng tối kị nhất từ! Từ lúc được phù chính nàng chưa từng bị nhục nhã như hôm nay, tiện nhân này quả nhiên giống mẫu thân hạ tiện kia của nó, đều đáng ghét như nhau!

Phượng Lâm Thiên cũng không vui nhìn Lam Nguyệt:

"Mị Nhi hiện tại đã là chính thê, nàng là ngươi mẫu..."

"Đủ! Ta đến không phải cùng các ngươi tán gẫu, Tam muội rõ ràng thần chí không rõ, La di nương lại cố ý vu hại ta, Tướng quân đại nhân, ngươi không điều tra rõ ràng liền đem ta ra trị tội, a~ thật là một Phụ thân tốt a"

Phượng Lâm Thiên gương mặt không tự nhiên, nghẹn họng hồi lâu mới lên tiếng:

"Nguyệt Nhi, ta..."

"Ta rất bận, không có chuyện gì tốt nhất đừng tìm ta"

Lam Nguyệt đứng dậy, ngắt lời Phượng Lâm Thiên nhấc chân rời đi.

Lục Y cũng xoay người chạy theo, đôi mắt sáng ngời nhìn Lam Nguyệt.

Tiểu thư nhà nàng thật soái! Mắng người cũng soái như vậy a!

Phong Mị Nhi kia hoàn toàn giận mà không thể làm gì được! Thực sảng khoái!

Lam Nguyệt trong lúc vô tình lại giúp Lục Y tìm được mục tiêu chí hướng của bản thân!

Đúng vậy! Sau này nàng cũng muốn được tự tin mạnh mẽ như tiểu thư vậy! Chỉ có như vậy, nàng mới có tư cách đứng bên cạnh nàng!

———

Thế nào! Các nàng thấy Nguyệt Nhi nhà ta thế nào ^3^

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 49: Nàng là người tốt! (1)

Phủ tướng quân sau khi một trận náo loạn, La di nương bị phạt, còn cấm túc một năm, tam tiểu thư Phượng Lam Thanh vậy mà điên rồi! Nghe nói sau một đêm liền điên điên khùng khùng, gặp người liền cắn, đánh, giống như dã thú vậy, nàng ta bị Phượng tướng quân nhốt trong phòng, tránh để ra ngoài hại người.

Phượng phủ trên dưới trong một đêm đều trở thành trò cười của Đế Đô, nhàn sự nơi trà lâu.

Sự việc vốn được Phượng Lâm Thiên che giấu kĩ càng, đột nhiên chưa đến một ngày truyền đến cả Đế Đô đều huyên náo.

Phượng Lâm Thiên cùng Phong Mị Nhi đều bận bịu cố gắng áp chế, lại vô phương ngăn cản.

Còn về việc tin đồn như thế nào lan nhanh như vậy?

Còn có thể là ai!?

_____

Thanh Nhã Lâu

Trà lầu nổi tiếng nhất Đế Đô Đông Nhạc quốc, nơi đây thiết kế độc đáo, thanh nhã lại an tĩnh, xung quanh lầu cát kiến tạo hồ nước vây quanh, bên trong hồ hoa sen nở rộ, hương thơm thanh mát, hầu như thu hút vô số vương công quý tử đến đây thưởng thức, cũng là nơi tốt nhất để nghe ngóng tin tức, buôn chuyện thiên hạ.

Lúc này, bên trong một mảnh yên tĩnh, tất cả không hẹn nhau như có như không nhìn về phía cửa sổ.

Bên cạnh cửa sổ, thiếu nữ gương mặt nhỏ trắng noãn, mài liễu mắt phượng, lông mi cong dài hơi rũ xuống, che đi xinh đẹp đôi mắt, mặt mài như vẽ, môi anh đào đỏ bừng, ba ngàn tóc đen đơn giản cài lên, tóc mai rũ xuống hai bên má, nhiều hơn một phần phong tình. Nàng một thân thanh nhã lam y, tay áo, làn váy ẩn ẩn hoa mai đồ án, đơn giản mà xinh đẹp, bên ngoài khoác một lớp mỏng bạch y, càng thêm mộng ảo xinh đẹp tuyệt trần.

Thiếu nữ khẽ nâng tay, bàn tay nhỏ trắng noãn nâng lên ly trà, đặt bên môi khẽ nhấp một ngụm, lơ đãng nghe xung quanh tiếng nghị luận.

"Nàng rốt cuộc là ai? Vì sao trước nay chưa từng thấy?"

"Đế Đô lúc nào lại nhiều ra một mỹ nhân rồi? Còn đẹp hơn cả hoa khôi Kiều Nhan Phường"

"Ngươi biết cái gì! Nàng khí chất kia, Kiều Nhã Lầu đám hoa dại kia sao có thể so?"

"Thực sự quá đẹp mắt, rất muốn lại đến gần nàng một chút"

"..."

Thiếu nữ kia chính xác là Lam Nguyệt! Nàng vừa rồi bước vào, thanh âm nghị luận từ Phượng gia chuyển sang nàng. Lam Nguyệt không hề để ý, đến bàn trà cạnh cửa sổ ngồi xuống, nơi này khá tốt, có gió nhè nhẹ thổi vào, phía dưới là một hồ sen, thỉnh thoảng tràn vào, mùi hương hết sức dễ chịu, nhìn ra ngoài một chút chính là nhộn nhịp đường phố. Ở chỗ này thưởng trà ____

Ân, tạm chấp nhận được.

Sau sự kiện Phượng Lam Thanh, nàng lời cảnh cáo xem như tạm có hiệu lực, không có người tìm đến tiểu viện, yên ổn tạm thời.

Còn Huyền Tịch....

Aizz... Nhắc đến hắn nàng lại đau đầu a!!

Rốt cuộc là tại sao đâu!? Nàng còm nhớ rõ...

_____*****_____

Hôm đó khi trở về, vừa tiến tiến vào Phượng Linh Giới, thấy Huyền Tịch nằm trên giường, Tiểu Lam đậu trên đầu giường, Tiểu Bạch cuộn tròn nằm bên cạnh Huyền Tịch, hai thú mắt to trừng mắt nhỏ.

Nàng lúc đó còn dỡ khóc dở cười, đem tiểu bạch ôm lấy, Tiểu Bạch ngao ô kêu một tiếng, chui vào ngực nàng ngủ tiếp.

Tiểu Lam bay đến đậu trên vai nàng, Lam Nguyệt tiến đến xem tình hình Huyền Tịch.

Tiến vào rất lâu, vẫn không nghe thấy tiếng Linh, nàng cất tiếng gọi, Linh sau khi trầm mặc, dùng giọng run run hỏi Lam Nguyệt.

"Chủ... Chủ nhân... Hắn... Hắn như thế nào... Như thế nào tiến vào a?"

Lam Nguyệt lúc đó còn mờ mịt, lẽ thẳng khí thừng nói.

"Tất nhiên là ta đưa hắn vào!"

Chẳng lẽ hắn còn tự chạy vào được sao?

Linh trầm mặc rất lâu, đến lúc nàng tưởng nó không nói nữa, nó lần nữa lên tiếng, lần này trực tiếp thét lên:

"Nhưng Phượng Linh Không gian trừ chủ nhân cùng người khế ước thú, không thể có vật sống khác tiến vào a!!"

Lam Nguyệt: "..."

Nàng trực tiếp ngốc!

_____****_____

Trở lại hiện thực, Lam Nguyệt di di thái dương, không thể giải thích, đây là không khoa học! Vì muốn thử nàng đã từng muốn đem Lục Y thu vào, nhưng không thành công!

Nàng cũng từng nghĩ có phải hay không Huyền Tịch ngủm, nhưng chính là không có!!

Nàng cảm thấy nhân sinh thật kì lạ!

Quá khó sống! Linh không biết! Chết tiệt lão phượng hoàng dường như biết lại không nói cho nàng! Nói cái gì mà thời cơ đến tự khắc biết!

Thời cơ! Chó má thời cơ!

Hắn hiện tại vẫn ngủ say, xung quanh lúc nào cũng có tử quang bao bộc, giống như một cái kén màu tím đem hắn nhấn chìm. Lão phượng hoàng nói hắn là đang chữa thương, nàng không cần để ý. Mà nàng cũng không dám đem hắn mang ra, đột nhiên trong viện xuất hiện một nam tử, nghĩ thế nào cũng không ổn, dứt khoát để hắn lại bên trong.

Lần trước nàng tìm được đồ tốt không ít, nhưng Huyền Linh đại lục thông dụng vẫn là kim tệ, mà bí cảnh kia tất nhiên không có kim tệ, hoàng kim mặc dù đắc nhưng không ai lại đem sử dụng lưu thông.

Lần này ra cửa, chủ yếu vẫn là đổi tiền, nàng lần này xem như thực trở thành phú bà.

Nàng cùng Lục Y rời cửa ra ngoài, mua cấp Lục Y một túi trữ vật, nàng một cái để che dấu, lại mua một số đồ cần thiết, y phục, đồ dùng,...

Đồ trong viện quả thực chẳng có gì dùng được.

Xem ra nàng cũng phải đổi chỗ ở rồi a~

Lại nghe một chút, Không có tin tức gì quá mức đặc sắc, Lam Nguyệt cũng không rảnh lại để ý, thưởng thức trà nhìn bên ngoài cửa sổ ngắm cảnh.

Mà lúc này, đột nhiên một giọng nữ vang lên, mang theo hừng hực lửa giận:

"Lâm Hoả Nhi! Ngươi đừng hiếp người quá đáng!"

Lam Nguyệt đôi mắt hơi chuyển, cách đó không xa, một bạch y nữ tử giận dữ vỗ bàn đứng dậy. Thiếu nữ ước chừng mười ba mười bốn tuổi, dung mạo thanh lệ, gương mặt nhỏ vì tức giận mà đỏ bừng, đôi mắt to tròn, miễn bàn nhiều đáng yêu.

Mà trước mặt nàng cũng đứng một cô gái, một thân hồng y chói mắt, y phục bó sát, ôm thấy thân hình quyến rũ, bên hông quấn lấy màu đỏ tươi trường tiên, linh khía toả ra nồng nặc, rõ ràng là một thanh linh khí! Vậy mà là Linh khí trung phẩm!

Gương mặt cũng không phải quá xuất sắc, thậm chí có phần bình thường, nhưng nàng lại có một đôi mắt phượng vô cùng quyến rũ, nơi khoé mắt lại vẽ một đoá màu đỏ hoa, làm nàng vốn không thu hút dung nhan, càng thêm quyến rũ mê hồn.

Nàng nghe được thiếu nữ bạch y gọi nàng Lâm Hoả Nhi.

Lam Nguyệt mắt hơi khép hờ, Lâm Hoả Nhi, là Tả thừa tướng bảo bối cháu gái, thiên phú vô cùng tốt, mà tính tình càng kiêu căng phách lối, ngang ngược tùy hứng, nhưng không ai quản nàng, cũng không dám quản.

Ừm, có kịch hay để xem._____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nàng là người tốt (2)

"Quá đáng? Hừ, Bổn tiểu thư chính là quá đáng, nhưng, vậy thì sao?"

Lâm Hoả Nhi mị hoặc cười một tiếng, mắt phượng cong cong, môi đỏ hơi vểnh, bàn tay vuốt ve tóc đen rủ xuống, phong tình vạn chủng.

Bạch Y thiếu nữ gương mặt lúc xanh lúc hồng, quả thực không thể làm gì được.

"Lâm Hoả Nhi, chỗ này chúng ta ngồi trước! Ngươi không thể vô lí!"

Lâm Hoả Nhi thu lại ý cười, ẩn ẩn tức giận:

"Vô lí? Thủy Y Hoạ ta nói cho ngươi biết, thứ bổn tiểu thư muốn xưa nay chưa có không đoạt được!! Các ngươi không đi cũng phải đi!! Người tới! "

"Dạ!"

Hộ vệ phía sau Lâm Hoả Nhi rụt rịt muốn bắt người, Thủy Y Hoạ vội lùi lại, nha hoàn của nàng cuốn quýt hộ chủ. Bàn tay hộ vệ sắp chạm đến Thủy Y Hoạ khi, một thanh âm lạnh lùng bên ngoài truyền vào:

"Chỗ của bổn vương, Lâm tiểu thư cũng muốn cướp?"

Mọi người không hẹn nhìn về phía cửa, Lam Nguyệt tất nhiên không ngoại lệ, chỉ thấy lời vừa dứt, một huyền y nam tử bước vào.

Hắn dung mạo tuấn mỹ, mày kiếm sắc bén, môi mỏng gợi cảm, đôi mắt lạnh lùng, màu đen dày đặc như huyền nhai, sâu không thấy đáy. Nam tử tuấn mỹ như ngọc, khí chất cao quý thanh khiết, nói không nên lời thu hút. Bên cạnh hắn đi theo hai người. Một bạch y nam tử, dung mạo không kém hắn mảy may, nhưng khí chất ôn nhuận như ngọc, trên mặt mang theo dịu dàng ý cười, không lạnh lùng nhưng đạm mạc xa cách. Một hắc y nam tử, gương mặt tuấn mỹ, thần tình lạnh lùng, khí phách vô cùng. Hắn ôm một thanh kiếm, cũng không nhìn phía trước, một bộ không quan tâm, so huyền y nam tử chỉ có càng lạnh lùng.

Lam Nguyệt đánh giá một chút, chợt có chút ít kí ức.

Huyền y nam tử chính là đương kim thánh thượng nhi tử, Ngũ hoàng tử - phong hào Tề vương Long Dật Trần.

Hai người còn lại nàng cũng không rõ, dù gì Phượng Lam Nguyệt ít ra cửa, biết được Long Dật Trần chính là rất tốt rồi.

Bên kia dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay sang, Lam Nguyệt đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Long Dật Trần nhìn về phía Lam Nguyệt, thiếu nữ mi mắt rũ xuống, thần tình không rõ, bàn tay chóng trên bàn, đầu hơi nghiêng, nhàn nhã tựa vào, tư thế lười biếng, lại nói không nên lời ưu nhã.

Đáy mắt xẹt qua một tia kinh diễm, Long Dật Trần rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Mà Long Dật Trần bọn người tiến vào khi, đại sảnh chóc lát im lặng, hộ vệ của Lâm Hoả Nhi cũng rụt tay lại, vội vàng quỳ xuống.

Lâm Hoả Nhi ánh mắt hơi sáng lên, cuối cùng xẹt qua không cam lòng, cúi người làm một cái lễ:

"Bái kiến điện hạ"

Xung quanh cũng nhao nhao muốn hành lễ.

Long Dật Trần khoát tay, ý bảo không cần thiết, tất cả mới đứng lên.

Thủy Y Hoạ tránh qua Lâm Hoả Nhi, chạy đến chỗ Long Dật Trần.

"Biểu ca, huynh không đến, chỗ đều phải mất!"

Thủy Y Hoạ cười nói, bất mãn nhìn Lâm Hoả Nhi một chút.

Long Dật Trần biểu cảm không đổi, nhưng đáy mắt một mảnh nhu hoà, hắn hơi nhếch khoé môi, nói:

"Được rồi, ta giúp muội đòi lại công bằng"

"Hoạ Nhi, muội vẫn như vậy a!"

Bạch y nam tử lên tiếng, giọng mang theo trêu đùa. Nói xong còn kéo kéo bên cạnh hắc y nam tử. Hắc y nam tử mặt không biểu cảm, liếc nhìn hắn một chút, lại quay sang Thủy Y Hoạ, đôi mắt khó thấy nhu hoà ý cười.

Thủy Y Hoạ thần tình sáng lên, kinh hỷ nói:

" Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai người khi nào đến Đế Đô? Cũng không báo cho ta a!"

Lam Thiên Lạc dùng chiếc quạt gõ nàng đầu, sủng nịch nói:

"Tạo bất ngờ cho muội, không vui sao?"

Thủy Y Hoạ chu môi, rất bất mãn nhìn hắn, đi sang kéo tay Mặc Phong làm nũng:

"Nhị sư huynh, đại sư huynh lại ức hiếp muội"

Mặc Phong buông kiếm, vỗ vỗ tay nàng trấn an, không vui nhìn sang Lam Thiên Lạc.

Lam Thiên Lạc cười khan một tiếng, vội nói:

"Ta biết, ta có lỗi, đệ nhìn ta như vậy làm gì"

Long Dật Trần mở miệng ngăn ba người:

"Lát lại nói"

Long Dật Trần quay sang Lâm Hoả Nhi nói:

"Lâm tiểu thư, chỗ chúng ta đã đặt trước, mong ngươi nhường chỗ"

Lâm Hoả Nhi không cam lòng, nhưng lại không dám đắc tội Tề vương.

Nàng trừng Thủy Y Hoạ một cái, người sau cũng không khách khí trừng trở về, Lâm Hoả Nhi nghiến răng nghiến lợi nói:

"Dân nữ nào dám! Đã phiền điện hạ"

Lâm Hoả Nhi đứng lên, tránh đi.

Mặc dù Tề vương rất tuấn mỹ, thiên phú cũng thuộc hàng thượng đẳng, nhưng Lâm Hoả Nhi nàng tuổi lại hơn hắn đến bảy tuổi, hắn cùng nàng đã không là đồng lứa, muốn yêu thích cũng không thể! Hắn có lẽ còm xem nàng là trưởng bối đâu! Muốn hắn thích nàng là điều không thể! Nam tử trong thiên hạ nhiều vô số, nàng hà cớ gì tự làm khổ mình đi lấy lòng?

Long Dật Trần gật gật đầu, thản nhiên theo ba người ngồi xuống.

Lam Nguyệt thấy kịch hay đã hết, thu hồi ánh mắt, tiếp tục thưởng trà.

Ừm, trà ở đây vẫn khá ngon.

Nhưng ly trà còn chưa uống cạn, một cái roi đập xuống bàn của nàng, giọng nữ vang lên:

"Bàn này ta muốn, chỉ cần ngươi nhường lại, ngươi hôm nay trà bổn tiểu thư trả!"

Lam Nguyệt: "..."

Mọi người xung quanh xôn xao, nơi này cũng chỉ có hai chỗ ngồi gần cửa sổ tốt, vừa có thể thấy hồ sen vừa có thể thấy đường phố, bên kia không giành được, liền đánh chủ ý bên nàng rồi?

"Không thể"

Lam Nguyệt đáp một tiếng, cũng không ngẩn đầu, ánh mắt nhìn bên ngoài cảnh vật.

Lâm Hoả Nhi nộ khí vừa rồi tích tụ chưa giải, lần này đối Lam Nguyệt ác liệt hơn.

Bên Long Dật Trần cũng quay sang nhìn, Thủy Y Hoạ dường như muốn giúp đỡ, nhưng bị Lam Thiên Lạc ngăn cản, ý bảo chờ xem thử.

"Muốn chết!? Ngươi cũng biết ta là ai!?"

Lam Nguyệt như cũ nhìn bên ngoài, tựa như có cái gì hấp dẫn nàng, khoé môi hơi nhếch lên, lại hết sức bình tĩnh trả lời Lâm Hoả Nhi:

"Ngươi là ai mắc mớ gì đến ta?"

Lâm Hoả Nhi: "..."

Nàng tức giận rồi! Quá đáng! Một Thủy Y Hoạ liền thôi đi! Hiện tại lại xuất hiện một hồ ly tinh không biết xấu hổ vũ nhục nàng! Hôm nay bổn tiểu thư không vui! Ngươi ngoan ngoãn làm vật trút giận của ta đi!

"Hay cho một tiện dân! Dám huênh hoang trước mặt ta! Hôm nay bổn tiểu thư muốn dạy dỗ ngươi!"

Lâm Hoả Nhi rống giận, trường tiên màu đỏ vun lên, ra tay đánh Lam Nguyệt, trường tiên uốn lượn như xà, mang theo nồng đậm linh lực, đánh thẳng xuống mặt Lam Nguyệt, một roi này đánh xuống, không chết cũng trọng thương, mà quan trọng hơn là gương mặt kia chắc chắn hủy!

Vết thương do linh lực gây ra, không phải muốn trị có thể lành sẹo!

Nếu muốn hoàn mỹ như ban đầu, cần dùng chính là Cửu phẩm Tái sinh đan, đem cốt nhục bị tổn hại sinh trưởng trở lại.

Cửu phẩm đan dược a! Đây chính là có tiền cũng không mua được a!

Người xung quanh mặc dù một bộ tiếc hận, nhưng cũng không ai dám ra tay ngăn cản.

Nói giỡn! Đây là nữ nhi bảo bối của Tả thừa tướng a! Không phải nhân vật họ có thể trêu vào a!

Long Dật Trần vốn định ra tay, linh lực trên tay đã ngưng tụ, nhưng động tác của hắn một đốn, không ra tay.

Bởi vì trường tiên còn chưa tiếp cận đến mặt nàng, thiếu nữ đã đưa tay ngăn trở, linh lực lấy mắt thường có thể thấy được lui tán.

Lam Nguyệt nhíu mày, lại là trường tiên, lại còn là Hoả linh lực.

Chẳng lẽ ai có hoả linh lực đều thích dùng roi đánh người sao? Người ở đây thật kỳ lạ!

"Ngươi làm gì! Mau buông ra cho ta!!"

Lâm Hoả Nhi bị Lam Nguyệt giữ chặt roi, muốn đánh cũng không được, rút lại cũng không xong, gương mặt tức giận đỏ bừng!

"Nga? Được!"

Lam Nguyệt rất hợp tác, đáp một tiếng liền buông tay.

"Tiểu thư!"

Lâm Hoả Nhi đang dùng sức kéo, Lam Nguyệt bất ngờ buông tay, nàng ta theo quán tính ngã về sau, may mắn được hộ vệ phía sau đỡ lấy, mới tránh cho chật vật.

"Ngươi...!!!"

Lâm Hoả Nhi vừa định mắng người, Lam Nguyệt đột nhiên đứng lên, làn váy theo nàng động tác rũ xuống, lộ ra xinh đẹp hoa văn, chế tác tinh xảo, đường may tỉ mỉ, nàng tựa như Cửu thiên Huyền nữ giáng xuống nhân gian, đẹp đến vạn vật thất sắc.

Lam Nguyệt ánh mắt hơi lạnh, đạm mạc xa cách, tưởng chừng không vật gì có thể nhập nàng đôi mắt.

Lâm Hoả Nhi ngớ ra, đột nhiên cảm thấy một trận hàn ý, đem lời vừa đến bên miệng ngạch sinh sinh nuốt xuống.

Lam Nguyệt bước đến, Lâm Hoả Nhi nhịn không được lùi về sau, lớn tiếng nói:

"Ngươi muốn làm gì!!"

Lam Nguyệt khó hiểu nhìn nàng, nàng còn muốn làm gì nha?

Lam Nguyệt nhún vai, rất vô tội:

"Ngươi không phải kêu ta nhường chỗ?"

Đến lượt Lâm Hoả Nhi không hiểu nhìn nàng. Cái gì? Náo loạn một trận, cuối cùng lại nhường chỗ???

Cái tình huống gì vậy??

"Ngươi nhìn ta làm gì? Ta là người tốt! Ta nhường cho ngươi nha!"

Lam Nguyệt mắt hơi chớp, một bộ tiên tử cao quý thanh nhã biến mất không còn manh giáp.

Lâm Hoả Nhi: "..."

Mọi người: "..."

Lam Nguyệt rất có phong độ "người tốt" nói:

"Ta đã nhường chỗ, ngươi còn muốn cái gì nha! Thật khó hiểu!"

Nói rồi, tiêu sái bước đi, để Lâm Hoả Nhi cùng mọi người một trận ngốc lăng.

Đã nói tốt kịch đâu?

Đánh nhau đâu?

Như thế nào lại không theo lẽ thường làm việc đâu!!! Aaa... Bọn họ đây là gặp người nào rồi!!!

Đánh nhau? Lam Nguyệt không cho là đúng hừ một tiếng, muốn giáo huấn người, nàng có hơn trăm cách chỉnh người đâu! Tại sao phải tốt sức đi đánh nhau!?

Phiền phức!

Mọi người thấy không còn kịch hay để xem, nhao nhao tiếp tục bản thân thưởng trà nghị luận, Lâm Hoả Nhi cũng không thể làm gì hơn, cuối cùng đành bực bội ngồi xuống ghế.

Nhưng mà.....

Rầm!

Thanh âm vang dội vang lên, trong lầu các im lặng, động tác đều theo đó dừng lại, không hẹn cùng nhìn lại phía phát ra âm thanh.

Lâm Hoả Nhi chổng vó ngồi trên đất, chiếc ghế nàng vừa ngồi xuống đã nát, nàng mặt còn ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Có người nhịn không được cười to, có người che miệng cười, nhưng nghĩ đến Lâm Hoả Nhi thân phận, đều vội thu liễm không ít,Hộ vệ của nàng cũng một bộ nín cười.

"Cười cái gì! Câm miệng cho ta!!"

Lâm Hoả Nhi vừa thẹn vừa giận quát mọi người xung quanh, Rồi quay sang hộ vệ:

"Còn không đỡ ta ngồi dậy!"

"Dạ, tiểu thư"

Hai hộ vệ tiến lên đem Lâm Hoả Nhi đỡ dậy.

Đưa nàng đến một cái ghế khác, nhưng Lâm Hoả Nhi vừa đặt mông ngồi xuống, rầm một tiếng, cái ghế lần nữa vỡ nát.

Lần này thực sự không thể nhịn được nữa, xung quanh đều truyền đến tiếng cười.

Lâm Hoả Nhi tức giận tiếp tục mắng, lần nữa được dìu đứng dậy, nàng đối tiểu nhị quát:

"Ghế của các ngươi đều nát như vậy, muốn hại người sao!"

Tiểu nhị rất nghiêm túc nói:

"Lâm tiểu thư, ghế của Thanh Nhã Lâu đều được làm trừ gỗ thanh đàn, tuyệt đối trăm năm đều không mục không nát"

Lâm Hoả Nhi: "..."

Nàng nghẹn lời, chợt nghĩ đến Lam Nguyệt.

Chắc chắn là tiện dân kia! Chắc chắn là tiện dân kia làm được lắm! Tốt! Đừng để ta gặp lại ngươi!

Lâm Hoả Nhi nào có mặt mũi ở lại, giận đùng đùng bỏ đi.

Đến cửa lại bị tiểu nhị chặn lại. Nàng bực bội hỏi:

"Lại chuyện gì!"

Tiểu nhị tươi cười, hoàn toàn không sợ hãi nói:

"Tiểu thư, vị tiểu thư lúc nãy nói ngài sẽ trả tiền trà cho nàng, nàng uống chính là tuyết tịnh, một bình một vạn kim tệ, còn nữa, ngài làm hỏng của chúng ta hai cái ghế, gỗ thanh đàn ngài không phải không biết, chỉ cần một trăm lượng hoàng kim"

Lâm Hoả Nhi: "..."

Một trăm lượng hoàng kim! Một lượng hoàng kim chính là một ngàn kim tệ! Một trăm lượng!!

Lâm Hoả Nhi chịu không nổi, hoa hoa lệ lệ ngất đi.

_____

Nguyệt tỷ: "Tỷ chỉnh người, không cần động tay động chân! Quá Phiền toái! Phiền chết!!"

Quần chúng:"..."

Vỗ tay!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Tái kiến

Phì!

Hahaha

Thủy Y Hoạ nhịn không được phì cười, còn khoa trương vỗ vỗ bàn.

"Quá đỉnh! Lâm Hoả Nhi lần này đá trúng thiết bản! Quá hả dạ rồi!"

Lam Thiên Lạc cười nhẹ, Long Dật Trần và Mặc Phong tuy không nhếch môi, nhưng gương mặt cũng điểm lên ý cười.

"Thú vị, thú vị, thật là một cô nương thú vị a"

Lam Thiên Lạc gương mặt tươi cười, quạt xếp trong tay phe phẩy, hứng thú nói.

Thủy Y Hoạ thu lại hành động, trở lại là một tiểu thư khuê cát, đôi mắt sáng lấp lánh, đột nhiên vỗ tay xuống bàn đứng lên, bốn người đều giật mình nhìn nàng. Tiểu tỳ nữ của nàng không dám chắc kêu một tiếng:

"Tiểu... Tiểu thư?"

"Ta nhất định cùng nàng làm bằng hữu!!"

Bốn người: "..."!!!!???

_____

Đường phố ồn ào náo nhiệt, xung quanh vang lên tiếng rao hàng không ngừng, bên góc đường một thiếu niên co người ngồi đó, hắn quần áo cũ nát rách rưới, làn da vàng vọt xanh xao, còn có chút khô nứt.

Hắn mặt mũi lấm lem, đầu cúi thấp, không rõ dung mạo.

Bỗng nhiên, trên đường xuất hiện một đám thanh niên trẻ tuổi, bọn họ đều mặc cẩm phục quý giá, hẳn đều là thế gia công tử.

Đám thanh niên cười cười nói nói, thỉnh thoảng phá phách bình dân buôn bán xung quanh.

"Di?"

Bỗng một thiếu niên mập mạp dẫn đầu kêu lên một tiếng, tựa như phát hiện điều gì thú vị, hắn cười ngặt nghẽo, bước đến chỗ thiếu niên bẩn hề hề ngồi trong góc đường.

Người ngồi trên đất cũng phát hiện, muốn đứng dậy rời đi, nhưng bị thiếu niên kia đẩy một cái, ngồi lại chỗ cũ.

"Tiểu quỷ, mấy ngày nay không thấy, ngươi muốn trốn bọn ta!"

Thiếu niên mập mạp không khách khí đạp lên người hắn, hắn muốn gượng đứng lên, vẫn không đủ sức, cuối cùng không phản kháng nữa.

Người qua đường cũng không quản, chỉ nhìn một cái lại thu hồi ánh mắt, dường như đã quen với chuyện này.

"Không trả lời?"

Thiếu niên mập mạp nâng cao giọng, sau đó hừ một tiếng, đối người phía sau hắn nói:

"Lên, cho hắn một trận!"

Đám người nhào lên tay đấm chân đá, thiếu niên trên đất một bộ cam chịu.

Kì thật đám thiếu niên này ở Đế Đô cũng không phải lợi hại gì, chỉ là một đám hoàn khố công tử tụ tập chơi cùng nhau, thực lực đều thấp, cao nhất chính là thiếu niên mập mạp kia, Sơ Linh Cảnh hậu kì. Hắn là con trai út của Ninh Hầu phủ Ninh Hạo, được lão hầu phủ sủng ái vô cùng, người trong nhà cũng che chở hắn, người nhà hắn mặc hắn bên ngoài làm loạn, chỉ thu thập cục diện, người bên ngoài ngại Ninh hầu phủ mặt mũi, cũng không

Mặc dù thiên phú không ra sao, nhưng hầu như đều là con cháu thế gia, cũng không ai dám lên tiếng chỉ trích.

Đúng lúc này, một viên đá không biết từ đâu bay đến, cốp một tiếng đánh vào đầu Ninh Hạo.

Hắn xiêu vẹo lùi về sau, người phía sau đỡ lấy hắn. Ninh Hạo đưa tay che lại trán, tức giận rống lên:

"Ai!? Dám ném đá tiểu gia!!"

"Cút"

Thanh âm trong trẻo lãnh đạm vang lên, Ninh Hạo nương theo thanh âm nhìn lại, thiếu nữ lười biếng ngồi trên tường vây, một chân buông thõng xuống, màu lam tinh xảo váy theo động tác của nàng đông đưa, dung nhan tuyệt diễm, giữa thiên địa nàng tựa như cửu thiên Huyền nữ giáng xuống nhân gian, cao thượng không thể nhún nhàm.

Ba ngàn tóc đen theo gió phất lên, tung bay trên không, tăng thêm vài phần lười nhát tùy ý.

Đám thiếu niên ngơ ngẩn, nhưng ánh mắt chạm đến đôi mắt đen nhánh của nàng khi, hàn ý xong thẳng lên não, lập tức thanh tỉnh.

"Ngươi là ai!? Dám xen vào chuyện của ta!?"

Ninh Hạo bị thương nên phản ứng đầu tiên, chỉ vào Lam Nguyệt mắng.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn một cái, đột nhiên một viên đá lại đánh tới, lần này như cũ đánh vào mặt, Ninh Hạo bên má sưng vù lên, đủ thấy lực đạo mạnh cỡ nào.

"Ngươi to gan!....aa"

Đám người vừa muốn rống giận, lập tức những hòn đá lần nữa đánh tới, câu nói chưa dứt đã bị đánh đến oa oa kêu lên.

"Nữ hiệp tha mạng! Nữ hiệp tha mạng a! Ta sai rồi...!!!"

Ninh Hạo phản ứng lại kêu lên, hắn làm tiểu bá vương ở đây đã lâu, tất nhiên biết kẻ nào không thể chọc, kẻ yếu cũng có cái khôn của kẻ yếu, hắn không làm gì được nhưng có thể để người nhà hắn ra!

"Nữ hiệp bớt giận, chúng ta không dám nữa!"

Đám thiếu niên còn lại cũng nhao nhao phụ họa theo.

Lam Nguyệt không lên tiếng, nhưng đá đã không lại đánh xuống, chứng tỏ nàng bỏ qua.

Mấy thiếu niên nơm nớp lo sợ nhìn nàng, ở thì không được mà đi cũng không xong.

Lam Nguyệt thấy bọn họ đực mặt ra thì nhíu mày, cất tiếng:

"Muốn ta giúp các ngươi cút?"

"Không dám! Không dám! Chúng ta cút! Sẽ cút!"

Đám thiếu niên hoảng hồn, vội vừa chạy vừa kêu lên, chỉ chóc lát đã đi hết, không gian khôi phục yên tĩnh.

Đám thiếu niên đi xa, Lam Nguyệt từ trên tường vây nhảy xuống,đi đến trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên bị thương không nhẹ, hắn nằm trên đất không rên một tiếng, cũng không nhìn Lam Nguyệt.

"Tiểu đệ đệ, ngươi tựa hồ càng túng rồi?"

Lam Nguyệt cười nhẹ, rất có hứng thú xoa cằm, dùng giọng điệu ngả ngớn hỏi

Thiếu niên dường như giật mình, quay đầu lại, con ngươi đỏ tươi nhìn chằm chằm nàng, bên trong đôi mắt không mang theo bất kì tâm tình nào.

"Là ngươi"

Thật lâu sau, thiếu niên mới chậm rãi mở miệng, giọng khàn lợi hại. Hắn lời vừa ra không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

Lam Nguyệt có chút giật mình, nàng dung mạo biến hoá không nhỏ, hắn vậy mà liền nhận ra nàng rồi? Nàng và hắn cũng không thân nha??

Nghĩ đến đây, Lam Nguyệt có chút tò mò hỏi:

"Ngươi như thế nào nhận ra ta?"

Thiếu niên không đáp, chỉ lẳng lặng nằm trên đất.

Lam Nguyệt cũng không để ý, tiến đến, đem một viên màu đỏ đan dược bỏ vào miệng hắn.

Thiếu niên nhìn nàng chằm chằm, huyết mâu tựa hồ nhiễm lên một tầng ánh sáng.

Đan dược cao cấp vào miệng liền hoá, hắn muốn từ chối cũng không thể.

Lam Nguyệt đỡ hắn ngồi dậy, nhìn trên người hắn vết thương lấy tốc độ có thể thấy được khôi phục.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ nhìn nàng chằm chằm không nói lời nào.

Lam Nguyệt cũng không thấy mất tự nhiên, chợt nhớ đến cái gì, mở miệng hỏi:

"Ngươi tên gì?"

"Ngươi hỏi làm gì?"

Thiếu niên thật lâu mới mở miệng.

Ta cũng không thể như những người kia gọi ngươi tiểu quỷ rồi tạp chủng nha? Chẳng lẽ ngươi thích như vậy?"

Lam Nguyệt lẽ thẳng khí thừng nói, sao lại thêm một câu trêu đùa.

Thiếu niên trầm mặc, rất lâu lại nói:

"Ta không có tên".

Lam Nguyệt: "..."

Không có tên? Chẳng lẽ không ai đặt tên cho hắn? Xem ra hắn so nàng trước đây chỉ có thảm hơn.

"Vậy ta đặt tên cho ngươi? Như thế nào?"

Lam Nguyệt hưng phấn nói, xong lại lâm vào trầm tư, cũng không chờ chính chủ trả lời.

Thiếu niên: "..."

Hắn còn chưa đồng ý đâu! Nàng nghĩ cái gì a!!

"Ta không..."

Thiếu niên còn chưa kịp từ chối, đã bị Lam Nguyệt ngắt lời:

"Xích Dương! Gọi ngươi Xích Dương đi!!"

Hắn đôi mắt màu đỏ, cuộc đời lại..., Tóm lại cái tên này rất hợp với hắn a!

Thiếu niên sững sờ,

Xích Dương?

Thật là một cái tên vừa kì lạ vừa ấm áp.

"Tốt! Xích Dương! Sau này ta gọi ngươi là A Dương đi! Ta gọi Lam Nguyệt"

Thiếu nữ gương mặt vốn băng sương lúc này lại mang theo thanh thiển ý cười, đẹp đến Xích Dương quên đi trả lời như thế nào.

Cuộc đời hắn một màu đen tối, mà nàng giống như ánh sáng duy nhất, kéo hắn về với dương quang.

_____

Ta đã bắt đầu việc học, nên sau này sẽ không thể đăng truyện thường xuyên, nhưng ta sẽ tranh thủ, các nàng chớ trách, thỉnh chờ online!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tái kiến (2)

Xích Dương trầm mặc nhìn nàng hồi lâu, không khí có chút ngượng ngùng, Lam Nguyệt có chút không tự nhiên khụ một tiếng, sau đó nghiêm túc mở lời:

"A Dương, Ngươi có muốn hay không đi cùng ta?"

Xích Dương ngẩn đầu, nhìn thiếu nữ trước mắt.

Nàng lúc này đứng ngược ánh sáng, tóc dài rũ xuống nhẹ phất phơ, nàng sống lưng thẳng tắp, lộ ra một cỗ khí thế cao ngạo không ai sánh được, trong cao ngạo lại lộ ra một cỗ hơi thở tôn quý, Xích Dương đột nhiên có chút hoảng hốt.

Tựa như có nàng tại, hắn sẽ không cần lo lắng bất kì thứ gì.

Xích Dương đứng dậy, hắn thương đã lành hoàn toàn, thậm chí còn tốt hơn lúc trước. Cũng không biết nàng cho hắn ăn cái gì, vết thương lại nhanh chóng lành lặng như vậy.

Từ nhỏ đến nay, hắn lần đầu có cơ thể lành lặng như vậy. Rất lâu sau, Xích Dương mới trả lời nàng:

"Không cần"

Hắn bước đi, một thân y phục rách nát, nhưng sống lưng thẳng tắp, lần này cũng không cúi đầu nữa mà ngẩn đầu bước đi.

Lam Nguyệt cũng không đuổi theo, hai tay ôm ngực đứng ở phía sau nhìn hắn, gương mặt không có biểu cảm tức giận hay khó chịu nào.

Nàng không thích ép buộc người khác.

Mặc dù từ hắn nàng thấy được bản thân, nhưng nàng cũng không phải thánh nhân.

Đi được vài bước, Xích Dương bỗng dừng lại, hắn hơi nghiêng đầu nhìn lại, đầu tóc rối bù tán loạn trong gió, Lam Nguyệt dường như nhìn thấy hắn đang cười, nói với nàng:

"Bớt xen vào chuyện người khác đi"

Xong cũng không dừng lại, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn đi xa, Lam Nguyệt hừ một tiếng, cái gì cười! Khẳng định là nàng ảo giác rồi! Sao đó cũng bước nhanh rời đi.

Chỉ là nàng không biết, vốn đã rời đi Xích Dương bước ra, thật lâu nhìn nàng rời đi mới thu hồi tầm mắt.

Mắt đỏ quỷ dị hiện lên một vòng huyết quang, màu đỏ con ngươi càng thêm yêu diễm.

_____

"Tiểu thư!"

Lục Y đang nhìn dáo dát xung quanh, nhìn đến thân ảnh màu xanh kia, ánh mắt sáng lên, vội chạy đến.

Lam Nguyệt đối nàng cười cười, kì thực nàng hẹn Lục Y ở Thanh Nhã Lâu, nhưng lại thấy Xích Dương nên rời đi, làm Lục Y tìm nàng khắp nơi. Nhìn

thấy nàng cũng không trách, cũng không hỏi nàng đi đâu.

Lam Nguyệt có chút ngượng ngùng giải thích:

"Vừa rồi có chút chuyện nên ta rời đi"

Lục Y cười tươi, vội gật đầu, trong lòng rất vui vẻ, tiểu thư cùng nàng giải thích, tiểu thư quan tâm nàng.

"Về thôi!"

Lam Nguyệt nói, tiếp lời liền cất bước đi, chưa đi được bao xa lại có người ở phía sau kêu lên:

"Cô nương, cô nương! Chờ ta! Chờ ta chút! Tránh đường! A, xin lỗi!"

"Tiểu thư! Cẩn thận!"

Lam Nguyệt mi hơi nhướng, dưới chân dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Bạch y thiếu nữ từ xa chạy đến, phía sau nàng một tiểu nha đầu cũng theo sau, luôn miệng gọi tiểu thư.

Bạch y thiếu nữ đến trước mặt nàng, thở dóc, một lời cũng nói không xong.

Nàng nhận ra người này, chính là thiếu nữ trong Thanh Nhã Lâu vừa rồi, Thủy Y Hoạ. Phía sau hẳn là thiếp thân nha hoàn.

Lam Nguyệt lại không có kiên nhẫn chờ, nàng hôm nay mệt mỏi, muốn trở về ngủ.

Thấy Lam Nguyệt muốn quay đầu rời đi, Thủy Y Hoạ hốt hoảng níu tay nàng, Lam Nguyệt khẽ cau mày, Thủy Y Hoạ vội buông ra nói:

"Ta không.. a, ta rất thích cô, ta có thể làm bạn với cô không? Ta gọi Thủy Y Hoạ, còn ngươi? Ngươi gọi cái gì? Chúng ta có thể làm bằng hữu không a?"

Lam Nguyệt: "..."

Hôm nay nàng ra cửa không xem lịch nên như vậy sao? Đầu tiên xem kịch cũng bị vạ lây, cứu người không được cảm kích, cuối cùng còn gặp một kẻ dở hơi không biết từ đâu nhảy ra kết bạn!

Lam Nguyệt không nói lời nào xoay người rời đi. Lục Y không hé răng chạy theo sau.

"A... Ta chưa biết tên cô nha! Nè! Cô nương a!!"

Người sau rùng mình, tăng nhanh tốc độ, rất nhanh biến mất sau đám đông.

"Aizz..."

Thủy Y Hoạ thở dài, lảo đảo bước vào Thanh Nhã Lâu.

Lam Thiên Lạc, Long Dật Trần cùng Mặc Phong đang tán gẫu, thấy Thủy Y Hoạ một bộ ủ rũ cụp đuôi đi vào, không khỏi hiểu rõ. Lam Thiên Lạc cười nói:

"Hoạ Nhi, không phải doạ người ta chạy rồi chứ?"

Thủy Y Hoạ bị nói trúng chỗ đau, trừng mắt nhìn hắn, không phục nói:

"Mới không phải!!"

Long Dật Trần bất đắc dĩ nhìn nàng, biểu muội này của hắn, tính cách ngây thơ hoạt bát, xưa nay đã thích ai sẽ không bỏ qua, giống như Mặc Phong lạnh lùng, bị nàng theo đuổi đến băng thạch ngàn năm hắn cũng tan chảy.

"Phong ca ca, huynh tin muội đúng không?"

Thủy Y Hoạ chạy đến chỗ Mặc Phong, ôm cánh tay hắn làm nũng hỏi.

Mặc Phong khoé môi dường như hơi nhếch lên, thanh âm khó thấy nhu hoà nói:

"Ừ"

Chỉ một chữ đơn giản, nhưng hàm ý tin tưởng cùng sủng nịch làm Thủy Y Hoạ thích chí cười đến híp mắt, bẹp một cái hôn lên mặt hắn, mặt hơi đỏ lên, vẫn vui vẻ nói:

"Huynh là tốt nhất!"

Ba người: "...."

Mặc Phong xoa xoa tóc nàng, sủng nịch "ừ" một tiếng.

Lam Thiên Lạc không nói gì nhìn trời.

Mặc Phong lạnh lùng mặt than của bọn đâu rồi a! Cái tên sủng thê cuồng trước mặt đây là ai!! Ánh mắt sủng nịch kia đủ nhấn chìm bọn họ có được không!!!

"Được rồi, được rồi, Dật Trần, hai ngày nữa không phải đến hội hoa đăng rồi sao? Nghe nói trong cung tổ chức cung yến, còn muốn tuyển phi cho ngươi cùng các hoàng tử khác?"

Long Dật Trần trầm mặc, cuối cùng chỉ lạnh lùng nói:

"Tuyển phi? Chuyện của ta ai cũng không thể quản!"

Ba người nhìn hắn, không ai lên tiếng.

Long Dật Trần cùng phụ hoàng hắn bất hoà không phải ngày một ngày hai, cái này trong bọn họ ai cũng rõ ràng. Năm xưa chuyện của Vân phi ai cũng rõ ràng, Long Dật Trần từ đó rời đi mười ba năm hiện tại mới trở về.

Lần này khó khăn lắm mới về một lần, bọn họ lại muốn định hôn sự của hắn, đây là muốn giam hắn ở Đông Nhạc không bằng?

Chân của Long Dật Trần, ở Đông Nhạc này không ai giữ nổi.

Hắn cũng không nguyện bị giữ chân tại đây! Bầu trời của hắn, Đông Nhạc không thể cho hắn! Cái hắn muốn là tiến ra xa hơn, bao la thế giới! Thoải mái sải cánh bay cao!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Thị Uy (1)

Lam Nguyệt vừa trở về tướng quân phủ, ở cửa liền đụng phải một ma ma.

Bà ta thấy Lam Nguyệt, không nói một lời hoảng hốt rời đi. Lam Nguyệt nhìn bóng lưng bà ta, có chút suy tư, sau đó trở về tiểu viện của mình.

Lam Nguyệt tắm rửa thay y phục xong, vừa nằm trên giường đã có người gọi nàng đến Trầm Ngưng Các.

Nói phu nhân có chuyện quan trọng cần gặp.

Nha hoàn thông báo xong liền chạy trối chết.

Hù chết người! Hiện tại ai không biết Nhị tiểu thư đáng sợ, mặc dù không có thiên phú trở thành Linh giả nhưng võ đạo tạo nghệ cực cao! Có thể nói là biến thái! Mấy lần bị phái đến cửa đám nô tài bọn họ đều lãnh giáo đủ! Mặc dù đối phương chỉ một cước đá bay nhưng bọn họ biết, nàng nhìn bọn họ tựa như một hạt cát chính là nhỏ bé không đáng để vào mắt! Nam nô khoẻ mạnh còn đấu không lại, huống hồ bọn họ đâu? Bọn họ chỉ là nha đầu, tu võ đạo đã là tốt lắm, như thế nào đấu lại nàng đâu?

Mặc dù không được tướng quân coi trọng, nhưng nàng muốn đối phó bọn họ là dư dả.

Lam Nguyệt suy tư chóc lát, nghĩ đến thái độ của vị ma ma kia, rời viện thẳng tiến đến Trầm Ngưng Các.

Lão yêu bà kia không biết lại muốn giở trò gì đây a...

—

Phong Mị Nhi nằm trong phòng riêng, một bên ăn nho, một bên hưởng thụ nha hoàn xoa bóp hầu hạ, tư thái hưởng thụ nhàn nhã đến cực điểm.

Một nô tì từ bên ngoài tiến vào, nàng cúi đầu bẩm báo:

"Phu nhân, Nhị tiểu... Phế... phế vật kia đã đến! Nàng..."

Phong Mị Nhi động tác cũng không đình, không liếc nàng ta một cái, nhẹ nhàn bâng quơ ngắt lời:

"Vô dụng như vậy,_____ ta giữ ngươi lại làm cái gì?"

Nô tì kia hoảng sợ, vội dập đầu liên tục:

"Phu nhân tha mạng! Nô tì sai rồi! Phu nhân tha mạng!"

Phỉ Thúy đứng bên cạnh hiểu ý, ra hiệu hộ vệ bên ngoài tiến vào kéo tiểu nha đầu kia rời đi.

Phong Mị Nhi tiếp tục nằm trên giường hưởng thụ, hoàn toàn không có ý rời đi.

Đúng vậy! Nàng chính là cố ý để tạp chủng kia chờ!

Vậy thì sao?

Nàng là chủ mẫu, nàng muốn nó chờ, nó có thể lật trời sao?

Bên kia Lam Nguyệt ngồi trên chủ vị, mỹ tư tư thưởng thức trà. Mấy nha hoàn phía dưới dù có tâm ngăn cản nhưng lại không có dũng khí đó.

Phong Mị Nhi cũng thật biết hưởng thụ, trong phòng đều bày trí đủ loại quý giá đồ vật, mặc dù đối nàng hiện tại mà nói không đáng để vào mắt, nhưng tại Đế Đô này cũng xem như báu vật giá trên trời. Lại còn trà ngon, trái cây, điểm tâm ngon vô số.

"Ngươi, lại đây"

Lam Nguyệt tùy ý chỉ vào một nha hoàn.

Tiểu nha hoàn kia run run tiến lại, bùm một tiếng quỳ trên đất.

"Tiểu... Tiểu thư ta ta biết sai rồi! Ngươi tha cho ta đi!"

Lam Nguyệt: "..."

Nàng còn chưa nói gì đâu!! Khóc cái gì mà khóc!!!!

Cũng không thể trách nha hoàn kia được, lúc đầu Lam Nguyệt vừa đến Trầm Ngưng Các, bọn họ chẳng đem nàng để vào mắt, nàng lời nói bọn họ đều lơ đi, Lam Nguyệt cười không chút để ý, đem nha hoàn dẫn đường kiêu ngạo xem thường nàng đánh đến chết đi sống lại, bọn họ còn không sợ sao!!

Muốn đi báo cho phu nhân, nàng không ngăn cản, một tiểu nha hoàn chạy đi đến viện của phu nhân, nhưng mà đã gần nửa canh giờ trôi qua....

Nha hoàn đi thông báo đến giờ vẫn chưa trở về đâu!!

Bọn họ có thể không sợ sao! Có thể sao!??

"Khóc cái gì? Lấy thêm điểm tâm cho ta"

Lam Nguyệt vẻ mặt không đổi, ra lệnh.

"Vâng, vâng, nô tì đi lấy"

Tiểu nha hoàn như được ân xá, vội chạy đi.

"Đem toàn bộ"

Lam Nguyệt nhàn nhạt bồi thêm một câu.

A! Muốn thị uy? Để nàng chờ? Nàng chính là muốn đem viện này toàn bộ soát sạch sẽ! Để bà ta biết đại giới của việc để nàng chờ!

Lam Nguyệt trong lòng rất không vui, đem toàn bộ trà của Phong Mị Nhi đều đổ, điểm tâm tì nữ mang đến đều cấp gia nhân trong phủ chia ra. Bọn họ không dám ăn cũng phải ăn! Không muốn ăn cũng phải ăn!

Dưới ánh mắt uy hiếp của Lam Nguyệt, đám gia đinh run run rẩy rẩy đem điểm tâm trái cây cấp ăn toàn bộ.

Lam Nguyệt hết sức hài lòng, thông thả rời đi.

Bên kia, Phong Mị Nhi vẫn nằm trên giường, chờ đến một canh giờ trôi qua mới ngồi dậy, yểu điệu mặc quần áo, thông thả trang điểm đi đến chính viện.

Đến nơi, người không thấy đâu, chỉ thấy phòng đều đầy ắp bát đĩa bẩn, cùng khắp nơi bề bộn không thôi, đám nô tài run rẩy quỳ trên đất.

Phong Mị Nhi gương mặt tối sầm, lạnh giọng hỏi:

"Người đâu!"

"Thưa phu... phu nhân...đã...đã đi rồi"

Một nha hoàn giọng run rẩy sợ hãi nói, rất lâu mới nói được một câu hoàn chỉnh.

"Đi rồi?"

Mặt Phong Mị Nhi càng hắc hơn, giọng đã mang âm run run.

"Đám bề bộn này là cái gì!! Là phế vật kia làm?"

Đám gia nhân run rẩy không dám hé môi, chứng thực lời nàng nói.

Phu nhân, bọn họ chọc không nổi, nhưng chọc tiểu tổ tông kia, họ thà chọc phu nhân còn hơn!

Phong Mị Nhi tức giận, bà nhấc tay đẩy một đóng chén đĩa bẩn xuống đất "loảng xoảng" một tiếng, toàn bộ bát đĩa vỡ nát.

"Tiện nhân! Tiện nhân! Bắt nàng đến! Bổn phu nhân hôm nay nhất định giáo huấn nàng!"

———

Bên kia Lam Nguyệt vừa về đến tiểu viện, liền có người đến cho gọi đến chỗ Phong Mị Nhi, Phỉ Ma ma thân cận Phong Mị Nhi, cũng là vị ma ma nàng đụng phải ở cửa. Lam Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý bước vào đóng cửa lại, trước đó còn bỏ lại một câu:

"Không đi!"

Phỉ ma ma đứng tại chỗ, cũng không chịu đi, cứng rắn nói:

"Nhị tiểu thư, phu nhân gọi ngươi đến, ngươi không đi, hậu quả... Ngươi có thể không sợ, nhưng Lục Y, ngươi cũng không thể thời thời khắc khắc bảo hộ nàng!"

Lục Y đứng bên cạnh Lam Nguyệt, nghe đến đây, bàn tay không tự giác nắm chặt.

Nàng hiện tại tuy được tiểu thư dạy chút võ đạo nâng cao sức khoẻ, nhưng so với võ giả chân chính, kém quá xa!

Lam Nguyệt rót một chén trà, đùa nghịch trong tay, nàng đưa đến bên miệng, nhưng lại không uống, khoé môi hơi cong lên, miệng là cười nhưng thủy chung không đạt đáy mắt.

Phỉ ma ma thấy nàng không đáp lại, tiếp tục nói:

"Nhị tiểu thư, ngươi...A"

Phỉ ma ma lời chưa kịp nói xong, cánh cửa bật ra, một trận gió lạnh thổi quét đến, yết hầu Phỉ ma ma bị nắm chặt, Lam Nguyệt gương mặt lạnh lẽo, bàn tay từ từ nâng lên, Phỉ ma ma gương mặt nghẹn đến đỏ bừng, bàn tay muốn cào tay của Lam Nguyệt, lại không cách nào chạm vào được, chân Phỉ ma ma cách đất, bà ta giãy dụa càng lợi hại.

Lam Nguyệt lạnh lùng câu môi, thanh âm lạnh lẽo như địa ngục cửu u, khiến người lạnh xương.

"Uy hiếp ta? Ngươi có biết kẻ uy hiếp ta có kết cuộc gì?"

Phỉ ma ma đã nghẹn đến sắp chết, đồng tử đã có dấu hiệu giãn ra, Lam Nguyệt mới ném bà xuống đất.

Phỉ ma ma ngồi dưới đất thở dồn dập gương mặt đều mang nét hoảng sợ.

Lam Nguyệt nhìn bà ta, tùy ý lấy một chiếc khăn ra lau tay.

"Ngươi vào phòng ta làm cái gì, bỏ cái gì vào trà, đừng nghĩ ta không biết, có cần ta uy ngươi uống thử thử? Ân?"

Phỉ ma ma run lên, gương mặt nhìn Lam Nguyệt tràn đầy hoảng sợ.

Không thể! Dược kia không màu không mùi, không có khả năng bị phát hiện! Nàng ta chắc chắn thử nàng! Có lẽ vì thái độ của nàng lúc trưa ở cửa.

Phỉ ma ma vội vàng phủ nhận:

"Nhị tiểu thư, ngươi...ngươi nói cái gì,.. ta.. ta không hiểu!"

Lam Nguyệt cười nhạt, không chút để ý.

"Không hiểu cũng không sao, ta không cần ngươi hiểu, lại dám đụng vào người của ta, hậu quả..."

Lam Nguyệt kéo dài âm cuối, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, xoay người bước vào phòng.

"Cút! Nói với Phong Mị Nhi, có gì đến đây tìm ta, bổn tiểu thư không nhàn cũng nàng diễn kịch"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thị Uy (2)

[...Lời nó vừa nói kia, không phải yêu cầu, càng không phải hỏi ý bà, mà là truyền đạt ý tứ! Bà cho cũng được, không cho cũng không sao! Bởi vì ý kiến của bà không cần thiết, nàng cũng không quan tâm...]

_____

Lam Nguyệt đuổi Phỉ ma ma đi, vừa phân phó Lục Y đem trà đổ đi, bên ngoài liền truyền đến ríu rít thanh âm:

"Chủ nhân! Chủ nhân! Tiểu Lam trở lại a! Thật sảng khoái!"

Lam Nguyệt nhìn tiểu lam điểu bay vào, thanh âm không ngừng, biểu tình hưng phấn cực, hơi cong cong khoé môi.

"Chủ nhân! Nữ nhân kia quá chán ghét! Ta chỉnh nàng đến thảm! Líu lo! Chỉ cần nàng chạm vào cái gì, ta đều đập nát! Đến ghế không thể ngồi, giường cũng không thể nằm, hiện tại còn ngất xỉu phải nằm trên đất đâu! Líu lo"

Tiểu Lam ríu rít kể chiến công đầu tiên của mình, cực kì hưng phấn!

Mặc dù nó đường đường cao quý linh thú, lại đi làm.. khụ.. mấy chuyện này, nhưng vậy thì sao? Nó vui, nó thích, nó liền làm! Ai quản nó! Chủ nhân nó không quản ai dám quản nó? Líu lo!

Lam Nguyệt cười một tiếng, đúng vậy, nàng sai tiểu Lam ẩn thân đi theo Lâm Hoả Nhi giở trò.

Không ngờ tiểu tử này đi liền nghiện, đến hiện tại mới trở về.

"Được rồi, trở lại Điện tu luyện, không được lười biếng, ngươi quá yếu!"

Cũng không đợi tiểu Lam trả lời, Lam Nguyệt liền đem nó tới không gian. Thuận tiện lại ngắt liên hệ.

Tiểu Lam: "..."

Chủ nhân, ta làm nhiệm vụ trở về, người không khen ta thì thôi, cũng cho ta ở ngoài chơi một chút a! Bên trong một cái giới linh không hình dạng, một con mèo mê ngủ, một nam nhân không biết sống chết, một "người" bị giam không thấy mặt mũi, cũng không buồn nói chuyện, nó ở trong này có ngày sẽ bị bức điên a! Chủ nhân, người thương khế ước thú của người một chút không được sao??

Tiểu Lam cảm thấy tâm hồn nhỏ bé của nó đã bị tổn thương! Cần ai đó an ủi!

Này đó Lam Nguyệt cũng không biết, nàng lại lấy áo choàng rời đi.

_____

Một ngày trôi qua, Lục Y không biết ra sao, một ngày này tiểu thư đều không trở về, mãi đến tối mịt mới trở về. Nàng cũng không hỏi tiểu thư đã đi đâu, chỉ chuẩn bị nước tắm cùng bữa tối.

Sang ngày thứ hai, Lam Nguyệt lại rời đi, nhưng chỉ đến gần chiều liền trở về, Lục Y không biết vì sao, nhưng đến chiều liền hiểu.

Thì ra Tiểu thư trở về đợi Phong Mị Nhi, Lục Y thấy Phong Mị Nhi gương mặt âm trầm vào tiểu viện. Nàng có chút thắc mắc, tiểu thư làm sao biết buổi chiều bà ta sẽ đến mà chờ??

"Phượng Lam Nguyệt! Gan của ngươi ngày càng lớn rồi!"

Vừa vào cửa, Phong Mị Nhi đã lạnh lùng nói, hình tượng từ mẫu trước mặt thế nhân hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy, trước mặt Phượng Lâm Thiên và người khác, Phong Mị Nhi từ ái, hiền hậu, là một vị kế mẫu hoàn hảo nhất.

Nhưng không ai biết, vị phu nhân bọn họ xem là từ ái, hiền hậu sau lưng rắn rết cỡ nào.

Đối với loại người này, Lam Nguyệt không còn gì để bình ngoài bốn chữ

_____ tiện đến cực điểm!

Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn Phong Mị Nhi xông vào, từ trên giường đứng lên.

"Có chuyện gì nói, không có cút"

Phong Mị Nhi sững sờ, không phải nàng lần đầu thấy Lam Nguyệt phản nghịch, nhưng lần đầu thấy nàng bày ra bộ mặt không kiên nhẫn kia.

Phong Mị Nhi đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tựa như một luồng hàn khí xông thẳng vào cơ thể.

Phong Mị Nhi lùi bước.

Đụng đến nha hoàn phía sau, bà mới giật mình, bà sợ cái gì!? Một phế vật yếu đuối hèn nhát mà thôi, bà có cái gì phải sợ! Gặp quỷ!!

"Còn dám cãi lại? Tốt! Hôm nay bổn phu nhân sẽ cho tiện chủng ngươi biết cái gì nên làm cái gì không nên làm!!"

Phong Mị Nhi nói xong, gương mặt xinh đẹp vặn vẹo dữ tợn, bàn tay bảo dưỡng thoả đáng, hết sức xinh đẹp. Bà giơ lên, đầu ngón tay hơi cong lại.

Một bạt tay này giáng xuống, không chỉ đơn giản làm gương mặt đỏ lên, mà còn sẽ cào da mặt xuất huyết. Nếu không trị kịp, nói hủy dung cũng không quá.

Lam Nguyệt hết sức nhẹ nhàng tránh thoát, bàn tay vồ hụt, Phong Mị Nhi hơi lảo đảo, Lam Nguyệt rất vui lòng bồi thêm một cước, Phong Mị Nhi hét một tiếng, văng ra xa.

"Phu nhân!"

Phỉ Thúy Trân Châu còn đang cười trên nỗi đau người khác, lúc này mới phản ứng thì Phong Mị Nhi đã bị đá văng, vội vàng hô một tiếng, chạy đến đỡ người.

Phỉ ma ma lúc này không theo đến, nghe đâu lúc từ viện nàng về đã bệnh nặng, cũng không biết là thật hay giả, nhưng lúc nào cũng sợ hãi, tựa như là bị cái gì doạ điên rồi.

Lam Nguyệt rất vô tội a, nàng cũng không làm cái gì nha! Nàng đáng sợ như vậy sao?

Tiểu Lam, Linh đang xem kịch trong Hàn Nguyệt Điện: "....."

Chủ nhân nhà nó bên ngoài thanh lãnh lạnh nhạt như trích tiên, chỉ có chúng nó biết, nàng trong tâm thối nát đến cỡ nào!!

Tiểu Lam âm thầm may mắn, lúc trước nó mặc dù đem phiền phức đến chỗ nàng, nhưng nàng không biết, sau cũng không chọc nàng, không cùng nàng đối nghịch.

Tiểu Lam đáng thương nào biết, Lam Nguyệt không phải không biết, chẳng qua đang tìm cơ hội chỉnh nó mà thôi a

Phong Mị Nhi bị đạp đến đầu óc choáng váng. Bà mặc dù là Tướng quân phu nhân, nhưng tu vi lại chẳng ra sau, một đạp này khiến bà bị đạp đến đầu óc quay cuồng, không kịp nói gì liền hoa hoa lệ lệ ngất đi.

"Phu nhân! Phu nhân!"

Phỉ Thúy, Trân Châu hoảng sợ kêu lên, mấy tiểu nha hoàn cũng loạn lên, Lục Y dường như không chút lo lắng cúi đầu đứng phía sau Lam Nguyệt.

Mấy lần như vậy, nàng đều biết, tiểu thư ra tay, liền có nắm chắc, dù là Phong Mị Nhi, tiểu thư cũng sẽ không có việc.

"Cút"

Lam Nguyệt lạnh lùng phun ra một chữ, xoay người vào trong.

Phỉ Thúy thấy nàng như vậy, tức giận nhảy đến, công kích Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt khẽ nhíu mày, nhạt đến mức khó có thể nhìn thấy, nhẹ nhàng tránh thoát một quyền của Phỉ Thúy, lại trở tay nắm lấy tay nàng ta, hơi dùng sức.

"A.."

Phỉ Thúy tê tâm phế liệt kêu lên, bị Lam Nguyệt ném đi giống như ném rác, không biết cố ý vô tình ném đến chỗ Trân Châu vừa đỡ Phong Mị Nhi đứng dậy.

Rầm một tiếng, cả ba chật vật nằm trên đất, Phong Mị Nhi bị đau đến tỉnh lại, thấy Phỉ Thúy nằm trên người mình tức giận mắng một tiếng, đẩy Phỉ Thúy đang ôm tay run rẩy ra.

Phong Mị Nhi vừa tỉnh lại không thấy, nhưng xung quanh tì nữ lại húp một ngụm khí lạnh.

Một chiêu đơn giản của Nhị tiểu thư vừa rồi, đem tay Phỉ Thúy tỷ cấp bẻ gãy!

Đáng sợ, may mắn bọn họ không ra tay, nếu không....

Mấy nha hoàn rùng mình, run run rẩy rẩy đỡ ba người dậy.

Phong Mị Nhi tựa hồ lúc này mới chú ý Phỉ Thúy cánh tay, mắt trừng lớn tay chỉ vào Lam Nguyệt mắng:

"Ngươi, tiện..."

"Muốn giống nàng?"

Lam Nguyệt ngước nhìn Phỉ Thúy, lạnh băng cắt lời Phong Mị Nhi.

Phong Mị Nhi bản năng rụt tay lại, lúc này bà ta phát giác không đúng.

Đây không giống Phượng Lam Nguyệt!

Phượng Lam Nguyệt kia mặt dù bị khi dễ cỡ nào cũng đều không dám nói lời nào, hơn nữa vừa nhìn thấy bà ta sẽ run rẩy, một lời cũng không dám nói.

Phong Mị Nhi nhíu mày, che dấu sự nghi ngờ, không biết thế nào lại dịu giọng lại nói:

"Nguyệt Nhi, có gì từ từ nói, chúng ta đều là người nhà, cần gì động thủ động cước"

Phong Mị Nhi lúc này đau đến không xong, lại vẫn cố nặng ra tươi cười, nên tươi cười này có chút cứng nhắc, không như bình thường từ ái.

"Phải không?"

Lam Nguyệt cười không chút để ý.

Ý cười trên mặt Phong Mị Nhi hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục.

"Nguyệt Nhi, kỳ thực mẫu thân đến..."

"Mẫu thân ta đã chết"

Lam Nguyệt lạnh lùng ngắt lời.

Phong Mị Nhi âm thầm nắm chặt tay, mặt lại cười tươi nói:

"Hảo, hảo, hôm nay ta đến là muốn đem tin tốt cho con a"

"Tin tốt?"

"Đúng đúng, chuyện là chúng ta quyết định để con vào Vân Uyên học viện học tập, đây là học viện tốt nhất Đông Nhạc ta, con cũng biết, được vào đến đều là tinh anh trong tinh anh, thiên tài trong thiên tài!"

Phong Mị Nhi nâng cao giọng, mang theo chút đắc ý.

Theo Lam Nguyệt biết, con của Phong Mị Nhi đại thiếu gia Phượng Vân Tường đang học tại học viện, là thiên tài đang nổi bậc trong top tinh anh, đại tiểu thư Phượng Lam Uyển cũng từng học tại đó, sau lại được một trưởng lão trong tông môn nào đó xem trọng thu làm đệ tử. Những đứa con khác của Phượng Lâm Thiên cũng có 3 đứa được vào học, là Phượng Vân Long, Phượng Lam Yên cùng Phượng Lam U.

"Nga"

Lam Nguyệt tùy ý đáp một tiếng.

Phong Mị Nhi: "..."

Nga một tiếng là ý gì? Nàng ta không phải nên mừng như điên sao!! Vị hôn thê của nàng, à không đã là quá khứ rồi, Thế tử Long Kiến Phong cũng ở đó a! Toàn Đế Đô ai không biết Phượng Lam Nguyệt thích Long Kiến Phong như thế nào! Hôm bị người từ hôn vẫn nháo lấy tính mạng uy hiếp không chịu đâu! Bây giờ bình tĩnh như vậy là cái gì!! Phượng Lam Nguyệt quả nhiên có vấn đề!

"Được rồi, à, ngày mai Hoa đăng hội, trong cung có thiết yến, ta cho người chuẩn bị quần áo rồi mang đến, con nghỉ ngơi tốt, ngày mai theo ta cha con cùng các huynh đệ tỷ muội vào cung"

"Ờ"

Chỉ một tiếng đáp tùy ý, Phong Mị Nhi kiên nhẫn đã dùng hết, vội từ giã:

"Ta trở về, con nhớ nghỉ ngơi sớm một chút"

Phong Mị Nhi cáo từ xong rời đi, nhưng vừa đi đến cửa, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng kia vang lên:

"Tối nay ta sẽ dọn vào Thính Tuyết Viện"

Phong Mị Nhi bước chân một đốn, âm trầm nắm chặt tay, móng tay đâm vài da thịt đã bật máu, bà ta cũng không hay biết.

Thính Tuyết Viện là viện chủ, cũng là viện của tiện nhân Cơ Liên Tuyết kia!

Nhiều năm như vậy, Phượng Lâm Thiên vẫn không quên được tiện nhân kia! Viện kia cũng không cho nàng ở, vẫn luôn bỏ trống!

Bà cũng không cho người dọn dẹp, nhưng nàng biết! Cũng nhìn thấy! Phượng Lâm Thiên một thời gian sẽ vào đó nhìn rồi ngẩn người.

Bà hận! Tiện nhân kia chết cũng đã chết! Vì cái gì âm hồn không tan! Lại phá hủy cuộc sống của bà!

Con của tiện nhân kia cũng vậy! Đều là tiện nhân!

Lời nàng vừa nói kia, không phải yêu cầu, càng không phải hỏi ý bà, mà là truyền đạt ý tứ!

Bà cho cũng được, không cho cũng không sao! Bởi vì ý kiến của bà, không cần thiết, nàng cũng không quan tâm! Nàng nhất định sẽ vào đó ở!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thần Thú Kỳ Lân

[...Huyền Tịch,_____

Hắn mới là chủ nhân của Phượng Linh Giới sao?...]

_____

Phong Mị Nhi tức giận không nhẹ, nghe nói hôm đó trở về, trong viện liên tục vang lên tiếng đồ vật đập vỡ, nha hoàn trong Viện đều run rẩy đứng bên ngoài, không ai dám bước vào nửa bước.

Mấy ngày này Phượng Lâm Thiên cũng không biết làm gì, đều bên ngoài không trở về, trong phủ đều do Phong Mị Nhi làm chủ

Tối hôm đó, Lam Nguyệt đem Lục Y dọn đến Thính Tuyết Viện.

Thính Tuyết viện là viện chủ mẫu Phượng tướng phủ, cảnh sắc thanh nhã, yên tĩnh, tựa như chốn bồng lai, Mẫu thân nàng Cơ Liên Tuyết rất thích hoa sen, nên xung quanh viện đều có hồ bao quanh, trên hồ đều trồng đủ loại sen, hương thơm ngào ngạt.

Lam Nguyệt đứng trước cửa viện, hít sâu một hơi, tâm trạng đột nhiên thả lỏng.

Mặc dù nàng thích nhất vẫn là hoa mai, nhưng hương sen thanh khiết, làm tâm hồn rất dễ chịu, ừm, giống như trên người hắn...

Lam Nguyệt ngẩn ra, vội lắc lắc đầu, có chút buồn bực.

Đang yên đang lành, nghĩ đến hắn làm cái gì!

Mà nói đi cũng phải nói lại, hắn bao giờ mới tỉnh a!?

Nếu còn không tỉnh_____

Aaa.!!!! Chẳng lẽ hắn đem toàn bộ linh khí trong không gian hấp thu hết sao!! Không thể được! Đó là không gian của nàng a!!!

Lam Nguyệt có chút sầu, nhanh chóng tìm nơi chứa Huyền Tịch.

Linh: "..."

Chủ nhân, nó kì thật muốn nói, linh khí trong Phượng Linh Giới sẽ không cạn kiệt a!!

Nàng vừa đến Thính Tuyết Viện không bao lâu, một vị ma ma liền mang nha hoàn đến, bà ta cũng là ma ma hầu cạnh Phong Mị Nhi, gọi Liên ma ma, nói tiểu thư bên người không có nha hoàn khác, Lục Y một mình sẽ không quản lí nổi Thính Tuyết Viện, nên đem người sang phụ giúp.

Lam Nguyệt không từ chối, bảo Lục Y đem bọn họ an bày thoả đáng.

Đi theo nàng, Lục Y bây giờ gan đã lớn hơn trước, thái độ bình tĩnh thông dong, không đụng việc liền khóc lóc nữa.

Lam Nguyệt hơi suy tư, võ đạo của Lục Y đã khá thuần thục, Thái Cực cũng rất không tồi, cũng không biết Lục Y có thể tu luyện linh lực hay không.

Lục Y là nha hoàn, từ nhỏ đã phải hầu hạ người khác, cũng không có người cho nha hoàn kiểm tra thiên phú.

Ân, nàng nhớ bản thân có một thủy tinh cầu nghiệm thiên phú linh lực, ân, tìm thời cơ sẽ cho nàng trắc thử.

Nếu nàng vẫn không có thiên phú, nàng còn tìm cách giúp nàng cải thiện.

Đi bên cạnh nàng rất nguy hiểm. Trước kia vừa đến dị giới, nàng cho rằng bản thân cứ sống bình thường, một đời vô ưu mà trôi qua liền không tồi.

Nhưng hiện tại, nàng có việc cần hoàn thành, có cái cần điều tra.

Nàng thân phận, mẫu thân nàng vì cái gì gả cho Phượng Lâm Thiên, vì cái gì chết đi.

Mẫu thân liên lụy quá lớn, Ẩn tộc vốn chưa từng nghe nói đến, chắc chắn không tại Huyền Nguyên Thiên, muốn điều tra nàng cần thực lực lớn mạnh.

Lam Nguyệt thu hồi tâm tình, sắp xếp một chút liền tiến về Hàn Nguyệt Điện.

Vừa tiến vào, Tiểu Lam liền nhảy đến bên vai nàng, kêu la không ngừng đòi ra ngoài, Lam Nguyệt đem nó ném, đến chỗ Huyền Tịch.

Hắn như cũ ngủ say, cả người tản ra tử quang nhàn nhạt, tóc đen dài như thác đổ xuống, không nói nên lời mềm mại.

Bên cạnh hắn, Tiểu Bạch cuộn tròn ngủ say, nó đang thời kì ấu thú, ngủ rất bình thường, nhưng, này ngủ cũng quá lâu đi?

Từ lúc sinh ra, số lần nó thức dậy, nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Quân Vô Nhai, tiểu Bạch ngủ như vậy, không vấn đề chứ?"

"Không hề, ngủ tốt cho nó"

Quân Vô Nhai trả lời, thanh âm không nghe ra tâm tình.

Nàng hơi nhướng mày, không có gì liền tốt.

Đem tiểu bạch khẽ vuốt ve, Lam Nguyệt đột nhiên nhíu mày.

Tiểu Bạch... Dường như có chút không giống?

Màu lông! Chính là màu lông!

Nàng nhớ rõ, Tiểu Bạch lúc đó một màu trắng muốt, thập phần sạch sẽ, nên lúc đó mới đặt tên cho nó là Tiểu Bạch.

Nhưng hiện tại, nó trên thân dần dần hiện ra màu tím lông tơ, xen kẽ vào màu trắng.

Mặc dù có chút ít, nhưng vẫn nhận ra được khác biệt.

"Tiểu Bạch lông có thay đổi"

Lam Nguyệt bật thốt lên. Tiểu Lam cũng bay lại đậu trên vai nàng, miệng ríu rít:

"Đúng nha! Nó lông có màu tím a!"

Tiểu Lam kì thực cực kì chán ghét tiểu Bạch, nó lúc nào cũng ngủ, không chịu chơi với nó, nó bị chủ nhân nhốt trong không gian hết sức buồn chán, nhưng nó tỉnh lại cũng không thèm liếc nhìn nó một cái, quá đáng!

Đây là khinh điểu quá đáng! Không thể tha thứ!!!

"Nó là trường lông"

Quân Vô Nhai hữu tâm thay nàng lí giải.

Trường lông!?

Nó lông không phải màu trắng sao!??

Chẳng lẽ màu tím??

Mèo lông - tím??

Nhìn cũng quá khó coi đi??

Nếu Lam Nguyệt không che giấu, Linh và Tiểu Bạch, Tiểu Lam đều có thể nghe thấy nàng tiếng lòng, vừa nghe đến đây, tiểu Bạch đang ngủ cũng nhịn không được run run, trong lòng gào thét.

Cô mới là miêu! Cả nhà cô đều là miêu!

Nó chỗ nào giống miêu! Chỗ nào giống! Há!?

"Há há, mèo lông tím! Quá xấu xí! Há há"

Tiểu Lam trực tiếp vỗ cánh, ngã xuống giường lăn lộn cười.

Linh nhìn không được nữa, nhỏ giọng nói:

"Chủ nhân, nó... Khụ, không phải miêu"

Lam Nguyệt nhìn tiểu bạch, không phải miêu? Nhưng nàng thấy rất giống nha?

Linh có chút thắc mắc, chủ nhân không phải có « Cửu Thiên Sử Lục » sao? Như thế nào không biết đâu???

"Chủ nhân, nó... nó là Kỳ Lân, không phải miêu"

Lam Nguyệt: "..."

Tiểu Lam: "..."

Cái gì??

Nàng trực tiếp trợn mắt, Linh ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ??

Linh: Chủ nhân, ngài nghe được.

Lam Nguyệt âm trầm đỡ trán.

Cái này chính là Kỳ Lân? Nàng còn đang thắc mắc, tại sao miêu lại đẻ trứng, hoá ra cũng không phải miêu.

Nàng còn tưởng thế giới này tam quan đều đảo lộn đâu.

"Nó là Kỳ Lân? Thật là Kỳ Lân"

Linh rất xác định đáp một tiếng.

Lam Nguyệt hai mắt sáng lên, Kỳ Lân a!

Đây là Thần Thú! Thần Thú tồn tại từ thời viễn cổ a!

Nghe nói Kỳ lân đã biến mất từ mấy ngàn năm trước rồi a? Như thế nào hiện tại xuất hiện? Còn là dưới dạng ấu thú?

"Nó là loại nào?"

"Không biết"

Linh đáp một tiếng, nó cũng không rõ, dù gì Kỳ Lân nhất tộc đã không còn, nó ký ức dường như cũng bị xoá mất một phần, thực sự không rõ.

"Tử Diễm Huyết Kỳ Lân"

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, không cần nhìn cũng biết lão phượng hoàng nói.

Lam Nguyệt nghĩ nghĩ, cũng đúng, hắn dường như cũng là Thần thú thượng cổ a! Nàng sau có thể quên nha.

Tử Diễm Huyết Kỳ Lân, thật là một cái tên ngầu a, tên tiểu Bạch ngầu như vậy, nàng lại gọi nó, ách, khụ khụ.. bỏ qua, bỏ qua đã.

Lam Nguyệt rất kích động, nhưng bề ngoài không có biểu hiện gì, cũng che giấu suy nghĩ ban nãy, để chúng thú biết chủ nhân nó như vậy, quá mất mặt, không muốn!

Nàng lại nhìn Huyền Tịch, không tự giác lẩm bẩm:

"Còn hắn, hắn như thế nào vào được Hàn Nguyệt Điện đâu?"

Không ai trả lời nàng, Lam Nguyệt hơi thở dài, nàng biết vấn đề này ở đây không ai có thể giải đáp được, nhưng bỗng Linh lên tiếng:

"Chủ nhân,ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng đối với người này, ta có cảm giác,___ rất thân thuộc"

Thân thuộc đến mức giống như chủ nhân vậy, rất muốn tiếp cận hắn, nhưng lại mang cảm giác e ngại, sợ hãi.

Lam Nguyệt hơi giật mình, Linh quen thuộc, hắn mới là chủ nhân của Phượng Linh Giới? Nàng nhớ rõ, trước kia Quân Vô Nhai nói, nàng không phải chủ nhân của Phượng Linh Giới, nhưng về sau lại không hiểu nổi nhận chủ. Hiện tại có phải là chủ nhân nó xuất hiện rồi, nên nó cảm giác như vậy sao?

Huyền Tịch,_____

Hắn mới là chủ nhân của Phượng Linh Giới sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cường Giả Tâm

[...Thiên phú không quan trọng, chỉ cần có cường giả tâm, đều có thể trở thành cường giả....]

_____

Lam Nguyệt thu hồi tâm tình tĩnh tâm tu luyện.

Đến sáng nàng mới rời đi Hàn Nguyệt Điện.

Vừa ra ngoài, nàng liền nghe tiếng Lục Y gõ cửa:

"Tiểu thư, người đã tỉnh?"

"Ừ"

Lam Nguyệt ứng một tiếng, ngồi trên giường.

Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng vì tu luyện lí do, tinh thần của nàng không có chỗ nào bất ổn, ngược lại thoải mái, tỉnh táo hơn trước nhiều.

Lục Y đẩy cửa bước vào, trên tay ôm một chậu nước. Nàng bước tới, đặt trên bàn.

"Tiểu thư rửa mặt trước, lát nữa sẽ dọn bữa sáng"

"Khi nào cũng yến bắt đầu?"

Lam Nguyệt tùy ý hỏi.

Lục Y nghĩ nghĩ, sau đó cẩn thận nói:

"Là giờ Dậu, trước đó một canh giờ sẽ xuất phát"

"Ừ"

Lam Nguyệt không hỏi nữa, rửa mặt xong liền thay y phục ra ngoài.

"Tiểu thư, bữa sáng của người..?"

Lục Y thấy Lam Nguyệt rời đi, kêu một tiếng.

Lam Nguyệt cũng không quay đầu, chỉ để lại một câu:

"Em dùng đi, ta ra ngoài một chút, ta sẽ về trước lúc xuất phát"

Lục Y nhìn đồ ăn trên tay, mấy ngày này thức ăn đem đến đã không tệ như trước, mặc dù không phải sơn hào mỹ vị, nhưng không phải cơm thừa canh cặn như trước.

Mà tất cả điều này đều nhờ tiểu thư cả.

Lục Y nghĩ nghĩ, đem thức ăn đưa cho bọn nha hoàn, sau đó trở về luyện võ.

Dạo này tiểu thư có vẻ bận rộn, thường xuyên ra ngoài, hẳn là đang làm gì đó.

Nàng cần chăm chỉ hơn nữa, nếu không sẽ vô dụng, mà tiểu thư từng nói, nàng không cần kẻ vô dụng.

Mà Lục Y nàng, sẽ không là người vô dụng!

———

Lam Nguyệt vừa rời khỏi Phượng phủ, liền ra khỏi thành, nàng cưỡi ngựa đi đến một trang viên ngoại thành.

Nơi này nàng vừa mua lúc trở về, khá vắng vẻ, giá rất tốt, phù hợp ẩn nấp bồi dưỡng thế lực.

Bên ngoài nàng bày một kết giới, người bên ngoài tuyệt đối không phát hiện.

Lam Nguyệt xuống ngựa, bước vào.

Bên trong vang lên tiếng đếm thanh cùng quyền cước vũ khí va chạm.

Người bên trong nhìn thấy Lam Nguyệt đều dừng lại động tác, cung kính hô:

"Chủ tử"

Lam Nguyệt khẽ gật đầu, phất tay ý bảo bọn họ tiếp tục.

Mấy ngày này nàng thường xuyên ra ngoài chính là bồi dưỡng thế lực của mình.

Bọn họ đều là những nô lệ không địa vị hoặc khất cái trong thành.

Lúc tụ tập, cũng có đến vài trăm người, nhưng qua ba lần sàng lọc, người có ý chí kiên định cũng chỉ còn lại chưa đến một trăm người.

Những người này sẽ khởi đầu của nàng. Cái nàng cần không phải thiên tư tốt, cũng không phải tu vi cao, cái nàng cần là người có ý chí, có tâm của cường giả, có tham vọng cường giả!

Thiên phú không quan trọng, chỉ cần có cường giả tâm, đều có thể trở thành cường giả.

"Diệp Tu"

Lam Nguyệt gọi một cái tên, người đang chỉ huy quay người đáp một tiếng, bàn giao người bên cạnh liền đi theo nàng vào phòng.

Diệp Tu tuổi không lớn, vừa mười sáu, thiếu niên mặt mũi thanh tú, mày kiếm mắt sao, lớn lên chắc chắn là một nam tử tuấn lãng phi phàm.

Hắn tính cách ôn hoà trầm ổn nhưng khá lạnh nhạt. Nàng tìm thấy hắn trong đám nô lệ bán trong thành. Hắn thân phận nàng không biết, nàng cũng từng hỏi, nhưng hắn trầm mặc không nói, nàng cũng không quản, chỉ cần biết sau này hắn đi theo nàng là người của nàng là được. Diệp Tu, cái tên này cũng là nàng đặt cho hắn. Hắn nói tên hắn không có, nhưng theo nàng thấy, hắn là không muốn nhắc đến.

Diệp Tu theo Lam Nguyệt bước vào, nàng ngồi trên ghế, hắn bình tĩnh đứng bên cạnh.

"Chủ tử, ngài có gì phân phó?"

Lam Nguyệt đem mũ trùm lấy xuống, lộ ra dung nhan tinh xảo. Lam Nguyệt nhàn nhạt nói:

"Ừ, các ngươi tiến hành huấn luyện như thế nào rồi?"

"Vẫn bình thường, tiến độ rất thuận lợi"

Diệp Tu kính cẩn trả lời.

"Ừ, Lần trước đưa các ngươi nghiệm linh châu, mọi người đều kiểm tra toàn bộ chưa?"

"Bẩm chủ tử, đã kiểm tra toàn bộ, toàn bộ đều có thể tu luyện linh lực, có gần một nửa thiên phú khá tốt, cũng có 5 người thiên phú cao, tu vi cũng khá cao"

"Ừ, ngươi lấy 5 người là đội trưởng phân ra, sau đó tiếp tục huấn luyện"

"Dạ"

Lam Nguyệt phân phó xong, im lặng một lát, sau đó mới mở miệng:

"Bây giờ ta không thể ở lại quá lâu, ngươi cứ dựa theo thường lệ làm việc"

Diệp Tu ứng một tiếng, Lam Nguyệt gật gật đầu, đi ra ngoài.

Người bên ngoài đang hăng say luyện tập, Lam Nguyệt tiến đến cũng không dừng lại, tựa hồ càng hăng hái hơn.

"Dừng"

Thiếu nữ đang đếm hô một tiếng, người trong sân dừng lại, thiếu nữ kia chạy đến trước mặt Lam Nguyệt cười hì hì kêu một tiếng:

"Chủ tử"

Thiếu nữ này gọi Linh Lan, cũng là tên nàng đặt, thiếu nữ này từ nhỏ đã lưu lạc khắp nơi ăn xin, cũng không biết bản thân nàng tên gọi là gì, năm nay cũng chỉ mười lăm tuổi, dung nhan cũng không vì nàng cuộc sống khó khăn mà xấu xí, ngược lại thủy linh xinh đẹp, đáng yêu vô cùng. Tính cách cũng vô cùng tinh nghịch.

Lam Nguyệt "Ừ" một tiếng, nhìn đám người bên dưới.

Nhóm người bên dưới kích động nhìn Lam Nguyệt, ánh mắt tràn ngập sùng bái. Mặc dù thiếu nữ này tuổi so bọn họ không lớn, nhưng nàng tính cách, nàng khí thế đều xa xa khiến bọn họ kính ngưỡng.

Bọn họ sống khuất nhục bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên có người nói với bọn họ, thiên phú tu luyện không quan trọng, thân phận không quan hệ, bọn họ có thể không kích động sao?

Những năm qua, bọn họ không vì thân phận thấp kém cũng vì thiên phú chẳng ra sao, khắp nơi bị xem thường, tùy người chà đạp. Đến lúc bọn họ tuyệt vọng nhất, nàng xuất hiện, giống như quang minh thần nữ, cho bọn họ ánh sáng, đem bọn họ rời đi thế giới hắc ám kia.

Lam Nguyệt quét mắt nhìn những gương mặt non nớt bên dưới, thanh âm nhàn nhạt cất lên:

"Tốt, tất cả nghe cho rõ, các ngươi rõ ràng, chúng ta tu luyện so người khác chậm, chúng ta phải nỗ lực gấp trăm lần người bình thường, trong một tháng tới, tất cả nhập môn cấp đều phải đạt đến Sơ Linh Cảnh, các cấp phía trên ít nhất phải lên nhất cấp, các ngươi làm được sao?"

Mọi người bên dưới hơi sững sờ, một tháng, đều phải là Sơ Linh Cảnh trở lên cấp bậc, này___

Nhìn người bên dưới sững sờ, ánh mắt Lam Nguyệt chợt sắc bén.

"Như thế nào? Không tin tưởng bản thân? Tham vọng cường giả của các ngươi chỉ như vậy?"

Thanh âm nàng hoàn toàn bình tĩnh, không rõ tâm tình, nhưng người bên dưới chợt giật mình, như bị dội một ráo nước lạnh.

Đúng vậy! Bọn họ có tham vọng, tham vọng cường đại, tham vọng bước lên đỉnh cao của đại lục, thậm chí xa hơn nữa! Một tháng leo đến Sơ Linh Cảnh, bọn họ hoàn toàn có thể! Không thể cũng phải làm cho có thể.

Một người đứng đầu kêu lên:

"Chủ tử! Chúng ta có thể! Chúng ta sẽ làm được!"

"Đúng!"

"Đúng vậy. Chúng ta có thể! "

"..."

Những người khác nhanh chóng ứng thanh, thanh âm kiên định vang vọng khắp trang viên.

Lam Nguyệt rất hài lòng, hài tử dễ bảo, hắc, nàng thực thông minh a.

"Tiểu Lam"

Lam Nguyệt gọi một tiếng, trên vai nàng đột nhiên xuất hiện một con chim xanh biếc, đám người hiếu kì nhìn lại.

Là ma thú sao? Chẳng lẽ là khế ước thú của chủ tử?

Này_____

Cũng quá nhỏ đi.

"Chủ nhân, người cuối cùng cũng cho ta ra ngoài! Líu lo"

Tiểu Lam vừa ra ngoài liền trực tiếp kêu lên.

Đám người xung quanh một mặt ngốc trệ, chỉ có Diệp Tu có vẻ bình ổn chút, nhưng gương mặt vẫn có kinh ngạc.

"Chủ...chủ.. tử, nó..nó nói chuyện??"

Linh Lan lắp bắp chỉ vào Tiểu Lam, thật lâu mới thốt lên một câu.

Đám người xung quanh cũng hoàn hồn, nó___ nói - chuyện???

Chẳng phải Ma thú không thể nói sao?? Chẳng phải chỉ có chủ nhân mới nghe được nó ý nghĩ sao?? Đây là ma thú gì?? Tại sao bọn họ đều nghe nó nói???

"Ù"

Lam Nguyệt cũng không giải thích, nhưng trong lòng lại nghĩ, xem ra cần tìm thư tịch cho bọn họ a, thực quá thiếu kiến thức rồi.

Diệp Tu trầm mặc một chút, sau đó mới ôn hoà nói:

"Chỉ có Linh thú mới có thể miệng phun nhân ngôn"

Lam Nguyệt liếc nhìn hắn một cái, có chút kinh ngạc, tiểu tử này hiểu biết cũng không ít, xem ra hắn thân phận trước kia cũng không nhỏ.

Ít nhất tại Đông Nhạc không quá nhiều người biết đến Linh thú. Tỉ như Tướng quân phủ, thế gia to lớn như vậy đều không biết.

Có lẽ cũng chỉ hoàng tộc lão hoàng đế mới biết đi.

Đám người càng ngốc hơn, Linh thú? Bọn họ chỉ từng nghe đến Ma thú lần đầu nghe đến Linh thú? Đây là một loại ma thú sao??

"Diệp Tu, Linh thú là cái gì?"

Linh Lan đứng cạnh Diệp Tu, nghiêng đầu hỏi hắn, gương mặt biểu tình càng mờ mịt, nhìn nhiều đáng yêu.

Diệp Tu nhìn nàng một chút, thanh âm như cũ ôn hoà vang lên:

"Là cấp bậc cao hơn Ma thú, rất mạnh"

Rất mạnh!

Đám người nghe đến đây, không khỏi sống lưng thẳng tắp.

Chủ tử của bọn họ quả nhiên không phải người thường, cấp bậc biến thái như vậy đều phụng nàng làm chủ!

Sùng bái!

Đi theo chủ tử có thịt ăn!!

"Tiểu Lam sẽ ở lại luyện tập với các ngươi"

Tiểu Lam: "..." Chủ nhân, đám sâu kiến này là cái gì???

Đám người: "..." Chủ tử, người đang đùa, có đúng không??

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cửu Thiên Môn

[...Ta đời này cũng chỉ quỳ trước mặt chủ tử...]

_____

Chủ tử! Đó là Linh thú có được không! Bọn họ hiện tại ma thú hơi cao cấp một chút còn đánh không lại huống hồ là Linh thú a!

"Chủ tử, cái này__ chúng ta làm sao đánh thắng nó?"

Linh Lan nhìn một đám ngốc trệ, chần chờ một chút, cẩn thận nói:

"Đánh thắng!?"

Lam Nguyệt có chút kinh ngạc lên tiếng.

Linh Lan chớp chớp mắt, không phải sao??

Lam Nguyệt nhìn đám người, có chút buồn cười, nhưng cũng không thể hiện ra bên ngoài, chỉ bình tĩnh nói:

"Có thể càng tốt, chỉ cần cùng nó luyện tập, ừ, đến khi nào có thể từ công kích của nó an toàn liền có thể, còn nếu đánh thắng nó..."

Lam Nguyệt dừng một chút, nghĩ nghĩ liền tiếp tục:

"Vậy liền trở thành thống lĩnh, đến chỗ ta nhận một thanh cao cấp Linh khí cùng Thiên giai cao cấp công pháp"

Đám người kinh ngạc, Linh khí cao cấp! Thiên giai cao cấp công pháp!!

Một nhóm thiếu niên kích động đến không được, chủ tử từng nói, thủ lĩnh sẽ không cố định, chỉ cần ngươi có thể đánh bại thủ lĩnh hiện tại, ngươi liền có thể trở thành thủ lĩnh tân nhiệm.

Cách này của Lam Nguyệt cũng là một cách kích thích bọn họ tu luyện, cạnh tranh đôi khi chính là cách tốt nhất để trưởng thành.

"Tốt!"

Đám người hân hoan hô lên, trong giọng đều mang theo nồng đậm kích động.

Tiểu Lam: "..."

Kích động cái gì! Nó đã đồng ý sao!?

"Chủ nhân, người thực sự bỏ ta lại đây?"

"Ừ"

"Ô ô ô... Ta không muốn a!!!"

Một đám kiến con a! Nó thở một cái cũng đủ đem đám kiến con này thổi bay a! Nó không đồng ý a!!

"Ngươi không phải nhàn chán? Không phải muốn ra ngoài? Vậy ở lại đây một thời gian đi, thuận tiện giúp ta dạy dỗ bọn họ"

Tiểu Lam: "..."

Lam Nguyệt điềm nhiên nói, sau đó không dung cự tuyệt bỏ qua nó quay sang đám người.

"Nơi này sẽ là bước đầu tiên của các ngươi, là điểm khởi đầu của chúng ta! Cửu Thiên Môn! Cùng nhau cường đại! Dù có nghịch thiên, chúng ta cũng phải phá tan thương khung kia! Cường đại đến mức thiên cũng không cản bước được chúng ta! Đạp bước Cửu Thiên, cùng đi đến đỉnh cao! Các ngươi có nguyện ý không!"

Thanh âm nàng nhàn nhạt, không lớn nhưng đủ để mỗi người ở đây nghe thấy.

Cửu Thiên Môn!

Đây là môn phái của bọn họ!

Con đường của bọn họ, không ai có thể ngăn cản!

Bọn họ muốn, bọn họ sẽ làm được!

"Nguyện ý!"

"Cửu Thiên Môn"

"Nguyện ý"

"Cửu Thiên Môn"

"..."

Đám người nhanh chóng hô ứng, không khí dị thường hưng phấn.

"Tốt, hiện tại người có thực lực mạnh nhất là Diệp Tu, hắn tính cách trầm ổn, làm việc thấu đáo, hắn sẽ trở thành Môn chủ, các ngươi có ai không phục?"

"Không có!"

Thanh âm vang lên đồng loạt, nghiêm nghị không dao động.

Lam Nguyệt khẽ gật đầu, nàng lựa chọn nô lệ cùng khất cái không phải không có lí do, mặc dù tuổi đều không lớn, nhưng bọn họ đều trải qua cuộc sống khó khăn nhất, tâm tính được rèn luyện kiên định, biết nhẫn nhịn, biết suy nghĩ, co được dãn được.

"Nếu ai không phục, có thể tìm hắn luận bàn, đánh thắng hắn là được"

"Chủ tử, tại sao người lại không làm môn chủ?"

Diệp Tu lên tiếng hỏi.

Lam Nguyệt liếc nhìn hắn, không mặn không nhạt đáp lại:

"Ta là người sáng lập, cái ta muốn không phải địa vị môn chủ kia, chỉ cần các ngươi không phản bội, ta có làm môn chủ hay không, khác nhau sao?"

Đám người trầm mặc.

Đúng vậy, chỉ cần bọn họ tận trung, chủ tử không làm môn chủ đều như nhau mà thôi.

"Thuộc hạ đã rõ"

Diệp Tu quỳ xuống, trầm giọng nói.

"Được rồi, đứng lên đi, không cần quỳ"

Diệp Tu khẽ cười một tiếng, ánh mắt rất kiên định. Đây cũng là lần đầu nàng thấy hắn cười từ lúc gặp hắn đến nay.

"Ta đời này cũng chỉ quỳ trước mặt chủ tử"

Thanh âm nhẹ nhàng vang vọng, nhưởng Lam Nguyệt không khỏi kinh ngạc sững sờ.

"Đúng vậy"

Đám người hô ứng lẫn nhau, cùng hướng Lam Nguyệt quỳ xuống.

"Đời này chỉ quỳ trước mặt chủ tử, nguyện chỉ tuân theo chủ tử mệnh lệnh"

Người khác có lẽ không hiểu, bọn họ tại sao phải như vậy. Nhưng chỉ cần trải qua cuộc sống của bọn họ, sẽ hiểu Lam Nguyệt xuất hiện, có ý nghĩa như thế nào với bọn họ.

Mạng của bọn họ chính là của chủ tử! Đời này nguyện đi theo chủ tử, quyết không hai lòng!

Lam Nguyệt từ sừng sỡ đến ấm áp. Nàng nói không cảm động chính là giả. Được người khác đối tốt, ai sẽ không cảm động đâu?

"Được rồi, các ngươi đều đứng lên đi, vài ngày tới ta sẽ không đến, Tiểu Lam sẽ thay ta huấn luyện các ngươi"

"Đã rõ"

Lam Nguyệt căn dặn một số chuyện, sau đó rời đi.

Tiểu Lam nhìn đám người trước mắt, có chút buồn bực.

Tốt, tiểu gia liền lấy các ngươi ra trút giận vậy!

Đám người Diệp Tu đột nhiên cảm thấy sau lưng chợt lạnh, rùn mình một cái, không đúng, trời vừa vào xuân a, không thể nào lạnh như vậy!

_____

Lam Nguyệt về đến Thính Tuyết Viện cũng đã là giờ Thân.

Bên Phong Mị Nhi lại mang đến cho nàng một bộ cung trang.

Bộ cung trang này thiết kế cực kì tinh xảo, vải cũng là loại thượng hạn, bên trên đính lên rất nhiều châu sa rũ xuống, y phục khá nặng, kiểu y phục này mặc vào đúng là một con khổng tước hoa.

Nói tướng phủ bạc đãi nàng? Không đúng! Cung trang đều xuất phẩm tốt như vậy, bạc đãi chỗ nào? Này cung trang nhìn như cho nàng trở nên nổi bậc, nhưng thực tế chẳng phải cho nàng nổi bậc gì, ngược lại sẽ làm nền cho nữ nhi của bà ta.

Lại còn là cung trang màu đỏ, theo nàng được biết, màu đỏ là màu cung trang Lâm Quý Phi thích nhất.

Ách, Lâm quý phi? Không phải người của Tả thừa tướng đi? Chắc không trùng hợp như vậy chứ??

"Tiểu thư, Phong Mị Nhi kia đúng là quá đáng! Nàng đây là muốn biến tiểu thư thành cái gì a!"

Đây là cung trang kiểu gì!? Sẽ mặc được sao!?

"Không sao, đem lớp ngoài cùng bỏ đi liền được. Lần trước không phải em cũng có mua một bộ cung trang sao? Lấy lớp áo bên ngoài thế vào là được"

Lam Nguyệt rất buồn bực, Phong Mị Nhi này lần trước bị giáo huấn vẫn không đủ sao?

Xem ra phải tìm cách xử lí, để nàng trước mặt nàng nhảy tới nhảy lui, thật phiền.

Lam Nguyệt bị Lục Y xoay đến chóng mặt, mất hết một canh giờ mới xong.

"Tiểu thư, người thật đẹp a!"

Lam Nguyệt nhìn người trong gương, không khỏi sững sờ, hiện tại nàng mới biết, thân thể này lại xinh đẹp như vậy.

Trong gương thiếu nữ gương mặt thượng chút non nớt, làn da trắng nõn oánh nhuận gần như trong suốt, mày liễu hơi cong, mi dài cong cong khẽ chớp, sinh động tựa cánh bướm. Môi anh đào đỏ bừng, khoé môi hơi kéo lên, gương mặt nháy mắt rạng rỡ, đẹp đến mức không thể dời mắt.

Tóc đơn giản búi lên, diêu bạc kẽ run rinh, ba ngàn tóc đen xoã xuống, mềm mại như nước, tựa như nhu kiều tiểu cô nương.

"Đi thôi"

Lam Nguyệt đứng lên, chậm rãi bước khỏi viện.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cung Yến (1)

[...Lam Nguyệt từ từ bước đến, ánh nắng chiều rơi trên người nàng, tựa như dát một vầng hào quang, khiến nàng tựa như Cửu Thiên thần nữ, giáng xuống nhân gian, cao quý ưu nhã, thanh lệ thoát tục....]

_____

Lam Nguyệt đến đại môn khi, mọi người đều đã đứng chờ, đám hài tử có vẻ khá bực bội, còn Phong Mị Nhi Phượng Lam Uyển không nói gì, nhưng thần sắc mất kiên nhẫn.

Phượng Vân Long thấy Lam Nguyệt, bất mãn nhìn nàng:

"Phế vật, còn để bọn ta chờ lâu như vậy"

Phong Mị Nhi cùng Phượng Lam Uyển lúc này mới ngẩn đầu. Phong Mị Nhi đồng tử co rụt, Phượng Lam Uyển đáy mắt cũng xẹt qua tia khác thường.

Không thể nào! Sao có thể như vậy!!

Đây không phải y phục nàng mang đến! Nàng đem đến rõ ràng là một bộ cung trang khác!

Lục Y cũng cảm thán không thôi, đây là lần đầu nàng thấy tiểu thư mặc hồng y, quả thực____

Chỉ có thể nói, chỉ có nàng mặc hồng y mới mặc đến như vậy ưu nhã, thanh khiết.

Thiếu nữ dáng người mặc dù nhỏ gầy, nhưng tư thái đường hoàn, sống lưng thẳng tắp, trên tóc bộ diêu theo nàng bước chân rung động, ba ngàn tóc đen mềm mại rũ xuống, tóc mái tự nhiên rũ xuống, lất phất bay trong gió. Cung trang màu đỏ thẳm, hoa văn tinh xảo, chế tác hoa mỹ, bên ngoài bạch y mỏng manh, che đi yêu mị chói mắt hồng y, lại thêm phần nào thanh nhã, nhẹ nhàng.

Lam Nguyệt từ từ bước đến, ánh nắng chiều rơi trên người nàng, tựa như dát một vầng hào quang, khiến nàng tựa như Cửu Thiên thần nữ, giáng xuống nhân gian, cao quý ưu nhã, thanh lệ thoát tục.

Lam Nguyệt khẽ rũ mắt nhìn Phượng Vân Long, chợt cười khẽ một tiếng, nói:

"Ngươi nói ta là phế vật, vậy ngươi chờ phế vật làm gì?"

Phượng Vân Long ngơ ngác nhìn Lam Nguyệt, mặt nhỏ đỏ bừng, quay sang hướng khác lẩm bẩm:

"Nếu ngươi không phải đích nữ, tiểu gia cũng không rảnh rỗi chờ ngươi!"

"Ồ"

Lam Nguyệt kinh ngạc hô một tiếng, môi đỏ khẽ mở, ngôn từ rất kinh ngạc:

"Ngươi cũng biết ta là đích nữ, là đích tỷ của ngươi, vậy thái độ của ngươi là gì? Nương của ngươi dạy bảo thật tốt nga"

Nói xong còn cố ý vô tình liếc Phong Mị Nhi một cái.

Phong Mị Nhi âm thầm nắm tay, bên ngoài lại dịu dàng khuyên bảo:

"Được rồi, Long Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, Nguyệt Nhi không cần để tỷ đệ khó chịu"

Phượng Vân Long được cho bậc thang, nhanh chóng đi xuống:

"Nương, ta đã biết!"

Lam Nguyệt ngược lại làm như không thấy, nhẹ giọng nói:

"A, đệ ấy cũng không biết nhỏ như thế nào, cả tiếng người đều không hiểu"

Phượng Vân Long sắc mặt khó coi, đây là câu hắn mắng Phượng Lam Thanh khi trước! Nàng vậy mà dùng lại mắng hắn!

Lam Nguyệt không nhìn hắn tức giận, nói với Phong Mị Nhi:

"Phong di, ngươi để hắn vào cung, lại không hiểu tiếng người, không rõ quy củ đắc tội hoàng gia, ai chịu trách nhiệm? Phụ thân sao? Theo ta thấy, nhị đệ chưa hiểu tiếng người của ta vẫn là ở nhà thì hơn"

Lam Nguyệt bất động thanh sắc lặp đi lặp lại bốn chữ "không hiểu tiếng người", càng nói càng thích.

Phong Mị Nhi tức run, cả ngày không nói được một chữ nào. Phượng Vân Long ngược lại bị chọc điên, chỉ vào Lam Nguyệt mắng:

"Phế vật! Ngươi có tư cách gì mắng ta! Ngươi vào cung mới là nhục nhã tướng quân phủ ta! Ngươi phế vậy mới ở nhà! Ngươi mới không hiểu tiếng người!!"

"Đệ đệ của ta, đệ vẫn chưa hiểu ta nói gì đâu, tỷ tỷ đây là tốt cho đệ, phải không Phong di?"

"Long Nhi, hôm nay con ở nhà đi"

Phong Mị Nhi thật lâu mới nặng ra một câu.

"Nương!"

"Được rồi, nghe lời!"

Phong Mị Nhi quát một tiếng.

Tiểu nhi tử vẫn luôn rất thông minh, hôm nay vì cái gì lại hành động ngu ngốc như vậy.

Phượng Vân Long dù thông tuệ nhưng chung quy vẫn là tiểu hài tử, bị Phong Mị Nhi quát mắng, khóc lớn bỏ chạy vào.

Phượng Lam Uyển nhìn Lam Nguyệt chằm chằm, khi Lam Nguyệt quay sang nàng vội thu hồi ánh mắt.

Nàng mới đi vài năm, phế vật này sao lại thay đổi lớn như vậy rồi!?

"Được rồi, xuất phát đi, nếu không sẽ trễ giờ vào cung"

Đám gia quyến nhanh chóng lên xe, lần này đi không nhiều, các thiếu gia đều đi cùng Phượng Lâm Thiên trước, còn nữ quyến đi sau.

Lần này vào cung có Phong Mị Nhi, Phượng Lam Uyển, nàng, cùng hai thứ nữ khác.

Một người là tứ tiểu thư Phượng Lam Huyên, là con gái của trần thị, mười một tuổi, bộ dáng khá xinh đẹp, mặc cung trang màu xanh lam, không quá nổi bậc. Theo nàng biết, Phượng Lam Huyên này rất nịnh nọt Phong Mị Nhi, thường ngày khi dễ Phượng Lam Nguyệt không ít hơn Phượng Lam Thanh.

Bên cạnh nàng là thiếu nữ tầm tuổi, một bộ phấn y, nàng vẫn cúi đầu, không rõ dung nhan, có vẻ khá rụt rè nhút nhát, có chút giống nguyên chủ.

Người này có lẽ là Phượng Lam Vũ, con của một tì nữ sinh ra, bình thường cuộc sống cũng chẳng ra sao, bất quá vẫn tốt hơn nàng nhiều.

Lam Nguyệt bất động thanh sắc đánh giá một vòng rồi thu hồi ánh mắt, nàng được Lục Y đỡ lên xe ngựa, lát sau, Phượng Lam Vũ cũng đi lên, khiếp đảm nhìn nàng một cái rồi cúi đầu. Lam Nguyệt nhìn nàng một cái, sau đó an tĩnh tựa vào vách xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa ở thế giới này cũng không xóc nảy như nàng nghĩ, ngược lại chạy đến êm ái, không chút rung động nào.

Ước chừng chạy đến nửa canh giờ, đoàn người mới vừa đến cửa cung.

"Tránh ra, tránh ra!"

Phía sau truyền đến tiếng quát tháo, tiếng xe ngựa chạy vun vút truyền đến, bên ngoài xe truyền đến tiếng ngựa kêu hoảng loạn.

Xe ngựa Lam Nguyệt bỗng nhiên nghiêng đảo, nàng nhanh chóng cố gắng trụ vững.

Nhưng Phượng Lam Vũ không tốt như đảo một cái đầu va nhẹ vào vách xe, đảo một cái liền muốn rơi ra ngoài.

Lam Nguyệt nhanh đưa tay kéo nàng lại.

Phượng Lam Vũ gương mặt còn mang theo khiếp sợ, hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

"Đa...đa tạ nhị... nhị tỷ"

"Không có gì"

Lam Nguyệt không để ý nói, nàng chẳng qua không muốn thêm phiền toái không cần thiết mà thôi.

"Có chuyện gì?"

Lam Nguyệt lạnh nhạt hỏi người bên ngoài.

"Tiểu thư, là xe ngựa của Tiểu hầu gia, người không sao chứ?"

Giọng Lục Y bên ngoài truyền vào.

"Không sao"

Lam khẽ nhíu mày, Tiểu hầu gia? Ninh hầu phủ?

Phượng Lam Vũ cắn cắn môi, nhìn Lam Nguyệt một chút, một bộ muốn nói lại thôi, cuối cùng dùng giọng muỗi kêu nói:

"Nhị tỷ, lát...lát nữa trong cung yến, tỷ...tỷ cẩn thận một chút"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cung Yến (2)

[..."Như thế nào? Thất vọng?"

Lam Nguyệt nhìn Thủy Y Hoạ ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, hơi nhướng mày.

Thủy Y Hoạ hồi thần, vội lắc lắc đầu, không khách khí ngồi xuống bên cạnh Lam Nguyệt.

"Ta chỉ thấy lời đồn thật đáng sợ"...]

_____

Lam Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn nàng, gương mặt thượng một chút cười nhẹ, nhưng cũng không trả lời.

Phượng Lam Vũ không nhận được trả lời cũng không để ý, chỉ chăm chú cúi đầu.

Trong xe im lặng đến lúc xe ngựa dừng lại, Lục Y ở bên ngoài vén màn xe lên:

"Tiểu thư, đã đến rồi!"

Lam Nguyệt đứng dậy bước xuống trước, Phượng Lam Vũ cũng được người đỡ xuống sau. Bên Phong Mị Nhi cũng đã xuống toàn bộ, đang tụ lại cùng một chỗ, chuẩn bị đi đến nơi thiết yến.

Lam Nguyệt cũng bước theo, Lục Y luôn đi bên cạnh nàng.

Chỗ thiết yến chính là ngự hoa viên, vì hôm nay là hoa đăng hội, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa.

Hôm nay trong cung không soi sáng bằng dạ minh châu, mà toàn bộ hoàng cung đều đốt đèn. Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn theo gió lập loè, tràn ngập một loại cảm giác mộng ảo.

Bên kia, các nữ quyến tụ lại cùng nhau hàn huyên, cười cười nói nói, một bộ thân thiết quan tâm, nhưng cũng không biết được có mấy ai là thực lòng?

Phượng Lam Uyển bên kia cũng có người đến bắt chuyện, nàng một bộ lạnh nhạt xa cách, không quá thân thiết cũng không quá lạnh lùng.

Phượng Lam Uyển hoàn toàn khác xa Phượng Lam Thanh, tính cách trầm ổn nhiều, lại có khí chất, bất quá cũng chỉ như vậy. Nếu nhìn kỹ, sẽ nhìn đến trong mắt nàng không phải trong trẻo lạnh lùng mà là cao ngạo khinh thường.

Lam Nguyệt đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó thu hồi ánh mắt, bỗng phát hiện bên cạnh mình nhiều hơn một người.

Nàng có chút ngoài ý muốn.

"Ngươi theo ta làm gì?"

Phượng Lam Vũ nghe Lam Nguyệt hỏi hoi giật mình, ngượng ngùng cúi đầu nói nhỏ:

"Ta...ta cũng không quen ai... Cho nên...nên..."

"Nhưng ta cũng không quen ngươi"

Mặc dù Phượng Lam Vũ nhắc nhở nàng một câu, nàng ta cũng chưa từng tổn hại nàng, nhưng nàng thực sự không muốn liên quan gì đến đám người Phượng gia này nữa.

Phượng Lam Vũ sửng sốt, thật lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. Chờ nàng phản ứng lại, Lam Nguyệt đã đi xa.

Vị tỷ tỷ này của nàng... thật khác.

Lam Nguyệt một đường đi tới, người xung quanh nhìn thấy nàng, thấp giọng nghị luận.

"Kia là ai?"

"Thật xinh đẹp..."

"Ta lần đầu thấy nữ hài xinh đẹp như vậy..."

"Ta như thế nào chưa từng thấy qua?"

"Chẳng lẽ là khác của hoàng gia?"

"Không giống.."

"..."

Lam Nguyệt bị người khác nghị luận nhìn chằm chằm cũng không hề bất kì biểu cảm nào, đến vị trí được an bài, ngồi xuống.

"Kia không phải vị trí của tướng quân phủ sao?"

"Nàng là người của Phượng gia?"

"Chẳng lẽ là vị Đại tiểu thư kia? Nghe nói nàng đã trở lại a"

"Chậc, đúng là một mỹ nhân xinh đẹp a"

Lam Nguyệt bình tĩnh ngồi xuống, tay ngọc nâng lên ly trà khẽ nhấp một ngụm, hơi híp mắt, đặt trở lại.

Không ngon lắm... Không phải cách pha nàng thích.

Lam Nguyệt ngồi ở kia, một thân hồng y, bên ngoài bạch sa mỏng manh, che đi phần nào màu đỏ lẳng lơ, lại lộ ra một cỗ tao nhã thánh khiết. Nàng không hề làm gì, cũng chẳng nói gì, nhưng vẫn như cũ thu hút ánh mắt người khác.

Lần đầu họ thấy có người xuyên hồng y cũng có thể xuyên đến xuất trần như vậy.

Thủy Y Hoạ vừa đến ngự hoa viên, liền bị thân ảnh kia thu hút.

Nàng ánh mắt sáng lên, không màn nha hoàn ngăn trở chạy đến chỗ Lam Nguyệt.

"Oa! Cuối cùng cũng gặp lại ngươi a! Sao hôm đó ngươi đi nhanh như vậy a!"

Lam Nguyệt nhìn thiếu nữ trước mặt, một thân bạch sắc cung trang, tinh xảo hoa mỹ, phía trên dệt lên màu lam điệp, trùng trùng điệp điệp nơi làn váy, tay áo, tựa như chỉ cần nàng động một chút, Lam Điệp đều cất cánh bay lên. Tóc đen vấn lên, phần đuôi xoã xuống hai bên, trên tóc cũng cài lên màu lam diêu điệp, cùng y phục một loại hoa văn.

Nàng trang dung tinh xảo, gương mặt nhỏ trắng noãn, môi anh đào đỏ bừng, thân hình mảnh mai tinh tế.

Là tiểu cô nương nàng gặp ở Thanh Nhã Lâu, Thủy gia đại tiểu thư, Thủy Y Hoạ.

Tiểu cô nương ngây ngô chớp chớp mắt, hứng thú bừng bừng nhìn nàng.

"A, ngươi là người của Tướng quân phủ? Ngươi tên gì? Ách, ta còn chưa giới thiệu, ta gọi Thủy Y Hoạ! Ta rất muốn kết giao với ngươi! Ngươi tên gì nha?"

Ta đương nhiên biết ngươi là Thủy Y Hoạ.

Lam Nguyệt khẽ gật đầu, thanh âm không mặn không nhạt đáp:

"Ta tên Lam Nguyệt"

Lam Nguyệt? Thủy Y Hoạ chớp chớp mắt, nhíu nhíu mày, Phượng Lam Nguyệt? Cái tên này khá quen tai.

Thanh âm Lam Nguyệt không lớn nhưng đủ để người đang chú ý nàng nghe rõ.

"Cái gì! Kia là phế vật tướng phủ!!"

"Là phế vật kia? Không phải nàng rất xấu sao?"

"Chậc, đẹp cũng vô dụng, không thể trở thành Linh giả, cũng không thể trở thành võ sư."

"Phế vật chính là phế vật, có đẹp cũng chỉ là phế vật".

"..."

Xung quanh nháy mắt ồn ào lên, không thể tinh được thiếu nữ này chính là Phượng Lam Nguyệt.

Thủy Y Hoạ được người xung quanh nhắc nhở mới bừng tỉnh ra.

Nàng thời gian ở Đế Đô rất ít, cũng vừa trở về vài tháng nay, cái tên này nàng cũng từng nghe qua.

Phượng Lam Nguyệt, tướng quân phủ Nhị tiểu thư, lúc năm tuổi khảo nghiệm vô thuộc tính linh lực, thể chất yếu kém, kinh mạch tắt nghẽn, võ đạo vô duyên. Mẫu thân mất sớm, từ nhỏ đều ở trong phủ, rất ít ra ngoài, nhưng lời đồn về nàng hoàn toàn không dứt.

Nghe nói nàng tính cách yếu đuối, nhưng mà...

Thủy Y Hoạ nhớ đến một màn ở Thanh Nhã Lâu_____

"Như thế nào? Thất vọng?"

Lam Nguyệt nhìn Thủy Y Hoạ ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, hơi nhướng mày.

Thủy Y Hoạ hồi thần, vội lắc lắc đầu, không khách khí ngồi xuống bên cạnh Lam Nguyệt.

"Ta chỉ thấy lời đồn thật đáng sợ"

Lam Nguyệt không biểu đạt ý tứ, khoé môi nhợt nhạt giương lên, cơ hồ khó phát hiện ra. Lam Nguyệt cũng không quản nàng, tùy ý nàng ngồi.

Nhưng nha hoàn của Thủy Y Hoạ lại không nhịn được nhắc nhở:

"Tiểu thư, người ngồi chỗ này không hợp quy củ"

Thủy Y Hoạ bĩu môi, trừng nàng ta một cái nói:

"A Tĩnh, ngươi quản không được! Ta chính là muốn ngồi gần Tiểu Nguyệt Nguyệt"

Ba chữ Tiểu Nguyệt Nguyệt thành công làm A Tĩnh im bặt, Lam Nguyệt không nhịn được liếc nhìn nàng một cái.

Nàng cùng nàng thân lắm sao? Sao nàng là người trong cuộc lại không biết vậy?

A Tĩnh trong lòng gào thét, tiểu thư, người có thấy mất mặt không!!? Mặt mũi của người đều bị người làm hư a!!!

Thủy Y Hoạ nhìn đám người vẫn đang nghị luận, không vui nói:

"Ồn ào cái gì! Các ngươi cũng muốn làm phế vật à?"

Đám người đang nghị luận lập tức yên lặng, Thủy gia đại tiểu thư, Thủy gia chủ yêu thương nhất cháu gái, biểu muội Tề vương sủng ái nhất, người này bọn họ không dám chọc.

"Hừ, Thủy Y Hoạ, bằng vào ngươi làm được cái gì!"

Sau đám người vang lên thanh âm nữ tử hừ lạnh.

Đám người dồn dập tản ra, lộ ra màu đỏ thân ảnh.

Nữ tử trang dung tinh xảo, một đôi mắt phượng mị hoặc nhân tâm, khoé mắt như cũ một đoá hoa đỏ tươi vẽ lên. Nàng cung trang màu đỏ quyến rũ, bên hông như cũ mang theo hồng tiên, từ bên kia bước đến, mỗi bước đi váy dài liền xẻ ra, lộ ra đôi chân thon dài trắng noãn, đám nam nhân xung quanh không khỏi gé mắt nhìn.

"Lâm thái bà! Lại là ngươi!"

Thủy Y Hoạ phun tào, nàng không rõ nàng đắc tội thái bà bà này chỗ nào! Luôn tìm nàng gây rối.

Lâm Hoả Nhi vừa nghe, ánh mắt chợt sắc bén.

"Ngươi kêu cái gì!"

"Lâm thái bà bà! Ngươi nghe không rõ? Cần phải trị nha"

Thủy Y Hoạ hừ hừ nói. Lam Nguyệt ở bên cạnh không khỏi nhìn nàng bằng cặp mắt khác. Thủy Y Hoạ mấy ngày trước còn tức giận không làm gì được trước mặt Lâm Hoả Nhi, mới mấy ngày đã dùng nhân ngôn chọc người.

"Ngươi..."

Lâm Hoả Nhi tức giận, mặt đẹp đỏ bừng, chỉ vào Thủy Y Hoạ, chợt nàng bình tĩnh cười lạnh.

"Thủy Y Hoạ, Thủy gia các ngươi gia giáo chính là như vậy?"

Thủy Y Hoạ lần này lại bị chọc tức giận:

"Câm miệng! Chuyện này cùng Thủy gia quan hệ gì! Ngươi đừng nói không lại liền đem Thủy gia ra!"

"Hừ! Hoá ra Đại tiểu thư Thủy gia lại vô pháp vô thiên như vậy! Nhìn ngươi bây giờ khác gì một người đàn bà chanh chua!?"

Lâm Hoả Nhi cười lạnh, hất cằm khiêu khích.

"Ngươi...ngươi...."

Thủy Y Hoạ tức giận vô cùng, ngẹn cả buổi vẫn chưa nói được câu phản bác nào.

Bỗng bàn tay bị người kéo, Thủy Y Hoạ giật mình quay sang, chỉ nghe thiếu nữ thanh âm lành lạnh vang lên:

"Lâm tiểu thư quá khen, về chuyện này Y Hoạ vẫn còn thua ngài mấy con phố"

Lâm Hoả Nhi nghe đến đây, gương mặt trầm xuống, lúc này mới chú ý đến Lam Nguyệt, vừa nhìn đến dung nhan tuyệt mỹ của thiếu nữ, âm trầm nói, giọng điệu mang theo hương vị nghiến răng nghiến lợi:

"Là ngươi!"

_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cung Yến (3)

[...Tiểu Nguyệt Nguyệt của nàng thật lợi hại! Nàng muốn đổi sư làm sao bây giờ!!???...]

- --o0o---

Lâm Hoả Nhi không tin được nàng sẽ gặp lại nữ nhân này ở đây! Người mà nàng gần như lật tung cả Đế Đô cũng không tìm được lại điềm nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Ha, đúng là đi mòn giày sắt tìm không ra, khi tìm được lại chẳng phí chút công phu!

Lam Nguyệt rất lễ phép cười một cái, thanh âm trong trẻo như tiếng đàn từ từ vang lên:

"Hoá ra là Lâm tiểu thư, ngày đó ở Thanh Nhã Lâu, đa tạ Lâm tiểu thư chiêu đãi"

Nhắc đến chuyện hôm đó, sắc mặt Lâm Hoả Nhi khó coi.

Hôm đó,_____

Quả thực là sỉ nhục của đời nàng!

Lâm Hoả Nhi nàng từ xưa đến nay đều cao cao tại thượng, làm gì có chuyện chật vật như vậy.

Đều là do nữ nhân này!

Lâm Hoả Nhi phẫn nộ trừng nàng, làm gì còn bộ dáng ung dung hoa quý ban nãy?

Đối với cái này Thủy Y Hoạ cực kì tức giận, đây là cái gì! Quá bất công! Lâm Hoả Nhi này lại không bị nàng chọc tức!

Ngược lại Tiểu Nguyệt Nguyệt của nàng thật lợi hại! Nàng muốn đổi sư làm sao bây giờ!!???

Nếu lời này để lão sư nàng nghe thấy chắc chắn mắng cho nàng cẩu huyết ngập đầu!

"Ngươi còn dám nhắc đến!?"

Lam Nguyệt có chút mờ mịt nhìn nàng.

"Lâm tiểu thư, ngươi làm sao? Ta chẳng phải chỉ cảm ơn ngươi sao?"

Lâm Hoả Nhi nghẹn họng.

Người ta có hảo ý nhường chỗ, chính nàng làm hỏng ghế, cũng chính nàng đòi trả tiền, nàng xấu mặt người ta cũng không ở đó.

Nói thế nào người ta vẫn không liên quan đến.

Nhưng Lâm Hoả Nhi có một loại cảm giác là nữ nhân này làm ra.

"Ngươi là ai!!"

Lâm Hoả Nhi đột nhiên hỏi.

"Ngươi không có mắt?"

Không thấy ta ngồi chỗ tướng quân phủ sao?

Không có mắt à?

Không thể nhìn hả? Mắt ngươi đem theo để trang trí à?

Linh: "..."

Nó phát hiện tân thế giới! chủ nhân nó cũng không phải cao lãnh như bên ngoài!

Cái gì gọi là không phải cao lãnh như bên ngoài? Ta chỗ nào không giống? Hả?

Linh, ngươi chính là nói hưu nói vượn!

Linh: "..."

Nó phát hiện chủ nhân này nó càng ngày càng không hiểu thấu.

Lâm Hoả Nhi bị nói đến trợn mắt.

Nàng....nàng đây là mắng nàng ta?

"Ngươi..."

Lâm Hoả Nhi còn định nói chuyện, phía sau tiếng thái giám the thé vang lên:

"Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm"

Lâm Hoả Nhi chỉ có thể trừng nàng một cái, đi về vị trí.

Đám người xung quanh cũng tản ra, dồn dập trở lại vị trí.

Đông Nhạc Đế tuổi hơn ba mươi, cũng là một trung niên mỹ nam tử, dù tuổi không còn trẻ nhưng như cũ tuấn mỹ bất phàm, lại lộ ra một cỗ khí chất thành thục, trưởng thành. Cũng là một loại mị hoặc khác.

Hắn mặc áo bào màu đen, rồng vàng được thêu tinh xảo, chân thật uốn lượn từ cổ áo đến vạt áo.

Ông bước đi chậm rãi, mặt mang theo tươi cười bình dị, dù vậy khí thế của bậc đế vương trên người ông khiến người khác không khỏi áp lực.

Bên cạnh ông là hoàng hậu, tuổi không nhỏ nhưng bảo dưỡng thoả đáng, chỉ như hơn hai mươi tuổi cô nương, gương mặt mang theo ý cười, mắt phượng mày liễu, môi đỏ mọng, làn da trắng noãn mịn màn. Bà mặc phượng bào đỏ sậm, phượng văn uốn lượn trên người, ôm lấy thân hình tinh tế, mềm mại, tinh mỹ vô cùng.

Phía sau hai người còn vài nam tử, nữ tử trẻ tuổi. Một nam tử mặc hoàng bào chói mắt, mặt tựa quan ngọc, tuấn mỹ nho nhã, này hẳn là vị thái tử gia kia. Bên cạnh là Tề vương Long Dật Trần nàng đã gặp qua một lần, hắn mặc một bộ Huyền bào, khí chất xung quanh lạnh nhạt xa cách. Cạnh hoàng hậu còn đi theo một nữ tử, nữ tử mặt mày thanh lệ xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời, môi nhỏ đỏ bừng, da thịt trắng noãn, oánh nhuận gần như trong suốt. Một bộ phấn y cung trang xinh đẹp hoa lệ, thân hình mảnh khảnh, là một tiểu mỹ nhân.

Người này chính là Phỉ Nhạc công chúa được hoàng hậu sủng ái nhất.

Phía sau vẫn còn một vài vị hoàng tử công chúa nữa, nhưng Lam Nguyệt không đoán được thân phận.

Hai người đi đến chủ toạ ngồi xuống.

Đông Nhạc đế dùng giọng điệu cao hứng nói:

"Miễn lễ! Hôm nay tất cả không cần để ý lễ tiết, cùng nhau vui vẻ là được!"

Mọi người nhao nhao đáp ứng, từ từ ngồi xuống.

Nói thì nói vậy thôi, có ai dám thực sự không màng lễ nghi?

Hoàng đế đến, cung yến cũng bắt đầu, tiếng nhạc vang lên, vũ công nhảy múa, không khí nháy mắt tưng bừng hẳn lên.

Lam Nguyệt không quan sát xung quanh, rũ mắt nhìn thức ăn trên bàn, tựa như có gì đó cuốn hút nàng.

"Ai nha! Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi nhìn cái gì nha! Nói chuyện với ta đi!"

Thủy Y Hoạ bên cạnh không nhìn được lôi kéo Lam Nguyệt nói chuyện.

Lam Nguyệt có chút bất đắc dĩ, Thủy đại tiểu thư này vì cái gì luôn dính lấy nàng đâu, ta cũng đâu phải nam tử, ngươi sẽ không thích ta đi??

"Thủy tiểu thư, ta và ngươi không thân"

Đừng gọi ta bằng cái tên đó nữa, sếch chết được!!

Thủy Y Hoạ không cho là đúng bĩu môi, môi đỏ chu lên, đáng yêu vô cùng nói:

"Ai nha! Cái gì Thủy tiểu thư a! Ngươi gọi ta Hoạ Hoạ đi! Y Hoạ cũng được, lúc nãy không phải gọi rất tốt sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt ta giới thiệu ngươi với các sư huynh của ta nha? Được không?"

Sư huynh?

Lam Nguyệt nhớ đến hai nam tử nàng thấy ở Thanh Nhã Lâu, hắn là hai người kia đi?

"Không cần"

Lam Nguyệt trực tiếp bỏ qua nàng, quay mặt đi chỗ khác.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi ghét ta sao?"

Thủy Y Hoạ đáng thương kéo kéo tay áo Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt có chút nhìn không nổi, cũng không nỡ tổn thương nàng.

"Không có"

"Oa, tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi rõ ràng không thích ta! Là ta không tốt sao? Y Hoạ thực sự muốn làm bạn với ngươi"

Thủy Y Hoạ càng ủy khuất.

Lam Nguyệt vi không thể thấy đỡ trán.

Nàng là bị ăn vạ hả? Này là nàng sai rồi? Nàng thành ức hiếp tiểu cô nương khả ái rồi hả???

"Được, được, ta đi!"

Lam Nguyệt đầu hàng, mặc dù Thủy Y Hoạ rất phiền phức, nhưng cũng không có ý xấu, nàng quả thực còn quá ngây ngô, từ lần trước gặp Lâm Hoả Nhi có thể thấy được.

Thủy Y Hoạ cười tươi, kéo Lam Nguyệt rời vị trí.

Lam Nguyệt bất đắc dĩ theo nàng.

Mà bên kia, Lâm Hoả Nhi ánh mắt đầy oán độc, cũng đứng lên.

Bàn bên cạnh Phượng Lam Uyển liếc nhìn nàng rời đi phương hướng, khoé môi quỷ dị cong lên.

Một phế vật mà thôi, không cần nàng đích thân ra tay.

Phượng Lam Uyển thu hồi tầm mắt, nâng ly rượu trên tay lên uống, mỉm cười tiêu chuẩn nhìn người đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cung Yến (4)

"A, nhị sư huynh đại sư huynh!"

Thủy Y Hoạ chạy đến chỗ hai nam tử đang đứng, vui vẻ kêu một tiếng.

Hai người một bạch y phiêu dật, một hắc y lạnh lùng, đứng chung một chỗ lại không tạo cảm khác phản nghịch, ngược lại hoà hợp dị thường.

Lam Thiên Lạc cùng Mặc Phong đồng thời nhìn sang, ánh mắt dần dần chuyển sang thần sắc sủng nịch.

Lam Nguyệt hơi ghé mắt nhìn, hai người này bộ dạng bất phàm, lại đều rất sủng Thủy Y Hoạ, xem ra là hai vị sư huynh không tệ. Chỉ là hắc y nam tử kia ánh mắt không giống bạch y nam tử lắm.

Lam Nguyệt không hé răng nhìn ba người, Thủy Y Hoạ ríu rít xong rồi lại kéo tay Lam Nguyệt gia nhập.

"Sư huynh, nàng là Phượng Lam Nguyệt! Tiểu Nguyệt Nguyệt đây là hai vị sư huynh của ta!"

Làm ơn, đừng gọi ta bằng cái tên đó được không a!!

Lam Nguyệt trong lòng gào thét.

Tiểu...tiểu Nguyệt Nguyệt??

Lam Thiên Lạc và Mặc Phong rõ ràng có chút sửng sốt, không hẹn cùng đưa mắt nhìn đối phương.

Lam Nguyệt khẽ gật đầu với hai người, mở miệng:

"Lần đầu gặp mặt"

Kì thật là lần thứ hai.

Lam Thiên Lạc ho nhẹ một tiếng, gương mặt tuấn mỹ nhiễm lên ý cười, nhã nhặn nói:

"Phượng tiểu thư, tại hạ Lam Thiên Lạc"

"Mặc Phong"

Mặc Phong cũng khẽ gật đầu, ngắn gọn nói.

"Ai nha! Đến, chúng ta tìm chỗ uống vài ly, chúc mừng ta cùng tiểu Nguyệt Nguyệt quen biết a!"

Thủy Y Hoạ nhìn ba người khách khách khí khí, nhìn không nổi nữa chen chân.

Mặc Phong cau mày, thanh âm như cũ lạnh lùng, nhưng không khó phát hiện mang theo một tia quan tâm:

"Hoạ Nhi, thương của muội chưa tốt..."

Thủy Y Hoạ vội ngắn ngang.

"Nhị sư huynh, Không cần lo cho muội, thương của muội tốt lắm a! Huynh nhìn"

Nói xong còn khoa trương muốn nhảy nhót, may mắn Mặc Phong kịp thời giữ chặt nàng.

"Được rồi, được rồi, uống một chút rượu trái cây cũng không sao, Hoạ Nhi dù sao cũng dưỡng thương mấy tháng nay rồi"

Lam Thiên Lạc nhìn hai người, vội vã ngăn lại, giảng hoà.

Thủy Y Hoạ vốn nên ở Tông môn học tập, chẳng qua mấy tháng trước ra ngoài lịch luyện không cẩn thận bị thương nặng, phải dưỡng thương một thời gian, lúc này mới ở Đế Đô.

Ba người lần này đến cũng chỉ ở một thời gian, sau đó cũng phải rời đi.

Nếu không phải như vậy, có lẽ Thủy Y Hoạ, Long Dật Trần sẽ không xuất hiện ở đây, càng đừng nói Lam Thiên Lạc cùng Mặc Phong.

Bốn người trò chuyện vui vẻ, phần lớn vẫn là Thủy Y Hoạ cùng Lam Thiên Lạc, Mặc Phong chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu tỏ ý kiến, còn Lam Nguyệt thỉnh thoảng đáp mấy câu.

"Ai nha, các ngươi đang nói chuyện gì, có thể cho ta tham gia không?"

Giọng nói tràn đầy quyến rũ vang lên. Bốn người ngẩn đầu, Lâm Hoả Nhi hồng y như lửa, thân hình tinh tế uyển chuyển đi đến, lắc lư bờ eo thon đang đi tới. Bên cạnh nàng còn có một nam tử, khá tuấn lãng, mặt mũi thanh tú nho nhã, cũng là một mỹ nam tử.

Long Dật Hiên, Hiên thế tử Nhạc Vương phủ. Cũng là một thiên tài có tiếng, công tử tuấn mỹ, thân phận cao quý, lại là một thiên tài tu luyện, là người tình trong mộng của các thiếu nữ.

Mà vị thế tử đào hoa phong nhã này lại là vị hôn thê trong truyền thuyết của Phượng... À không của nàng.

Mặc dù trước khi nàng đến, hôn ước đã không còn.

Lam Nguyệt hờ hững đảo mắt qua, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Lâm Hoả Nhi quan sát Lam Nguyệt, không thấy gương mặt nàng có biến hoá gì, không khỏi có chút kỳ quái.

Nàng đã biết, nữ nhân này chính là Phượng Lam Nguyệt, phế vật vô linh căn ngàn năm khó gặp kia. Nàng cùng Thế tử Long Dật Hiên có hôn ước, hơn nữa....

Không phải nói phế vật này đối thế tử yêu hơn mạng sao?

Sao phản ứng không giống những gì nàng đoán a? Sao lại không theo kịch bản rồi!?

"A, Hiên thế tử cùng ta cũng muốn gia nhập, Nguyệt muội muội không ngại chứ"

Lâm Hoả Nhi cười nói, Long Dật Hiên nhìn thấy Lam Nguyệt, gương mặt vốn tươi cười của Long Dật Hiên nháy mắt biến mất.

Lại là nàng? Rõ ràng hắn đã từ hôn, tại sao nữ nhân này lúc nào cũng bám theo hắn vậy!?

"Phượng Lam Nguyệt, hôn ước đã giải trừ, ngươi còn bám theo ta làm gì! Đúng là âm hồn bất tán"

"Âm hồn bất tán" Lam Nguyệt: "..."

Tên này cuồng tự luyến sao?

Còn mắng nàng??

Lâm Hoả Nhi lại cười đến mị hoặc nhân tâm, ả ôm lấy tay Long Dật Hiên, thân thể gần như dán lên người hắn.

Long Dật Hiên thấy Lam Nguyệt, gương mặt vốn trầm xuống, nhưng Lâm Hoả Nhi áp sát, ôn hương nhuyễn ngọc bên cạnh làm tâm tình hắn nháy mắt tâm tình tốt lên.

Lâm Hoả Nhi nhướng mắt ý vị không rõ nhìn Lam Nguyệt.

Khiêu khích cái gì! Ngươi thích hắn liên quan quái gì đến ta!

Lam Nguyệt trong lòng thầm đem tổ tông nhà Lâm Hoả Nhi ân cần hỏi thăm một lượt, mặt ngoài như cũ lạnh nhạt, hờ hững đáp:

"Ồ"

Lạnh nhạt, xa cách, không quan tâm,...

Đến ánh mắt cũng không nhìn hắn, tựa như hắn là một người xa lạ, không là gì của nàng.

Long Dật Hiên kinh ngạc đến không nói được lời nào, bỗng cảm thấy người trước mặt thực xa lạ.

Lại có chút khó chịu! Rõ ràng trước kia nàng đối hắn một mực si mê, hiện tại lại đối hắn lạnh lùng xa cách! Thứ mình vốn nắm trong tay đột nhiên không thể nắm bắt, là nam nhân đều khó chịu!

Không đúng, nàng trước kia yêu mình như vậy, tuyệt đối không thể thời gian ngắn như vậy liền không hề có cảm giác! Nàng chắc chắn đang lạt mềm buộc chặt! Nàng là cố ý hấp dẫn nàng!

Nghĩ như vậy, tâm tình Long Dật Hiên không khỏi thoải mái chút.

Hừ một tiếng, không lại nói chuyện.

Ánh mắt Lâm Hoả Nhi khẽ đảo, quyến rũ cười nói:

"Nguyệt muội muội, ngươi sao có thể đối thế tử như vậy?"

Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng ta, Lâm Hoả Nhi không khỏi cảm thấy lạnh cả người, tươi cười cũng có chút cứng đờ.

Hừ! Một phế vật! Nàng tại sao phải sợ rồi!

"Ta không có tỷ tỷ già như vậy"

Lâm Hoả Nhi khí thế vừa lên, Lam Nguyệt lại lạnh lùng phun ra một câu.

Thủy Y Hoạ không khách khí cười lớn, tiểu Nguyệt Nguyệt nhà nàng mắng người lại không mang một chữ thô tục! Nàng nhìn Lâm Hoả Nhi hừ một tiếng châm chọc nói:

"Tiểu Nguyệt Nguyệt nhà ta, ngươi cũng xứng kêu, còn muội muội? Bà cô à, bà không biết mình bao nhiêu tuổi? Vẫn là trí nhớ kém rồi? Cần ta nhắc nhở sao?"

"Ngươi.."

Lâm Hoả Nhi gương mặt vốn tươi cười cứng đờ, mặt đẹp đỏ bừng.

Không ai không biết, Lâm Hoả Nhi nàng ghét nhất người khác đem tuổi ra nói nàng!

Thủy Y Hoạ này quả nhiên khiến người chán ghét!

"Thủy tiểu thư, ngươi nói chuyện đều có gia giáo như vậy?"

Long Dật Hiên nhíu nhíu mày, không vui nhìn Thủy Y Hoạ nói.

Thủy Y Hoạ tức giận, đúng là bọn chó đều như nhau! Nói chuyện cũng giống như vậy!

Quy củ! quy củ! Lão nương chính là quy củ! Các ngươi quản nổi ta!

Lần này đến Lam Thiên Lạc cùng Mặc Phong gương mặt cũng âm trầm.

"Long..."

Thủy Y Hoạ vừa muốn lên tiếng, Lam Thiên Lạc ngăn lại nàng, mỉm cười nhìn hai người đối diện, thanh âm ấm áp như gió xuân, lời nói lại lạnh đến thấu xương:

"Ồ, Long thế tử cùng Lâm tiểu thư đây thân phận "cao quý", chúng ta không cùng cấp bậc, hai vị vẫn nên tìm "đồng loại" cùng cấp bậc đi"

Khoé miệng Lam Nguyệt không nhịn được run rẩy.

Lam Thiên Lạc này... Nhìn như ôn hoà lễ độ, lại độc miệng như vậy??

Lời nói ra nhìn như không vấn đề gì, nhưng ý vị châm chọc không thể nghi ngờ.

Cái từ "đồng loại" này dùng rất hay, dùng rất tốt!

Long Dật Hiên lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, chợt giật mình tức giận chỉ vào Lam Thiên Lạc.

"To gan! Ngươi dám mắng ta!?"

Lam Thiên Lạc nhíu mày, chợt cười lên, nhưng đáy mắt một mảnh lạnh lùng, làm gì có chút ý cười nào:

"Hiên thế tử nói gì a? Tại hạ mắng người lúc nào?"

"Ngươi..."

Long Dật Hiên tức giận đến run rẩy, nhưng lại không phản bác được.

Trong câu hắn nói cũng không có chữ nào không đúng.

"Ngươi là ai!!"

"Tại hạ Lam Thiên Lạc"

Lam Thiên Lạc bộ dạng ôn hoà soái khí nói.

Chưa từng nghe qua! Một tiểu tốt vô danh? Khí chất không quá giống.

Long Dật Hiên cũng không ngu ngốc, chưa biết thân phận đối phương đã tùy tiện trêu chọc, hắn đã biết tên đối phương, chỉ cần tra rõ là được.

Lâm Hoả Nhi ánh mắt oán độc nhìn Lam Nguyệt cùng Thủy Y Hoạ.

Tiện nhân! Đợi lát nữa xem các ngươi đắc ý kiểu gì!!

"Có chuyện gì vậy?"

Thanh âm trầm thấp từ xa truyền lại, đám người quay đầu, nam tử một thân huyền sắc cẩm bào, gương mặt tuấn mỹ bất phàm, ba ngàn tóc đen tùy ý tản lạc trong không khí, quanh thân quý khí hiển lộ không thể nghi ngờ.

Ánh mắt Long Dật Trần đảo qua đám người, dừng lại trên người hồng y thiếu nữ tùy ý đứng ở kia, người sau cũng không nhìn hắn, ánh mắt Long Dật Trần hơi nhúc nhích.

Là nàng.

———

Là la la...

Tra nam đề cập từ chương 2 đến hiện tại mới xuất hiện! Vỗ tay!

Tra nam Long Dật Hiên: "..."

Làm tra nam là ý của ta à? Hả!?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tính Kế (1)

[...Luận dung mạo, luận thiên phú hay tài trí, người kia xưng thứ hai, trong các thế hệ thiên tài, đừng nói tại Huyền Linh đại lục, cho dù tại toàn bộ Huyền Nguyên Thiên cũng không ai dám xưng thứ nhất...]

.....✍.....✍

Người này hắn gặp một lần ở Thanh Nhã Lâu, khí tràng trên người nàng, làm người khác nhịn không được chú ý đến, mặc dù nàng không hề làm bất kì cái gì, cũng không nói lời nào.

Giống như nàng chỉ cần đứng yên, còn thế giới đều xoay quanh nàng.

"Biểu ca!"

Thủy Y Hoạ kêu một tiếng, chạy đến trước cáo trạng.

"Bọn họ ức hiếp muội! Còn muốn ức hiếp Tiểu Nguyệt Nguyệt!"

Long Dật Trần giật mình, hỏi lại:

"Tiểu Nguyệt Nguyệt là ai?"

Hắn đảo mắt qua đám người, những người kia hắn đều biết, chỉ có nàng,...

Chẳng lẽ là nàng!?

"A? Quên mất! Biểu ca chưa biết a! giới thiệu với huynh, chính là nàng a! Nàng gọi Phượng Lam Nguyệt, là Phượng tướng quân phủ nhị tiểu thư a!"

Long Dật Trần đối Lam Nguyệt khẽ gật đầu, người sau cũng đáp lại.

Phượng Lam Nguyệt? Nhị tiểu thư? Là nữ nhi của vị kia?

Lúc hắn còn nhỏ từng gặp mặt vị kia vài lần, quả thực một lần đều khiến người khó quên.

Luận dung mạo, luận thiên phú hay tài trí, người kia xưng thứ hai,trong các thế hệ thiên tài, đừng nói tại Huyền Linh đại lục, cho dù tại toàn bộ Huyền Nguyên Thiên cũng không ai dám xưng thứ nhất.

Không biết nữ nhi của bà sẽ là dạng người gì? Lúc trước gặp mặt, nàng cũng chỉ là một hài tử hai ba tuổi, nói chuyện vẫn chưa rõ ràng, nhưng gương mặt nhỏ nhắn hết sức đáng yêu, một đôi mắt sáng to tròn lúc nào cũng mở to nhìn hắn, bặp bẹ kêu một tiếng "Trần ca ca".

_____Có phải so mẫu thân nàng càng xuất sắc?

Nhưng phải làm hắn thất vọng là Phượng Lam Nguyệt chỉ là một phế vật, phế đến cực điểm!

"Biểu ca! Biểu ca huynh tưởng cái gì nha!"

Thanh âm Thủy Y Hoạ vang lên, Long Dật Trần giật mình, nhìn thấy đám người đang nhìn hắn, ho nhẹ một tiếng:

"Được rồi, muội đừng cùng người không liên quan tức giận, không đáng"

Long Dật Trần nói lời này không lớn, nhưng đủ để đám Linh Lực giả ở đây nghe đến rõ ràng.

Long Dật Hiên và Lâm Hoả Nhi thấy Long Dật Trần đến, sắc mặt đã không tốt lắm, lại nghe xong lời này, sắc mặt xàng thêm đặc sắc, Tề vương bao che đám người kia, bọn họ biết, chỉ là không nghĩ tới lại trắng trợn như vậy.

Long Dật Hiên nhịn không được hừ lạnh:

"Tề Vương giáo muội muội thật tốt!"

Long Dật Trần nhìn lướt qua hắn, rất có quy củ mở miệng:

"Không dám nhận"

Long Dật Hiên: "..."

Long Dật Hiên nói không lại, lôi kéo Lâm Hoả Nhi rời đi.

"Vị này là Phượng nhị tiểu thư?"

Long Dật Trần quay sang chào hỏi lại Lam Nguyệt.

"Tề Vương điện hạ"

Lam Nguyệt bất động thanh sắc đánh giá người trước mặt.

Khí chất bất phàm, dung nhan tuấn mỹ, tu vi... Nhìn không ra.

Xem ra cảnh giới của hắn đã cao hơn Thiên Dương Cảnh. Cả Lam Thiên Lạc và Mặc Phong cũng như thế. Chỉ có Thủy Y Hoạ tu vi chính là Thiên Dương Cảnh sơ kì.

Vượt qua Thiên Dương Cảnh.....

Lam Nguyệt có chút cảm thán, vậy chẳng phải chính là Đế Phân Cảnh sao? Chậc, bọn họ đều chỉ hơn hai mươi tuổi đâu, còn trẻ như vậy a...

Đến cấp bậc này đều là những lão bất tử a! Không phải râu dài tóc dài chính là đầu tóc bạc phơ.

"Lúc nhỏ chúng ta từng gặp nhau"

Long Dật Trần chủ động bắt chuyện.

"Vậy sao?"

Lam Nguyệt tìm trong trí nhớ một chút, không có ấn tượng với hắn.

"Lúc đó ngươi còn nhỏ, hẳn là không nhớ rõ"

"A, thật có lỗi"

"Không sao"

"..."

Trò chuyện chóc lát, Lam Nguyệt cáo từ trước trở về chỗ.

Long Dật Trần nhìn nàng một chút, lại thu hồi tầm mắt.

"Biểu ca, có phải rất khác so với lời đồn không?"

Thủy Y Hoạ đứng gần hắn, hứng thú bừng bừng nói.

"Lời đồn?"

Long Dật Trần ngược lại có chút mờ mịt.

"A? Quên mất nha! Huynh từ lúc rời đi Đông Nhạc cũng chưa từng quay về, không biết cũng phải a"

Thủy Y Hoạ vỗ vỗ trán, bổ sung.

"Nàng thanh danh huynh tùy tiện tìm một người đều có thể biết! Nàng chính là..."

Thủy Y Hoạ đem sự tích của Lam Nguyệt một mạch kể lại.

Long Dật Trần càng nghe thần sắc càng phức tạp.

Người hắn đang nghe, cùng người hắn vừa gặp rõ ràng chính là hai người khác nhau. Hoàn toàn không thể liên hệ với nhau.

———

Lam Nguyệt vừa ngồi xuống ghế, trước mặt liền bị bóng tối bao trùm, nàng ngẩn đầu, thiếu nữ trước mặt trang dung tinh xảo, cung trang hoa lệ đẹp đẽ, là một thiếu nữ trong sáng ngây ngô nếu trên mặt biểu cảm không điêu ngoa, kiêu căn.

Nữ nhân này không phải chính là vị Phỉ Nhạc công chúa được hoàng hậu yêu thương nhất kia sao?

Lam Nguyệt suy nghĩ một chút, Phượng Lam Nguyệt chưa từng gặp qua vị Phỉ Nhạc công chúa này, cũng không từng đắc tội nàng quá?

Vậy, nàng ta tìm nàng làm cái gì?

"Ngươi chính là Phế vật kia?"

Phỉ Nhạc công chúa cao ngạo từ trên nhìn xuống, khinh thường hỏi.

"Không phải"

Lam Nguyệt bất động thanh sắc trả lời.

Câu tiếp theo sắp tuông ra của Phỉ Nhạc công chúa bị Lam Nguyệt dùng hai chữ thành công ngăn cản.

Không phải!?

Không đúng! Rõ ràng chính là nàng không sai!

"Rõ ràng chính là ngươi! Ngươi dám gạt bổn công chúa!?"

Phỉ Nhạc công chúa giận dữ chỉ vào Lam Nguyệt.

"Thần nữ không dám, công chúa điện hạ, ta gọi Phượng Lam Nguyệt, ta không gọi Phế Vật"

Lam Nguyệt kiên nhẫn bình tĩnh giải thích.

Phỉ Nhạc công chúa: "..."

Rõ ràng nàng ta cố ý, nhưng chính là ả không thể phản bác.

Phỉ Nhạc công chúa gương mặt đổi tới đổi lui, cuối cùng lại nhịn xuống, hừ lạnh nói:

"Nể mặt Lam Uyển tỷ tỷ, ta tha ngươi một mạng, nhưng vẫn phải phạt!"

Phỉ Nhạc công chúa vỗ tay một cái, một tỳ nữ bưng rượu tiến đến, đầu cúi thật thấp, không rõ mặt mũi.

Lam Uyển tỷ tỷ!?

Lam Nguyệt bất động thanh sắc đảo mắt nhìn Phượng Lam Uyển, người sau nhàn nhã bưng một ly rượu lên, tư thái cao quý bất phàm, tựa như nàng là thần, mà xung quanh chỉ là phàn nhân. Phượng Lam Uyển cũng không nhìn bên này.

Không phải Phượng Lam Uyển, với chỉ số IQ của Phượng Lam Uyển, tuyệt đối không chọn loại não tàn như Phỉ Nhạc công chúa này.

"Bổn công chúa phạt ngươi ba ly rượu! Lập tức thi hành!"

Phỉ Nhạc cao cao tại thượng nhìn xuống Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt ngẩn đầu nhìn nàng ta, nhưng khí thế tuyệt đối không giống đang ngước nhìn người khác, mà tựa như đang nhìn xuống kẻ khác. Nàng bình tĩnh hỏi lại:

"Nếu ta không uống?"

Phỉ Nhạc công chúa hừ lạnh, gương mặt xinh đẹp chợt dữ tợn:

"Như thế nào? Không uống? Không uống bổn công chúa sẽ "giúp ngươi" uống! Người tới!"

"Không cần"

Lam Nguyệt ngăn cản nàng, tiếp lấy rượu trong tay tỳ nữ, cười một cái, nhưng ý cười cực nhạt.

"Công chúa điện hạ trách phạt, mặc dù Lam Nguyệt không hiểu, nhưng sao có thể từ chối đâu?"

Lam Nguyệt đưa rượu lên môi, nhẹ ngửi một chút.

Ừm, còn thêm chút gia vị à.

Không tệ, loại này rất mạnh nha! Rất phù hợp!

Lam Nguyệt không chút do dự uống vào.

Chóc lát đã uống xong tam ly.

"Công chúa điện hạ, ta đã uống xong rồi? Ngài hài lòng?"

Lam Nguyệt mỉm cười nói, gương mặt trắng noãn có chút đỏ ửng.

Phi Nhạc công chúa nhìn nàng uống hết, đắc ý cười một tiếng:

"Rất tốt!"

Nàng cùng Phế vật này cũng không thù oán gì, có trách thì trách nàng chọc vào người không nên chọc!

Mục đích đạt được, Phi Nhạc công chúa liền rời đi.

Nàng cũng không nhìn đến Lam Nguyệt ánh mắt nhìn theo, khoé môi khẽ nhếch.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tính kế (2)

[...Con người phải trải qua đau khổ mới có thể mạnh mẽ, càng là trải qua đau khổ càng lớn ý chí biến cường càng mãnh liệt. Mà nàng, chính là loại người đó...]

Một chút xuân dược này đối với nàng mà nói, quả thực chính là cát trong sa mạc, nước trong đại dương, hoàn toàn không có chút ảnh hưởng.

Thân thể nàng được Thiên Hoả tôi luyện, vốn đã không như thân thể người bình thường. Một chút dược này đối với nàng hoàn toàn vô dụng.

Lam Nguyệt khẽ cau mày, tựa như khó chịu đưa tay lên xoa đầu, đôi mắt mông lung, gương mặt có lẽ vì rượu nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng.

Phượng Lam Uyển đảo mắt qua, có chút khinh thường.

Liền loại não tàn kia cũng khiến nàng trúng kế! Xem ra là nàng quá xem trọng phế vật này rồi.

"Tiểu thư, người sao vậy?"

Lục Y phía sau lên tiếng, thanh âm mang theo lo lắng.

"Ừm"

Lam Nguyệt đáp một tiếng, không quá rõ ràng, lát sau nàng lại đáp một tiếng.

"Có chút mệt mỏi"

Phượng Lam Uyển lúc này đột nhiên lên tiếng:

"Nhị muội không thoải mái? Vậy không bằng đến phía sau nghỉ ngơi một chút?"

Lam Nguyệt không tiếng động đánh giá nàng, bên ngoài không lộ chút khác thường.

Phượng Lam Uyển đây là....

Thuận nước đẩy thuyền!?

"Được"

Lam Nguyệt ứng một tiếng, được Lục Y dìu đứng dậy, nói với Phượng Lâm Thiên một tiếng, theo nha hoàn dẫn đường hướng phía sau rời đi.

"Phượng nhị tiểu thư, chính là chỗ này, mời ngài vào trong"

Nha hoàn dẫn đường lên tiếng, lời nói mặc dù tôn kính nhưng giọng điệu không một chút tôn kính.

Lam Nguyệt dường như không phát hiện gật đầu, cũng không chờ Lam Nguyệt lên tiếng, nha hoàn kia liền rời đi. Rõ ràng rất không kiên nhẫn.

"Tiểu thư..."

Lục Y khẽ nhíu mày, không vui nói

Lam Nguyệt không chút để ý ngắt lời nàng:

"Không cần để ý, hiện tại chúng ta không nên gây chú ý quá nhiều"

Lam Nguyệt bộ dáng vân đạm phong khinh, làm gì còn bộ dạng yếu đuối vừa rồi.

Lục Y có chút kinh nghi bất định lên tiếng:

"Tiểu thư, người không sao rồi!?"

"Ta có thể có chuyện gì?"

Lam Nguyệt liếc nàng một cái, thong thả bước vào. Lục Y vội vàng đi theo.

"Lục Y, lần này cung yến trở về, ta muốn đưa ngươi rời đi"

Lục Y có chút hoảng, vội nói:

"Tiểu thư, người... người muốn ta đi đâu?? Tiểu thư, ta muốn ở cạnh người, kiếp này sẽ không rời khỏi!"

Lam Nguyệt cười một cái nhìn nàng, chậm rãi nói:

"Nếu muốn ở cạnh ta, cái ngươi cần hiện tại vẫn chưa đủ, bên cạnh ta không có người vô dụng"

Bên cạnh ta không có người vô dụng!

Lục Y chậm rãi bình tĩnh lại, đây không phải lần đầu nàng nghe tiểu thư nói câu này, nàng biết, từ nửa tháng trước, tiểu thư đã không còn là tiểu thư trước kia nữa.

Nàng mạnh mẽ, nàng cường đại, khí tràng của nàng hoàn toàn không thua bất kì ai, thậm chí ở Phượng gia cũng không ai sánh bằng.

Trước mặt nàng, cảm giác áp bách còn cường hơn lúc nàng nhìn thấy Hoàng đế.

Tiểu thư của nàng, Tướng phủ giữ không nổi nàng, Đông Nhạc cũng không giữ nổi nàng.

Bởi vì nàng cảm thấy, tiểu thư của nàng, sinh ra chính là vương giả, chính là kẻ mạnh.

"Tiểu thư, Lục Y chắc chắn không phải người vô dụng!"

Lục Y hai tay vô thức siết chặt, kiên định nói.

Lam Nguyệt từ chối cho ý kiến, câu này của Lục Y nàng không nghi ngờ, nha đầu này nhiều năm ở cạnh Phượng Lam Nguyệt, chuyện đau khổ phải chịu không ít, ý chí rèn luyện nên, không phải người bình thường có thể sánh được.

Con người phải trải qua đau khổ mới có thể mạnh mẽ, càng là trải qua đau khổ càng lớn ý chí biến cường càng mãnh liệt. Mà nàng, chính là loại người đó...

Lam Nguyệt đuổi Lục Y ra ngoài, một mình ngồi trong phòng, tĩnh tâm tu luyện.

"Nha đầu, ngươi còn rảnh rỗi tu luyện?"

Giọng Quân Vô Nhai đột nhiên vang lên, lần này lại không phải giọng lạnh băng mà nàng quen thuộc, ngược lại mang theo chút ngả ngớn.

Lam Nguyệt nhướng mi, nhàn nhạt đáp lại:

"Bằng không?"

Quân Vô Nhai hừ một tiếng:

"Cho ngươi biết, ngươi cứ để hắn trong không gian như vậy, hắn sẽ không tỉnh lại"

Hắn?

Huyền Tịch!?

Lam Nguyệt nghe lời này không khỏi trợn mắt. Cái gì gọi là sẽ không tỉnh lại a! Ngươi đùa ta hả!

"Vì cái gì trước kia ngươi không nói?"

Lam Nguyệt lời này mang theo chút hương vị nghiến răng nghiến lợi.

Đó vì tốt cho hắn! Ngươi biết sẽ phản đối!?

Quân Vô Nhai trong lòng thầm nghĩ, bên ngoài lại như cũ cao ngạo hừ một tiếng:

"Ngươi cũng không hỏi!"

Lam Nguyệt:"..."

Tốt! Lão phượng hoàng liền học được độc miệng a!

Lam Nguyệt đem liên hệ với Phượng Linh Giới ngăn cách, tĩnh tâm tu luyện.

_____

Chỉ chóc lát, bên ngoài liền nghe tiếng trò chuyện vang lên. Cuộc trò chuyện có chút nhỏ, nhưng đối một Linh lực giả mà nói, đủ để nghe đến rõ ràng. Giọng nói có chút lạ, nàng chưa nghe qua.

"Ngươi là Lục Y?"

Không có tiếng đáp lại, hẳn là gật đầu.

"Tốt, Công chúa có chuyện tìm ngươi, theo ta một chút"

Lam Nguyệt hơi nâng mi, có chút kinh ngạc, Là cung nữ của Phỉ Nhạc công chúa!? Trực tiếp như vậy?

"Nhưng là..."

Lục Y có chút do dự nói.

"Không đi!? Ngươi là muốn kháng lệnh? Muốn chết!?"

Giọng người kia mang theo uy hiếp, chợt cao giọng:

"Ngươi muốn chết không sao, nhưng tiểu thư của ngươi thì sao? Nàng sẽ tránh khỏi một kiếp?"

Lục Y im lặng thật lâu, cuối cùng kiên định phun ra hai chữ:

"Không thể"

Chuyện này chắc chắn có vấn đề! Đám người này đang muốn hãm hại tiểu thư! Nàng tuyệt đối không thể rời đi.

"Không thể!?"

Cung nữ kia lặp lại, giọng trầm xuống.

Ngoài kia đột nhiên im lặng, đôi mắt cung nữ khẽ đảo, như quyết định cái gì, ngón tay vừa động, Lục Y lại lên tiếng:

"Được, vị tỷ tỷ này, ta theo ngươi"

Cung nữ kia kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ đến nàng lại đổi ý, nhưng cũng không nghĩ nhiều, ra hiệu nàng đi theo.

Lục Y ngoảnh lại nhìn trong phòng một chút, hơi nhấp môi, bất quá cũng không lên tiếng, xoay người rời đi.

Vừa rồi, đúng là tiểu thư thanh âm không sai, nhưng dường như nha hoàn này không nghe thấy, chỉ có nàng nghe được.

Chẳng lẽ đây chính là truyền âm nhập mật?

Tiểu thư của nàng rốt cuộc đã là tu vi gì rồi! Đều đã có thể cho nàng truyền âm!

Lục Y có chút ảo não, nàng thực sự có chút sợ, sợ tiểu thư càng ngày càng cách quá xa...

Vừa khắc kia, tiểu thư bảo nàng "rời đi".

Vừa rồi nàng cũng cảm thấy được, trước mặt nàng cung nữ này vừa rồi động sát ý, nếu nàng không rời đi, có lẽ sẽ chết không thể nghi ngờ.

Lục Y có chút nghĩ mà sợ, trong lòng không nhịn được trầm xuống.

Rốt cuộc các nàng muốn hãm hại tiểu thư cái gì?

_____

Sau này sẽ viết hơi chậm, các nàng thông cảm nhé, dù gì cũng là năm cuối, bận là đương nhiên rồi, các nàng thông cảm cho ta, ủng hộ truyện nhé!!

Yêu các nàng ❤❤❤

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tính kế (3)

[...Người trên giường ngồi dậy, thiếu nữ gương mặt thanh lãnh, mắt phượng hơi nheo lại, tựa như bị đánh thức dã thú, nhìn hắn chằm chằm. Nàng trên người cung trang đỏ thẫm, không có bạch sa che chở, kết hợp với khí chất kia, đột nhiên lộ ra một cỗ tà mị lăng lệ khí thế....]

Lục Y vừa bị kêu rời đi không quá lâu, Lam Nguyệt nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Nàng nằm xuống giường, hai mắt khép hờ, giống như ngủ mê mang.

Két...

Thanh âm mở cửa thật khẽ vang lên, Lam Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân từ từ đến gần, trước mặt bị bóng ma chê khuất tối sầm, nàng nghe giọng nam nặng nề khàn khàn vang lên:

"Chậc, chậc, đúng là tuyệt sắc, đáng tiếc lại là phế vật"

Nam tử hèn mọn nhìn mỹ nhân trên giường, hai tay xoa vào nhau, sau đó vươn tới, muốn sờ người trên giường.

Mỹ nhân như vậy đặt trước mặt, không động đến hắn liền không phải nam nhân!!

Bàn tay hắn còn chưa kịp chạm vào người, vốn nên mê mang người lúc này đột nhiên mở mắt, đôi mắt sắc bén tràn đầy ý lạnh, làm gì có nửa phần mê mang vừa rồi.

Lam Nguyệt rốt cuộc nhìn rõ người trước mặt, dung mạo bình thường, có thể nói là thảm không đỡ nổi.

Da đen, mắt xếch, mày rậm, răng hô, trên mặt còn có một vết sẹo dài từ cằm đến mí mắt.

Nam tử nhìn đến đáy mắt nàng, bỗng nhiên cảm thấy một trận hàn ý, hoảng sợ lùi về sau.

"Ngươi..."

Hắn chỉ vào Lam Nguyệt, cả buổi vẫn không nói được lời nào.

Người trên giường ngồi dậy, thiếu nữ gương mặt thanh lãnh, mắt phượng hơi nheo lại, tựa như bị đánh thức dã thú, nhìn hắn chằm chằm. Nàng trên người cung trang đỏ thẫm, không có bạch sa che chở, kết hợp với khí chất kia, đột nhiên lộ ra một cỗ tà mị lăng lệ khí thế.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, nàng như cũ lạnh lùng hờ hững.

Không phải nói đã trúng thuốc mê mang sao? Này... Này là như thế nào!!!

Nam tử rùng mình một cái, chợt tỉnh táo lại.

Tỉnh thì như thế nào? Không phải chỉ là một phế vật yếu ớt sao? Chẳng lẽ hắn còn không làm gì được nàng?

Nghĩ đến chính mình vừa bị một thường nhân doạ lui, nam tử liền cảm thấy tức giận, thầm nghĩ lát nữa nhất định không thể nhẹ tay, khí thế nhất thời tăng vọt:

"Ha, tiểu mỹ nhân đã tỉnh? Rất tốt, đến cùng gia làm chút chuyện thú vị, đảm bảo ngươi đêm nay khó quên..."

Giọng nam tử thập phần đê tiện, ánh mắt càng rỡ quét qua toàn thân Lam Nguyệt, tựa như có thể xuyên thấu y phục nhìn đến bên trong.

"Ồ"

Lam Nguyệt hờ hững cười một cái, không rõ ý vị đáp một tiếng:

_____

Một khắc sau...

"Ô ô ô... Nữ hiệp tha mạng, tiểu tổ tông a, ta sai rồi, ta không dám nữa, ta cũng chỉ bị người sai sửa a! Ta biết cái gì đều nói, khai ta đều khai, ngươi tha cho ta đi... Ô ô ô..."

Không phải nói nàng chỉ là một thường nhân sao!

Này là người bình thường sao! Hả! Nàng là người thường, vậy thiên hạ liền không có người thường a!

Cái gì không võ đạo, không linh lực! Con mẹ nó là ai nói đứng ra! Ta đảm bảo không đánh chết ngươi!

Nam tử trên đất lăn lộn, kêu la không ngừng, Lam Nguyệt phủi phủi y phục, nhàn nhã đứng một bên.

Dám đánh chủ ý lên nàng, không giết ngươi chính là đã độ lượng! Hừ!

Lam Nguyệt nhìn nam tử dưới đất, không kiên nhẫn thả ra một viên đan dược.

Nam tử nhìn đan dược vội vàng vồ lấy uống vào. Trên người đau đớn được làm dịu, hắn thở phào một hơi.

Đan dược này nàng từ bí cảnh ra đến, cũng không rõ ràng tác dụng, lần này coi như được thể nghiệm.

Ân, dùng để dùng hình rất tốt.

Aizz... Có đan dược thật sự tiện lợi nha, đáng tiếc, nàng đối với nó không quá hứng thú, cũng chỉ có Dạ Ly mới cảm thấy y thuật là cả thiên hạ!

Cũng không biết nàng ta thế nào, hay tin nàng chết có hay không rất vui vẻ, sẽ không ai đến tìm nàng, phiền toái nàng chữa thương nữa....

Lam Nguyệt thu hồi tâm tình, nhìn nam tử trên đất, sâu kín nói:

"Ngươi không phải muốn làm một chút chuyện thú vị sao? Ta giúp ngươi, như thế nào?"

Nam tử rùng mình, chợt thấy chuyện nàng nói cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Lời đồn chính là cái rắm! Chơi chết người a!!!

_____

Lam Nguyệt làm xong hết thảy, điềm nhiên không có việc gì trở về, thay màu đỏ cung trang trên người ra, mặc vào một bộ thủy lam váy dài, không hoa lệ nhưng tinh xảo mềm mại.

Khí chất của nàng nháy mắt tăng lên.

Lam Nguyệt rời đi thiên viện, cũng không trở lại chỗ yến hội mà là đi tìm Lục Y.

Nàng thần hồn phóng xuất, nháy mắt bao trùm xung quanh, nàng cũng không dám khoa trương tìm kiếm, dù sao hoàng cung cũng không phải chỗ bình thường, những vị kia trong cung cũng không phải ăn chay, nàng đem nơi này bao phủ, tuyệt đối dẫn đến cường giả chú ý.

Trừ phi, nàng so họ càng lợi hại.

Đáng tiếc a, trong cung vị kia đã là một Thiên Tôn Cảnh cường giả a.

Rất nhanh, Lam Nguyệt liền tìm được vị trí của Lục Y, sau đó đi qua.

Lục Y loay hoay ở một ngã tư, dường như không biết nên đi bên nào mới đúng.

"Lục Y"

Lam Nguyệt kêu một tiếng, Lục Y xoay người, nhìn đến là nàng, dường như có chút thở phào, sau chạy lại.

"Tiểu thư, người không sao?"

"Ta có thể như thế nào?"

Lam Nguyệt tùy ý nói, sao đó hỏi lại:

"Bọn họ không làm gì ngươi?"

Lục Y lắc lắc đầu nói:

"Không có, bọn họ dẫn ta đến một chỗ, sau đó rời đi, ta lạc đường đều không thể trở lại"

Lam Nguyệt gật đầu, biểu thị đã biết, sao đó đưa Lục Y rời đi.

Lục Y ngoan ngoãn theo đuôi, Lam Nguyệt đi ngang qua yến hội, nhưng ở đây chỉ còn một vài triều thần cùng các phu nhân, những nam nữ trẻ tuổi đều không thấy.

Đi đâu rồi?

Lam Nguyệt để Lục Y đi hỏi, không lâu sau, Lục Y quay lại.

"Tiểu thư, các vị công tử, tiểu thư đều ra khỏi cung, đều đến sông Thanh Tuyền thả hoa đăng"

Lam Nguyệt không cho ý kiến, đi xung quanh dạo một chút.

——

"Aaa...."

Thanh âm chói tai bất ngờ vang lên, lúc này trong yến hội cũng chỉ còn lại hoàng đế cùng hậu cung phi tần, triều thần cùng gia quyến. Lúc này lại là thanh âm nữ tử trẻ tuổi.

Hoàng đế khẽ cau mày, hoàng hậu nhẹ giọng phân phó:

"Ngươi, đi xem là chuyện gì"

Cung nữ bên cạnh hoàn hậu đáp một tiếng rời đi.

Bên kia càng lúc càng ồn ào, đám người bên này cũng xôn xao lên.

Lát sau, cung nữ kia trở lại, gương mặt có chút khó coi, bất quá cũng không thể hiện nhiều.

Nàng ghé tai đối hoàng hậu báo cáo.

Hoàng hậu rất khẽ cau mày, nhìn thoáng qua Hoàng đế.

"Cút! Cho bổn công chúa cút!! Aaaa! Các ngươi cút hết cho ta!!!"

Đột nhiên thanh âm mắng chửi truyền đến. Dù sao thiên điện cách nơi này cũng không xa, linh lực giả cùng võ giả thính lực đều tốt, tự nhiên nghe thấy.

Đám người vốn đang xôn xao đều im bặt, không khí có chút ngưng trọng.

Hoàng đế đột nhiên đứng lên, đối mọi người nói:

"Trẫm có chút chuyện cần xử lí, yến tiệc hôm nay kết thúc tại đây"

Hoàng đế dứt lời phất tay áo rời đi, hoàng hậu cùng phi tần cũng nhao nhao đi theo.

Triều thần hành lễ sau, bốn mặt nhìn nhau, có tò mò nhưng cũng không ai dám mò ra đến.

Chuyện của Hoàng tộc, bọn họ vẫn không nên biết quá nhiều.

Lam Nguyệt nhìn hoàng đế rời đi, cười khẽ một tiếng.

Hoàng hậu muốn ép chuyện này xuống, cũng không dễ như vậy a, phải xem nàng tâm tình nha...

_____

Dạ Ly

Đây là nhân vật chính trong cuốn truyện tiếp theo của ta! Đợi đến Nguyệt Lâm hoàn chương, ta sẽ đăng nhé!

Tiếc lộ một chút:

Vẫn là xuyên không, vẫn là thể loại huyền huyễn, nữ chính tên thay đổi nhé.

Tên truyện: Nghịch Phá Thương Khung: nghịch thiên thần y chí tôn

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ninh Hạo (1)

[...Lại phế lại hoàn khố, lại không có nhan sắc giá trị, thân phận ngưu bức lại được cái gì a?...]

Hoàng Đế cùng Hoàng Hậu vừa đến Thiên viện, bên ngoài đã tụ tập vô số người.

Tiếng bàn luận xì xào không ngừng.

"Đúng là không thể tin được"

"Lại tại nơi này làm chuyện như vậy.."

"Thật không ngờ nàng lại là loại người này"

"Lần này thanh danh coi như toàn hủy..."

"Ta nghe nói nàng trong cung đều nuôi nam sủng đâu, lần này xem ra đúng là thật a..."

"..."

Phỉ Nhạc công chúa lúc này cũng hoàn toàn không hiểu thấu.

Tràng diện này rõ ràng liền chính nàng sắp xếp a! Người ở đây đáng ra phải là Phế vật kia mới đúng! Như thế nào lại là nàng đâu!

Tại sao! Tại sao là nàng!

Rốt cuộc sai ở đâu! Tại sao lại như vậy!!

Tràng diện trước mắt, Hoàng đế, Hoàng hậu cả hai không hẹn sắc mặt đều trầm xuống.

"Hoàng thượng giá lâm"

Thái giám thanh âm vang lên, ồn ào náo nhiệt cung điện nháy mắt yên tĩnh.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm bước đến, nghe đến bên trong chửi mắng thanh âm, mặt càng đen.

Nàng còn không biết xấu hổ gào thét!

Mất mặt còn chưa đủ sao!

Hiện tại liền tốt! Gào đến thiên hạ đều biết! Lần này cho hắn dài quá mặt mũi!

Hoàng hậu quan sát thấy không ổn, đối những người xung quanh nghiêm giọng nói:

"Còn ở đây làm gì! Toàn bộ lui ra cho ta!"

Hoàng hậu uy nghiêm hiển hiện, đám người nào dám lại tò mò, nhao nhao hành lễ rời đi.

Hoàng hậu sắc mặt không được tốt lắm, khó khăn mở miệng:

"Bệ hạ..."

Hoàng đế không nói một lời, đại chưởng vung lên, cánh cửa ầm một tiếng, bị đập nát.

Bên trong tiếng khóc đình chỉ, lát sao một tiếng thét chói tai vang lên:

"Aaa... Kẻ nào! Cút cho ta! Người đâu! Lôi kẻ đập cửa ra chém cho bổn công chúa!!"

Hoàng hậu nghe đến lời này, sắc mặt tái xanh, nhìn hoàng đế lạnh như sương biểu tình, vội vàng quát lên:

"Hồ nháo! Ngươi nói cái gì!!"

Phỉ Nhạc công chúa tựa hồ lúc này mới nhìn đến người bên ngoài. Sắc mặt xanh trắng:

"Phụ,.. phụ hoàng, mẫu hậu...."

Hoàng đế âm trầm nhìn nàng:

"Tốt, hiện tại đến trẫm ngươi đều muốn trảm?"

Hoàng đế nhìn nàng, Phỉ Nhạc công chúa không nhịn được run run.

"Long Duyệt Phỉ, Ngươi đúng là làm chuyện tốt a, cho hoàng gia thêm thật lớn mặt mũi"

"Ta..."

Phỉ Nhạc công chúa đứng trước mặt Hoàng đế hoàn toàn không có một chút khí thế biện hộ hay giải thích.

Hoàng đế tựa hồ cũng chán ghét để ý đến nàng, phất tay áo bỏ đi, lúc đi ngang qua hoàng hậu, lạnh lùng bỏ lại một câu:

"Ngươi quản người thật tốt! Xử lí!"

"Thần thiếp rõ ràng"

Hoàng hậu cắn răng trả lời, bàn tay giấu trong tay áo siết chặt.

Hoàng đế nhìn cũng không nhìn nàng xoay người rời đi.

Phỉ Nhạc công chúa được hoàng hậu sủng ái không sai, nhưng hoàng đế lại rất không thích nàng.

Phỉ Nhạc công chúa thấy hoàng đế rời đi, chạy đến chỗ Hoàng hậu quỳ xuống, liền khóc lóc kể lễ.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu, người cho Phỉ Nhi làm chủ a! Ta là bị người hãm hại a! Ô ô ô...."

Hoàng hậu nhìn nàng đầy mặt nước mắt nước mũi, nhíu mày, rõ ràng rất không kiên nhẫn, nhưng lại không tránh đi, nhẹ nhàng an ủi nàng.

"Được rồi được rồi, Phỉ Nhi, rốt cuộc chuyện là như thế nào, ngươi nói cho mẫu hậu rõ ràng"

Phỉ Nhạc công chúa đem toàn bộ chuyện kể lại cho Hoàng hậu, bao gồm chuyện nàng muốn hại Lam Nguyệt đều kể đến rành mạch.

"Là nàng! Chắc chắn là nàng! Không sai! Mẫu hậu! Người nhất định phải bắt nàng! Giết nàng! Nhất định phải giết nàng!"

Phỉ Nhạc công chúa tâm trạng không ổn định, kể cũng không quá rõ ràng, nhưng Hoàng hậu đại khái nắm bắt được.

Phượng Lam Nguyệt!? Là Phượng tướng quân phủ nữ nhi?

Nữ nhân kia nữ nhi!!?

Hoàng hậu hai mắt híp lại, bà ngược lại mấy năm nay một mực không chú ý nàng, hiện tại đã trưởng thành thành cái dạng gì rồi?

Mấy năm trước đều truyền đến tin tức nàng sống khổ sở như thế nào, ngược lại bà cũng không tin hoàn cảnh như vậy nàng còn có thể trưởng thành tốt bao nhiêu.

Bất quá, lần này chuyện lại liên lụy đến nàng?

"Được rồi, Phỉ Nhi ngươi nghỉ ngơi tốt, mẫu hậu cho ngươi làm chủ."

Hoàng hậu trấn an Phỉ Nhạc công chúa vài câu, cho người đưa về cung điện nghỉ ngơi, sau đó rời đi.

Hoàng hậu vừa bước khỏi Nhạc Dương Cung, hơi dừng lại, mở miệng:

"Đi điều tra một chút Phượng Lam Nguyệt"

"Vâng"

Trong bóng tối vang lên một tiếng đáp lại, sao đó liền im lặng. Hoàng hậu sắc mặt như thường dẫn người rời đi.

Mà Hoàng đế bên kia vừa rời đi Thiên điện liền trở lại Ngự Thư phòng. Hắn vừa ngồi xuống, trong phòng nhiều hơn một hắc y nam tử.

"Chuyện gì xảy ra"

Hoàng đế thanh âm không mặn không nhạt hỏi.

"Bệ hạ,..."

Người kia đem chuyện Phỉ Nhạc công chúa làm nói đến rành mạch, nhưng chuyện về sau như thế nào liền biến thành Phỉ Nhạc công chúa bị hại, hắn cũng mơ hồ không rõ.

"Phượng Lam Nguyệt"

Hoàng đế lẩm bẩm một mình, bàn tay trên long sàn gõ nhẹ, thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói:

"Điều tra rõ ràng chuyện này, trẫm muốn biết là ai làm"

"Vâng"

Hắc y nam tử đáp một tiếng, thân ảnh chợt loé, biến mất.

Hoàng đế ngồi một mình trong Ngự thư phòng, thất thần nhìn trên bàn một đoá màu tím Phù Dung, bóng dáng cô tịch mà thê lương.

Liên Tuyết, tám năm a... Ngươi rời đi tám năm rồi...

Phượng Lam Nguyệt... Nữ nhi của ngươi đều lớn như vậy.....

_____

Lam Nguyệt bên kia cũng không biết mình cứ như vậy bị hai vị đại nhân nhớ thương, nếu biết nàng cũng không quá lo lắng, dù sao điều tra liền điều tra, các ngươi cũng tra không ra cái gì.

Nàng cùng Lục Y rời yến tiệc, muốn trở lại Phượng phủ, bất quá vừa đến cửa cung, một chiếc xe ngựa đều không tại.

Lục Y mặt nhỏ nhăn lại, tức giận nói:

"Tiểu thư, Phượng phủ người thực quá đáng! Đến một chiếc xe đều không chừa cho người!"

Lam Nguyệt bất động thanh sắc nhìn xung quanh. Xe ngựa toàn bộ đều đi, có lẽ toàn bộ đều đến Hoa Đăng hội.

"Tại sao ta lại không được tham dự yến hội chứ! Vậy kêu ta đến nơi này làm cái gì a!!"

Phía sau truyền đến giọng thiếu niên căn nhằn, thanh âm mười phần tức giận.

Lam Nguyệt hơi nghiêng đầu, bất động.

Thiếu niên dáng người mập mạp, một thân hoa quý cẩm phục, bước đi đều tùy tùy tiện tiện, gương mặt mặc dù đầy thịt nhưng cũng không quá khó nhìn. Hắn bên cạnh còn theo một người, đối lập hoàn toàn. Dáng người gầy ốm, gương mặt cũng không có gì đặc sắc.

Ninh Hạo, Ninh Hầu Phủ tiểu hầu gia.

Người này trước cửa cung gặp qua, ngược lại trong yến hội một mực không thấy, không nghĩ tại đây gặp được.

Hắn không đến Hoa Đăng hội? Cũng đúng, bằng danh tiếng của hắn, làm gì có cô nương nào nguyện ý thích đâu? Lại phế lại hoàn khố, lại không có nhan sắc giá trị, thân phận ngưu bức lại được cái gì a?

Như nàng chẳng hạn, chẳng qua nàng liền so hắn xui xẻo nhiều.

_____

Cuối tuần lại nhiều thêm việc! Cần động lực!

Hóng chương mau mau cho ta thả sao!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ninh Hạo (2)

"Tiểu Hầu gia, lão hầu gia cũng chỉ muốn tốt cho ngài a"

Bên cạnh Ninh Hạo thư đồng vội trấn an hắn.

"Ngươi...Dĩ? Kia là ai?"

Ninh Hạo trừng hắn một chút, vừa muốn lại nói, dư quang lướt qua gần cửa cung hai người. Phía trước đứng là một cái mềm mại đáng yêu tiểu cô nương, người sau bị nàng che khuất, cũng chỉ lộ ra màu xanh lam y phi vũ.

Hắn nghi hoặc kêu lên.

Hiện tại mọi người đều phải tại Hoa Đăng hội mới đúng, như thế nào còn người tại đâu??

Thư đồng nhìn thoáng qua, có chút ngờ vực, nói:

"Không rõ, nhưng tiểu cô nương kia ta gặp một lần lúc vừa vào cung, hình như là Tướng quân phủ người"

Ninh Hạo mày nhướng lên, tò mò đi đến.

"Uy, các ngươi như thế nào ở đây?"

Lục Y nhìn thấy Ninh Hạo đi đến, cũng không bị đối phương Tiểu Hầu gia thân phận doạ sợ, ngược lại rất bình tĩnh làm cái lễ:

"Tiểu hầu gia"

Ninh Hạo tùy ý vẫy vẫy tay, ánh mắt tò mò dò đến, là muốn nàng trả lời câu vừa rồi.

"Chúng ta..."

Lục Y vừa muốn trả lời, câu còn chưa ra khỏi miệng, liền bị một giọng nói lạnh nhạt cắt ngang:

"Chúng ta ở đâu, liên quan gì đến ngươi"

Lục Y: "..."

Không phải đâu tiểu thư, sao người lại lên tiếng rồi!

Lục Y ngượng ngùng đem lời muốn nói nuốt trở về.

Tiểu thư của nàng không giống người khác, nàng sẽ không theo lẽ thường trả lời. Chú ý điểm.

Ninh Hạo nghẹn, lại tức lại không có cách nào phản bác.

Hắn hùng hổ nhìn phía sau Lục Y, để xem kẻ nào dám đối tiểu hầu gia hắn vô lễ như vậy.

Không nhìn thì thôi, mà nhìn đến phía sau người dung mạo sau, đầu tiên phản ứng không phải nàng dung mạo, cũng không phải là nàng khí chất, mà là

_____

Người quen a!!! Sao hắn lại gặp nàng rồi!!!

Đây không phải nữ ma đầu lần trước đánh hắn trên đường sao!! Nàng.. nàng... Lại dám xuất hiện!!

Từ từ...

Nàng là Phượng phủ người, người này ___

Sẽ không phải là Phượng Lam Uyển đi!?

Nghe nói nàng ta tu vi đã rất cường đại, hơn nữa lại dung mạo xuất chúng, khí chất lạnh lùng cao ngạo. Này mặc dù khí chất không giống lời đồn lắm, cơ mà Phượng phủ trừ nàng cũng không có kẻ thứ hai a!!!

Thư đồng vừa định tức giận chấp vấn, đã bị Ninh Hạo kéo lại, trừng hắn một cái, lại quay sang Lam Nguyệt:

"Ta...ta... Ha ha.. Phượng tiểu thư chuyện của ngài ta chỗ nào dám quản a, ngài... Tùy ý tùy ý"

Ninh Hạo cười ha hả nói, cả người đều đầy mồ hôi lạnh, tiểu tổ tông a! Ta chưa nói gì hết, không liên quan đến ta a!!

Thư đồng bên cạnh vẫn chưa hoàn hồn, một mặt mộng bức nhìn Ninh Hạo.

Tiểu hầu gia của hắn... Đổi tính???

Ninh Hạo nói xong, kéo Thư đồng còn chưa tỉnh mộng bước chân vừa nhấc định rời đi. Người sau cũng không nhìn hắn, Ninh Hạo thầm nghĩ may mắn, bất quá hắn đi chưa được bao nhiêu bước, phía sau lại truyền đến thiếu nữ thanh âm:

"Đứng lại"

Ninh Hạo thật muốn mau chóng biến mất ngay lập tức, nhưng cơ thể lại không theo hắn ý nghĩ mà đứng lại.

Ninh Hạo có chút cứng ngắc quay lại, hỏi:

"Phượng...phượng tiểu thư còn có chuyện?"

Hắn lần đầu gặp nàng liền bị đánh, mỗi lần muốn tìm tiểu tử kia đều bị nàng giáo huấn đến không được, hiện tại gặp tiểu tử kia, hắn đều muốn theo đường vòng chạy a!

Lam Nguyệt bình tĩnh nhìn hắn, không rõ hỉ nộ bỏ xuống một chữ:

"Nói chuyện"

____

"Ta cũng không muốn ức hiếp hắn a! Cũng là hắn trước chọc ta! Hắn... Hắn mắng ta mập mạp! Hắn mắng ta vô dụng! Phượng tiểu thư a, ta thực sự không cố ý, ngài tha cho ta a!"

Ninh Hạo thấy Lam Nguyệt vừa dừng lại liền thao thao bất tuyệt, cho bản thân biện bạch.

Mà cũng đúng, đây là tiểu tử kia trước chọc hắn, nam tử hán đại trượng phu, hắn sao có thể nhịn đâu!??

Lam Nguyệt nghe lời này, nhịn không được liếc hắn một chút, đạo:

"Hắn mắng chỗ nào sai?"

Ta thấy chính là vô cùng chính xác!

Chỉ là nàng không nghĩ tiểu tử kia sẽ là kẻ mắng người.

Đúng vậy, Xích Dương không hề mắng thành tiếng, chỉ là ánh mắt cho người khác biết, hắn chính là như vậy nghĩ!

Ninh Hạo: "..."

Tốt, dưới người mái hiên phải cúi đầu, hắn nhịn.

Ninh Hạo cười hì hì nói:

"Lão đại nói gì đều đúng a"

"Phượng Lam Uyển" này có chút không giống lời đồn.

Nguyên lai lời đồn không thể tin!

Nếu để Ninh Hạo biết hắn suy nghĩ đều sai đến điên đảo trắng đen, sẽ như thế nào chịu đả kích.

"Ngươi biết hắn là ai?"

Lam Nguyệt lạnh nhạt hỏi, tựa hồ không chút quan tâm.

Ninh Hạo kinh nghi bất định nhìn nàng, suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

"Không biết thân thế, tên ta cũng không biết, hắn ở đây cũng gần mười năm đi, ta cũng không biết hắn từ nơi nào xuất hiện, lúc nhìn thấy hắn đã ở đây".

Lam Nguyệt trầm ngâm một chút, Xích Dương đứa trẻ này quá quỷ dị, hoàn toàn không giống một đứa trẻ, còn có kia dị đồng tử, cùng nàng liệu có phải là cùng một loại....

Lam Nguyệt thu hồi suy nghĩ, đối Ninh Hạo nói:

"Không được lại tìm hắn gây sự, ngươi đi đi"

"Được, được, được."

Ninh Hạo ứng thanh liên tục, nói xong xoay người liền chạy.

"Khoan đã!"

Lam Nguyệt đột nhiên kêu lên.

_____

Lát sau...

Cộc cộc cộc....

Xe ngựa chạy chậm rãi trong đêm khuya, xe ngựa vàng óng hết sức nổi bậc trong đêm tối, thiếu nữ một thân lục y, mặt mũi tinh xảo đánh xe, có lẽ vì Hoa Đăng hội diễn ra, xung quanh người xe đông đúc, đèn đuốc sáng rực, không có đêm khuya lạnh lẽo yên tĩnh.

Lục Y đến giờ vẫn chưa thể tin nổi, các nàng cứ như vậy "cướp" xe rời đi.

Lục Y vẫn cảm thấy không ổn, quay đầu đối trong xe Lam Nguyệt nói:

"Tiểu thư, tiểu hầu gia bên kia"

"Không vấn đề"

Thanh âm như cũng nhàn nhạt.

"..."

Lục Y đem nời nuốt xuống, trong lòng thầm mặc niệm cho Ninh Hầu phủ tiểu hầu gia.

Bên kia, Ninh Hạo cùng hắn thư đồng đứng ở cửa cung khóc không ra nước mắt.

Thư đồng: Bọn họ liền như thế nào về a! Đi bộ sao!? Tiểu hầu gia không có thiên phú tu luyện, đến bao giờ mới tới? Tiểu hầu gia hôm nay bị cái gì a!!!! Cần hắn trở về tìm y sư sao!!!

Ninh Hạo: Thiên a! Tiểu tổ tông, hắn sau này gặp nàng tuyệt đối muốn đi đường vòng!

_____

Tuần này bạo phát nhiều chương!

Lễ thật vui vẻ nha các nàng ~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Túy Nguyệt Lâu (1)

"Nha đầu, ngươi không đem hắn đi?"

Quân Vô Nhai thanh âm đột ngột vang lên.

Lam Nguyệt: "..."

Phiền!

Lam Nguyệt đưa tay lên lười biếng ngáp một cái, tựa lên thành xe, không muốn động.

Không tỉnh liền không tỉnh, nàng cũng không sợ!

"Ngươi không muốn hắn tỉnh lại? Ngươi muốn hắn chết? Hắn có ân với ngươi!"

Quân Vô Nhai chấp vấn, giọng điệu hoàn toàn không thể tin nổi.

Lam Nguyệt âm thầm trợn mắt, nàng cùng hắn không thân, liên quan gì đến nàng?

Ta còn không gấp ngươi gấp cái gì?

Từ từ!!!

Lão phượng hoàng hôm nay như thế nào nhiều lời? Hắn cùng Huyền Tịch có quan hệ!!?? Nàng bên cạnh có phản đồ rồi!!!!

Lam Nguyệt tỉnh táo, nheo mắt lại, giọng điệu không ra hỷ nộ:

"Lão phượng hoàng, ngươi lo lắng?"

"Ta đương nhiên là!"

Quân Vô Nhai thuận miệng đáp một tiếng.

Lời đến miệng mới phát giác không thích hợp, hắn dừng lại, sau đó mới hừ một tiếng, điệu bộ lạnh lùng nói:

"Hắn ở đây rất phiền! Bổn toạ chính là không thích ai so ta dễ nhìn!"

Lý do hết sức thoả đáng, đến "bổn toạ" này xưng hô đều mang ra, Quân Vô Nhai âm thầm may mắn.

Tiểu Oa này vẫn rất sắc bén, còn có so trước kia càng khó đối phó.

Lam Nguyệt có chút ngờ vực, chỉ như vậy? Là nàng đa nghi rồi?

Lam Nguyệt vô tình trở về một câu:

"Bằng ngươi? Một con chim to xác, chỗ nào đẹp đẽ?"

Quân Vô Nhai tức giận rồi!

Trong Thần Thú, Chim muông chính là đẹp nhất loại, mà hắn chính là ca tụng danh xưng đệ nhất mỹ đâu!

Đúng là Phượng xuống đồng bằng bị chó khinh!

"Bổn toạ chính là một mỹ nam tử! Chờ đến ngươi nhìn đến ta đừng có mà mê mẩn!"

"Ngươi so hắn dễ nhìn?"

Lam Nguyệt thật lòng hỏi một câu.

Quân Vô Nhai: "..."

Này thực không có! Huyền Tịch dung mạo, thiên địa chỉ sợ khó gặp cái thứ hai so hắn càng mỹ.

Bất quá liền không quá thua kém!

Quân Vô Nhai đấu không lại nàng, trực tiếp lựa chọn im lặng.

Lam Nguyệt không tỏ vẻ gì, nhìn bên ngoài sáng rực cảnh tượng, đôi mắt hơi động.

"Lục Y, em trở về trước"

Lục Y đang ngồi bên ngoài, đột nhiên nghe thấy câu này, còn chưa phản ứng lại, đợi nàng đem màn xe vén lên, bên trong làm gì còn ai.

Aizz... Tiểu thư của nàng hiện tại đều xuất quỷ nhập thần như vậy.

Lát về phủ nàng như thế nào ứng đối a!

Quên mất, hẳn sẽ không ai để ý tiểu thư có hay không trở về...

Lục Y nghĩ đến đây, cả người đều không tốt.

Đợi tiểu thư phong mang tất lộ, đến lúc đó xem bọn họ sắc mặt liền như thế nào đặc sắc.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lục Y không khỏi tốt lên chút.

_____

Hoa Đăng hội là một trong những lễ hội lớn của Đông Nhạc, này hội chính là thời điểm tốt nhất cho các cặp mỹ nữ tuấn nam hẹn hò yêu đương, trên đường, trong nhà, tửu lâu không dùng dạ minh châu hay quang thạch soi sáng, đều chỉ dùng đèn thắp sáng, khắp nơi đều lộ ra lung linh huyền ảo.

Đông Nhạc quốc cũng không phải quá mức quy củ cứng nhắc, nam nữ cho nhau thổ lộ, có thành đôi, có bị từ chối, trên đường tuấn nam mỹ nữ từng đôi từng đôi dạo bước, thiếu nữ mặt đỏ thẹn thùng, nam tử ôn hoà lễ độ, Lam Nguyệt nhìn đều thấy cảnh đẹp ý vui.

Nàng dung nhan vốn liền mỹ, trên đường đi đều thu hút không ít ánh mắt, có người muốn tiến lên cùng nàng bắt chuyện, bất quá Lam Nguyệt quá mức lãnh đạm, đều không có cho những người kia một ánh mắt, thẳng đến cũng không ai cùng nàng bắt chuyện, đều từ xa nhỏ giọng thảo luận.

Lam Nguyệt chê phiền, rất nhanh rời khỏi đám đông.

Nhìn trước mặt trang hoàng đến cực kì nổi bậc Túy Nguyệt Lâu, Lam Nguyệt mặt không cảm xúc tiến vào.

Nàng vừa tiến vào liền thu hút không ít ánh mắt, đều tràn ngập kinh diễm chi sắc, nàng cũng không tỏ thái độ, lạnh nhạt đến chỗ chưởng quầy.

"Ha hả, vị tiểu thư này, ngài cần cái gì"

Chưởng quầy tươi cười tiến đến, nhiệt tình mười phần chào đón.

Lam Nguyệt liếc nhìn hắn một cái, môi đỏ khẽ mở, chậm chạm phun ra một cái tên:

"Tuyên Vọng"

Chưởng quầy tươi cười thu liễm, ánh mắt cũng thay đổi, đối Lam Nguyệt thái độ cũng cung kính hơn hẳn.

Bởi vì tuyệt đối không ai biết Lâu chủ Túy Nguyệt Lâu là Tuyên Vọng! Người này quen biết lâu chủ của bọn họ!

"Mời theo ta"

Hắn nói xong liền giơ tay làm tư thế mời, Lam Nguyệt hờ hững đi lên, bỏ lại xung quanh một mảnh tò mò.

Chưởng quầy để Lam Nguyệt vào một căn phòng, sau đó bảo nàng chờ một lát, liền lui ra cửa phòng.

Lam Nguyệt đánh giá căn phòng một chút, bố trí thanh nhã không quá cầu kỳ kiểu cách, lại lộ ra một cỗ tươi mát thoải mái.

Nàng đúng là không nhìn lầm người, người này đúng là có tài kinh doanh.

Túy Nguyệt Lâu đúng là sản nghiệp vừa khai trương của Lam Nguyệt.

Này lâu bên ngoài chỉ là dùng cơm, bàn trà đạo, cũng là tửu lâu, thực chất bên trong lại chính là một tổ chức tình báo cho Cửu Thiên Môn.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa lớn mạnh, nhưng chỉ mới qua bao lâu, Tuyên Vọng liền đạt đến bực này, cũng là không tầm thường.

Phong cách trang trí nơi này đều được nàng sửa đổi đôi chút, không giống Thanh Nhã Lâu cổ kính phương Đông Túy Nguyệt Lâu của nàng càng thiên về một chút phương Tây hiện đại.

Lam Nguyệt cũng ngồi không quá lâu, trà trên tay chỉ vừa nâng lên nhấp một ngụm, cửa liền bị người đẩy ra.

Lam Nguyệt ngẩn đầu nhìn nam tử trước mặt.

Một thân bạch y phiêu dật, gương mặt tuấn lãng, khoé môi khẽ nhếch lên một độ cong hoàn hảo, quạt xếp trên tay nhẹ nhàng phẫy, hoàn hảo một thế gia công tử, phong hoa vô song, ôn nhã như ngọc.

Bất quá lời vừa ra, hình tượng quý công tử một thanh quét được sạch sẽ.

"Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi đến a~"

Thanh âm hắn hết sức êm tai, lại lộ ra một cỗ mị hoặc trời sinh, hắn hoa đào mắt cong cong, cười đến một mặt đáng đánh đòn.

Tuyên Vọng là nàng vô tình cứu được, là một cái xinh đẹp nô lệ.

Đúng, là xinh đẹp! Hắn gia cảnh cũng không lớn, là một cái thứ xuất, bị hãm hại lưu lạc đến chợ nô lệ, vốn hắn là bị đem đi bán đấu giá, nhưng lại trốn thoát, trong lúc truy đuổi, vô tình gặp phải Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt mặt đều đen.

"Ngươi lại kêu một tiếng, ân?"

Nàng nâng lên ly trà, mi mắt rũ xuống hơi nhướng lên, ý vị cảnh cáo rõ ràng.

"Aizz..."

Tuyên Vọng một hơi thở dài, tiểu chủ tử này của hắn liền như vậy, tuổi còn nhỏ chính là không có nàng tuổi nhỏ tính tình, cả ngày chính là một bộ hờ hững với mọi thứ. Ngày đó lần đầu hắn gặp nàng cũng vậy, nàng dường như rất gấp rút, đám người bắt hắn trùng hợp cản đường, nàng bảo tránh đường, đám người kia càn quấy không tránh, ngược lại đối nàng động tay động chân, Lam Nguyệt mắt đều không nháy đem người giết sạch. Đúng lúc vô tình cứu luôn hắn, lúc đó hắn liền đuổi theo nàng. Liền có hiện tại nàng vi hắn chủ tử, hắn chính là "lấy thân báo đáp" trở thành nàng cấp dưới.

Tuyên Vọng đối diện nàng ngồi xuống, tự thưởng bản thân một ly trà, giống như than thở nói:

"Ngươi a, như thế nào cứng nhắc như vậy a, ta tiểu chủ tử, ngươi liền không thể đáng yêu một chút?"

Lam Nguyệt vừa uống trà kém chút phun đến hắn trên mặt.

Đáng yêu? Hắn nhìn nàng chỗ nào giống người sẽ đáng yêu? Mắt hắn không vấn đề đi?

Lam Nguyệt cũng không cùng hắn nói nhảm, trực tiếp đi vào vấn đề:

"Thế nào?"

Tuyên Vọng cũng không lại đùa giỡn, nghiêm chỉnh nói:

"Chuyện của Phù Dung quận chúa năm xưa, che giấu quả thực đến cặn kẽ, ta tra được cũng không quá nhiều"

Tuyên mỹ nhân câu dẫn nhà ta Tiểu Nguyệt Nhi, bất quá Nguyệt Nhi nhà ta hoa đã có chủ, ngươi cẩn thận lạp~

Cầu sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Túy Nguyệt Lâu (2)

Tuyên Vọng đem chuyện hắn tra được chi tiết nói một lần.

Dù sao chuyện đã qua mười hai năm, nếu không phải người trong cuộc, cũng không ai sẽ nhớ rõ.

Năm đó, mẫu thân nàng Cơ Liên Tuyết tựa như trống rỗng xuất hiện tại Huyền Linh đại lục, nàng dung mạo thiên hạ khó gặp, tu vi đã viễn siêu đại lục này tồn tại, khí chất càng không cần vô ngữ, nàng giống như chí tôn một phương, cường giả đỉnh cấp, tôn quý tựa thần nhân.

Nàng đến Huyền Linh đại lục không lâu, hầu hết khắp phương thế lực đều biết vị này trẻ tuổi thần bí thiếu nữ, đều lộ ra e ngại. Mà thiếu nữ này một phương độc lập, cũng không xưng bá một phương, hay đầu quân bất kì thế lực nào ý tứ.

Nàng tu vi mặc dù mạnh, nhưng cũng chưa ai nhìn thấy nàng ra tay, hay dùng đến Linh lực, chỉ phóng xuất uy áp, nhìn như không vấn đề, chính là rất giống bị trọng thương.

Tin đồn thần bí thiếu nữ bị thương lan ra, khắp nơi thế lực đều muốn đem người này khống chế đến tay.

Có vì nàng tu vi, cũng có vì nàng dung mạo. Cơ Liên Tuyết khắp nơi bị truy đuổi, nàng đều một mực tránh né, rất nhanh tin tức nàng bị thương được xác thực, truy đuổi nàng người càng nhiều.

Đuổi giết nhiều, muốn đưa tay giúp đỡ tất nhiên có, nhưng đều mang theo nhiều ít mục đích.

Mà nữ tử như vậy, tất nhiên có không ít người vì nàng mà khuynh tâm.

Tựa như vị phụ thân kia của nàng, Phượng Lâm Thiên.

Phượng Lâm Thiên năm đó tuổi trẻ tài cao, dung mạo cũng tuấn mỹ phi phàm, làm si tâm cũng không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Hắn một lần lịch luyện vô tình cứu giúp Cơ Liên Tuyết một lần, liền đối nàng nhất kiến chung tình.

Cơ Liên Tuyết vì hắn cứu nàng mà cảm kích, nhưng cũng không đến mức yêu. Nàng cho hắn một ân huệ, nhưng người sau ra sức khước từ, Cơ Liên Tuyết thật sự không làm gì được, cũng mặc kệ hắn. Nhưng Phượng Lâm Thiên chính là không bỏ cuộc, một mực theo đuổi.

Cơ Liên Tuyết tại nhiều lần truy đuổi được Phượng Lâm Thiên cứu giúp, hắn càng nhiều lần vì nàng bị thương, Cơ Liên Tuyết càng đối hắn ái náy, nhưng hắn một mực đứng bên cạnh nàng, Cơ Liên Tuyết cũng không cách nào.

Về sau nàng đến Đông Nhạc, che giấu hành tung, lấy Phù Dung quận chúa thân phận ở lại Đông Nhạc, cũng không có bao nhiêu kẻ biết nàng tên cùng thân phận, những thế lực kia tìm kiếm vài năm không thấy, dần dần bỏ cuộc...

Sau Cơ Liên Tuyết lại không hiểu thấu lấy Phượng Lâm Thiên, rõ ràng nàng đối Phượng Lâm Thiên không có tình ý, còn có nàng vì sao được phong quận chúa, còn có vì sao chết...

Tuyên Vọng im lặng nhìn Lam Nguyệt. Nàng gương mặt như cũ không chút gợn sóng, biểu tình càng không chút biến hoá, chỉ tựa như xuất thần ngồi tại đó, không nói một lời.

Điều tra chuyện này hắn đều cảm thấy có chút khó tin, mẫu thân nàng thân phận như thế thần bí.

Đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, quả thực huyền huyễn.

Đúng vậy, mẫu thân Lam Nguyệt không phải như bên ngoài nói đã chết, mà là biến mất, đột nhiên biến mất...

Chuyện này điều tra là khó khăn, bất quá Cửu Thiên Môn của Lam Nguyệt có tiền, mà hắn chỉ cần đủ tiền, cái gì hắn cũng có thể tra.

Túy Nguyệt Lâu này của hắn dù vừa sáng lập, vẫn chưa hoàn chỉnh lắm, bất quá tại Đông Nhạc này cũng xem như có chút sinh ý.

"Chuẩn bị cho ta một gian phòng"

Im lặng hồi lâu Lam Nguyệt đột nhiên bỏ ra một câu, sau đó tựa hồ chưa thỏa đáng lại bổ sung:

"Sạch sẽ, rộng một chút, an toàn đảm bảo"

Tuyên Vọng nghi ngờ nhìn nàng một chút, không từ mặt nàng nhìn ra cái gì, mới đáp ứng một tiếng rời đi.

Lam Nguyệt trong phòng ngồi một lát, trong lòng hỏi Quân Vô Nhai:

"Lão phượng hoàng, ngươi nói mẫu thân ta có phải hay không Ẩn tộc tộc nhân đâu?"

"Có thể"

Quân Vô Nhai trầm mặc hồi lâu, mới trả lại nàng một chữ.

Hai bên đều im lặng.

Đến khi Tuyên Vọng trở lại, Lam Nguyệt như cũ ngồi yên bất động.

Tuyên Vọng không đoán được nàng tâm ý, đành cười đến một mặt dụ hoặc tiến đến, áp sát phía sau Lam Nguyệt, tựa như thổi khí vào tai nàng nói:

"Tiểu Nguyệt Nhi, hoa đăng hội còn tại đâu, hay là ngươi cùng ta một cặp cùng nhau du hội a~"

Lam Nguyệt toàn thân lông tơ dựng đứng, không nói một lời một quyền nện qua.

"Cút!"

_____

Tuyên Vọng che lấy một bên mặt, đáng thương hề hề nhìn Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt không lại để ý hắn, ung dung rời đi.

Đến căn phòng kia sau, Lam Nguyệt đánh giá một vòng, hài lòng gật đầu, Tuyên Vọng tên này mặc dù không chút đường hoàn nhưng làm việc rất hiệu quả.

Lam Nguyệt tiến vào không gian, đem đang ngủ say Huyền Tịch ôm ra, đặt tại trên giường.

Quanh người hắn như cũ tử quang nhẹ nhàng chuyển, đem hắn toàn bộ bao trùm, chỉ lộ ra kia trương thịnh thế dung nhan.

Lam Nguyệt nhìn mỹ nam trước mặt, không khỏi xuất thần.

Nàng đối hắn, có một loại nào đó thân cận, tựa như đã quen biết thật lâu cảm giác, giống như trước mặt hắn, nàng không cần che giấu cái gì, không cần ngụy trang cái gì, chính là có hắn tại, nàng cảm giác được an toàn.

Chỉ là...

Lam Nguyệt thu hồi thần, ánh mắt phức tạp.

Nàng yêu hắn?

Không giống lắm, ít nhất cũng chưa lún quá sâu, chưa thể nói là yêu, có lẽ là cái kia vừa nảy nở tình cảm.

Nàng không phủ nhận tình cảm của mình, càng không thích trốn trách cảm giác. Nếu nàng đã thích, tuyệt đối muốn nắm giữ lấy, cũng không vì bất kỳ cái gì mà buông tay.

Nhưng quan trọng là, người như hắn, một thân tôn quý, khí chất cường đại, thân phận tuyệt đối không đơn giản, liệu hắn cũng đối nàng có cảm giác sao?

Ngỡ như hắn đã có người mình thích? Vậy, nàng thì sao?

Nếu vậy, nàng liền buông tay, nàng cũng không phải cố chấp loại kia, không chiếm được liền hủy, càng không muốn làm tiểu tam.

Quyết định rồi, đợi hắn tỉnh lại nàng liền đối hắn làm rõ ràng, hắn đối nàng là thái độ gì.

"Chờ ngươi tỉnh lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi"

Nghĩ thông suốt, Lam Nguyệt tâm tình không tệ, đặt Huyền Tịch nằm ngay ngắn, tại gian phòng hạ xuống vài cái trận pháp, đóng cửa rời đi.

Mặc dù Tuyên Vọng bố trí nàng khá an tâm, bất quá vẫn nên phòng vạn nhất.

Nàng trận pháp dù là sơ cấp, bất quá tại Đông Nhạc đảm bảo không có kẻ thứ hai có thể giải khai. Dù sao cái kia Cơ gia truyền thừa xuống đồ vật cũng không phải vật thường.

Lam Nguyệt cũng không nhìn đến, nàng vừa xoay người khắc kia, người trên giường ngón tay khẽ động, khoé môi tựa hồ thật khẽ giương lên, nhỏ đến mức nhìn thấy đều tưởng là ảo giác.

Lam Nguyệt ra ngoài, Tuyên Vọng liền một mặt ai oán chạy đến.

"Tiểu Nguyệt..."

Tuyên Vọng vừa muốn há miệng liền kêu "tiểu Nguyệt Nhi" cái kia tự, liền nhìn đến đôi mắt lạnh băng băng kia của Lam Nguyệt đem lời nói ngạnh sinh đổi:

"Tiểu chủ tử, ngươi lại làm cái gì a?"

Tuyên Vọng rất nhanh liền tươi cười như cũ, mắt hoa đào đều cong lên, mười phần câu nhân.

Lam Nguyệt liếc hắn một cái, trước khi rời đi bỏ lại một câu.

"Không để bất kì ai vào bên trong"

Tuyên Vọng có chút nghi hoặc, bất quá cũng không dám tò mò, tiểu chủ tử này của hắn bình thường một bộ không quan tâm bộ dáng, kì thực nếu ai vi phạm nàng mệnh lệnh, kia liền thảm.

Lam Nguyệt vừa bước khỏi Túy Nguyệt Lâu liền đối mặt với một đôi mắt.

Nàng vừa nhìn liền nhận ra đối phương, chịu, kia đôi mắt thực sự quá mức yêu dị, nàng muốn quên đều khó.

_____

Moe, có ai hóng Tịch Tịch tỉnh lại không không!!!

Hôm nay bổn toạ thực siêu năng!

Thưởng thưởng sao cho ta moé

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nguyệt Hạ Khuynh Tâm (1)

Xích Dương cũng ngây ngẩn cả người, hắn vốn cũng không đến chỗ này, nhưng bóng dáng kia vừa xuất hiện, hắn liền nhịn không được theo đuổi.

Đợi đến hắn giật mình nhận ra liền ở chỗ này.

Hắn cũng không lập tức rời đi, mà ở lại chờ.

Tửu lâu này vừa khai trương không lâu, hắn cũng biết, nhưng cũng chưa thấy nàng đến lần nào, nàng Hoa Đăng hội đến nơi này làm cái gì đâu!?

Nhưng mà...

Hắn quan tâm này đó làm cái gì! Nàng cùng hắn không quan hệ a!

Hắn tại chỗ xoắn xuýt thật lâu, đến cuối cùng nàng cũng trở ra.

Bị bắt tại trận, hắn cũng không sinh ra lúng túng, chỉ chăm chú nhìn người trước mặt.

Lam Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn, không nghĩ có thể gặp Xích Dương tại đây, mà hắn tựa hồ đang chờ nàng?

Phải không??

Lúc này thiếu niên như cũ đầu tóc rối bời, quần áo mặc dù rách nát nhưng lại rất sạch sẽ. Hắn làn da trắng noãn, dung nhan như cũ bị tóc che khuất, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ như máu.

Nhìn thế nào đều không giống nhân loại. Nhưng nàng cũng không giống, nàng cũng không phải người??

Có cảm giác đang tự mắng bản thân.

Lam Nguyệt thần sắc như thường đi đến trước mặt hắn, nghiêm túc hỏi:

"Ngươi tìm ta?"

"Không có"

Xích Dương bình tĩnh trả lời nàng.

"Vậy ngươi đứng đây làm gì?"

"Ta đứng trước nhà ngươi?"

"Ừ"

"..."

Không phải đâu? Nhà nàng!!! Nhà nàng ở đây!!?

Xích Dương có chút hoảng hốt, dường như ngoại trừ tên nàng hắn cũng không biết gì về nàng.

Nơi này thuộc sở hữu của nàng, nói là nhà nàng cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Lam Nguyệt nhìn hắn chằm chằm, đến khi thiếu niên có chút lúng túng, nàng mới mở miệng:

"Hôm nay ta vui vẻ, mời ngươi một bữa"

Nói rồi nàng xoay người đi vào, cũng không quay lại nhìn hắn, tựa hồ chắc chắn hắn sẽ đi theo.

Xích Dương nhìn bóng lưng kia, trầm mặc một chút, cũng theo đi vào.

Hai người một trước một sau vào trong, thu hút ánh mắt như cũ, chỉ là đối Xích Dương thêm chút bày xích hoặc tò mò, thậm chí là chán ghét.

Nhân loại, chính là như vậy.

Tuyên Vọng phía trên lầu nhìn xuống, tò mò nhìn xuống.

Tiểu Nguyệt Nhi dẫn kẻ nào đến? Hình như là một thiếu niên, bộ dạng có chút giống khất cái, chỉ là sạch sẽ điểm.

Hắn quả thực tò mò nha! Chỉ là Tiểu Nguyệt Nhi có chút đáng sợ, hắn cũng không dám tò mò.

Lam Nguyệt không rảnh nhìn bọn họ, đi thẳng lên lầu, Xích Dương như cũ theo sau.

Nàng vừa vào phòng, tiểu nhị liền tiến tới.

"Tiểu thư, ngài dùng gì?"

"Món ngon, toàn bộ"

Lam Nguyệt không phải cao lãnh, nhưng nếu có thể ít nói, nàng liền không rảnh dùng từ hoa lệ, đầy đủ ý nghĩa liền hoàn hảo.

Còn vì sao như vậy? Đơn giản, nàng lười.

"Vâng, ngài chờ một chút"

Tiểu nhị ứng một tiếng, hào hứng rời đi.

"Ngồi"

Lam Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng đủ để nghe thấy.

Xích Dương trầm mặc ngồi xuống đối diện, Lam Nguyệt rót cho hắn một chén trà.

"Nếm thử"

Hắn nhìn nàng bàn tay vươn tới. Nhỏ nhắn, xinh xắn, khớp xương rõ ràng, đẹp đẽ, làn da trắng trẻo oánh nhuận gần như trong suốt.

Hắn hồi thần tiếp được.

Lam Nguyệt thu tay về, cũng không có ngôn từ dư thừa.

"Trà ngon"

Xích Dương nhấp một ngụm, thuận miệng khen một câu. Hắn cũng không rành về trà đạo, chỉ cảm thấy uống vào rất thoải mái, cơ thể linh lực tựa như được đến bổ sung, cả người đều thoải mái.

Khoan đã!

Nàng là đang thử hắn!?

"Ừ"

Lam Nguyệt tùy ý đáp lại một tiếng.

Xích Dương cảnh giác nhìn nàng, giọng điệu rõ ràng mang theo chấp vấn:

"Đây là trà gì!?"

Lam Nguyệt liếc hắn một cái, đặt ly trà xuống, lạnh nhạt giải thích:

"Tuyết Liên trà, người có linh lực uống vào sẽ được đến đại lượng linh lực, người không linh lực cũng có thể tăng thể lực, kéo dài tuổi thọ, như thế nào? Ngươi thích?"

Thích ta cũng không cho! Một ly ngươi uống đều là vạn kim khó cầu đâu!

Xích Dương nhìn nàng, tựa hồ biết nàng không có ý khác, mới thả lỏng một chút, đáp.

"Ừ"

"Ồ"

Lam Nguyệt hờ hững trả lại một tiếng.

"..."

Có ý gì?

Cả hai trầm mặc đến khi thức ăn đưa lên, lúc dùng bữa cũng không nói lời nào, thẳng đến khi dùng xong.

Lam Nguyệt cũng không ăn bao nhiêu, Xích Dương càng không cần nói, chính là hầu như mọi thứ hắn chỉ ăn một lần liền không động đến. Nhưng nhìn cách hắn ăn uống, Lam Nguyệt lại có chút kinh ngạc.

Kia tư thái kia khí chất, hoàn toàn không giống một tên khất cái nên có, càng nhiều hơn giống cái quý tộc.

Lam Nguyệt đến bên cửa sổ, cả người đều tựa vào thành cửa, nhìn xuống náo nhiệt đường phố.

Phía xa hồ Thanh Tuyền hoa đăng trôi nổi, lung linh kì ảo.

Hoa đăng...

Năm đó nàng cùng từng Giai Nhược Đồng hẹn Thất Tịch thả hoa đăng một lần, đáng tiếc lại thất hẹn....

Giai Nhược Đồng...

Tại sao?

Ta vẫn không hiểu, vì sao phản bội ta? Chẳng lẽ vì hắn sao?

Lam Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn lại, Xích Dương đã đứng cạnh nàng bao giờ.

Nàng theo bản năng lùi một bước, cảnh giác nhìn hắn.

Xích Dương nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mặt, màu đỏ con ngươi tựa như huyết sắc, dày đặc quỷ dị. Hắn nói:

"Ngươi có tâm sự?"

Vừa rồi trong nháy mắt kia, hắn nhìn đến nàng hoài niệm, thất vọng rồi lại mờ mịt. Đó là hắn lần đầu thấy nàng lộ ra như vậy cảm xúc.

"Không có"

Lam Nguyệt rất nghiêm túc đạo.

"Phải không?"

"Ngươi quản làm gì?"

"..."

Đúng, hắn quản cái gì? Lại không hề liên quan.

"Ta muốn biết, vì sao ngươi lại giúp ta?"

Hắn cùng nàng không quen không thân, chính là hai người xa lạ, mà nhìn nàng cũng không hề giống sẽ là cái gì lương thiện hạn người, bất bình rút đao tương trợ

"Phải không? Là vì ta là người tốt chăng?"

Xích Dương giật giật khoé miệng, người tốt? Hắn nơi nào nhìn không thấy?

"Ngươi chỗ nào giống"

"Nga?"

Thiếu nữ hơi nghiêng đầu nhìn hắn, bỗng nở nụ cười, nàng gương mặt vốn lãnh đạm phút chốc tựa như Tuyết liên nở rộ, tựa như băng giá tan biến, lộ ra ấm áp lại chói mắt tươi cười. Ánh sáng rơi trên gương mặt nàng, tựa như từng đợt lưu quang, tô điểm đến càng thêm mộng ảo thần bí.

Xích Dương không cấm ngây ngẩn cả người, hắn nghe đến nàng thanh âm, không phải ngọt ngào ấm áp, cũng không phải lạnh lùng băng hàn, giọng nàng trong trẻo như tiếng đàn, đinh đan như tiếng chuông đồng, dễ nghe đến cực điểm.

"Có lẽ, ta cũng giống ngươi, là cảm giác của cùng một loại người"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70: Nguyệt Hạ Khuynh Tâm (2)

Xích Dương theo Lam Nguyệt xuống lầu, đến hiện tại vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Hắn tâm vẫn còn một mảnh hỗn độn, hắn không biết cảm giác vừa rồi là gì, cũng không dám đi tìm hiểu.

Hắn sợ, sợ biết đáp án_____

Lam Nguyệt thanh nhàn đi phía trước, một đường hướng tới hồ Thanh Tuyền đi đến.

Trên đường đầy các cặp tình nhân cùng nhau, tay nắm nắm tay, tình chàng ý thiếp, hắn lúc đầu nhìn cũng không có cảm giác gì, hiện tại đột nhiên có cảm giác không được tự nhiên.

"Ngươi từng thả hoa đăng sao?"

Lam Nguyệt đột ngột dừng lại, Xích Dương thiếu chút nữa liền đâm vào nàng.

Hắn lắc đầu, phát hiện nàng cũng không nhìn hắn, mới mở miệng:

"Không có"

Lam Nguyệt hướng bên cạnh đi tới.

Lão bản thấy Lam Nguyệt một cái tuổi trẻ thiếu nữ đi tới nhiệt tình chào mời:

"Tiểu cô nương, đến mua hoa đăng sao? Ngươi chọn, chỗ ta đều là loại đẹp nhất"

"Ta lấy cái này"

Lam Nguyệt tùy tiện chọn hai cái hoa đăng.

"Tốt! tốt!"

Lão bản vui vẻ kêu hai cái "tốt" tự, lập tức đem hoa đăng đưa nàng.

Lam Nguyệt nhận lấy hoa đăng, trả tiền liền quay lại.

Lam Nguyệt nhét hoa đăng vào tay hắn, âm thanh bình thản nói:

"Lát đến liền thả, trải nghiệm thử"

Nói xong, xoay người liền đi.

Xích Dương còn chưa hồi quá thần, chờ hắn kịp phản ứng, người kia đã đi xa.

Đột nhiên cảm thấy hoa đăng trên tay có chút nóng bỏng.

Hồ Thanh Tuyền nằm phía cuối con phố này, khắp nơi đều đầy các thiếu nam thiếu nữ, vui vẻ trò chuyện, không khí náo nhiệt vô cùng.

Lam Nguyệt chọn vị trí vắng vẻ nhất đi đến.

Nhìn màu đỏ hoa đăng trôi nổi trên mặt nước, ánh mắt Lam Nguyệt nổi lên nhàn nhạt lam quang.

Coi như hoàn thành một ước hẹn,

Giai Nhược Đồng, ta vẫn còn sống, ngươi thất vọng sao?

Ánh mắt loé lên một loại suy nghĩ không rõ.

Giữa lúc Lam Nguyệt vẫn đang chìm vào hồi ức, bên cạnh vang lên thanh âm, kéo nàng về với thực tại:

"Ngươi thả cho ai?"

Lam Nguyệt quay sang nhìn hắn, thần sắc không rõ hỏi:

"Cái gì?"

"Nghe nói thả hoa đăng, là cầu nguyện cho người đã khuất, ngươi cầu nguyện cho ai?"

Lam Nguyệt hơi nhấp môi, cảm xúc hỗn loạn bình thản xuống, nàng đứng lên, tà áo trong gió đêm nhẹ nhàng phi dương, thanh âm nàng như cũ không chút chập chùn, lạnh nhạt trả lời:

"Không ai cả"

Nàng có lẽ không chết, lúc đó Giai Nhược Đồng ở cạnh vách núi, nếu nhảy xuống, bằng kỹ năng của nàng, muốn sống sót tuyệt đối không vấn đề.

Ta cầu nguyện...

Cho một người đã từng là sinh tử chi giao...

Giai Nhược Đồng, chúng ta loại người này, trong hắc đạo chỉ cần một, không cần đến hai loại.

Mà ta, đem vị trí kia, nhường lại cho ngươi.

Không hối hận, bởi vì ta đã mệt, mười mấy năm lăn lộn giết chóc, ta sớm mệt mỏi.

Một lần kia trả thù, chính là ta cho bản thân cuối cùng một cái nhiệm vụ.

Ta không hận ngươi, cũng không trách ngươi, chúng ta vốn không nên cùng tồn tại, loại người như ta vốn không nên có được loại kia xa hoa tình bạn.

Ta không trách ngươi phản bội, chỉ trách ta luyến tiếc....

Luyến tiếc thứ không phải của bản thân.

Tử vong là cái giá ta phải trả.

Cái gọi là tri kỷ, chính là ta một giấc mộng...

Kiếp trước của ta, cũng tựa như hồi giấc mộng dài.

Mộng quá lâu, lâu đến mức ta đều không biết đâu là thực, đâu là mơ.

Ta là Lam Nguyệt của Ám Dạ Song Sát, vẫn là Phượng Lam Nguyệt của Đông Nhạc quốc.

Là một kẻ thay thế hay bị thay thế đâu?

"Đều không quan trọng, bởi vì ngươi chính là ngươi, không phải bất kì ai, ngươi không phải kẻ thay thế, cũng không ai có thể thay thế ai, ngươi chỉ có một, là duy nhất"

Thanh âm đột ngột vang lên trong đầu, Lam Nguyệt giật mình, chợt nở nụ cười, nàng dưới trăng đặc biệt xinh đẹp, tựa như quang minh thần nữ, bất loạn chốn nhân gian, dù thiên địa hỗn loạn đều không phạm đến nàng một mảnh áo.

Xích Dương nhìn kia trương khuynh quốc khuynh thành dung nhan, nhìn nàng lúc này tươi cười nở rộ, trái tim đều từng nhịp rung động.

Nhìn nàng lúc này thần thái, hắn đột nhiên có một loại suy nghĩ.

Nàng không phải loại kia yếu đuối cần che chở, nàng là một phương cường giả, cái nàng cần, không là một cái lồng bảo vệ, mà là một bầu trời để nàng mở rộng đôi cánh, tự do tự tại, tung hoành thiên địa.

"Lão phượng hoàng, ta phát hiện ngươi cũng rất biết nói chuyện"

Quân Vô Nhai: "..." Hắn rút lại lời vừa rồi có kịp không!!!

"Uy, tiểu Nguyệt Nguyệt! Đúng là nàng nha! Tiểu Nguyệt Nguyệt, bên này"

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm, Lam Nguyệt nghiêng đầu nhìn lại, Xích Dương cũng bị giật mình, có chút không tự nhiên dời ánh mắt.

Nàng không nhìn hắn, Xích Dương có chút thở phào, hắn có chút ghé mắt nhìn lại kia tiếng kêu phương hướng.

Thủy Y Hoạ phía xa vẫy vẫy tay, chỉ kém chút là nhảy cẫn lên. Bên cạnh nàng chính là một thân hắc y Mặc Phong, trên tay còn mang theo một cái xinh đẹp đèn lồng, lúc này gương mặt một mảnh nhu hoà, nào còn lúc bình thường lạnh lùng cự người ngàn dặm.

"Ai nha! Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi đến lúc nào nha! Đi chúng ta cùng nhau!"

Thủy Y Hoạ chạy đến kéo tay Lam Nguyệt không ngừng líu ríu.

Mặc Phong theo sau nàng, Lam Nguyệt nhìn đến rõ ràng hắn đáy mắt lướt qua một tia bất mãn.

Chậc, hai người này...

Ha hả

"Vừa đến"

Lam Nguyệt tùy tiện đáp.

"Đi, chúng ta đến Thanh Nhã lâu đi! Biểu ca cùng ta đại sư huynh đều tại đó"

"Ân"

Lam Nguyệt gật gật đầu, quay lại phía sau, làm gì còn Xích Dương bóng dáng.

Nàng hơi nhướng mi, chạy còn rất nhanh.

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi sao nha?"

Lam Nguyệt lắc đầu, ra hiệu có thể rời đi.

Mặc Phong đảo mắt nhìn phía góc cây một chút, sao đó lạnh lùng rời đi.

Ba người bóng dáng đi xa, góc cây bên kia Xích Dương lúc này mới bước ra.

Tiểu Nguyệt Nguyệt?

Hắn chưa từng nghĩ đến, có người sẽ như vậy thân mật gọi nàng.

Bất quá, hắn trong lòng không quá thoải mái là chuyện gì xảy ra?

_____

couple Phong × Hoạ vừa lộ ra

Chu nhoa ~ ┗(^ω^)┛

┌|o^▽^o|┘♪

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Huyền Tịch Tỉnh Lại (1)

Lam Nguyệt theo bước Thủy Y Hoạ chưa được bao lâu, vừa đến cửa Thanh Nhã Lâu, bầu trời đột nhiên "bùm" một tiếng, nổ ra một cái kí hiệu.

Lam Nguyệt khẽ cau mày, đây là kí hiệu nàng cấp Tuyên Vọng cũng như Túy Nguyệt Lâu dùng để truyền tin, nàng vừa rời đi...

"Oa, là nơi nào thả pháo hoa? Thật đẹp đồ án"

Thủy Y Hoạ nhìn đồ án trên bầu trời đang chậm rãi tan biến, cảm thán.

"Ta có chút chuyện, lần sau lại bồi các ngươi"

Thủy Y Hoạ vừa nghe thấy câu này, chưa kịp phản bác, bên cạnh nàng làm gì còn Lam Nguyệt bóng dáng.

"Ách, Tiểu Nguyệt Nguyệt a! Ngươi đi nhanh như vậy làm gì nha!"

Thủy Y Hoạ oán hai câu, quay sang níu lấy tay Mặc Phong hỏi:

"Nhị sư huynh, huynh nói xem, nàng thực sự là vô linh căn sao?"

Mặc Phong lắc đầu, xoa xoa đầu Thủy Y Hoạ.

"Không rõ, nhưng ta không cảm nhận được linh lực dao động trên người nàng"

Bất quá kia thân thủ, tốc độ, thực sự là một người bình thường sao?

Lam Nguyệt một đường đi đến Túy Nguyệt Lâu, bên ngoài như cũ đông đúc.

Nàng cũng không đi cửa chính, lách mình nhảy lên lầu.

Nàng vừa đẩy cửa sổ ra, Tuyên Vọng liền đi đến, bộ dáng lo lắng.

"Tiểu chủ tử, ngươi đến, đến, có chuyện rồi"

Cũng không chờ Lam Nguyệt trả lời liền ra hiệu nàng đi theo. Lam Nguyệt trầm mặc đi theo hắn.

Không khí vẫn còn lưu lại lực lượng dao động, xem ra người đến tu vi không thấp.

Nơi Tuyên Vọng dẫn đến, không phải nơi khác, chính là căn phòng Lam Nguyệt phân phó.

Lúc này cửa phòng đều nát, xung quanh cũng một mảnh hỗn độn. Canh cửa người đều bị thương, bất quá không quá nặng.

"Chủ tử, ta nghe bọn họ nói, lúc đó trong phòng có động tĩnh, bất quá ngài dặn dò quá không được bước vào trong, nên ta cũng không vọng động, nhưng chỉ một lúc sau, cửa phòng bị người đánh nát, bên trong bước ra cái Tử y nam nhân, hắn trên người khí tức cường đại vô cùng, trừ hai người giữ cửa bị thương lúc phá cửa ra, hắn cũng không làm gì liền đi. Ta... Ta cũng không nhìn đến dung mạo của hắn"

Tuyên Vọng vừa đi vừa cho Lam Nguyệt giải thích, sắc mặt càng là khó coi, lúc đó uy áp kinh khủng kia đè xuống, hắn đều tưởng toàn thân đều bị đè nát. Người mạnh như vậy, hắn còn chưa từng gặp qua, lần này hắn coi như ý thức được bản thân tu vi có bao nhiêu nhỏ bé.

Lam Nguyệt mặt không đổi sắc nghe Tuyên Vọng thuật lại, trời biết trong lòng nàng như thế nào nổi bão.

Tốt! Bổn tiểu thư ý tốt cho ngươi trụ nhờ! Ngươi không cảm kích liền thôi, phá ta phòng, đả thương ta người, còn chạy mất!!

Thực tốt! Ta mới không quan tâm ngươi! Muốn đi liền đi, bổn tiểu thư không phụng bồi!

"Nha đầu, nếu ngươi vừa tỉnh dậy thấy bản thân bị giam lại, ngươi sẽ không nổi giận?"

Ta là bảo vệ hắn!!

"Nhưng ngươi sẽ nổi giận sao!?"

Hắn phá ta trận, phá ta phòng, ta không thể nổi giận!?

"..."

Quân Vô Nhai ngậm miệng, bất đồng ý nghĩ không thể nói chuyện, nha đầu hiện tại quá táo bạo.

"Thu dọn"

Lam Nguyệt thật lâu bỏ lại một chữ, xoay người đi.

"Ngươi không tìm hắn?"

Quân Vô Nhai không nhịn được hỏi.

Lam Nguyệt: Không đi!

Tuyên Vọng có chút ngốc, như vậy liền xong rồi?

"Tiểu chủ tử, còn người kia..."

Tuyên Vọng còn chưa từ bỏ đuổi theo. Lam Nguyệt đột nhiên dừng lại, quay người nhìn hắn, Tuyên Vọng chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, đôi mắt kia sâu như vực thẳm, tựa hồ đang nuốt chửng lấy hắn.

"Hắn đi đâu liên quan gì đến ta! Không tìm!"

Cũng không biết là nói cho Tuyên Vọng vẫn là nói với bản thân. Lam Nguyệt nói xong buồn bực xoay người rời đi.

Tuyên Vọng như bị điểm huyệt đứng tại chỗ, thật lâu mới phản ứng.

Đáng sợ! Tiểu chủ tử nổi giận a!

Từ từ!!!!

Không tìm?? Người kia là tiểu chủ tử mang đến!!?????

Tuyên Vọng bị ý nghĩ này cấp doạ, nếu không nàng như thế nào nói như vậy??

Người kia là cái gì? Hắn còn chưa nhìn mặt a! Nhưng xem qua chính là cái trẻ tuổi nam tử a.

Tiểu chủ tử nhà hắn có người trong lòng rồi?

Aizz....

Tuyên Vọng uể oải thở dài, sau đó đi phân phó.

Lam Nguyệt rời khỏi Túy Nguyệt Lâu, cũng không lại ở bên ngoài lắc lư, trở về tướng phủ.

Lam Nguyệt vừa đẩy cửa viện ra, Lục Y liền lên tiếng:

"Tiểu thư người trở lại rồi!?"

"Ân"

Lam Nguyệt đáp một tiếng, bước vào.

"Tiểu thư, người nghỉ ngơi một chút, ta cho người chuẩn bị đồ ăn.

Lục Y muốn chạy vào bếp, bị Lam Nguyệt cản lại.

"Không cần, ta bên ngoài đã dùng, ngươi nghỉ ngơi đi"

Lam Nguyệt đi vào phòng, ầm một cái đóng cửa.

"A?"

Lục Y có chút mờ mịt, tiểu thư hình như_____

Tâm trạng không tốt lắm?

_____

Lam Nguyệt vừa vào phòng, liền tiến bộ vào không gian.

"Ngao"

Nàng vừa đặt chân vào, một thanh âm vang lên, vật thể màu tím không xác định lao tới, Lam Nguyệt theo bản năng vung một chưởng.

"ngao ô"

Kia màu tím đồ vật đập xuống đất kêu lên một tiếng.

Lúc này Lam Nguyệt mới nhìn rõ vật kia.

Một con nho nhỏ thú, toàn thân bao lấy màu tím lông, mềm mại vô cùng. Trên đầu mơ hồ có giác nhô lên, đôi mắt màu tím to tròn lúc này ủy khuất nhìn nàng. Cái đuôi nhỏ dựng lên, mười phần đáng yêu.

Lam Nguyệt có chút nghi hoặc, nàng xác định chưa từng đưa vật nhỏ này vào không gian.

"Nó là cái gì?"

Vật nhỏ: "..."

Chủ nhân nó trí nhớ quá kém! Liền nó đều cấp quên!

Linh thanh âm yếu ớt vang lên:

"Chủ nhân, nó là ngài mang vào a"

"Ta? Không có"

Lam Nguyệt chỉ chỉ bản thân, sao đó phủ nhận.

"Ngao ô"

Vật nhỏ lại kêu lên.

"Chủ nhân, nó là ngài khế ước thú a, nó là tiểu Bạch"

WTF??? Tiểu... tiểu Bạch???

Lam Nguyệt giật mình, trợn tròn mắt, tiểu bạch của nàng không phải miêu hình thái sao? Mới bao lâu nàng đều cấp không nhìn ra.

"Tiểu Bạch?"

Lam Nguyệt không xác định kêu một tiếng.

"Ngao ô"

Vật nhỏ vui vẻ hướng nàng nhảy tới nàng trong lòng cọ a cọ.

Lam Nguyệt: "...."

Ai cho nàng biết chuyện gì xảy ra?????

"Nó vốn là kỳ lân, ngươi chẳng lẽ muốn nó trường đến giống một con miêu?"

Quân Vô Nhai đột nhiên hảo tâm giải đáp.

"Nga?"

Tử Diễm Huyết Kỳ Lân a...

Màu tím lông, theo nàng được biết ở thú loại, màu tím lông cực kì hiếm thấy, nó màu lông liền là tử sắc...

"Ta cảm thấy không phải lần đầu gặp nó tại Lạc Nhật sơn mạch..."

Có cảm giác quen biết rất rất lâu, giống như lão bằng hữu hơn trăm ngàn năm loại kia, _____

__nhưng có thể sao? Tính cả hai kiếp nàng đều chưa sống được năm mươi tuổi!

"Đến lúc ngươi cần biết tự nhiên sẽ biết"

Quân Vô Nhai nói, lần này ý vị không có trêu đùa, chỉ tràn ngập nghiêm túc.

Nga!? Lại là đến lúc? Lúc nào mới đến??

Lam Nguyệt cũng không truy đuổi, sờ sờ tiểu Bạch một chút, buông tay liền tu luyện.

Cấp bậc này của nàng tại Đông Nhạc này đã có thể đứng vững một phương, bất quá so với Huyền Nguyên Thiên là vẫn chưa đủ.

"Nha đầu, ngươi thực sự không đi tìm hắn?"

Quân Vô Nhai gấp không chờ nổi hỏi.

"Không đi"

"Ngươi không phải có chuyện muốn nói với hắn?"

Lam Nguyệt thủ có chút run lên, lão phượng hoàng dám nghe lén nàng ý nghĩ!!!!

"Không muốn, không hỏi, không tìm! Ngươi lại nói bổn toạ liền đem ngươi đi luyện ngục!"

Lời này vừa ra, Quân Vô Nhai lẫn Lam Nguyệt đều giật mình.

Quân Vô Nhai là khiếp sợ, Lam Nguyệt là nghi hoặc.

Nàng thế nào liền xưng bổn toạ rồi? Luyện ngục lại là nơi nào đâu??

Bất quá Quân Vô Nhai lại không ồn ào, Lam Nguyệt liềm đem chuyện này cấp quăng, thoả đáng đi tu luyện.

Quân Vô Nhai nhìn Lam Nguyệt phản ứng, có chút không rõ.

Chỉ là vô ý sao?

_____

Tâm: Tiểu Nguyệt Nguyệt nhà ta tức giận, Huyền Tịch, ngươi chết chắc!

Tịch:... Không phải ta!

Tâm: chính là ngươi!

Tịch: không có, Nguyệt Nhi sẽ tin ta! là ngươi làm!

Tâm:.... Ta không có không phải ta, ngươi chớ nói lung tung!!

Nguyệt:..... Không tặng sao, Cút!!!!

Tâm:....

Tịch:..... Nhà hắn nương tử thật dữ dằn, bất quá hắn thích.

Tâm:.... Không hiểu thấu bị phát cẩu lương (〒﹏〒)

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Huyền tịch tỉnh lại (2)

Gió đêm lạnh lẽo thổi lên, mang theo chút ý lạnh. Hoa Đăng hội ồn ào náo nhiệt. Mãi đến tận khuya, đường phố vẫn đông đúc người qua lại.

Minh Nguyệt treo cao, toả ra từng đợt dìu dịu ánh sáng, tinh quang bao phủ đầy trời.

Một đạo bóng dáng chợt lướt qua, vô thanh vô thức, chỉ là chợt loé lên rồi biến mất, vô tung vô ảnh.

_____

Nơi nào đó trong Cửu thiên thế giới.

Thương Hàn sắc mặt không tốt lắm nghe bên dưới báo cáo.

"Điện chủ, đều không thấy"

Trước mặt hắn, hắc y nam tử đầu cúi thật thấp, cực lực giảm thấp tồn tại cảm.

Bọn họ tìm kiếm đã đến tầm thứ sáu thiên, Quân thượng như cũ không chút tin tức, Thương Hàn điện chủ ôn hoà ấm áp đều sắp kết băng rồi, Quân thượng vẫn không thấy chút tin tức.

"Tiếp tục"

Thương Hàn mở miệng phân phó, thanh âm đã không có dĩ vãng ôn hoà.

Hắn đều sắp đem Cửu Thiên lục tung! Quân thượng vẫn không thấy đâu! Rốt cuộc ngày đi chỗ nào a!!!

Thương Hàn đang muốn phát điên, đột nhiên cảm nhận được cái gì, hắn nhíu mày một chút, chợt kinh hỷ lên.

Chẳng lẽ là Quân thượng cho hắn liên lạc!?

Thương Hàn tay áo vung lên trước mặt hắn lam quang hiện lên, bên trong hình ảnh dần dần xuất hiện.

"Quân thượng, ngài..."

Thương Hàn chưa nói xong, tiếng nói liền im bặt.

"Quân thượng?"

Bên trong quang mang, nam tử một thân Hắc y cẩm bào, tuấn mỹ đến cực điểm. Hắn quanh thân toả ra lạnh lẽo khí chất, một đôi lạnh băng mắt nhìn chằm chằm hắn. Cường đại như Thương Hàn đều nhịn được rùng mình.

"Ngươi...ngươi có chuyện gì?"

Hắc y nam tử tựa hồ cũng không truy vấn, thanh âm lạnh băng nói:

"Huyền Tịch chỗ nào?"

Thương Hàn da đầu đều phải tê dại, chỉ đối mặt qua truyền ảnh kính, nhưng hắn có một loại chột dạ cảm giác, không biết có hay không nên nói cho hắn, chỉ là hắn lệ khí, thực sự quá nặng.

Không biết năm xưa tôn thượng như thế nào thu phục người này!!

Hắn lựa chọn không cùng Mặc Hoàng nói, cũng là có lí do a!!

Người này chính là cố chấp không ai bằng! Còn hận Quân thượng đến tận xương!!

"Mặc... Mặc Hoàng, ngươi bình tĩnh điểm, Quân thượng người...người..."

"Bản Tôn kiên nhẫn có hạn"

Thương Hàn bị thanh âm kia làm cho giật mình bật thốt ra:

"Mất tích"

"..."

"..."

Hai bên đột nhiên im lặng, không lại tiếp tục nói.

"Mất tích?"

Thật lâu sau, Mặc Hoàng mới mở miệng, thanh âm tựa hồ có chút vui vẻ.

"Aizz... Ngươi vui vẻ cái gì!"

Thương Hàn trừng hắn một chút, lấy lại uy nghiêm điện chủ đại nhân:

"Bổn điện định đợi đến khi tìm được mới nói cho ngươi, nếu ngươi đã hỏi đến liền nói cho ngươi biết. Quân thượng một tháng trước rời đi Thần điện, dường như đến mặt khác Thiên, hơn nữa còn phát tác một lần, ta đều đang tìm đâu"

"Phát tác một lần? Phát tác một lần ở mặt khác thiên ngươi đều không nói cho ta?"

Mặc Hoàng thanh âm lạnh căm, cả gương mặt tuấn tú đều trầm xuống.

"Ách, ngươi bình tĩnh, lúc ta phát hiện đã không vấn đề gì, có người dùng bảo mệnh thần lực giúp Quân thượng áp chế"

Mặc Hoàng dường như có chút ngoài ý muốn.

Mặc khác thiên sẽ có Thần tộc tồn tại? Còn giúp Huyền Tịch áp chế?

"Ngươi cũng ngoài ý muốn có phải không? Ngươi nghĩ kia có thể là ai? Quân thượng lúc đi đều mang theo Tịnh Hồn Liên..."

"!!!!"

Mặc Hoàng giật mình, thanh âm đều có chút cấp bách:

"Ngươi nói cái gì!!!"

Thương Hàn biết hắn kích động cái gì, Tịnh Hồn Liên là tôn thượng bảo mệnh một cái tàn hồn, bọn hắn đều biết. Mặc Hoàng là trước khi đi Tôn thượng để lại bảo hộ Quân thượng, hắn mặc dù hận Quân thượng, nhưng lại không thể không bảo vệ người.

Bất quá hắn cũng chỉ biết chuyện Tôn thượng làm, mà không biết những gì Quân thượng làm...

"Vẫn chưa chắc chắn, chỉ cần tìm được Quân thượng, mọi chuyện sẽ rõ ràng"

Thương Hàn tận lực trấn an hắn.

"Ngươi hiện tại ở đâu?"

"Thứ sáu thiên"

"Ta liền đến"

Nói xong, truyền ảnh kính biến mất, Thương Hàn vừa thở dài một hơi, truyền ảnh kính lần nữa sáng lên Thương Hàn khóc không ra nước mắt.

"Mặc Hoàng ngươi lại..."

Hắn vừa lên tiếng sau, nhìn người trong kính mà kinh ngạc đến im bặt.

"Quân... quân thượng?"

Ta đang nằm mơ sao? Ta nhìn đến quân thượng rồi???

"Ừ"

Người sau lạnh nhạt đáp một tiếng.

"Quân thượng, người đi đâu a!? Như thế nào không liên lạc được? Người thương phát tác rồi? Ai giúp người áp chế a!??"

Thương Hàn kích động đến không được, tuông ra một đống thắc mắc mấy ngày nay.

"..."

Người trong kính trầm mặc không đáp.

Thương Hàn biết rõ hắn bản tính, vội hỏi:

"Người hiện tại ở nơi nào?"

"Huyền Nguyên Thiên"

Người sau rốt cuộc phun ra cái tự. Sau đó truyền ảnh kính liền tối sầm.

Thương Hàn: "..."

Liền như vậy???

Huyền Nguyên Thiên? Quân thượng tôn kính, Huyền Nguyên Thiên có mấy cái đại lục, ngươi bảo ta toàn bộ tìm sao???? Hả??

Thương Hàn đỡ trán, một bộ chết không còn gì hối tiếc. Chợt hắn ngỡ ra,

Quân thương đi Huyền Nguyên Thiên? Ngài đi cái nơi khỉ ho cò gáy kia làm cái gì a??

Lát sau, hắn triệu hồi người toàn bộ trở về, đi Huyền Nguyên Thiên.

Đám thuộc hạ mặc dù có chút kì quái, nhưng cũng không dám hé môi hở, tuân mệnh theo sau.

Huyền Nguyên Thiên, Quân thượng đi loại này cấp thấp Thiên làm cái gì a?

Cũng sẽ không là Tôn thượng sẽ tại đó hồi sinh chớ?

"Đi Huyền Nguyên Thiên"

Thương Hàn nhẹ giọng phân phó, dẫn đầu rời đi.

"Đứng lại"

Bất quá hắn chưa đi bao xa, một thanh âm trong trẻo vang lên, đem người ngăn lại.

Bầu trời bay đầy màu tím cánh hoa, nhẹ nhàng phi vũ trong không trung. Cánh hoa chạm vào vật thể đều tan biến thành một đoàn tử quang, xinh đẹp đến cực điểm.

Đây là Tử Linh Hoa, đặt tại Chư Thần Thiên đều thuộc loại quý hiếm tồn tại, ở đây liền tùy tiện thành vật trang trí rồi.

Bất quá đối Thần Điện người mà nói, cũng chẳng là cái gì quý giá.

Ở Thần Điện đều mọc thành cỏ dại rồi, aizz....

Người sau nếu biết bọn họ ý nghĩ, khẳng định sẽ tức đến thổ huyết.

Tử Linh Hoa là cỡ nào hy hữu tiên thảo, bọn họ lại nói là cỏ dại!

Phương xa, một cỗ kiệu được bốn nữ tử bạch y nâng đến. Các nàng đồng nhất bạch y phiêu dật, đều lụa mỏng che mặt, chỉ mơ hồ nhìn đến dung nhan, trong thánh khiết lộ ra quyến rũ.

Cỗ kiệu màn sa màu tím nhạt, mơ hồ nhìn đến bên trong bóng dáng nữ tử mảnh mai xinh đẹp.

Cỗ kiệu dừng trước mặt Thương Hàn, hắn hơi cau mày, bất quá chớp mắt liền tươi cười ôn hoà hỏi:

"Ha hả, Phất Linh cung chủ tôn giá, từ xa không thể chào đón, thất kính, thất kính"

Thương Hàn lời nó có vẻ là bề tôi, bất quá hắn thái độ hết sức bình thường, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Thương Hàn điện chủ khách khí, bổn cung là ngăn cản người lộ, nên nói lời tạ lỗi mới phải"

Người bên trong tựa hồ cũng không muốn bước ra ý tứ, cách màn sa đối Thương Hàn nói.

"Bổn Điện còn chuyện cấp bách cần làm, Cung chủ, khi khác lại tiếp đón"

Thương Hàn nói xong vừa muốn theo hướng khác rời đi, lại bị Phất Linh cung chủ ngăn lại:

"Từ từ"

Nàng thanh âm hết sức trong trẻo, lại lộ ra một cỗ hơi lạnh, nhàn nhạt nói:

"Thần Quân gần đây như thế nào? Một tháng nay ta đều không gặp hắn?"

Thương Hàn ánh mắt không chút biến hoá đáp:

"Đa tạ Cung chủ quan tâm, Quân thượng nhà ta hiện tại đang bế quan, có lẽ một thời gian dài sẽ không ra tới"

Liền biết nữ nhân này đến liền muốn tìm quân thượng, hừ, bằng ngươi cũng muốn cùng quân thượng kết đôi?

Phụ thân ngươi có đến chuyện đều không thể nào!!

"Bế quan?"

Phất Linh thanh âm hơi nâng lên, không biết tin vẫn là không tin.

Thương Hàn cũng không để ý, cười nói:

"Quân thượng phân phó việc, bổn điện hiện tại phải rời đi, kính xin Phất Linh cung chủ nhường đường."

Phất Linh im lặng một lát, trong màn truyền đến một tiếng cười khẽ, nữ tử thanh âm có chút ý lạnh.

"Bế quan? Thương Hàn, bổn cung nhận được tin tức một tháng trước Huyền Tịch liền rời đi, ngươi là muốn lừa dối bổn cung? Vẫn là đến an nguy của hắn cũng mặc kệ?"

Lời này vừa ra, uy áp cường đại mà đến, Thương Hàn sắc mặc hơi đổi.

Tra không được liền dùng uy áp rồi! Ngươi như vậy đừng nói quân thượng, đến hắn xem còn không vừa mắt!

Ức hiếp hắn cái này yếu ớt người sao!?

Nếu ngươi không có thân phận kia, ngươi tự thân có được tu vi như vậy sao??

Thương Hàn không sao, hắn cùng Phất Linh chênh lệch không nhiều, chỉ là hắn thuộc hạ liền không tốt lắm. Toàn bộ đều sắc mặt trắng nhợt, khoé miệng ít nhiều có tia máu, chỉ là vẫn không có quỳ trên đất.

Dù sao có thể là Thần Điện người, tu vi đều không kém

"Phất Linh..."

Thương Hàn vừa muốn lên tiếng, uy áp kia liền đột nhiên biến mất.

Mà tiếp đó, càng kinh khủng hơn uy áp tràn xuống, bất quá lần này xui xẻo liền là bên kia Phất Linh cung chủ người.

Bốn nữ tử bạch y đều chịu không nổi quỳ rạp xuống đất, miệng phun huyết.

Phất Linh bên trong không có động tĩnh, bất quá chỉ có nàng biết bản thân hiện tại sắc mặt có bao nhiêu tái nhợt.

Nam tử một thân Hắc bào đạp không mà đến, mặc phát tùy ý tung bay, giơ tay nhấc chân đều một bộ tôn quý, lạnh lùng, quân lâm thiên hạ.

Hắn đôi mắt đỏ tươi, tựa như huyết đồng dạng, khiến người nhìn vào đều cảm thấy sợ hãi.

"Một hồng mao tiểu nha đầu cũng dám tại bản tôn trước mặt giương oai?"

"Mặc Hoàng"

Thương Hàn có chút vui vẻ kêu lên, chưa bao giờ hắn thấy hắn như vậy thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Học Viện Vân Uyên (1)

Mặc Hoàng là ai?

Hắn không phải Thần tộc, nhưng địa vị tại Thần tộc bên trong chỉ đứng sau Thần Quân Huyền Tịch.

Mặc Hoàng là Thượng Cổ Thần thú tồn tại từ thuở Khai thiên lập địa, tục gọi Hồng Hoang Chi Nguyên. Hắn luận về bối phận, vẫn là thực lực, đều đứng đầu chúng Thần Thú. Tìm khắp Cửu Thiên thế giới, muốn tìm một người có thể cùng hắn ngang hàng cơ hồ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hắn thuộc Long tộc, cũng là vị kia thượng cổ thần để lại cường đại nhất khế ước thú.

Nói đến Mặc Hoàng cũng là nàng cưỡng ép giải bỏ khế ước, buộc hắn tuyên thệ. Đời này, chỉ cần hắn còn sống đều phải bảo hộ Thần Quân Huyền Tịch bình an.

Mặc Hoàng nói đến cũng là kẻ cố chấp, Vị kia đều dùng đến Cổ thuật Chi Thần mới cưỡng ép được hắn chấp hành.

Mà nhắc đến vị kia,...

Vậy thì chính là một bi kịch_____

Thương Hàn nhìn Phất Linh cung chủ đám người, gương mặt cũng không biểu lộ bất kì trào phúng hay cười nhạo, chỉ có hắn biết, bản thân trong lòng hiện tại là cái gì cảm xúc.

"Mặc Tôn,.... Ngươi ra tay nặng như vậy, là không để Thiên Đế vào mắt sao?"

Phất Linh có chút khó khăn mở miệng, thanh âm đều không quá rõ ràng.

Mặc Hoàng như cũ lạnh lùng, cả ánh mắt đều không cho nàng ta.

Thương Hàn nghe đến đây, thiếu chút nữa liền cười ra tiếng.

Đối Mặc Hoàng nói lời này, vị Cung chủ này không phải đầu óc có vấn đề đi?

Cái gì Thiên Đế a! Đến Quân Thượng hắn đều không chút nể mặt, đừng nói ngươi cái này tiểu mao tử!

"Phất Linh Cung chủ, vậy ngươi lúc nãy là không đem Thần Điện để vào mắt? Không đem Quân thượng nhà ta để vào mắt rồi?"

Lời này vừa ra, Phất Linh trong kiệu cũng không lại hé răng, đuối lý.

Nàng vừa rồi quá mức xúc động.

"Lại để bản tôn thấy ngươi tìm hắn phiền toái, đừng trách bản tôn không nể mặt Thiên Đế"

Mặc Hoàng đem uy áp thu hồi, thuộc hạ của Phất Linh âm thầm thở phào, bất quá cũng không dám lập tức ngồi dậy.

Uy áp thu hồi kia nháy mắt, Phất Linh trong kiệu tựa hồ cũng dễ chịu hơn, người đều có thể nhúc nhích.

Phất Linh âm thầm nắm chặt tay, với địa vị của nàng, xưa nay chưa ai dám đối nàng như vậy quá!

Nhưng hết lần này đến lần khác nàng liền không thể làm gì được đối phương! Thần Điện, Thần Điện! Rồi có một ngày nàng trở thành nữ chủ nhân của Thần Điện, đến lúc đó, xem nàng như thế nào đem bọn họ giáo huấn!!

"Đi!"

Phất Linh tức giận quát nhẹ một tiếng, thuộc hạ của nàng liền lập tức đứng dậy, nhanh chóng rời đi, bộ dạng có chút chạy trối chết, nào còn nửa phần bộ dáng phiêu nhiên lúc vừa rồi.

"Ha, Mặc Hoàng, xem ra ngươi còn chút lương tâm."

Thương Hàn trên tay nhiều hơn một phen quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy.

Mặc Hoàng không phản ứng hắn, chỉ hỏi:

"Chỗ nào?"

"A?"

Thương Hàn vừa nghe liền sửng sốt một chút, lát sau mới hiểu hắn nói là nơi nào, biểu cảm đùa cợt thu lại, thần sắc nghiêm túc:

"Huyền Nguyên Thiên"

_____

"Tiểu thư, bên ngoài có người đến tìm ngài a!"

Lam Nguyệt vừa mở cửa phòng, liền thấy Lục Y bên ngoài đi vào nói.

Nàng hơi nhướng mi, nàng không nhớ bản thân có hẹn hôm nay, ai tìm nàng?

Lam Nguyệt gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, đêm qua một đêm tu luyện, tu vi ẩn ẩn có xu thế đột phá, xem ra nàng chỉ cần một cơ hội liền có thể đột phá bình cảnh.

Lam Nguyệt bước ra cửa viện, vừa đi ngang qua đại sảnh, liền bị một người ngăn lại.

Phượng Lam Huyên!

Lam Nguyệt hơi nheo lại mắt, đánh giá Phượng Lam Huyên.

Nàng một thân bạch sắc đồng phục, bên tay áo thêu lên màu xanh lam đồ án, váy ngắn mềm mại, bên hông có một chiếc lệnh bài bằng bạc thả xuống, trên khắc một chữ "Huyền".

Đây là....

Vân Uyên học viện đồng phục?

Chữ "Huyền" hắn là cấp bậc đi?

"Chuyện gì?"

Lam Nguyệt thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt hỏi.

Phượng Lam Huyên thấy Lam Nguyệt thái độ hơi sửng sốt một chút, chợt hừ lạnh một tiếng, lấy tư thái kẻ trên nhìn xuống Lam Nguyệt, giọng điệu cao ngạo khinh thường nói:

"Như thế nào? Phế vật hôm nay lại học được cao ngạo rồi? Dám cùng bổn tiểu thư tỏ thái độ?"

Phượng Lam Huyên một tháng này không tại Phượng phủ, nghe nói liền tại học viện bế quan đột phá. Mặc dù nghe người bên cạnh bàn tán, bất quá nàng chính là kiêu ngạo hoàn toàn không tin tưởng.

Một phế vật không chút linh lực, có gì lợi hại?

"A?, Vậy tứ muội muốn thế nào?"

Lam Nguyệt khẽ cười một tiếng, không rõ ý vị nói.

Phượng Lam Huyên tức giận, mở miệng liền mắng:

"Ai là ngươi muội muội! Bổn tiểu thư không có tỷ tỷ phế vật!"

"Ừ, nhưng ta vẫn là tỷ tỷ ngươi"

Lam Nguyệt gật gật đầu, hoàn toàn không tức giận.

Nàng thấy đám thứ xuất Phượng phủ đều bị Phong Mị Nhi giáo thành não tàn hết rồi, quả thực nàng không có tinh lực tại các nàng trên người lãng phí.

"Một phế vật cũng dám cùng mẫu thân hỗn láo, cũng dám cướp danh ngạch vào học viện, để ta xem ngươi tại đó như thế nào mất mặt xấu hổ!"

Phượng Lam Huyên cười lạnh, mở miệng châm chọc.

Nàng nói xong, vẫn không thấy Lam Nguyệt có phản ứng gì, thầm nghĩ quả nhiên lời đồn chỉ là lời đồn, bất quá khi nhìn đến Lam Nguyệt phản ứng, Phượng Lam Huyên lại nghệch ra.

Nàng như thế nào cảm thấy có chút không đúng?

"Nói xong rồi?"

Lam Nguyệt quả thực lười cùng nàng phí lời, hỏi xong cũng không đợi người sau trả lời, trực tiếp đi qua.

Phượng Lam Huyên hồi thần, Lam Nguyệt đã đi qua nàng hướng về phía cửa mà đi.

"Phượng Lam Nguyệt!"

Phía sau truyền đến Phượng Lam Huyên nổi giận thanh âm, Lam Nguyệt không thèm để ý, hơi liếc nhìn phía xa một chút, không rõ ý vị câu môi cười, rất nhanh liền rời đi, tựa như chỉ vô ý lướt qua.

"Ngươi đứng lại cho ta!!"

Phượng Lam Huyên tức giận không nhẹ, nha hoàn bên cạnh khuyên nàng thời gian còn dài, Phượng Lam Huyên mới không đuổi theo. Nàng hừ lạnh một tiếng, dẫn nha hoàn rời đi.

Mà lúc này, đúng là nơi Lam Nguyệt nhìn lướt qua, Phượng Lam Uyển một thân bạch sắc váy dài bước ra, nhìn Lam Nguyệt bóng lưng biến mất sau cánh cửa, đôi mắt thâm thúy không rõ biểu cảm.

"Bên ngoài là ai?"

Phía sau nàng đứng một cái nha hoàn y phục thiếu nữ, nhưng khí chất hoàn toàn không giống một nha hoàn nên có, nàng cung kính trả lời Phượng Lam Uyển:

"Là tiểu công tử của Thiên Vân Tông "

Phượng Lam Uyển hơi nhướng mi, liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh một cái, khoé môi khẽ câu lên nụ cười khinh miệt:

"Nhị muội muội này của ta, xem ra có chút bản lĩnh a"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Học Viện Vân Uyên (2)

Lam Nguyệt bước ra cửa liền nhìn thấy một cỗ xe ngựa, bên ngoài là một xa phu dung mạo bình thường, mặc dù thu liễm không ít, nhưng vẫn không thể che giấu trên người thuộc về cường giả hơi thở.

Lam Nguyệt bất động thanh sắc đánh giá, nàng tuyệt đối chưa gặp qua người này!

Khụ, mặc dù nàng không quá hay để ý người xung quanh, bất quá gặp qua một lần, nàng tuyệt đối không quên, huống hồ người này khí tức cường đại, muốn bỏ qua là chuyện không thể nào.

Xa phu thấy Lam Nguyệt bước ra, chấp tay gật đầu một cái chào hỏi, thấy Lam Nguyệt cũng gật đầu đáp lại, hắn thấp giọng cùng bên trong nói.

Lát sau, màn xe được kéo lên, người bên trong bước ra.

Lam Nguyệt có chút kinh ngạc, lại là Lam Thiên Lạc. Nàng và hắn cùng lắm liền gặp qua hai lần, không thân thiết đến mức hắn trực tiếp tìm đến cửa rồi?

Lam Thiên Lạc tiêu soái bước đến, bạch y phiêu dật, trên tay quạt xếp khẽ đảo, sau đó khép lại, hắn hướng Lam Nguyệt làm cái lễ.

"Phượng Nhị tiểu thư"

Lam Nguyệt không thể không đáp lại, lãnh đạm nói:

"Lam công tử đây là!?"

Lam Thiên Lạc tuấn mỹ dung nhan thượng một cái tươi cười, chậm rãi giải thích nàng nghi hoặc:

"Tề Vương phủ tổ chức cho Dật Trần lễ tẩy trần, A Hoạ nha đầu kia muốn đến mời nàng, bất quá bị Thủy lão gia tử giữ lại, nàng liền nhờ ta đến mời ngươi"

Lễ tẩy trần? Tề Vương phủ?

Liên quan gì đến ta? Không đi!!

"Đa tạ lời mời, bất quá ta gần đây có chút chuyện, e là thất lễ"

Hoàng gia chính là phiền phức thật lớn!

Lam Thiên Lạc tựa hồ sửng sốt một chút, sau đó mới cười đáp:

"Nếu Phượng Nhị tiểu thư bận rộn, vậy tại hạ không lại cưỡng cầu, làm phiền rồi"

Lam Thiên Lạc lại khách sáo vài câu, Lam Nguyệt cũng chỉ lãnh đạm đáp lại.

Tiểu nha đầu này sau lại khó giao tiếp như vậy a! Thật sự không thể tìm chủ đề!

Lam Thiên Lạc cáo từ rời đi, trước khi lên xe, hắn chợt quay lại nói:

"Hai ngày nữa là sinh thần của A Hoạ, nàng thật sự rất thích Phượng tiểu thư, hy vọng ngươi có thể đến"

Lam Nguyệt hơi nâng mắt, không rõ nhìn Lam Thiên Lạc xe ngựa rời đi.

Thủy Y Hoạ....

Nha đầu kia thực sự tốt, nhưng nàng thực sự vẫn còn sợ cảm giác tin tưởng người khác.

Lam Nguyệt định xoay người trở lại, bất quá vừa bước đến cửa, nàng dừng lại, theo một hướng rời đi.

_____

Lục Y vừa chuẩn bị xong ít điểm tâm, liền đi tìm Lam Nguyệt, nhưng đến cái bóng tiểu thư nhà nàng nàng đều không thấy.

Lục Y có chút mờ mịt, tiểu thư không phải muốn ăn bánh quế hoa sao? Như thế nào lại ra ngoài rồi a?

Lục Y vừa đặt đĩa bánh lên bàn, chợt một thanh âm rất nhỏ vang lên. Lục Y cảnh giác quay lại, thủy thủ trong tay nắm chặt, ánh mắt cũng sắc bén hơn, nàng quát nhẹ:

"Ai!"

...

Xung quanh im lặng một chút, lát sau mới vang lên một tiếng cười khẽ, trần nhà đột nhiên nhảy xuống một thiếu niên.

"Tiểu nha đầu còn rất cảnh giác"

Lục Y lùi lại, cảnh giác nhìn hắn, người này giấu tại phòng khách mà nàng không thể phát hiện, xem ra người đến tu vi cao hơn nàng.

Người này là ai? Là đến vì tiểu thư sao?

"Ngươi là ai?"

"Hái hoa tặc?"

Thiếu niên cười đến một mặt đáng đánh đòn, hai mắt lướt trên người Lục Y.

Lục Y ánh mắt tối sầm, thanh âm lạnh lùng vang lên:

"Vậy thì đi chết đi!"

Lục Y mặc dù chưa tu luyện linh lực, bất quá nàng võ đạo đều là Lam Nguyệt hướng dẫn, xuống tay cũng không màu mè hoa mỹ, mỗi một chiêu đều đánh vào tử huyệt.

Thiếu niên tựa hồ kinh ngạc Lục Y thân thủ, liên tục tránh né có chút chật vật mới bắt đầu công kích.

Hai bên giao thủ chừng một khắc, thiếu niên kia chủ động tách ra, oai oai kêu lên:

"Đình đình đình, người nhà a!"

Lục Y cau mày nhìn hắn, cảnh giác hỏi:

"Có ý gì"

Thiếu niên tươi cười vui vẻ, xua tay nói:

"Ngươi là Lục Y đi? Ta là Chủ tử người, ta phụng mệnh đến đón ngươi, Ta gọi Lăng Duyệt"

Lục Y mày hơi giãn ra, tiểu thư đúng là có nói với nàng sẽ có người đến đem nàng đi huấn luyện, nhưng mà...

"Ngươi có gì chứng minh ngươi là Tiểu thư người?"

Lăng Duyệt cũng không có dài dòng, đem một vật ném cho nàng.

"Đây là chủ tử đưa, người nói chỉ cần ngươi thấy sẽ hiểu"

Lục Y xem trên tay ngọc bội, lúc này mới thu vũ khí.

Lăng Duyệt nhích lại gần nàng, tươi cười nói:

"Tiểu Y Y, ngươi thân thủ thật lợi hại, đây là chủ tử dạy ngươi sao?"

Lục Y lúc này cũng không có vừa rồi biểu tình, xấu hổ cười cười nói:

"Là Tiểu thư dạy dỗ, ta ngu dốt chỉ hiểu được một phần"

Lăng Duyệt có chút không phản ứng kịp, đây cùng vừa rồi là một ngươi??? Trình độ biến sắc còn nhanh hơn cả Lan Linh a!!!

"Ha ha, đâu có, Tiểu Y Y ngươi rất lợi hại"

Lăng Duyệt lớn hơn Lục Y, bất quá cũng chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, hắn lúc này tươi cười lên, gương mặt tuấn mỹ sáng ngời, cũng là một tiểu soái ca.

"Ta đi rồi, còn tiểu thư..."

Không có nàng chăm sóc, tiểu thư sẽ không sau chứ? Người cái kia tính tình sẽ chăm sóc tốt bản thân sao?

"Ngươi yên tâm, chủ tử tự có sắp xếp, như thế nào? Ngươi cần thu dọn cái gì sao?"

Lăng Duyệt khoát khoát tay, sau đó lại hỏi.

"Không có"

Lục Y lắc lắc đầu, nàng cũng không có gì đặc biệt muốn mang theo.

"Tốt, ngươi đi theo ta a!"

"Không đợi tiểu thư về sao?"

"Không cần, chủ tử nói nếu nàng không tại cũng phải đưa đi, thời gian chúng ta có hạn"

"Được"

Túy Nguyệt Lâu

Tuyên Vọng nhìn thiếu nữ trước mặt, tà mị cười một tiếng hỏi:

"Tiểu Chủ tử, ngươi hôm nay như thế nào rảnh rỗi đến chỗ ta a?"

"Uống trà"

Lam Nguyệt hờ hừng trả về một câu.

Nàng mới không cần nói cho hắn biết nàng là không muốn nhìn nha đầu Lục Y bị đem đi, nàng sẽ đau lòng a...

Ôi, bánh quế hoa của nàng!

"..."

Tuyên Vọng giật giật khoé miệng, nhìn thiếu nữ loạn pha trà trước mặt, có chút không nỡ nhìn.

Ngươi chỗ nào giống uống trà!

Tuyên Vọng không thèm vạch trần nàng, nói sang chuyện khác:

"Hôm nay có một vị Hoàng thất đến phát nhiệm vụ, việc này có vẻ khó khăn, chúng ta phái người đi đều không có trở lại"

"Ồ"

"..."

Ngươi đang nghe ta nói sao!? Hả!?

"Tiểu Nguyệt Nhi, ngươi nghe ta nói sao?"

Lam Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, Tuyên Vọng chợt rùng mình, hắn tựa hồ cảm nhận được bản thân nháy mắt bị đóng băng, là ảo giác sao?

"Ngươi nói cái gì?"

Thanh âm không có bất kì chập chùng nào lại li kì khiến Tuyên Vọng rùng mình.

"Haha,.. tiểu chủ tử, ngài nói cái gì nha ta là nói..."

Tuyên Vọng vội phủ nhận một đống ngôn từ, sau đó mới nghiêm túc đi vào chính sự.

Người kia là sau hội hoa đăng "vô ý" cứu Đông Nhạc đế một lần, quả thực là "vô ý", với lí do hết sức máu chó: Cản đường.

Đông Nhạc đế liền đem hắn thỉnh về, dường như còn muốn phong hắn làm Thiên Sư. Người kia hiện tại đang tại Hàm Dương Cung, không ai nhìn đến người này, cũng không biết hắn thực sự có hay không tồn tại, hay chỉ là Đông Nhạc đế dựng lên một câu chuyện.

Chuyện này tất nhiên bị nhiều người có tâm tư điều tra.

Túy Nguyệt Lâu vừa thành danh, người biết đến cũng không nhiều, chuyện này cũng chỉ là người tìm kia hết cách, mới tùy tiện chọn tổ chức tìm kiếm.

"Thần bí như vậy?"

Lam Nguyệt tựa hồ có hứng thú, đem chuyện vừa rồi bỏ ra sau đầu, nàng khoé môi thượng tươi cười, tựa như Băng liên nở rộ, hết sức chói mắt.

Tuyên Vọng cũng nhịn không được thở dài, tiểu chủ tử của hắn cũng quá đẹp mắt a...

Quả thực không giống phàm nhân.

"Nhiệm vụ này, ta tiếp"

Lam Nguyệt đặt chén trà lên miệng, nhấp một ngụm, bất động thanh sắc buông xuống.

Khụ khụ khụ!!!

Trà này ai pha! Quá khó uống!

_____

Vọng: Rất muốn tấu tiểu chủ tử một trận! Làm sao bây giờ! Online chờ, gấp!!!

Tịch: *nhìn chằm chằm*

Tâm: yên lặng thắp cho Tuyên mỹ nhân một nén hương, cầu hắn qua được hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Học Viện Vân Uyên (3)

Lam Nguyệt không ở lại Túy Nguyệt Lâu quá lâu liền rời đi, chợt nhớ đến nhiệm vụ hơn một tháng trước liền ghé qua nhiệm vụ đường. Mặc dù hiện tại nàng không thiếu tiền, bất quá cũng tuyệt đối không chê tiền nhiều!

Lần này giữ cửa cũng không phải hai nam tử cao lớn lần trước, xem ra chuyện lần trước đã bị đuổi.

"Tiểu cô nương, ngươi đây là"

Chưởng quản vừa thấy Lam Nguyệt bước vào, đầu tiên phải ứng là đánh giá một phen, sau đó mới hỏi, thái độ cũng không chút bất kính.

"Cho hỏi Thiết Huyết Dong binh đoàn nhiệm vụ một tháng trước đã trả chưa?"

Lam Nguyệt không nhanh không chậm hỏi.

"A, đã trả, ngài đây chính là Nguyệt Ảnh?"

Lam Nguyệt gật đầu nhẹ trả lời.

"Ngài chờ một chút, ta lập tức lấy phần thưởng nhiệm vụ"

Chưởng quản xoay người vào trong, lát sau trở ra với một cái bằng bạc tạp.

"Đây là Linh Tạp của Nhiệm Vụ Đường, bên trong là thưởng, mời ngài kiểm tra"

Lam Nguyệt tiếp nhận, đem thần hồn tùy ý đảo qua liền thu hồi, sau đó xoay người rời đi.

Đến cửa liền thoáng qua bóng người quen thuộc, Thạch Sơn.

Hắn dường như cũng không nhận ra nàng, dù sao Lam Nguyệt hiện tại cũng là nữ nhi thân, hắn không nhận ra mới là bình thường.

Lam Nguyệt cũng không có ý gọi hắn, tiếp tục rời đi.

Chỉ là lát sau, Thạch Sơn liền chạy ra, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm, chỉ là liền thất vọng.

Aizz, chỉ cần hắn đến sớm một chút liền đã gặp được Nguyệt Ảnh công tử a,...

Lam Nguyệt đảo trên phố vài vòng, sẵn tiện mua một món ăn vặt mang về.

Đừng hỏi tại sao nàng đem về, có trách liền trách phủ tướng quân thức ăn chẳng có gì đặc sắc. Có lẽ không phải vì không đặc sắc, mà là nàng không được hưng dụng điều đó.

A_____

Xem ra thời gian này sống được quá bình tĩnh, người trong phủ đều đem nàng xem nhẹ sao?

_____

Thính Tuyết Viện

Phía dưới tán cây, ba nha hoàn tụ tập lại với nhau, nhỏ to nghị luận.

"Ngươi nói xem, vị đích tiểu thư này ngoài gương mặt ra còn có gì tốt?"

"Đúng đúng, linh căn là đồ bỏ, tính cách gần đây càng quái dị."

"Hừ, còn cả Tiểu tiện nhân cạnh nàng cũng không biết chạy đi đâu tìm nam nhân rồi, để chúng ta một mình làm việc"

"Suyt, các ngươi nhỏ tiếng điểm, trách hoạ từ miệng mà ra"

"Hừ, sợ cái gì! Một phế vật chỉ biết hùng hổ doạ người mà thôi!"

Nha hoàn kia vừa nói xong câu này, chỉ thấy trước mặt nàng người đột nhiên im lặng, gương mặt tái nhợt, đôi mắt đều là hoảng sợ, hoảng loạn quỳ xuống.

"Các ngươi..."

Nàng nghi hoặc, vừa định cất tiếng nói, phía sao truyền đến một thanh âm cười khẽ, giọng nói trong trẻo vang lên:

"Ngươi là đang nói ta sao?"

Nha hoàn đột nhiên cảm thấy sống lưng chợt lạnh, cả người sức lực dường như bị rút hết, trong đầu ầm ầm nổ tung.

Nha hoàn, run rẩy quỳ xuống đầu cúi thật thấp hoàn toàn không dám nhìn người phía sau.

"Tiểu tiểu thư.... Tiểu thư...."

Lam Nguyệt trên tay mang theo túi nhỏ túi lớn, gương mặt bình thường lạnh nhạt vô cảm, lúc này lại cười tủm tỉm nhìn ba kẻ trước mặt, cũng không nói thêm gì khác, bước qua họ rời đi.

Cảm giác áp bách kia biến mất, ba nha hoàn lúc này mới dám ngẩn đầu lên.

Nhìn bóng lưng Lam Nguyệt đi xa, cả ba nhìn nhau, có chút mộng.

Như, như vậy liền xong rồi?

Mặc dù không hiểu ra sao, nhưng ba người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại không khỏi có chút xem thường.

Quả nhiên vẫn là một phế vật hèn kém, dù có tức giận cũng không dám làm gì họ.

Lam Nguyệt vì sao không xử lí bọn họ?

Vì sao nàng phải quản? Ba con chó sủa loạn mà thôi, nàng còn phải tự tay giải quyết, nàng cũng không nhiều sức lực như vậy, cũng không rảnh rỗi đến mức đó a.

Bất quá, bỏ qua? Haha, Lam Nguyệt nàng cũng không phải dễ tính như vậy!

Sáng hôm sau bọn họ liền biết mình sai lầm rồi, nàng đúng là không xử lí bọn họ, nàng chỉ đem bọ họ bán đi thị trường nô lệ.

Thị trường nô lệ là chỗ nào!? Đó tuyệt đối không phải chỗ người sống!!

Cả ba khóc lóc cầu xin một trận, bất quá cũng không ai để ý các nàng, bị người kéo đi.

Nhưng đây là chuyện của ngày mai, hiện tại cả ba vẫn đang tiểu nhân đắc ý mà xem thường.

Lam Nguyệt vừa vào phòng liền nhìn đến Lục Y để lại tin tức, xem một chút liền hủy.

Lam Nguyệt lấy bút giấy ra viết một bức thư, đến bên cửa sổ huýt sáo một tiếng.

Tiếng sáo vừa dứt, một hắc y nam tử xuất hiện, cung kính nói:

"Chủ tử"

Lam Nguyệt đem thư giao cho hắn.

"Đưa cho Diệp Tu"

"Vâng"

Hắc y nhân đáp một tiếng liền biến mất.

Lam Nguyệt hờ hững thu hồi ánh mắt.

Những ảnh vệ này là Tuyên Vọng đưa nàng dùng, thân thủ đều rất tốt, cũng không biết hắn như thế tìm được.

Tuyên Vọng này nàng vẫn chưa quá rõ về hắn, hắn là đã có thế lực từ trước vẫn là chỉ trong thời gian ngắn đã dựng được.

Nếu nói trong vòng nửa tháng hắn liền dựng lên Túy Nguyệt Lâu, kia cũng quá khó tin, nàng vẫn thiên về về trước hơn.

Dù sao, nàng cũng không phải liền cứu hắn một mạng liền tin tưởng hắn trung thành tuyệt đối.

Hắn lúc đó linh lực là bị phong bế, nhưng mà với tu vi kia, ở Đông Nhạc này cũng đã có thể xưng bá, sẽ dễ dàng bị bắt sao?

Muốn nàng tin tưởng một người, cũng không phải dễ như vậy...

Nàng lười biếng ngã xuống giường, hoàn hảo tìm Chu Công đánh cờ.

———

Sáng sớm hôm sau.

Lam Nguyệt bị tiếng gõ cửa đánh thức, nàng mặt lạnh đem gối ném vào cửa doạ nha hoàn bên ngoài một trận.

Hôm nay nàng liền phải đến Học viện Vân Uyên báo danh.

Lam Nguyệt nhìn đồng phục trên bàn, đấu tranh tư tưởng.

Tốt, đến Học viện liền không cùng đám Phượng gia người gặp mặt, muốn tốt nhiều.

Cuối cùng Lam Nguyệt cũng lấy y phục đi thay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Học Viện Vân Uyên (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước cổng, Phượng Lam Huyên một thân màu lam học viện y phục, oán giận lầu bầu:

"Phế vật này rốt cuộc đi hay không! Chúng ta vì cái gì muốn chờ nàng!"

Phượng Lam Vũ cũng là lần đầu đi học, nàng là thứ xuất, thiên phú lại không như Phượng Lam Huyên tốt, lần này được đến học viện đã là may mắn, bọn họ nghị luận nàng cũng không dám nói gì, đầu cuối thật thấp.

"Đại tỷ, chúng ta đi thôi, tại sao phải chờ nàng chứ!"

Phượng Vân Long tuổi nhỏ nóng nảy, lần trước bị Lam Nguyệt chỉnh đều oán giận trong lòng, lúc này mới phát tiết.

Phượng Lam Uyển không thể thấy khẽ nhíu mày một chút, một chút kiên nhẫn cũng không có, đúng là vô dụng. Bất quá cũng không ai nhìn được đến tiếng lòng của nàng, Phượng Lam Uyển bên ngoài qua loa an ủi.

"Được rồi, học chút kiên nhẫn đi, chỉ có bấy nhiêu đó liền mất kiên nhẫn, các ngươi như thế nào làm đại sự"

Phượng Vân Long bị giáo huấn có chút phẫn uất, nhưng hắn có chút sợ vị đại tỷ này, cũng không dám cãi lại.

Phượng Lam Huyên lại xấu hổ cúi đầu, trong lòng có chút ghen ghét.

Chẳng qua ngươi sinh ra sớm một chút, thiên phú so ta tốt một chút, có cái gì để kiêu ngạo.

"A, mọi người là đang chờ ta sao? Ngượng ngùng"

Thanh âm trong trẻo vang lên, đám người nhìn vào trong.

Thiếu nữ một thân lam sắc đồng phục, tóc đen bị nàng tùy ý cột cao lên, gương mặt treo lên ý cười nhàn nhạt, đáy mắt một mảnh quang mang, tựa hồ sáng lên màu xanh lạnh lẽo.

Nàng đạp nắng mà đến, không có bất kì trang sức son phấn, lại khiến người khó có thể dời mắt.

Phượng Lam Uyển điềm tĩnh nhìn nàng, Phượng Lam Huyên lại là giận dữ ghen ghét, Phượng Lam Vũ ngơ ngác mờ mịt.

Lam Nguyệt đánh giá một vòng, khoé môi nhàn nhạt nở nụ cười, nhìn như thân thiện dễ gần, lại tựa như cự người ngàn dặm.

Phượng Lam Uyển này xem ra có chút bản lĩnh, thu liễm thần sắc khá tốt. Xem ra là một đối thủ không tầm thường.

Phượng Lam Uyển lạnh lùng dời ánh mắt, trong lòng lại không khỏi trầm xuống.

Vị nhị muội này của nàng, trước nay không hề đáng chú ý, hiện tại...

"Ngươi còn biết ngượng? Chậm chạm như vậy, chân ngươi còn giữ làm gì!"

Phượng Lam Huyên vừa thấy Lam Nguyệt xuất hiện liền ác ý nói:

Lam Nguyệt liếc nàng một cái, tùy ý nói:

"Chân ta đẹp, để ngắm không được sao?"

Phượng Lam Huyên: "..."

Những người khác: "..."

Đây là cái gì câu trả lời!? Tại sao lại không theo lẽ thường a!!

Quân Vô Nhai không nói gì nhìn trời, hắn ở cùng nàng lâu như vậy thật không biết tính cách của nàng.

Lúc lại kiêu ngạo ác liệt, lúc lại hờ hững lạnh nhạt, lúc lại một bụng ý nghĩ xấu xa, hiện tại trình độ tự luyến đều thăng cấp!

Nha đầu này muốn thăng thiên sao!!!

Phượng Lam Huyên bị nghẹn họng, quả thực không thể nói gì nữa, tức giận nhảy lên xe ngựa.

Lam Nguyệt cười cười, đến chỗ xe ngựa, bất quá nàng còn chưa bước lên xe, phía sau lại vang lên thanh âm lạnh lùng của Phượng Lam Uyển:

"Nhị muội, trước nay Phượng gia lấy tôn ti làm đầu, muội thân là muội muội lại để tỷ đợi lâu như vậy, quy củ vẫn còn sao?"

Lại dám trước mặt bổn tiểu thư nhắc quy củ?

Cái gì mà quy củ! Ta chính là quy củ!

Lam Nguyệt bề ngoài cũng không chút gợn sóng, ác ý cười nói:

"A, nói đến quy củ, Đại tỷ a, ta mặc dù gọi ngươi một tiếng Đại tỷ, chính vì tôn ngươi lớn tuổi, nhưng quy củ vẫn là quy củ, ta là dòng chính tiểu thư, mà ngươi..."

Nhìn gương mặt Phượng Lam Uyển lạnh lẽo, Lam Nguyệt cười đến càng ác ý, tiếp tục nói:

"Một thứ xuất nâng lên mà thôi, dù ngươi có lợi hại cỡ nào, ngày nào ta còn tại, ta mới chính thức là đích nữ Phượng gia"

Phượng Lam Uyển ánh mắt càng lạnh lẽo, xung quanh nàng linh lực đột nhiên dao động mạnh mẽ, uy áp lan tràn mà ra.

Lam Nguyệt chỉ cảm thấy không khí có chút nặng nề, bất quá nàng có Phá Linh Thuật, cũng không quá khó chịu.

Lam Nguyệt đột nhiên thu hồi ý cười, gương mặt bình tĩnh một cách đáng sợ, nàng không có thái độ lạnh lùng như Phượng Lam Uyển, nhưng lời nói ra lại khiến người như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo đến cực điểm.

"Phượng Lam Uyển, xưa nay ta ân oán phân minh, nhân không phạm ta, ta không phạm nhân, nhân nếu phạm ta,_____, vậy tất tru diệt"

Lam Nguyệt hơi kéo dài âm cuối, nói xong câu đó, cũng không đợi Phượng Lam Uyển trả lời, vén màn xe bước vào trong.

Lam Nguyệt xưa nay mặc dù không phải kẻ đại gian đại ác, nhưng cũng không phải kẻ tốt lành gì.

Là người đều ích kỷ, nàng cũng vậy, động vào nàng, nàng sẽ không vô cớ gây sự, nhưng nếu chạm đến mấu chốt của nàng_____,

vậy liền chờ gánh hậu quả đi!

Phượng Lam Uyển đột nhiên có chút hoảng hốt, vừa rồi nàng toàn thân tựa như bị định thân, không thể nhúc nhích, gương mặt kia quá mức bình tĩnh, khiến nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Phượng Lam Uyển thu hồi tâm tình phức tạp lên xe, đột nhiên có chút phẫn nộ.

Một phế vật như nàng, lấy tư cách gì cùng nàng so? Lại lấy tư cách gì cuồng vọng như vậy? Kiêu ngạo như vậy?

Đoàn người một đường chạy thẳng đến Vân Uyên học viện.

Vân Uyên học viện là học viện duy nhất của Đông Nhạc quốc, nơi này tập trung vô số thanh thiếu niên trẻ tuổi tài cao, cũng huấn luyện ra vô số cường giả cho Quốc gia.

Học viên Vân Uyên chia thành hai phân viện chính, một bên là Võ Giả, một bên là Linh Giả.

Võ giả mặc dù nhiều, bất quá cũng chỉ có một chức nghiệp là Võ Sư.

Mà bên Linh Giả lại chia thành nhiều chức nghiệp.

Ngự Thú Sư, Triệu Hoá sư, Linh Văn sư, Luyện Dược Sư.

Ừm, là không có Linh Trận sư, xem ra Linh Trận sư chức nghiệp này cũng không phổ biến.

Lam Nguyệt còn đang điều tra miên man, xe ngựa đã ngừng lại, nàng hồi thần, từ xe ngựa bước xuống.

"A, Lão đại!"

Lam Nguyệt vừa bước xuống liền nghe thấy một tiếng kêu, nàng xém chút liền trượt chân.

Chó má tên nào! Có cần lớn giọng như vậy không! Hại bổn cô nương kém chút liền rơi hình tượng.

Lam Nguyệt nâng mắt nhìn một viên tròn vo thịt ì ụt chạy đến, không khỏi giật giật khoé miệng.

Nàng lúc nào liền thành "con heo" này lão đại rồi!?

Hình minh hoạ đồng phục học viện <3

*(Ta vẽ đó, các nàng thấy thế nào!? *Chớp mắt*) nói thật là dựa ảnh ngx ta vẽ ra (ơ ˙꒳˙ ơ)*

NH: Lão đại, ta rất nhớ ngươi! *Nhào đến*

LN: Cút!

HT: Cút!!!

NH: Lão đại nhà hắn không thík hắn làm sao đây! Online chờ, rất gấp!

Tâm: đến, ta cho ngươi chỉ điểm: đem chút đồ tốt đến, dọn luôn bảo khố nhà ngươi càng tốt!

NH: Lão đầu nhà hắn sẽ chém hắn đó! Ngươi muốn hại chết ta sao!!

Tâm: Cho điểm sao, Bổn toạ cho ngươi chỉ điểm!

"....." Cuồng sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Học Viện Vân Uyên (5)

Ninh Hạo ánh mắt sáng rực chạy đến chỗ Lam Nguyệt, dẫn đến xung quanh người cũng chú ý lại đây, nhỏ giọng nghị luận.

"Kia là ai?"

"Thực xinh đẹp a!"

"Nghe nói hôm nay phế vật kia vào học viện a! Chẳng lẽ là nàng?"

"Là đến vì Hiên thế tử sao?"

"Là nàng, hôm Yến hội ta có nhìn đến nàng!"

"Phải không? Xinh đẹp như vậy a, làm gì giống lời đồn nha"

"Xì, xinh đẹp lại thế nào? Ngu xuẩn, yếu đuối hèn nhát, động một chút liền khóc, xinh đẹp lại được cái gì!?"

"Ha, không phải câu dẫn được tiểu hầu gia Ninh hầu phủ sao? Nhìn nhìn, Ninh Hạo đều một bộ si ngốc đâu! Chậc, đúng là một con hồ ly tinh!"

Lam. Hồ ly tinh. Nguyệt: "...."

"Hahaha..."

Quân Vô Nhai không chút khách khí cười to, thanh âm trêu tức nói:

"Xuẩn nha đầu, ngươi nghe, hồ ly tinh a! Phế vật, ngốc nghếch, hèn nhát.."

Lam Nguyệt gương mặt treo một cái tươi cười tiêu chuẩn, trong lòng lại âm thầm nghiến răng, tốt, lão phượng hoàng chết tiệt, ha hả, ngươi thành công trở thành bản cô nương đầu sổ danh sách đen!

Đợi bổn cô nương cường đại, trước khi đem ngươi thả ra, không chơi cho ngươi còn nửa cái mạng, tên bổn cô nương liền viết ngược lại!

Quân Vô Nhai vẫn chưa biết bản thân đã bị ghi hận, trong lòng vẫn đang nhạc đến vui vẻ.

Nàng một đời tôn quý cao thượng, không ngờ cũng có ngày bị hắn nhìn đến thảm hại như vậy.

Ninh Hạo nhìn Lam Nguyệt đặc biệt kích động, kém chút liền đem nàng đi cúng bái rồi.

Hắn hiện tại mới biết được, vị này đây không phải cái gì Phượng Lam Uyển, nàng chính là đại danh đỉnh đỉnh cấp bậc tồn tại trong truyền thuyết Vô Linh Căn phế vật a!!

Quá cường hãn a!

Nàng rõ ràng cùng lời đồn không giống a!

Đối với những lời đồn kia, Lam Nguyệt chỉ có thể đánh cái cười ha hả, cấp bậc truyền thuyết, thật vinh dự a!

"Ta khi nào trở thành ngươi lão đại?"

Đối người xa lạ, Lam Nguyệt luôn mang bộ dạng hờ hững lạnh nhạt, tựa hồ không có gì nhập nổi nàng mắt.

Ninh Hạo ngượng ngùng cười một cái, hắn gãy gãy đầu, nhìn có chút ngốc manh nói:

"Lão đại, sau này ngươi chính là ta lão đại a!"

Lam Nguyệt: "...."

Ngươi đã hỏi qua ý lão đại này sao?

Lam Nguyệt lười cùng hắn nói nhảm, tiến vào học viện. Ninh Hạo là đã học tại Vân Uyên học viện năm năm, hắn cũng không phải tân sinh, nên giữa đường liền cùng Lam Nguyệt tách ra.

Ninh Hạo đã không vượt qua kiểm tra mấy năm rồi, nếu năm nay còn không qua được, kia liền bị đuổi khỏi học viện.

Học viện cùng lão sư đối hắn cũng là không có cách nào, quả thực là giận mà không thể làm gì!

Hắn cũng là tiền lệ đầu tiên của học viện! Ở nơi này bị người xem là vết nhơ của học viện. Bất quá thân phận ở đó, cũng không ai dám thực sự làm gì hắn.

Kì thực Ninh Hạo thiên phú không tệ, là mạnh nhất phòng ngự Thổ hệ Linh căn. Chẳng qua hắn đối tu luyện không hứng thú, đến hiện tại cũng chỉ là cấp mười nhập môn. Đến Sơ Linh Cảnh sơ kì đều không phải.

Lam Nguyệt đi vào trong, đầu tiên phải trải qua kiểm tra, sau đó mới có thể lựa chọn lớp học. Bất quá Lam Nguyệt cái này "phế vật" liền được miễn kiểm tra, trực tiếp nhập học.

Đối với những người này mà nói, nàng kiểm tra hay không đều như nhau, tốn thời gian. Trực tiếp đem nàng bỏ vào lớp Võ Giả, vẫn là thấp kém nhất Hoàng cấp lớp học.

Này đó Lam Nguyệt cũng không buồn để ý, nàng đến nơi này, chẳng qua vì không muốn cùng đám người Phượng gia chạm mặt, Lục Y rời đi nàng càng không có lí do ở lại, trực tiếp đến học viện ở.

Lam Nguyệt cầm trên tay thẻ phòng, đến viện của bản thân.

Lam Nguyệt đẩy cửa bước vào, bên trong còn có bốn gian phòng khác, hẳn là chung một sân đồng học.

Lam Nguyệt vừa bước vào sân, một phòng liền mở ra, là một nữ sinh trẻ tuổi, gương mặt non mềm, trắng trẻo, đôi mắt to tròn đáng yêu, môi nhỏ đỏ bừng, tóc búi hai bên rũ xuống hai cái lục lạc, theo động tác của nàng vang lên đinh đan thật nhỏ, cực kì đáng yêu.

Nữ sinh liếc đến chỗ Lam Nguyệt, đôi mắt hơi sáng lên, từ xa chạy đến, háo hứng chào đón nàng.

"Ngươi cũng trụ tại đây sao? Chào ngươi, ta gọi Diệc Chân, ta vừa đến, là tân học sinh, lớp Địa cấp Linh Giả, còn ngươi nha?"

Lam Nguyệt đánh giá thiếu nữ một chút, đột nhiên nở nụ cười.

Không phải tươi cười thân thiện như thần nữ, mà là một nụ cười đầy ác ý như ma.

Diệc Chân có chút ngỡ ngàng, đều là nữ tử, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch, mặt không nhịn được đỏ lên.

Rõ ràng nàng cười lên rất đẹp, nhưng Diệc Chân lại cảm giác có chút lạnh lẽo.

"Phượng Lam Nguyệt, Hoàng cấp Võ Giả tân sinh"

Diệc Chân giật mình nhìn nàng, có chút kinh ngạc, người này là một Võ Giả? Lại còn là lớp Hoàng cấp thấp nhất? Nhầm lẫn sao? Vẫn là nàng đang bị trêu đùa?

"Ngươi là võ giả? Thực hảo, chúng ta có thể kết bạn sao?"

Lam Nguyệt đánh giá nàng ta một chút, hơi nheo mắt, nhàn nhạt hỏi:

"Ngươi không biết ta?"

Diệc Chân có chút mờ mịt, nàng nên biết nàng sao?

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Diệc Chân, Lam Nguyệt chỉ có thể vô ngữ, bỏ qua nàng đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại.

Chờ Diệc Chân hồi phục lại tinh thần, Lam Nguyệt đã đóng cửa.

Nàng có chút ủ rũ cụp đuôi, aizz nha, nàng chỉ muốn kết bạn mà thôi a, sao lại khó như vậy nha!

Cái này cũng không thể trách Diệc Chân, nàng từ nhỏ đều không có tiếp xúc qua nhiều người, hầu như đều không rời núi, cũng không rõ thanh danh vang dội Phượng Lam Nguyệt cũng là chuyện bình thường.

Lam Nguyệt vừa vào phòng, nhịn không được nghĩ nghĩ.

Diệc Chân? Là họ Diệc? Vẫn là không có họ? Bất quá tên này nàng chưa từng nghe qua, cũng tuyệt đối không phải Đế Đô người.

Bởi vì nàng không biết Lam Nguyệt.

Lát sau bên ngoài lại truyền đến thanh âm, hẳn là những người khác đều đến.

Lam Nguyệt cũng lười phải chào hỏi, ngồi trên giường tu luyện.

Ở Vân Uyên học viện có Tụ Linh trận, cái này thân là Linh trận sư nàng vừa bước vào đã biết.

Mặc dù cấp bậc đối nàng xem ra rất là tàn, bất quá vẫn có chút công hiệu, so bên ngoài đều dồi dào nhiều.

Lam Nguyệt là đi Cửa sau vào học viện, hoàn toàn không cần thủ tục rườm rà, ngày mai liền bắt đầu lên lớp.

"Nha đầu, tiếp theo ngươi định ở lại đây sao?"

Quân Vô Nhai đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Gấp cái gì, lão phượng hoàng, ta nói ngươi gần đây như thế nào như vậy già mồm đâu?"

Lam Nguyệt nhíu nhíu mày nói, đột nhiên hỏi lại.

Quân. Lão phượng hoàng: "...."

Lại mắng hắn lão! Ngươi chết tiệt nhà đầu! Sống lại tính cách như thế nào kém như vậy!

Còn mắng hắn già mồm! Ngươi mới già mồm! Cả nhà ngươi đều già mồm! Hừ!

Lam Nguyệt thành công khiến Quân Vô Nhai ngậm miệng, nàng lười biếng ngáp một cái, nằm dài trên giường.

Chậc, ngày tháng ở học viện e là cũng không phải quá yên bình, dù sao Phượng Lam Huyên cũng tại, Phượng Lam Thanh đã phế, hoàn toàn không có tư cách bước vào, Phượng Lam Uyển không phải trình độ mà lão sư ở đây có thể dạy, nàng sẽ không đến.

Phượng Vân Long tuổi nhỏ, nàng mới không cần quản nó.

Phượng Lâm Thiên trong phủ cũng chỉ có hai người con trai, một người là tiểu thiếu gia Phượng Vân Long, còn lại là vị Đại thiếu gia do một di nương sinh, từ nhỏ bệnh tật, cơ thể yếu ớt, rất ít khi xuất đầu.

Mấy lần trước nháo lớn như vậy, Lam Nguyệt đều chưa từng nhìn đến vị đại ca này.

Còn lại chỉ có Phượng Lam Vũ, người này nhìn như yếu đuối ngoan ngoãn, nhưng Lam Nguyệt biết nàng cũng không có đơn giản như vậy.

Phượng Lam Vũ mẫu thân mất sớm, mà nàng có thể bình an lớn lên sinh sống ở Phượng phủ, sẽ là người đơn giản sao?

Bất quá Phượng Lam Vũ đối nàng không đánh chủ ý, nàng cũng lười quản nàng.

Lam Nguyệt ném một đóng ý nghĩ loạn thất bát tao ra sau, êm đẹp tìm chu công đánh cờ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Phế Vật Cũng Có Cái Tốt Của Phế Vật (1)

Sáng hôm sau, Lam Nguyệt bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, nàng buồn bực thức dậy.

Sáng sớm, có để cho người ta ngủ không hả!

Lam Nguyệt có tâm trạng không tốt, mở cửa, âm u nhìn đám người bên ngoài.

Đám người đang nói chuyện bị gương mặt lạnh lẽo âm u của nàng doạ cho im bặt.

Trong sân có ba người, một cái liền là Diệc Chân nàng gặp phải hôm qua, hai người còn lại một nam một nữ, hẳn là hai người còn lại.

"Ồn ào cái gì!"

Diệc Chân hơi co người, có chút sợ.

"Cái kia, Lam Nguyệt, không phải bọn ta ồn ào ngươi, là bên ngoài a"

Lam Nguyệt dời ánh mắt nhìn ra ngoài, cau mày.

Sáng liền đến tìm nàng phiền phức, lão hổ không phát uy các ngươi liền xem là mèo bệnh à!

Lam Nguyệt hùng hùng hổ hổ bước ra ngoài, bên ngoài đều vây quanh một đám người, thấy Lam Nguyệt bước ra liền im lặng, tiếp đến lại là một trận ồn ào, so trước kia càng lợi hại.

"Là nàng, chính là nàng"

"Đúng là không biết xấu hổ"

"Lại còn bám theo người ta đến cửa a, không biết xấu hổ"

"Hiên Thế tử đúng là xui xẻo"

"Đúng vậy"

Một đám học viên nam nữ đều có ồn ào bàn tán, lời nói hết sức khó nghe, Lam Nguyệt vốn đang khí, quá ồn ào!

Hai tay Lam Nguyệt đan vào nhau, đôi mắt sáng rực nhìn đám người trước mặt, chừng gần hai mươi người, có người của phân viện Võ Giả, cũng có một số bên Linh Giả.

Lam Nguyệt nở nụ cười, đám người bất giác rùng mình, không lại nghị luận.

Rõ ràng nàng đang cười, bọn họ lại cảm thấy quá đáng sợ...

****

Lát sau Lam Nguyệt đóng cửa viện, phủi phủi tay, bước vào.

Ba người bên trong đã đứng hình hoàn toàn, tựa hồ còn chưa tin vào mắt mình.

Lam Nguyệt không thèm để ý, hừ một tiếng đi vào phòng.

Cửa phòng rầm một cái đóng lại, ba người trong sân rốt cuộc hồi thần.

Diệc Chân giọng run run hỏi:

"Ngải Linh Y, ngươi gạt ta đúng không?"

Nói cái gì Phượng Lam Nguyệt là phế vật yếu đuối, đến một nha hoàn cũng không bằng.

Cái này chỗ nào yếu đuối a! Rõ ràng là hung hăng càn quấy a!!!

Ngải Linh Y cũng một mặt mộng bức, kéo tay áo nam tử bên cạnh:

"Trình Phi, là ta đang làm mộng đúng không?"

Trình Phi cũng rất mờ mịt, hắn cũng không rõ a!

"Một phế vật, như thế nào lại như vậy, chắc chắn có người giúp nàng ta!"

Ngải Linh Y buồn bực nói, còn đánh Trình Phi một cái.

Trình Phi đau đến nhe răng, lại không dám bất mãn. Chỉ có thể thầm oán trong lòng.

"Đúng, đúng, Linh Y, ngươi nói cái gì đều đúng"

"Hừ"

Nhìn hai người này, Diệc Chân không khỏi bất động thanh sắc kéo ra khoảng cách.

Vẫn là Lam Nguyệt tốt, mặc dù có chút lạnh lùng, bất quá không như hai người này hoàn toàn không tốt lành gì.

****

Lam Nguyệt rời đi viện tử, chuẩn bị đi lớp học.

Lam Nguyệt bước vào lớp, ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, có e ngại, có đồng tình, còn có cười trên nỗi đau của người khác.

Lam Nguyệt bỏ qua những ánh mắt kia, đến góc phòng ngồi xuống.

Lát sau, lão sư liền lên lớp, cố ý vô tình liếc nhìn Lam Nguyệt một chút, rất nhỏ cau mày, mới bắt đầu lớp học.

Lớp võ Hoàng cấp cũng không có gì tốt, đa phần đều là kỹ năng cơ bản nhất, Lam Nguyệt nghe đến cực kì nhàm chán, cùng Linh câu thông.

Nàng vẫn còn đang trò chuyện, bên bàn đột nhiên bị gõ xuống.

Lam Nguyệt hồi thần, Lão sư đang giảng bài không biết từ khi nào đã tại trước mắt nàng, mặt già giận dữ, học viên trong lớp cũng quay lại nhìn nàng, cười trên nỗi đau của người khác.

"Lão sư?"

Lam Nguyệt có chút mờ mịt kêu một tiếng.

Lão sư dường như giận quá mức đối Lam Nguyệt một trận quát, sau đó là răng dạy:

"Ngươi bản thân thiên phú không ra gì, còn không có chí cầu tiến, vào lớp còn thất thần, ngươi như vậy cũng đừng có mà đến lớp nữa, dạy dỗ học sinh như ngươi quá mất mặt ta rồi, bla bla &#-đ&-đ&#&#đ...."

Sau một trận thuyết giáo dài dòng hơn nửa tiếng đồng hồ, Lam Nguyệt rốt cuộc được giải thoát.

"Được rồi, Khương lão sư tìm ngươi, mau đi đi"

Lão sư nói xong, liền trở về tiếp tục giảng bài.

Còn không phải có người tìm nàng ngươi mới để ý ta sao! Còn một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép là cái gì biểu cảm a!!

Lam Nguyệt không thèm để ý bước ra ngoài, có một lão sư khác chờ nàng. Thấy nàng ra ngoài lão sư kia liền bước đi, một bộ chắc chắn nàng sẽ đi theo.

Ngươi kêu ta liền phải đi theo ngay à! Tiết tháo đâu!

Lam Nguyệt tại chỗ bất động, lát sau mới chậm rì rì đi theo.

Quân Vô Nhai: "...."

Ngươi đi chậm một chút liền có tiết tháo à?

Kì thực Lam Nguyệt cũng là tò mò, rốt cuộc cái kia Khương lão sư tìm nàng vì cái gì.

Vị Khương lão sư này cùng giáo viên kỹ luật một dạng, quản chế học viên, phạt học viên vô cớ gây sự, đánh nhau, hãm hại vâng vâng...

Kỳ thật Lam Nguyệt cũng đoán được vì sao nàng lại bị gọi, có trách thì trách đám người kia phiền người khác nghỉ ngơi, sáng sớm chạy đến chỗ nàng làm loạn cái gì.

Khương lão sư một gương mặt mo nghiêm khắc, trường bào nguyệt nha, đầu tóc lấm tấm bạc, thỉnh thoảng khẽ cau mày, điển hình một lão sư nghiêm khắc.

"Lão sư tìm ta?"

Lam Nguyệt được đưa đến, vị lão sư dẫn đường đã rời khỏi, Lam Nguyệt đi đến tặng Khương lão sư một cái bái lễ liền hỏi.

Khương lão sư đánh giá Lam Nguyệt.

Thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, mắt phượng câu nhân, lại lộ ra một loại thanh nhã bất phàm khí thế. Gương mặt treo đạm nhiên tươi cười, lại khiến người khác cảm thấy xa không với tới, đôi mắt nàng rất bình tĩnh, bất lộ tâm tình, trầm ổn vô cùng.

Đứa nhỏ này....

Khương lão sư hơi nhíu mày, lúc này mới nói:

"Nghe nói ngươi đánh đồng học?"

Lam Nguyệt tủm tỉm cười một cái, rất vô tội nói:

"Lão sư đều là nghe nói, người cũng biết, lời đồn là không đáng tin, tất cả đều là thổi phồng lên a"

Khương lão sư một nghẹn, lời nói trách mắng đến miệng liền không cách nào thốt ra, ông khụ một tiếng, chậm rãi sửa lại.

"Có người tố cáo ngươi đánh người, ngươi có hay không nhận?"

"Lão sư, ta đánh ai?"

Lam Nguyệt đột nhiên nghiêm túc, bộ dáng đùa cợt đều thu lại.

Khương lão sư có chút kinh nghi, nhưng vẫn tiếp tục nói:

"Gần hai mươi học viên lớp Huyền thậm chí còn có một số học viên lớp Địa, địa điểm là trước viện tử của ngươi, ngươi..."

Khương lão sư còn chưa nói xong, Lam Nguyệt liền cắt ngang.

"Khương lão sư, người vì cái gì tin tưởng là ta làm? Người cũng nói đó đều là học viên lớp Huyền, thậm chí là lớp Địa, ta một cái tân sinh lớp Hoàng, lại là một phế vật như thế nào đem họ đánh? Người đến lời vô lí như vậy cũng tin?"

Lời này đều đem Khương lão sư cấp nghẹn, còn để ông nói sao!!! Hả!! Học sinh bây giờ đều không biết tôn sư trọng đạo như vậy sao!!?

- ----------

Bái chào, hôm nay chỉ đến đây thôi!

Bắclytâm_____

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Phế Vật Cũng Có Cái Tốt Của Phế Vật (2)

Các người không phải mở miệng liền phế vật phế vật liên tục sao?

Hiện tại ta chính là phế vật a, các ngươi làm gì được ta a?

"Nha đầu, ngươi không muốn rửa sạch danh phế vật sao?"

Quân Vô Nhai có chút hiếu kỳ lên tiếng.

Tại sao? Phế vật rất tốt!

Quân Vô Nhai: "..."

Thật không hiểu nổi ý nghĩ của ngươi.

"Nhưng rõ ràng đã đánh người, còn không nhận?"

"Lão sư, ta không đánh người, ngươi có chứng cứ không? Không có chứng cứ chính là vu oan"

Lam Nguyệt một bộ nghiêm túc, cùng Khương lão sư cò kè mặc cả.

"..."

Khương lão sư có lẽ thực sự giận rồi, đối người bên ngoài rống:

"Gọi ba người trong viện kia đến"

"Vâng"

Bên ngoài đáp một tiếng, liền rời đi.

Lát sau, cửa phòng lần nữa mở ra. Ba người lần lượt đi vào.

"Ngải Linh Y, Trình Phi, Diệc Chân, ba người các ngươi nhìn thấy nàng đánh người có đúng hay không?"

Hai người kia vẫn chưa nói gì, Ngải Linh Y liền đứng ra chỉ trích:

"Là nàng, những người trong sân đều là nàng đánh!"

Mặc dù nàng cũng không tin, lúc đó cửa viện khép lại, các nàng bên trong đều không nhìn đến bên ngoài tình cảnh, chỉ nghe tiếng kêu thảm của những học viên kia, chẳng qua Phượng Lam Nguyệt là đáng nghi nhất, dù không phải nàng cũng làm thành phải!

Lam Nguyệt xoay người nhìn nàng, chậm rãi hỏi:

"Ngươi có chứng cứ gì?"

Ngải Linh Y trợn mắt, không tin được hỏi lại:

"Ta tận mắt nhìn thấy, đây không phải chứng cứ?"

Lam Nguyệt liếc nhìn nàng ta tựa như nhìn kẻ ngu, môi đỏ khẽ mở:

"Cái này cũng là chứng cứ? Ta nói đêm qua ngươi cùng hắn dây dưa một chỗ, chính là đúng rồi?"

"Ăn nói hàm hồ! Ngươi thiếu bôi nhọ ta!"

Cũng không biết có thật hay không mặt Ngải Linh Y đỏ bừng cãi lại, không biết là thẹn vẫn là giận dữ, thần sắc Trình Phi cũng có chút khó coi.

Diệc Chân bên cạnh mở to mắt long lanh nhìn nàng, lại liếc nhìn hai người bên cạnh, bất động thanh sắc nhích ra xa.

"Đúng, chính là ăn nói hàm hồ, lão sư, họ đều nhận"

Khương lão sư một mặt mộng bức, hắn còn chưa gặp tình huống vi diệu như bây giờ, có người chứng thực đều có thể cãi lại.

"Lão sư, Trình Phi cũng có thể làm chứng!"

Ngải Linh Y vội vàng kéo Trình Phi, hắn cũng gật đầu nói:

"Lão sư, ta cũng nhìn thấy"

"Ai biết các ngươi có hay không thông đồng hãm hại ta?"

Lam Nguyệt thản nhiên nói.

"Ta hãm hại ngươi làm cái gì!"

Ngải Linh Y tức giận nói, trong lòng càng chán ghét Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt liếc nàng, nhún nhún vai nói:

"Ta cũng không phải ngươi, ta làm sao biết, ngươi ghen tị với ta"

Ngải Linh Y cười lạnh:

"Ghen tị với ngươi? Ngươi có cái gì để cho ta ghen tị?"

"Ta đẹp hơn ngươi"

"...." Không thể phản bác.

"Hừ, mỹ nhân thiên hạ vô số, tại sao ta cứ muốn hại ngươi cái này xú danh phế vật?"

Ngải Linh Y cố cãi lại.

"Ý nghĩ kì lạ của ngươi, ta làm sao biết? Nói ra ngươi cũng không có chứng cứ, lão sư, vu oan cho người khác sẽ bị phạt như thế nào?"

Nãy giờ vẫn bị lãng quên Khương lão sư đột nhiên bị kéo vào. Lão ho khan một tiếng, giọng nghiêm khắc:

"Trò Lam Nguyệt, ngươi có chứng cứ gì chứng minh họ nói dối?"

Lam Nguyệt hơi nheo mắt, ác ý cười nói:

"Vậy ngươi có chứng cứ gì chứng minh họ nói thật?"

Khương lão sư: "..."

Giao tiếp với dã nha đầu này thật khó khăn!

"Không có chứng cứ chính là vu oan, lão sư, người nên cân nhắc như thế nào xử lí"

"Chờ đã, lão sư vẫn còn Diệc Chân"

Ngải Linh Y đột nhiên lên tiếng, sau đó quay về phía Diệc Chân.

"Chân Chân, ngươi mau nói những gì ngươi thấy đi"

Diệc Chân bị lôi vào hết nhìn Ngải Linh Y, lại nhìn Lam Nguyệt và Khương Lão sư. Lát sau mới từ từ nói:

"Lão sư, Lam Nguyệt không đánh người, không ai nhìn thấy nàng động thủ"

Lời này nói ra, không chỉ Ngải Linh Y và Trình Phi ngỡ ngàng, đến Lam Nguyệt cũng kinh ngạc ngoài ý muốn.

Nàng và Diệc Chân không quen, nàng đều nghĩ trước ứng phó, không ngờ Diệc Chân lại cho nàng bất ngờ ngoài ý muốn.

"Chân Chân, ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói láo?"

Ngải Linh Y lên tiếng, thanh âm có chút bén nhọn.

Lam Nguyệt khẽ cau mày, lành lạnh nói:

"Lão sư còn chưa nói gì, ngươi rống lên như vậy làm gì, không biết giữ trật tự công cộng à?"

Ngải Linh Y không hiểu Lam Nguyệt nói gì, nhưng nàng cảm thấy cũng không phải lời hay ý đẹp gì, tức giận mắng lại:

"Phượng Lam Nguyệt, ngươi tiện nhân độc ác câm miệng"

"Tiện cũng không bằng ngươi, đa tạ"

Ngải Linh Y kém chút liền động thủ, bất quá lúc này Khương lão sư lại lên tiếng.

"Đủ rồi! Các ngươi thành thật cho ta!"

Lại quay sang Diệc Chân.

"Diệc Chân, ngươi nói rõ ràng"

Diệc Chân gật gật đầu, tiếp tục nói:

"Trình Phi và Ngải Linh Y đều nói dối, ta lúc đó đứng cạnh họ, vốn không thể chứng kiến đám người kia bị đánh"

"Lão sư, ngươi nghe, bọn họ đều nói dối a? Ngươi có phải nên xử phạt hay không a?"

Khương lão sư có chút không muốn, bất quá hắn nhìn đến gương mặt đầy ý cười của Lam Nguyệt tựa hồ không xử lí liền không ổn.

"Lão sư, ngươi chờ, nếu Phượng Lam Nguyệt không động thủ, những đồng học kia như thế nào bị thương?"

Ngải Linh Y không muốn bỏ qua cãi lại. Nếu những người kia đứng ra làm chứng nàng còn phải khổ như vậy? Nhưng khó hiểu là những người kia không một ai đứng ra!!

Khương lão sư lại nhìn Lam Nguyệt, tựa hồ muốn nàng giải thích.

Lam Nguyệt nhún nhún vai, không chút để ý nói:

"Lão sư, người không nên hỏi, bọn họ sáng sớm đến cửa viện người ta làm gì sao? Còn truy cứu bọn họ có hay không bị đánh?"

Trong phòng không ai phản bác nàng.

Đúng vậy, sáng sớm ngươi đến cửa viện người ta làm gì? Bị đánh lại thành người ta cố ý gây sự à, muốn phạt cũng không phạt được. Có lý mà không thể nói.

Khương lão sư không làm gì được Lam Nguyệt, nghẹn khuất đuổi nàng rời đi.

Biết là nàng làm, lại không thể làm gì nàng. Khương lão sư đều bị nghẹn sắp điên rồi, đem Ngải Linh Y hai người cùng đám người kia ra trút giận.

Lam Nguyệt rời khỏi phòng, Diệc Chân luôn đi theo nàng.

Lam Nguyệt buồn bực quay lại nhìn nàng:

"Ngươi đi theo ta làm cái gì?"

"Lam Nguyệt ta muốn kết bằng hữu với ngươi a"

Diệc Chân chớp mắt ngây ngô nhìn nàng cười cười.

Lam Nguyệt lười quản nàng, bước chân chậm rãi đi.

Nàng vừa rời khỏi chỗ Khương lão sư chưa bao lâu liền bị một thanh âm hưng phấn ngăn lại:

"Tiểu Nguyệt Nguyệt"

Thủy Y Hoạ từ phía xa vẫy tay, nhanh chóng đuổi về phía nàng, theo sau vẫn là trầm mặc ít nói băng sơn mỹ nam Mặc Phong.

Thủy Y Hoạ một thân Thủy lam sắc váy dài, bên ngoài một lớp sa mỏng, khiến mỗi bước đi đều mờ mờ ảo ảo, xinh đẹp vô cùng. tóc đen dài được vấn lên đơn giản tung bay trong gió, gương mặt nhỏ đỏ bừng vì hưng phấn, môi anh đào nhỏ xinh, càng thêm vẻ linh động đáng yêu.

"A, tiểu Nguyệt Nguyệt, nàng là ai?"

Thủy Y Hoạ lúc này mới phát giác Diệc Chân, tò mò hỏi.

"Ta là bằng hữu của Lam Nguyệt"

Diệc Chân đứng phía sau Lam Nguyệt chỉ lộ ra một gương mặt nhỏ, cười thân thiện nhìn Thủy Y Hoạ nói.

"Oa"

Thủy Y Hoạ đột nhiên oa một tiếng, nhào về phía sau, Mặc Phong bối rối tiếp được nàng.

Diệc Chân tội nghiệp nhìn Lam Nguyệt, tựa như hỏi "nàng đáng sợ như vậy sao?"

Lam Nguyệt: "...." Ngươi không đáng sợ, người đáng sợ là nàng ta!!!

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi như thế nào có thể như vậy a! Ta là chân ái ngươi a! Ngươi như thế nào có người khác a! Oa..ô ô ô..."

Lam Nguyệt: "..." Chân ái của ngươi không phải đang ôm ngươi sao?

Diệc Chân: "..." Chuyện gì xảy ra? Ta là ai? Đây là đâu? Sao chỉ một lát tam quan đều đổi mới rồi?

Mặc Phong: "..." Tiểu sư muội nhà hắn lại phát bệnh, nàng nói như vậy có nghĩ đến tâm trạng của hắn không? Hả?

Tâm: Hoạ Hoạ thật đáng yêu. (≡ω≡) ~♪

MP: Dĩ nhiên rồi, đó là tiểu sư muội của ta a!

LN: Chỗ nào dễ thương? Hừ, chỉ có Tiểu Tịch Tịch nhà ta dễ thương nhất!!

QVN: Ngươi không tự kỉ liền chết à? Hắn chỗ nào dễ thương?

LN: Chỗ nào cũng dễ thương ლ(╹◡╹ლ)

Chiều or trưa ta lại đăg tiếp~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Không biết xấu hổ (1)

"Thủy Đại tiểu thư, ta không có hứng thú với nữ nhân"

Lam Nguyệt giật giật khoé miệng, nhàn nhạt thốt lên.

Thủy Y Hoạ bĩu môi, đẩy Mặc Phong ra, đi đến kéo tay Lam Nguyệt làm nũng:

"Ai nha, tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi nha, như thế nào không đáng yêu như vậy a! Ngươi không được bỏ rơi ta a! Ta rất yếu ớt, cần nâng niu"

Thủy đại tiểu thư trưng bộ mặt manh manh đát nhìn Lam Nguyệt, khiến nàng không khỏi đỡ trán.

Ta lại không phải Mặc Sư huynh của ngươi, nhìn ta như vậy làm cái gì a! Người không biết còn tưởng chúng ta có gian tình đâu!!!

"Lam Nguyệt, cô, cô ấy..."

Diệc Chân đảo mắt nhìn hai người, một bộ không thể tin được, kinh ngạc đến lắp bắp.

Lam Nguyệt đen mặt, đẩy Thủy Y Hoạ cho Mặc Phong, phủi phủi tay áo, nhàn nhạt nói:

"Nàng ta là của hắn, không được nghĩ lung tung"

Diệc Chân im lặng cúi đầu, mắt trộm nhìn Mặc Phong và Thủy Y Hoạ.

Không biết như thế nào, nàng lại nghe ra trong lời nói của Lam Nguyệt có chút hàn ý.

Thủy Y Hoạ tựa hồ cũng biết bản thân đùa quá mức, nghiêm chỉnh đứng thẳng người, tươi cười nhìn Lam Nguyệt nói:

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, lần trước ngươi đi quá nhanh, ngươi còn chưa cùng ta dùng bữa cơm đâu, đi, chúng ta đến Túy Nguyệt Lâu đi, nghe nói tửu lâu này món ăn rất ngon a!"

Lam Nguyệt nghĩ nghĩ, hơi gật gật đầu:

"Được, nhưng học viện không cho phép tự ý rời đi"

"Không vấn đề, ta đưa ngươi đi!"

Thủy Y Hoạ huơ huơ lệnh bài trên tay, vui vẻ nói.

"Được"

Lam Nguyệt đáp ứng, chợt quay sang Diệc Chân hỏi:

"Ngươi muốn hay không cùng đi?"

"Ta cũng có thể đi?"

Diệc Chân tựa hồ không nghĩ Lam Nguyệt sẽ nhớ đến mình, ngơ ngác dùng tay chỉ chỉ chính mình, sau đó vội vàng nói:

"Được, vậy ta từ chối liền thất kính rồi!"

Ba người cùng nhau rời đi Học viện, chân trước vừa rời đi, chân sau liền có một cỗ xe ngựa chạy vào.

Thị vệ trước cửa như thường lệ ngăn lại xe ngựa, kia đánh ngựa xa phu liếc hắn một cái, từ trên người lấy ra một cái lệnh bài bằng vàng, thị vệ kia vội vàng cúi đầu, cung kính nói:

"Không biết ngài xa giá, mong đại nhân lượng thứ"

Nếu nhìn kỹ có thể thấy trên trán thị vệ đều ướt đẫm.

"Đại nhân, mời"

Nếu người có hiểu biết, đều có thể nhìn ra giống ngựa đang kéo xe.

Này chính là Huyết Mã cấp 7 ma thú, kia nếu đặt tại Đông Lâm, đều khiến người tranh giành đầu rơi máu chảy.

Xe ngựa tiến vào sau, thị vệ phía sau có vẻ là lính mới không hiểu hỏi:

"Đội trưởng, kia lệnh bài là cái gì, sao ta chưa từng thấy a?"

Lúc nãy cũng có đám người ra cửa, cũng sử dụng thẻ bài này. Hắn canh giữ tại học viện, chưa từng thấy qua.

"Đó là Kim bài do chính tay Hoàng thượng ngự ban, người có được cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay"

Cái kia được gọi đội trưởng quay lại, thần sắc cung kính nói.

Thị vệ kia biến sắc, vội vàng gật đầu.

Bọn họ này nhỏ bé thị vệ, nếu đắc tội những người này e là có chết cũng không thoát nạn.

_____

Lam Nguyệt nhìn kim bài trên tay Thủy Y Hoạ hơi trầm tư.

Đây là kim bài do hoàng đế ngự ban. Có thể xuất nhập tự do bất kỳ nơi nào tại Đông Nhạc quốc.

Rất có giá trị a...

Lam Nguyệt nhớ dường như Cơ Liên Tuyết cũng có một cái, cấp bậc còn cao hơn của Thủy Y Hoạ, ừm, hắn là bị Phong Mị Nhi mẫu tử lấy đi đi.

Rảnh rỗi liền cướp lại, tránh tiện nghi bị chiếm quá lâu.

"Tiểu Nguyệt, ngươi nhìn, Túy Nguyệt Lâu dường như đổi cách trang hoàn a! Hảo đẹp"

Thủy Y Hoạ vừa xuống xe ngựa, liền kéo tay Lam Nguyệt, hưng phấn kêu lên.

"Oa, có chút kì lạ, bất quá thực sự đẹp a!"

Bên cạnh Diệc Chân cũng kinh hô lên, thanh âm một mảnh cảm thán.

Lam Nguyệt hồi thần, ngẩn đầu lên, nhìn đến Lầu trang trước mặt hơi kinh ngạc.

Cái này, như thế nào có chút quen mắt đâu?

Không phải hôm trước đến, nàng tùy tiện chỉ điểm một chút sao? Hắn lại có thể suy ra tỉ mỉ như vậy, thậm chí còn đẹp hơn so với nàng nghĩ.

Tuyên Vọng này đúng là có đầu óc kinh doanh.

Thế giới này cũng không giống hiện đại, muốn xây một ngôi nhà đối với họ mà nói, cũng chỉ là việc động một chút ý niệm.

"Đi, chúng ta vào trong đi!"

Thủy Y Hoạ kéo tay Lam Nguyệt đi vào, Diệc Chân cũng theo sau.

Mặc Phong chỉ cùng cả ba ra khỏi học viện liền rời đi.

Dù sau hắn một cái đại nam nhân cùng ba nữ nhi ở một chỗ không quá tốt.

Thủy Y Hoạ mặt ngoài nói là không thích Diệc Chân, bất quá cũng chỉ từ học viện đến đây, hai tiểu cô nương đều cùng một chỗ rồi.

"Chân Chân, ngươi trước kia ở nơi nào? Ta nhìn ngươi không giống người Đế Đô a?"

Thủy Y Hoạ một tay chống cằm, đôi mắt lấp lánh nhìn Diệc Chân.

Diệc Chân hơi ngượng ngùng, cười nói:

"Đúng a, ta từ nhỏ đều sống cùng sư phụ, ừm, lần này là người đuổi ta xuống núi a, ta thấy học viện Vân Uyên ghi danh nên đến thử thử như thế nào"

"Nha, sư phụ ngươi là ai vậy? Có hay không thuộc môn phái nào?"

Diệc Chân khẽ lắc đầu, có chút mờ mịt.

"Ta không biết, ta chỉ biết sư phụ gọi Vong Ưu, cũng không biết người họ gì, có thân phận gì"

"Nga, Vong Ưu? Ta như thế nào cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu rồi a"

Lam Nguyệt cũng chỉ ngồi nghe hai nha đầu tán gẫu, cũng không xen vào.

Ồn ào

Bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng xôn xao, đột nhiên một tiểu nhị bị đánh bay vào phòng.

Ầm một tiếng rơi đúng bàn của Lam Nguyệt.

May mắn các nàng thân thủ đều không tồi, cũng không bị đánh trúng.

"Hừ, dân đen nơi nào đến, dám cùng bổn thế tử nói chuyện! Gọi chưởng quản của ngươi ra!"

Bên ngoài một giọng nói giận dữ vang lên, Lam Nguyệt hơi nhướng mày.

Cũng quá trùng hợp đi? Lại là Long Dật Hiên.

Lam Nguyệt đảo mắt liền nhìn đến Long Dật Hiên một thân cẩm bào xanh đậm bên ngoài, một bộ cao ngạo, sắc mặt lạnh lùng nhìn xung quanh.

Bên cạnh hắn đúng là một thân hồng y quyến rũ Lâm Hoả Nhi.

Đám người của Túy Nguyệt Lâu đều cúi đầu, không ai dám nói cái gì.

Lam Nguyệt mặt có chút đen, đám người này cũng quá yếu đuối đi! Tuyên Vọng làm cái gì, quá mất mặt! Nàng tuyệt đối không có quan hệ gì với Túy Nguyệt Lâu!

"Hiên Thế tử bớt giận, là chúng ta không tốt, hay bữa ăn hôm nay chúng ta không lấy tiền"

Chưởng quầy chạy ra, vội vàng cười nói làm hoà.

"Ý ngươi là bổn thế tử không trả nổi một bữa cơm mới cùng các ngươi gây sự?"

Sắc mặt Long Dật Hiên càng lạnh lùng.

Chưởng quản không ngờ Long Dật Hiên như vậy khó hầu hạ, lúc này có chút quẫn bách.

"Cái kia, thảo dân không có ý đó"

"Vậy ý ngươi là cái gì !? Bổn thế tử gây sự vô lí?"

"Thảo dân, không phải, không, thảo dân,..."

Chưởng quản bị Long Dật Hiên cấp doạ, có chút nói năng lộn xộn.

"Vậy tại hạ chi bằng đem bữa cơm này tính lên gấp đôi, liền biểu thị rồi Thế tử điện hạ uy phong?"

Lúc này một thanh âm trầm thấp từ tính vang lên, mang theo một chút cười khẽ không đáng tin.

"To gan!"

Long Dật Hiên đen mặt, quát lên, đồng thời uy áp Động Thiên Cảnh sơ kì kích xuất, đánh thẳng về nơi phát ra thanh âm.

Bất quá uy áp vừa kích phát, lại biến mất vô tung vô ảnh. Long Dật Hiên cuối cùng nhìn đến người tới.

Trên lầu bước xuống một nam tử.

Hắn một thân hồng y chói mắt, gương mặt tuấn mỹ như hoạ, trên tay phe phẩy một chiếc quạt, tư thế mị nhân, tựa như có hào quang toả ra, khiến người không khỏi nhiều nhìn thêm vài lần.

Lâm Hoả Nhi nhìn đến Tuyên Vọng, đôi mắt chợt loé lên kinh diễm.

Nam nhân này, cuối cùng cũng để nàng gặp lại.

Tuyên Vọng đảo mắt liền nhìn đến Lam Nguyệt trong đám người, nghênh đón ánh mắt nàng, hắn đột nhiên có chút xấu hổ.

Hắn mặt không thay đổi dời ánh mắt, nhìn Long Dật Hiên cười nói:

"Thế tử điện hạ, đến trước được trước, đây là quy định của Túy Nguyệt Lâu ta, ngươi nói xem là ai không biết xấu hổ, cố ý gây sự đâu?"

_____

Thế tử gia cuối cùng ra sân, hắc hắc~

Sẵn đây nhắc lại cấp bậc tu luyện để các nàng nắm nhé!

Cửu cấp nhập môn, sau đó lần lượt là:

Sơ Linh Cảnh, Tụ Linh Cảnh, Thực Hoá Cảnh, Động Thiên Cảnh, Pháp Linh Cảnh, Thiên Dương Cảnh, Thiên Tôn Cảnh, Đế Phân Cảnh, Thần Hoá Cảnh.

Các nàng nghĩ Tuyên mỹ nhân sẽ là cấp bậc nào? Gợi ý: thấp hơn Thiên Dương Cảnh.

Đoán đi, đoán đúng chương sau ta tặng ngx đó ❤❤

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Không biết xấu hổ (2)

Như đã hứa, chương này ta dành tặng

LinaDenix và tiennhi24 nhé! Cảm ơn hai nàng nhiều! □ᵐᵛ₀ᵛ□.≡

_____

"Ngươi..."

Long Dật Hiên bị mắng tức giận đến đỏ mặt, lại không dám làm liều, dù sao người trước mắt tu vi so hắn đều cao.

"A, thế tử không cần cảm tạ, cũng đừng kích động, kia, hôm nay tại hạ còn phải đa tạ Thế tử điện hạ đâu"

"Phì, haha..."

Diệc Chân rốt cuộc nhịn không được bị chọc cười, thành công thu hút xung quanh chú ý.

Long Dật Hiên vốn giận không chỗ phát tiết, nhìn đến có người dám cười hắn, một chưởng đánh qua.

"Dân đen to gan! Dám cười nhạo bổn thế tử!"

Vàng óng linh lực cường đại quét qua, Diệc Chân sửng sốt một chút, vội dùng linh lực phòng ngự, bất quá nàng chưa kịp ra tay, trước mặt liền xuất hiện một kết giới thủy lam mỏng manh, kia mạnh mẽ đòn tấn công tựa như hòn đá chìm vào biển cả, không mảy may gây chút thương tổn.

Đây là Thủy hệ linh lực! Diệc Chân hai mắt đều sáng lên. Thủy hệ cực kì hiếm thấy trong các hệ linh căn, nàng hôm nay cư nhiên nhìn đến!

Cùng lúc này, thanh âm Thủy Y Hoạ lạnh lùng vang lên:

"Long Dật Hiên, ngươi thẹn quá hoá giận sao? Lại bắt nạt tiểu cô nương tay trói gà không chặt? Tôn nghiêm hoàng gia đều bị ngươi cấp ném!"

Nhạc Vương cũng coi như một đời anh minh, không ngờ con hắn lại nát đến bắt nạt một cái tiểu cô nương.

Long Dật Hiên lúc này mới nhìn đến người hắn ra tay, sắc mặt hơi đổi, nghiến răng kêu một tiếng:

"Thủy Y Hoạ!"

Hắn liếc nhìn bên cạnh nàng, tiểu cô nương một thân màu lam váy dài, tóc đen đơn giản buột cao, đôi mắt một mảnh yên tĩnh nhìn hắn.

Long Dật Hiên hơi sững sốt, lúc này mới nhận ra đây là ai, nhíu mày, thanh âm tràn ngập chán ghét:

"Phượng Lam Nguyệt, bổn thế tử và ngươi đã vô quan hệ, ngươi còn đuổi theo ta đến tận học viện, hiện tại dùng cơm ngươi cũng đi theo ta, ta đã nói, ta sẽ không thích ngươi, ngươi đừng có không biết xấu hổ."

Đám đông vốn đang bát quái chuyện của Long Dật Hiên, bất quá chỉ một câu nói kia, mũi nhọn hoàn toàn chĩa sang Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt: "..."

Con mắt nào của ngươi thấy ta đang đuổi theo ngươi? Ngươi lấy tự tin đâu ra thế?

Nguyên chủ trước kia mặc dù đối hắn hy vọng rất nhiều, nhưng cũng chưa từng hướng hắn chạy đi? Dù sao số lần nàng rời phủ trong mấy năm qua có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Hoả Nhi bên cạnh thấy vậy, mị hoặc cười một tiếng nói:

"Lam Nguyệt muội muội, ngươi cũng biết dưa hái xanh không ngọt a, Dật Hiên sẽ không thích ngươi, ngươi buông tay đi, hà tất níu kéo"

Nhìn như ý tốt khuyên nhủ, kì thực đang ngụ ý Lam Nguyệt không biết xấu hổ dây dưa Long Dật Hiên.

Lam Nguyệt: "..."

Làm gì! Nàng xem kịch còn bị kéo vào rồi!! Có để người ta sống không hả!

Tuyên Vọng rút trừu khoé miệng, rất đồng cảm nhìn hai người kia.

Chọc hắn tiểu chủ nhân, kết cục có thể nghĩ.

Thủy Y Hoạ cười lạnh một tiếng, cao ngạo nói:

"Hừ! Bằng ngươi? Long Dật Hiên, ngươi muốn sánh với biểu ca của ta sao! Tiểu Nguyệt Nguyệt mới không thích loại người như ngươi! Tra nam!"

Diệc Chân mở to mắt, kém chút liền vỗ tay kêu hay, mặc dù nàng cũng không biết biểu ca kia là ai. Hoạ Hoạ thật lợi hại! Mặc dù kém sư phụ của nàng!

Lam Nguyệt ngược lại có chút mộng, như thế nào lôi biểu ca của nàng vào rồi? Long Dật Trần thì liên quan cái gì ở đây à?

Long Dật Hiên sắc mặt khó coi, lạnh lùng nhìn Thủy Y Hoạ:

"Ngươi nói cái gì"

Thủy Y Hoạ hoàn toàn không sợ hắn, kiêu ngạo nói:

"Tra nam, tra nam! Chính là mắng ngươi đó! Như thế nào? Ngươi làm gì được ta!"

Long Dật Hiên giận không thể át, đột nhiên rống giận:

"Người đến, đem tiện nhân này giáo huấn cho ta!"

Cùng lúc đó, hơn năm bóng đen lao vào, đem ba người Lam Nguyệt, Diệc Chân, Thủy Y Hoạ vây lại.

Lam Nguyệt hơi nheo mắt, lại đều là Động Thiên Cảnh viên mãn cường giả, còn có một tên Pháp Linh Cảnh sơ kì.

Xem ra là ám vệ của Nhạc Vương phủ.

Ngươi xung quanh đều tản ra, cách xa các nàng, sợ chuốt hoạ vào thân.

Thủy Y Hoạ thần tình có chút ngưng trọng, nàng hiện tại bị thương vừa khỏi, không tốt vận dụng linh lực, mặc dù nàng có thể tránh thoát đám người này, nhưng Diệc Chân cùng Lam Nguyệt...

Nghĩ đến đây, Thủy Y Hoạ cắn răng, lạnh lùng nói:

"Long Dật Hiên, ngươi dám đối ta ra tay? Biểu ca sẽ không tha cho ngươi!"

Long Dật Hiên vòng tay ôm Lâm Hoả Nhi, cười lạnh nói:

"Thì như thế nào? Nhạc Vương phủ ta không sợ bất kì cái gì, bổn thế tử há sợ hắn một cái Tề vương? Thủy Y Hoạ, là ngươi trước chọc ta, Long Dật Trần biết thì làm được gì? Lí đều thuộc về ta!"

Lâm Hoả Nhi vòng tay ôm lấy Long Dật Hiên, gương mặt nhìn Thủy Y Hoạ mang theo cười trên nỗi đau của người khác.

Tiện nhân này nàng chướng mắt rất lâu rồi, cuối cùng cũng cho nàng giáo huấn.

"Ngươi..."

Thủy Y Hoạ tức giận chỉ vào hắn, lời gì đều không thể nói.

Nàng quả thực không đủ ngôn từ để mắng tên tiện nam này!

Lam Nguyệt từ đầu đến cuối đều không phản ứng quá nhiều, chuyện này cũng không cần nàng nhúng tay giải quyết.

"Khụ, các vị, các ngươi có hay không quên mất chủ nhân là ta rồi?"

Tuyên Vọng thấp ho khan một tiếng, cười khẽ thu hút sự chú ý.

Long Dật Hiên nhìn đến hắn, lần này cũng ỷ vào ám vệ, cao ngạo khinh thường nói:

"Một tên dân đen cũng muốn trước mặt bổn thế tử dương oai? Hừ, chỉ cần một câu của ta, nho nhỏ tiểu lâu này của ngươi liền phải cút! Bất quá hôm nay bổn thế tử vui, tạm bỏ qua ngươi "

Hắn cũng muốn xử lí tên này, bất quá, hắn cần thiết điều tra rõ ràng, tránh đắc tội không thể động đến người.

"Công tử, chuyện này ngươi không cần thiết xen vào, vẫn là theo chúng ta đi, tránh đắc tội không nên đắc tội người."

Lâm Hoả Nhi nhìn Tuyên Vọng, hơi né tránh Long Dật Hiên tay, đối Tuyên Vọng ôn hoà nói, hoàn toàn không dùng chút nào bình thường quyến rũ mị hoặc. Bởi vì nàng biết, trước mặt nam nhân này, bất kì mị lực nào của nàng đều không vượt quá hắn.

Tuyên Vọng cười cười, nhưng Lam Nguyệt biết, hắn cũng không có bên ngoài như vậy ôn hoà dễ nói chuyện, càng không phải tùy ý bị khinh bạc không chút phản kháng người.

Nếu không nàng như thế nào gặp hắn lúc đó đâu?

"Phải không? Tại hạ đúng là thụ sủng nhược kinh a"

Hắn chỉ biết, các ngươi đắc tội tiểu chủ nhân của ta rồi!

Nói, ý cười trên môi bất biến, đám người chỉ thấy một trận gió thổi qua, nhất đạo hồng quang tựa thiểm điện mà qua.

Chờ đám người phục hồi lại tinh thần, năm ám vệ đều đau đớn kêu rên nằm trên đất, mà Tuyên Vọng lại tựa như chưa từng rời đi quá, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, ý cười dạt dào.

Lam Nguyệt hơi rũ mi, thực lực của hắn lại tăng trưởng.

Thủy Y Hoạ cùng Diệc Chân đều hoàn toàn ngây ngốc, mờ mịt nhìn ám vệ. Đám người xung quanh cũng cả kinh đến không thể phản ứng.

"Ngươi..."

Long Dật Hiên trừng to mắt, chỉ tay vào Tuyên Vọng, không thốt lên lời.

Chuyện gì xảy ra? Hắn còn không biết hắn là như thế nào ra tay a!

Cái kia Pháp Linh Cảnh sơ kì cường giả ngước nhìn Tuyên Vọng, khó tin nói:

"Hậu kì, hắn là hậu kì! Không, không đúng, lại là Pháp Linh Cảnh đỉnh phong!"

Xung quanh một mảnh khiếp sợ. Pháp Linh Cảnh đỉnh phong a! Ở Đông Nhạc, một cái Pháp Linh Cảnh hậu kì đã là thế lực chèo chống một phương, rốt cuộc Thiên Dương Cảnh chính là chỉ có hai người a! Nam nhân này rốt cuộc thân phận gì, tuổi trẻ thiên phú lại cao cường như vậy.

Lâm Hoả Nhi nhìn Tuyên Vọng, ánh mắt tràn ngập lửa nóng.

Cũng chỉ có nam nhân như vậy mới xứng với nàng.

Tuyên Vọng từ đầu đến cuối đều cảm nhận được Lâm Hoả Nhi ánh mắt, hắn vi không thể thấy nhíu mày, cười nói:

"Thế tử điện hạ, Túy Nguyệt Lâu thấp hèn, không nghênh nổi ngài sa giá, thỉnh"

Tuyên Vọng làm một động tác mời, nhìn như đối Long Dật Hiên cung kính, nhưng hắn chỉ thấy tràn ngập chê cười.

Long Dật Hiên gương mặt âm u kéo Lâm Hoả Nhi rời đi. Lâm Hoả Nhi mặc dù không muốn, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng rời đi, bất quá vẫn luyến tiếc nhìn Tuyên Vọng một chút.

Tuyên Vọng không ngăn lại, dù sao Nhạc Vương phủ hắn chưa có năng lực đối kháng. Hắn liếc nhìn người xung quanh một cái, cười khẽ nói:

"Để mọi người kinh sợ rồi, hôm nay Túy Nguyệt Lâu giảm một nửa giá món ăn, xem như Túy Nguyệt Lâu đối các vị bồi thường."

"Được, được"

"Tốt quá"

"...."

Người xung quanh thấy không còn kịch hay, lại được một món hờ liền vui vẻ đồng ý, nhao nhao tản đi.

Thủy Y Hoạ và Diệc Chân nhìn Tuyên Vọng chằm chằm, Thủy Y Hoạ là e ngại, Diệc Chân là sùng bái.

"Đại thúc, mặc dù ngươi so sư phụ ta kém, bất quá ta vẫn là thực sùng bái ngươi a"

Đại... Đại thúc!?

Tuyên Vọng kém chút liền duy trì không nổi hình tượng, khoé miệng rút trừu.

Hắn... Già như vậy sao?

....

_____

Tuyên mỹ nhân lại biến Tuyên đại thúc? Thật đau lòng.

Chân Chân nhà ta lại là tiểu đồ đệ cuồng sư phụ moa~

(≧▽≦)

*Ngoài lề:

Bắc ly tâm: "Kì thực Long Dật Hiên như vậy cũng không sai, chẳng qua hắn không muốn danh tiến bản thân bị Phượng Lam Nguyệt phá hủy thôi. Đổi lại các ngươi tại thế giới như vậy, sẽ cưới một người không chút tu vi không chút quyền lực sao? Mà còn hai người là hôn ước, cũng không phải chân ái, theo ta suy ra, Long Dật Hiên cũng không đáng ghét lắm! Hắn chỉ hơi xuẩn cùng cao ngạo xíu thôi. Phải không?"

Long Dật Hiên: "...." Ta rất đồng ý về trước, nhưng về sau con mẹ nó cái gì ta không hiểu?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Vị khách không mời (1)

"Được rồi, các ngươi không phải muốn đến đây dùng bữa sao? Vị Lâu chủ đây hẳn là nên mời chúng ta một bữa không phải sao?"

Lam Nguyệt nhàn nhạt cười, ý vị không rõ nói.

"Hảo a! Đại thúc, ta còn chưa biết tên ngươi a! Ta gọi Diệc Chân, nàng là Thủy Y Hoạ, kia là Phượng Lam Nguyệt"

"Nga, Tuyên Vọng, tên của ta"

Tuyên Vọng phe phẩy quạt xếp, mắt hoa đào cong cong cười nói.

"Còn nữa, tiểu nha đầu, ngươi như thế nào gọi ta đại thúc đâu? Gọi ca ca hảo~"

"Nha? Tốt a!"

Diệc Chân ngây ngốc gật gật đầu.

Tuyên Vọng cũng không cùng ba người dùng bữa, nói chuyện chóc lát liền rời đi.

Lam Nguyệt bồi hai tiểu cô nương ăn xong, bảo cả hai trở về trước, còn bản thân quay lại.

Cửa phòng "Chi nha" một tiếng mở ra, Tuyên Vọng đang cúi người xem gì đó ngẩn đầu, thấy người đến sau, hắn tiếp tục làm việc, mở miệng hỏi:

"Tiểu chủ tử đây là nhớ ta sao? Đến, ngồi ngồi"

Lam Nguyệt liếc nhìn hắn, không nói gì đến đối diện hắn ngồi xuống.

"Người của Túy Nguyệt Lâu quá nhát gan yếu đuối, ngươi là như thế nào tuyển người?"

Tuyên Vọng nghe vậy, ngẩn đầu, khoé miệng treo một cái cười khổ:

"Tiểu chủ tử của ta, ngươi biết Túy Nguyệt Lâu này ta mua lại được bao lâu? Người ta còn đang tuyển a! Hiện tại Túy Nguyệt Lâu đã có thể như vậy hoàn toàn do trước kia nó phong thủy đã khá tốt!"

Hắn còn chưa bắt tay làm đâu! Nửa tháng a! Hắn tuyệt đối chưa từng gặp qua cái nào thế lực lấy nửa tháng quật khởi a!

Lam Nguyệt trầm mặc, nàng biết chứ, chẳng qua trước kia nàng chỉ tùy ý nói, là không muốn Tuyên Vọng đi theo nàng. Nhưng không nghĩ đến hắn lại làm được, nàng trước còn có chút nghi ngờ, nhưng là hiện tại, xem ra là nàng đa nghi rồi.

"Ta thừa nhận trước là ta làm khó ngươi."

Lam Nguyệt dừng một chút, sau đó mới nói:

"Ta sẽ để vài người của Cửu Thiên Môn đến giúp ngươi một chút, những người kia toàn bộ sa thải."

Tuyên Vọng nghe đến đây, có chút kích động. Cái này có phải hay không chứng tỏ, nàng hiện tại đã tin tưởng hắn rồi?

"Tốt, Chủ tử, đa tạ ngươi."

Lam Nguyệt không tiếp lời hắn, quay sang hỏi chuyện khác.

"Chuyện người thần bí kia như thế nào?"

Tuyên Vọng nghe tới chuyện này, tựa hồ cũng nghiêm túc.

"Chủ tử, những người kia đều là ta đích thân huấn luyện, tuyệt đối không phải vô dụng. Ta có giữ bọn họ sinh mệnh bài, vẫn tồn tại, chứng tỏ họ vẫn sống. Chủ tử, người định như thế nào?"

Lam Nguyệt ngón tay hơi nhịp trên bàn, thật lâu sau nàng mới nói, thanh âm như cũ không chút biết hoá:

"Đợi tin của ta"

Nói xong, nàng cũng đứng dậy, xoay người rời đi.

Tuyên Vọng hơi sửng sốt, hắn thực không hiểu, tiểu chủ tử của hắn nghĩ gì nữa.

Nàng tựa hồ luôn luôn là như vậy không màn tất cả, tựa hồ không gì có thể dung nhập nàng mắt.

Hắn rất tò mò, liệu người như thế nào có thể làm cảm xúc nàng dao động a?

Lam Nguyệt rời khỏi Túy Nguyệt Lâu liền phải trở lại Học viện, nàng cũng không nhìn đến, góc tường, một đôi mắt đỏ sẫm đuổi theo bóng hình nàng.

Trên đường, Lam Nguyệt hơi túc mi, sao đó lộ ra một cái thản nhiên tươi cười. Ai, nàng còn dắt thêm vài cái đuôi đâu, không nhiều, bất quá đều mang sát khí.

Lam Nguyệt hơi nheo mắt, làm như không phát hiện, rẽ vào một góc đường vắng.

Đến một chỗ xem như thoả đáng, Lam Nguyệt dừng chân.

Nàng cũng không mở miệng, chờ người xung quanh xuất hiện.

Mà đám người kia cũng không để nàng đợi quá lâu, cơ hồ là nàng vừa đứng lại, bốn phía xung quanh rơi xuống bốn hắc y nhân.

"Không ai dạy các ngươi, làm sát thủ phải biết dấu sát khí sao?"

Lam Nguyệt cười như không cười nói, thái độ tùy ý đến cực điểm.

Làm sát thủ như vậy, cũng không biết là cái nào ngu xuẩn tổ chức làm ra tới!

Sát ý không chút che giấu, là muốn người khác không biết ngươi là sát thủ sao?

Bốn hắc y nhân sửng sốt một chút, tựa hồ mới nghĩ đến vấn đề này.

"Ừm, chỉ có bốn người?"

Lam Nguyệt đặt tay lên môi, miết nhẹ rồi than một tiếng.

"A"

Một hắc y nhân trong đó cười lạnh, khinh thường nói:

"Không phải! Đối phó ngươi một mình ta là đủ"

Một phế vật mà thôi, đáng bọn họ bốn người cùng ra tay sao!? Nếu không phải đối phương yêu cầu ***, một mình hắn là đủ!

Nói, hắn toàn thân nổi lên đỏ tươi linh lực, thanh thế vô cùng.

Lam Nguyệt cười khẽ một tiếng, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, thanh âm lạnh lùng:

"Vậy là lỗi do ta thu liễm được quá nhiều, nên cái gì người cũng dám trước mặt ta làm bậy? Như vậy..."

Cũng không đợi Lam Nguyệt nói hết câu, hắc y nhân một quyền đánh tới, Lam Nguyệt mặt treo hờ hững tươi cười. Hắn y nhân bị nàng chọc giận, một quyền đánh xuống càng nhanh, ba hắc y nhân còn lại tựa hồ nhìn đến Lam Nguyệt khóc lóc thảm thiết, đôi mắt đều hiện lên xem thường cùng cười nhạo.

Mắt thấy một quyền kia đánh xuống liền phải chụp vào ngực Lam Nguyệt, vốn đang đứng yên nàng chợt động.

Hình ảnh thiếu nữ hét thảm không thấy đâu, chỉ thấy nàng cũng một quyền tung ra, nhìn kia mảnh khảnh đôi tay, tựa hồ chính là tìm chết. Bất quá cũng chỉ có nàng biết, một quyền này sức lực cũng không như nó bên ngoài hiển hiện.

Một quyền va chạm nháy mắt, Hắc y nhân đồng tử co rụt, Lam Nguyệt trên môi ý cười bất biến. Chỉ thấy thân hình hắc y nhân vẽ một đường cong trên không thẳng tắp đâm vào tường, tạo thành một lỗ hình người thật to, khảm sâu hẳn vào trong.

Hắc y nhân đôi mắt như cũ trợn to, đến chết cũng không biết vì sao mình chết.

"Cái gì! Sao có thể!?"

Ba hắc y nhân trừng to mắt, kinh ngạc đến quên mất đồng bạn vừa chết.

Đại ca bọn họ đã là Động Thiên Cảnh trung kì tu vi, như thế nào bị một nha đầu không chút tu vi đánh chết??

Đây quá không thực tế!!!

Lam Nguyệt nhẹ nhàng thu tay, dùng một cái khăn lau chùi sạch sẽ rồi ném đi.

"... ta không phải nên biểu lộ chút thực lực?"

Lam Nguyệt chậm rãi đem câu nói vừa rồi nói xong.

Là bọn họ trước khinh địch còn trách nàng không thủ hạ lưu tình sao?

Đối mặt địch nhân, dù là phụ nữ hay trẻ con đều không nên xem thường.

"Như thế nào? Các ngươi cũng muốn hay không theo hắn?"

Thiếu nữ thanh âm hờ hững lạnh nhạt, nhưng khi nghe vào tai ba người lại như đòi mạnh tu la.

Bất quá, ba người này lại có cốt khí hơn nàng tưởng, một hắc y nhân hét lớn:

"Ngươi giết ta đại ca, ta bắt ngươi phải đền mạng!!"

Một hắc y nhân hét lên, hắn xung quanh linh khí tràn ra, tựa hồ dùng mạnh nhất một đòn.

Hai hắc y nhân còn lại cũng hét một tiếng, dùng tương tự cách thức tấn công.

Lam Nguyệt nâng mi, đôi mắt thanh lãnh nhìn bọn họ.

"Đây là các ngươi lựa chọn"

Lúc này thiếu nữ quanh thân khí thế biến đổi. Xung quanh nàng nổi lên nhàn nhạt Lam quang, đôi mắt cũng một màu xanh thẫm tươi đẹp.

Này khí thế vừa ra, tấn công như vũ bão của ba hắc y nhân tựa như bị biển rộng nuốt chửng, không chút uy lực.

Hắc y nhân đồng tử co rụt. Hắn thu công, muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng như thế có thể? Cả ba chưa chạy bao xa, liền bị linh lực cuồng cuộn đánh tới, cả ba bị chấn bay ra, giống như bọn họ lão đại khảm vào tường.

Ta đã cho các ngươi cơ hội, là các ngươi không chịu nắm bắt.

Lam Nguyệt đem linh lực thu hồi, đạm mạc xoay người rời đi.

"Động Thiên Cảnh sơ kì?"

Nàng vừa bước đi vài bước, một thanh âm trầm thấp từ tính vang lên.

Lam Nguyệt giật mình, ánh mắt sắc bén đảo qua nơi phát ra thanh âm.

Một cái bạch y nam tử đứng trên tường vây, dung mạo tuấn lãng, khí chất như tiên. Ba ngàn tóc đen tùy ý vấn lên, trượt xuống xoã tung trên vai, hắn đôi mắt một mảnh thanh minh, khoé môi khẽ gợi chút ý cười, hắn bạch y trong gió nhẹ nhàng vũ, phiêu dật mà xuất trần.

Lam Nguyệt thu lại sắc bén, nhàn nhạt nhìn hắn, cái kia sắc lạnh ánh mắt tựa hồ là nam tử ảo giác. Bất quá, hắn sẽ ảo giác sao?

Lam Nguyệt sắc mặt như thường đánh giá nam tử. Bất quá trong lòng cũng không bình tĩnh như vậy.

Hắn xuất hiện ở kia từ lúc nào? Nàng thế nhưng không phát giác được! Hắn có hay không nhìn thấy nàng đôi mắt?

Ngươi này tu vi nàng vậy mà nhìn không thấu!

Kia hoặc là hắn tu vi quá cao, hoặc là _____

Hắn trên người mang thứ gì đó che giấu tu vi.

Người này không giống Đông Nhạc quốc người, gần đây có xứ thần nước khác? Là trộm tiến đến?

"Ngươi ra tay hảo ngoan độc"

Bạch y nam tử cười cười nhìn nàng nói.

Ngoan độc!?

Ha, nếu người nằm ở kia là nàng, bọn họ sẽ tha cho nàng sao?

Nếu bọn họ có gan nhận loại nhiệm vụ này, kia phải có mạng để trả! Loại người như vậy, tính cái gì tốt hay không tốt? Ngoan độc không ngoan độc?

"Liên quan gì đến ngươi?"

Lam Nguyệt chỉ đơn giản một câu, không lại nhiều nhìn hắn, thu lại ánh mắt, xoay người rời đi.

Nam tử cũng không có ngăn cản ý tứ, chỉ là nàng vừa xoay người khi, hắn tươi cười biến mất, thay vào đó chính là trầm tư.

Thật giống,____

Thật sự quá giống người đó_____

_____

Các nàng nghĩ là giống ai đâu?

Đoán a đoán a ~~~ cmt đi nào, đoán đúng bổn toạ lại tag chương ~

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Vị khách không mời (2)

Các nàng đã đoán nhưng ta rất tiếc, không ai đúg cả, hẹn cả nhà đợi đến lúc ta bật mí nhé. Ta cũg không rõ bao giờ bật nữa (╹▽╹)

_____

Nam tử cũng không lưu lại, liếc nhìn ba cái xác kia, nghiền ngẫm một chút, sau đó rời đi.

Hai người vừa đi, bên góc đường, thiếu niên một thân y phục rách nát bước ra, đôi mắt đỏ sậm như máu, lạnh lùng vô biểu tình.

Hắn nhìn ba cái xác, nhìn hướng nam tử rời đi, mắt hơi nheo lại.

Phía sau hắn chợt toát ra một cái bóng đen, đúng, chính là một cái bóng, không có hình người, càng không có mặt mũi. Bất quá cái bóng thanh âm thực rõ ràng, có chút khàn khàn đặc hữu:

"Chủ nhân, ngài định khi nào rời đi?"

Xích Dương trầm mặc hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng nói:

"Đợi"

"Đợi? Ngài còn chờ cái gì? Ngài không phải đã quyết định rồi sao?"

Cái bóng có chút kích động, thanh âm đều biến lớn.

Khó khăn lắm chủ nhân mới đổi ý, hiện tại người còn muốn kéo dài thời gian!

"Ảnh, ngươi đang chấp vấn ta?"

Gương mặt Xích Dương trầm xuống, thanh âm cũng biến trầm, nề hà đang kích động Ảnh không có chú ý đến.

"Chủ nhân a! Người đã quyết định rồi, vì cái gì không rời đi? Là nữ nhân kia? Người thích ta liền đem nàng cho người bắt về! Người ở do dự cái gì? Kia không phải nàng ta! Chủ nhân, ngươi tỉnh lại đi! Nàng sẽ không là nữ nhân kia, nàng đã chết! Là hồn phi phách tán! Nàng vĩnh viễn đều không có luân hồi, trên đời này vĩnh viễn không còn nữa!

"Câm miệng! Muốn chết!"

Xích Dương thanh âm lạnh thấu xương, uy áp cuồng cuộng hướng xuống Ảnh.

Ảnh thanh âm biến mất, hắn bóng dáng đã vặn vẹo, mơ hồ gần như muốn tán đi. Hắn trong lòng hơi run lên, cũng biết bản thân vượt qua, chủ nhân đã tức giận.

"Chủ nhân tha tội, là Ảnh vượt quyền"

Ảnh thanh âm run rẩy truyền đến, hắn lần này xác thực kích động, lại chạm vào chủ nhân nặng nhất vết thương.

Xích Dương thu hồi uy áp, sắc mặt trầm lãnh đến đáng sợ.

Bất quá lời Ảnh, hắn không phải nghe không vào, chỉ là hắn thực sự không thể chấp nhận được.

Hắn sợ, hắn thà nghĩ đó là nàng. Là hắn mê muội không chấp nhận được, hắn luyến tiếc, luyến tiếc nàng kia phân ấm áp, luyến tiếc nàng tươi cười, đặc biệt là lúc nàng cười lên, thực sự rất giống.

Xích Dương đem tâm tình áp xuống, lạnh lùng nói:

"Xử lí sạch sẽ"

Xong, hắn xoay người rời đi, bỏ lại Ảnh vẫn như cũ nằm dưới đất.

Hiện tại chiều tối, ánh sáng đều tắt, hắn một thân cô tịch trên đường, lại không có vừa rồi cường đại khí phách, tựa hồ chỉ là một cái bình thường khất cái, đơn độc, nghèo túng.

Ảnh trầm mặc thật lâu, đợi bóng hình Xích Dương biến mất, hắn mới đứng lên, thu dọn hiện trường.

_____

Lam Nguyệt về đến học viện liền đóng cửa nhốt mình trong phòng.

Nàng tiến vào không gian.

"Chủ nhân, ngươi đến a!"

Nàng vừa vào đến, Linh thanh âm vui vẻ vang lên.

Tiểu Bạch vèo một tiếng, nhảy bổ vào người nàng, cọ a cọ.

Lam Nguyệt vuốt ve nó màu tím lông, mềm mại, hết sức dễ chịu. Trong đầu nàng đột nhiên vang lên một cái hài đồng âm thanh:

"Chủ nhân, ta muốn ra ngoài, ngao!"

Lam Nguyệt sửng sốt một chút, nghi hoặc nhìn Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, ngươi ở cùng ta nói chuyện?"

"Đúng a! Chủ nhân, ta đã có thể cùng ngươi câu thông a!"

Thanh âm Tiểu Bạch mặc dù có chút non nớt, nhưng lại rất rõ ràng.

Lam Nguyệt hơi nhướng mi, chậm rãi nói:

"Ngươi bộ dạng này ra ngoài, muốn Đông Nhạc, à không, Huyền Linh đại lục dậy sóng à?"

Nó là Kỳ Lân a! Là Thần thú Kỳ Lân, ngàn năm qua ở Huyền Linh đại lục còn chưa có Thần thú xuất hiện đâu! Nó là muốn nàng tìm chết sao!

Tiểu Bạch ủy khuất, nó ngao ngao kêu:

"Chủ nhân, đợi ta tu luyện một thời gian liền có thể biến hoá rồi, người lúc đó phải cho ta ra ngoài a!"

Còn có thể hoá hình? A đúng rồi, thần thú là có thể hoá hình a. Tỷ như Lão phượng hoàng kia.

Lam Nguyệt đem Tiểu Bạch cấp ném, nhàn nhạt liếc nó một cái, môi đỏ khẽ mở:

"Tu luyện"

Tiểu Bạch tội nghiệp nhìn nàng, nó mới gặp chủ nhân đâu, ô ô ô... Chủ nhân là ghét bỏ nó sao?

Quân Vô Nhai có chút xem thường, hắn như thế nào không biết, tên nàng một giấc ngủ say liền như hài tử dường như, quá mất mặc.

Để đám lão hữu kia của hắn biết được, có phải hay không cười đến rụng răng?

Vị kia cường đại là cái dạng này... Trẻ con?

Quân Vô Nhai không phúc hậu nghĩ.

Tiểu Bạch cũng không biết hắn này đó loạn thất bát tao ý nghĩ, nhanh chóng thu thập tốt tu luyện.

Nàng có cảm giác bản thân muốn đột phá Động Thiên Cảnh sơ kì rồi!

Một lần này bế quan chính là ba ngày sau. Lam Nguyệt ba ngày không đến lớp, ngược lại cũng không ai đến tìm nàng, Diệc Chân mặc dù lo lắng, lại chỉ có thể ở ngoài cửa phòng lo lắng. Hỏi nàng vì sao?

Bởi vì nàng không vào được a! Chính là như gặp quỷ vậy! Cửa không khoá, nhưng là nàng mở không khai!

Tìm Y Hoạ? Chính là nàng không thể tự ý rời học viện a! Nàng không có lệnh bài!

Đi tìm lão sư? Chính là cũng không ai bận tâm Lam Nguyệt a!

Đều cố ý vô tình tránh né nàng! Quả nhiên chỉ có sư phụ là tốt nhất! Hừ hừ!

Diệc Chân lo lắng đi tới đi lui, chợt nghe bên trong vang lên rất nhỏ thanh âm, nàng vội vàng đập cửa:

"Lam Nguyệt, Lam Nguyệt, là ngươi sao? Ngươi trả lời ta a! Ngươi như thế nào a?"

Lam Nguyệt vừa rời không gian liền nghe tiếng Diệc Chân lo lắng truyền đến.

Nàng cũng không ngờ lại bế quan tận ba ngày, cũng không biết có hay không gây chú ý?

Lam Nguyệt triệt đi trận pháp, đẩy cửa ra, Diệc Chân đầu tiên là sửng sờ, sau đó oà một tiếng nhào đến ôm nàng, khóc lớn:

"Lam Nguyệt a! Ngươi cuối cùng bước ra a! Ngươi mấy ngày nay như thế nào? Vì cái gì không bước ra a! Ngươi biết hay không ta lo lắng ngươi a!"

Lam Nguyệt trong lòng ấm áp. Được người khác quan tâm, thật tốt.

Bất quá, nàng lại có chút hoảng hốt, một cái hình ảnh lướt qua đầu.

Lam Nguyệt thu hồi tâm tình, nhẹ giọng trấn an:

"Không sao, xin lỗi, ta nên nói với ngươi"

Thủy Y Hoạ cũng được, Diệc Chân cũng được, kiếp này nàng đã không giống kiếp trước, đã không phải là Lam Nguyệt bị điều khiển bởi tổ chức, bị thù hận nuôi dưỡng.

"Được rồi, mấy ngày này có hay không người đến tìm ta?"

Diệc Chân khẽ lắc đầu, chợt nhớ đến cái gì, liền nói:

"Hình như buổi tối hai hôm trước ta có nhìn đến Hoạ Hoạ,nhưng nàng không có vào, cũng không đến gặp ta"

Thủy Y Hoạ đến?

Lam Nguyệt chợt nhớ đến năm ngày trước Lam Thiên Lạc lời nói:

"Hai ngày nữa là sinh thần của A Hoạ, nàng thật sự rất thích Phượng tiểu thư, hy vọng ngươi có thể đến"

Sinh thần? A, nàng bế quan một ngày không phải là Thủy Y Hoạ sinh thần sao?

Nàng cũng chưa nghe đến Thủy Y Hoạ nhắc lại, nàng đều cấp quên.

Nghĩ đến nha đầu kia ủ rũ thất vọng, Lam Nguyệt có chút chua xót.

Nha đầu kia đối nàng thực sự tốt, nàng có phải hay không cũng nên làm chút cái gì?

"Ta có chút chuyện ra ngoài một chút, ngươi trở lại đi"

"Được"

Diệc Chân gật gật đầu, cũng không hỏi nàng đi đâu, nói vài câu liền trở về bản thân viện.

Lam Nguyệt vào phòng thay một cái đơn giản y phục liền leo tường rời đi.

Không thể không leo a, nàng dù sao cũng không có lệnh bài.

_____

Thủy gia.

"A Hoạ, muội đừng buồn nữa"

Mặc Phong đau lòng nhìn Thủy Y Hoạ. Nàng tựa trên bàn, cả người ủ rũ không chút sức lực.

"Mặc Phong, huynh ra ngoài đi muội muốn yên tĩnh một chút."

Mặc Phong trầm mặt một chút, sau đó thở dài một tiếng, lại dặn dò một câu:

"Muội nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta lại đến thăm muội"

Thủy Y Hoạ không ứng hắn, Mặc Phong chỉ có thể đóng cửa lại rời đi.

"Vì sao a? Ta như vậy đáng ghét sao? Vì cái gì tiểu Nguyệt Nguyệt không để ý ta đâu? Vì cái gì nàng không đến đâu"

Thủy Y Hoạ nằm dài trên bàn, buồn rầu lẩm bẩm.

Mà lúc này cửa sổ đột nhiên mở ra, Thủy Y Hoạ phản ứng nhạy bén vội đứng lên, một bóng đen rơi vào phòng.

Thủy Y Hoạ vừa muốn công kích,người kia liền cười khẽ một tiếng, thanh âm quen thuộc vang lên, không phải dĩ vãn lạnh nhạt hờ hững, lần nàng thanh âm kia mang theo ý cười thản nhiên:

"Thủy đại tiểu thư có không hoan nghênh ta cái này vị khách không mời mà đến?"

Thủy Y Hoạ nhãn tình sáng lên, kinh hỷ kêu:

"Tiểu Nguyệt Nguyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Vị khách không mời (3)

Thủy Y Hoạ đầu tiên là kinh hỷ kêu lên, sau đó không biết nghĩ đến cái gì lại ủ rủ nằm xuống bàn.

Lam Nguyệt biết nàng trong lòng nghĩ cái gì, không cấm cười cười, tiến đến chọt chọt nàng má, thả nhẹ thanh hỏi:

"Như thế nào? Ngươi không hoan nghênh ta?"

Thủy Y Hoạ vội lắc đầu, một bộ cún con cụp đuôi, ủy khuất nhìn nàng, nhưng cái gì cũng không nói.

Tiểu Nguyệt Nguyệt hôm nay có vẻ rất dễ thân cận, nàng không cấm có chút muốn làm nũng ý vị. Nhưng Thủy Y Hoạ rất nhanh tỉnh táo lại, không được, nàng là đang giận dỗi, sẽ không cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt nói chuyện.

Thủy Y Hoạ ủy khuất cúi đầu, không nhìn Lam Nguyệt, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ.

Lam Nguyệt cười cười, cũng không tức giận, kéo tay Thủy Y Hoạ.

"Đi, ta dẫn ngươi đến một nơi"

"A? Đi đâu?"

Thủy Y Hoạ kinh hô một tiếng, nhịn không được tò mò hỏi.

Lam Nguyệt cũng không trả lời nàng, thần bí cười một tiếng, kéo Thủy Y Hoạ nhảy ra cửa sổ.

"A! Tiểu Nguyệt Nguyệt, đây là lầu hai a!"

Thủy Y Hoạ cả kinh kêu lên, Lam Nguyệt không có linh lực, ngã bị thương làm sao bây giờ!!

Bất quá làm nàng kinh ngạc chính là_____

Nàng không phải nên rơi xuống sao? Vì cái gì cảm thấy bản thân đang bay lên đâu?

Thủy Y Hoạ ngẩn đầu lên nhìn Lam Nguyệt khi, không khỏi ngây người.

Chỉ thấy nàng trên lưng trải rộng Băng dực, thiếu nữ tóc đen tung bay, cùng hắc y tựa như hoà làm một với bóng đêm, nàng khoé môi khẽ giương, tuyệt mỹ dung nhan dưới ánh sáng linh lực tựa như phát ra ánh sáng, kinh diễm mê người. Lam Nguyệt hơi cúi đầu nhìn nàng, Thủy Y Hoạ tựa hồ nhìn đến một đôi băng lam mắt, đáy mắt tràn đầy lam quang, tựa như đại dương êm ả, rộng lớn lại mênh mông.

"Như thế nào? Có thích không?"

Thủy Y Hoạ hồi thần, kinh ngạc kêu lên:

"Linh khí hoá Dực!?! Tiểu Nguyệt, ngươi đã là Đế Phân Cảnh cảnh giới!?!"

Nàng cũng chỉ mới là Thiên Dương Cảnh thôi a!! Kia lúc nào nàng mới đuổi kịp nàng a, nàng như thế nào bảo hộ Tiểu Nguyệt Nguyệt a!!!

"Không đúng, Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi có thể tu luyện rồi!?"

Đúng vậy, tiểu Nguyệt Nguyệt không phải Vô linh căn thể chất sao!? Như thế nào có thể tu luyện a???

"Ân, bất quá ta không phải Đế Phân Cảnh cường giả, đây là ta vô ý có được phi hành linh kỹ linh quyết, không phải Linh khí hoá dực"

Phi hành linh kỹ? Chưa từng nghe qua a! Tuyệt như vậy!!? Nàng cũng muốn học a!!!

Tựa hồ nhìn đến Thủy Y Hoạ suy nghĩ, Lam Nguyệt tiếc hận nói:

"Ngươi thể chất không phù hợp"

"A?"

Thủy Y Hoạ hơi thất vọng, bất quá không sao, đợi nàng đến Đế Phân Cảnh cảnh giới cũng có thể bay a!

Lam Nguyệt đưa Thủy Y Hoạ bay đến Trích Tinh Lâu.

Trích Tinh Lâu là nơi cao nhất của Đế Đô, nơi này Đông Nhạc quốc thường dùng để ngắm sao, bất quá đều phải tiêu phí kim tệ, mà mỗi một tiếng đều ngàn vạn kim tệ, người bình thường tuyệt đối không có khả năng trả.

Lam Nguyệt đứng cạnh Thủy Y Hoạ, nhìn ra phía xa, nàng thanh âm thực khẽ, rất êm tai, tựa như tiếng chuông bạc vang lên:

"Y Hoạ, mặc dù có chút trễ, bất quá ta vẫn chúc ngươi, sinh thần vui vẻ"

Nàng vừa dứt lời, pháo hoa nở rộ cả bầu trời, đủ mọi màu sắc, thật sâu khắc vào Thủy Y Hoạ đáy mắt. Thủy Y Hoạ kinh ngạc nhìn, nàng ngây người nhìn pháo hoa nở rộ trước mặt, đột nhiên có xúc động muốn khóc.

"Tiểu Nguyệt, ta tưởng,... Ta tưởng ngươi chán ghét ta phiền phức, chán ghét ta nhiều lời, không muốn cùng ta kết bạn...ô ô ô.."

Thủy Y Hoạ nhào đến ôm lấy Lam Nguyệt, lần này nàng cũng không né tránh, nhẹ nhàng vỗ nàng bối, im lặng để Thủy Y Hoạ khóc xong.

"Tiểu Nguyệt, ngươi biết không, ta từ nhỏ thể chất yếu kém, trong người lại mang theo thủy linh lực cường đại, lúc đó người đến gần ta đều bị linh lực mất khống chế của ta gây thương tổn,... Ta từ nhỏ liền chỉ một mình, người có tu vi thấp một chút đến gần ta đều bị công kích, ta không thể tiếp xúc với bất kì ai..."

Lam Nguyệt kinh ngạc, nàng không biết ôn hoà Thủy linh lực cũng sẽ công kích người a? Xem ra nàng cần nghiên cứu lại « Cửu Thiên Sử lục » a.

"Mãi...mãi đến khi ta năm tuổi, một vị tự xưng là tông môn trưởng lão tìm đến, hắn muốn mang ta đi, ta lúc đó không hiểu cái gì, hắn nói sẽ giúp ta khống chế linh lực cường bạo, nói ta sẽ như những đứa trẻ khác, có thể cùng người khác tiếp xúc..."

"Ta lúc đó thực sự rất muốn có cuộc sống bình thường,... Liền đi theo hắn, nhưng ta thực không ngờ, hắn muốn lại là thứ linh lực bị mất khống chế này của ta,.. lúc nhỏ ta lần đầu nhìn đến tử vong cận kề, xung quanh ta đều bao bộc bởi tuyệt vọng..."

"...nhưng lúc ta cho là ta phải chết, sư phụ xuất hiện, ngài cứu ta, sau đó nhận ta làm đệ tử, đưa về tông môn."

"Lúc đó ta mới biết, thì ra chính biểu ca đã giúp ta, đó là sư phụ của hắn, biểu ca từ nhỏ đã như vậy che chở ta..."

"...Từ đó về sau, sư phụ liền giúp ta khống chế linh khí, ta lại thêm sáu năm tại tông môn đóng cửa bế quan, ngươi có biết hay không ta thực sự rất muốn có cái bằng hữu, lần đầu gặp ngươi, ta đã rất muốn cùng ngươi kết bạn, ngươi thực hảo..."

Thủy Y Hoạ kể rất nhiều, từ lần đầu nàng lên tông môn như thế nào, cuộc sống ra sao, đến lần đầu lịch luyện bị thương nặng, trở về Đế Đô dưỡng thương một tháng, gặp nàng, cùng nàng nháo kết bằng hữu...

Lam Nguyệt khẽ thở dài, đúng là một đứa trẻ đáng thương, những gì Thủy Y Hoạ trải qua, so với nàng bên ngoài biểu hiện nhiều chênh lệch.

Một tiểu cô nương ngây ngô đáng yêu như vậy, như thế nào có như vậy số phận đâu.

"Y Hoạ, linh lực của ngươi còn thời điểm cuồng bạo sao?"

Thủy Y Hoạ nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói:

"Ta không biết, hiện tại vẫn không thấy, nhưng sư phụ nói, ta không được kích động, không được mất lý trí, nếu không hậu quả lần này rất khó kiểm soát"

"Ân, ta tin tưởng ngươi"

Lam Nguyệt nhẹ giọng nói, trong lòng âm thầm ghi nhớ, trở về lại giúp nàng tìm cách.

"Tiểu Nguyệt, cảm ơn ngươi"

Thủy Y Hoạ cười đến hai mắt cong cong, tâm trạng vui vẻ cực kì.

Lam Nguyệt cũng cười nhẹ đáp lại, Thủy Y Hoạ đem này đó bí mật nói cho nàng, hẳn là đã xem nàng là tri kỷ, nàng, trong lòng nhịn không được ấm áp.

Chung quy nàng vẫn hy vọng có cái bằng hữu đáng bản thân tin tưởng.

Nàng vừa sợ, cũng vừa khát vọng...

Lam Nguyệt còn tại thất thần, Thủy Y Hoạ bên cạnh đột nhiên "Di" một tiếng, kinh hô lên:

"Tiểu Nguyệt, ngươi nhìn! Kia không phải Lâm Hoả Nhi sao?"

Lam Nguyệt đưa mắt nhìn lại, trong dòng người, một bóng dáng đỏ rực lướt qua, bộ dạng có chút gấp gáp, gương mặt cũng thượng mang theo lén lút biểu tình, tựa hồ sợ hãi bị người trông thấy.

Lam Nguyệt hơi câu môi, kéo tay Thủy Y Hoạ.

"Đi"

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Huyết Châu Dị Động (1)

Tại hạ vừa chỉnh sửa toàn thể cốt truyện, tên một số nhân vật được thay đổi, mong các nàng nhanh chóng cập nhật lại!

Tên thay đổi như sau:

Cơ Liên Tuyết_ Dung Tuyết

Giai Nhược Đồng_ Lạc Yên

Nguyệt Ảnh_ Dạ Ảnh

Mộ Dung Lăng Nhi_ Mộ Dung Lan Vi

Mộ Dung Khương_ Mộ Dung Phàm.

Lam Thiên Lạc_ Lam Quân Ly

Lục Y_ Lạc Y

Xích Dương_ Cảnh Minh

Lần này chỉnh sửa xong sẽ không lại thay đổi, các nàng thông cảm nhé!

Thông báo hết rồi, chúc các nàng đọc truyện vui vẻ ❤

_____o0o_____

"Hảo a"

Thủy Y Hoạ hưng phấn kêu một tiếng, đôi mắt đều muốn toả sáng.

Cả hai nhanh chóng rời đi Trích Tinh Lâu, không chút tiếng động theo dõi Lâm Hoả Nhi. Mà chính chủ một chút cũng không hay biết.

Thủy Y Hoạ kinh ngạc đến cằm đều phải rớt. Lâm Hoả Nhi lão yêu bà này thiên phú mặc dù không tốt, nhưng dựa vào cái kia biện pháp tu luyện cũng đã là Thiên Dương Cảnh sơ kì a! Nàng liền không nói làm gì, nhưng Tiểu Nguyệt Nguyệt nhà nàng là chuyện gì a!? Nàng như thế nào đi theo một cao thủ Thiên Dương Cảnh mà chính chủ không chút phát giác a??

Thủy Y Hoạ vốn muốn hỏi, nhưng nhớ đến tình cảnh hiện tại, đem lời đến miệng nuốt trở về.

Được rồi, tiểu Nguyệt Nguyệt nhà nàng vốn không theo lẽ thường, chưa đến Đế Phân Cảnh đã có thể bay, thêm chuyện này cũng không có gì quá khó chấp nhận.

Lâm Hoả Nhi lén lút rẽ vào một ngỏ hẹp, Lam Nguyệt và Thủy Y Hoạ hết sức ăn ý theo sau.

Lâm Hoả Nhi đi đến cửa sau một trạch viện, nàng gõ ba lần vào cửa. Bên trong tựa hồ vang theo thanh âm, Lâm Hoả Nhi mở miệng đáp lại, cũng không biết vì sao, Lam Nguyệt và Thủy Y Hoạ hoàn toàn không nghe thấy họ thanh âm.

Cửa mở ra, Lâm Hoả Nhi lách mình đi vào. Cánh cửa lần nữa đóng lại, Lam Nguyệt và Thủy Y Hoạ liền đi ra.

Lam Nguyệt quan sát xung quanh trạch viện,đôi mắt hơi loé lên, tựa hồ đã hiểu rồi lí do.

"A Nguyệt, nơi này thế nhưng bày linh trận!"

Thủy Y Hoạ kinh ngạc kém chút liền hô lên, linh trận a! Kia thế nhưng là Linh trận sư a! Đế Đô khi nào lại xuất hiện rồi loại nhân vật này a!

Phải biết Huyền Linh đại lục là không biết đến Linh trận sư chức nghiệp này a! Này tuyệt đối không thể là Huyền Linh đại lục người!

Thủy Y Hoạ hưng phấn, bất quá nàng lại nhiều hơn một phần lo lắng. Linh trận sư này lại cùng Lâm Hoả Nhi có quan hệ, phần lớn chính là kẻ thù...

"A Nguyệt, Linh Trận sư chính là một loại chức nghiệp, này Huyền Linh đại lục cũng không có, ân, chính là, Đại sư huynh của ta chính là một gã sơ cấp Linh trận sư a!"

Thủy Y Hoạ sợ Lam Nguyệt không biết Linh Trận sư là cái gì, vội vàng cho nàng giải thích.

"Ta biết"

Lam Nguyệt mặt vô biểu tình, chỉ nhàn nhạt trở về một câu. Nàng như thế nào không biết đâu? Chỉ là Lam Quân Ly lại cũng là Linh trận sư?

"A?"

Ngươi biết? Ngươi như thế nào biết? Đừng nói Đông Nhạc quốc, Huyền Linh đại lục cũng không có Linh trận sư ghi chép a! Thủy Y Hoạ mờ mịt, bất quá cũng không hỏi nhiều, được rồi, Lam Nguyệt vốn không thể dùng ánh mắt xem người bình thường xem nàng.

Đáy mắt Lam Nguyệt xẹt qua một tia ám quang, Lâm Hoả Nhi hành động có chút kì quái, trên người nàng tồn tại một loại khí tức, một loại khí tức khiến nàng cảm thấy chán ghét cùng bày xích. Lần trước gặp mặt là không có, nhưng vừa rồi...

Nàng không rõ đó là cái gì, nhưng nàng biết, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì!

"Y Hoạ, chúng ta trở về"

Lam Nguyệt đặt tay lên vai Thủy Y Hoạ, nhỏ giọng nói.

Thủy Y Hoạ gật gật đầu, nàng cũng biết, có Linh trận tồn tại, nàng một cái không chút hiểu biết Linh Trận xông vào mà không kinh động người bên trong kia chính là người si nói mộng.

Nếu có Đại sư huynh thì tốt rồi, huynh ấy dù sao cũng là sơ cấp Linh trận sư a.

Tốt, trở về liền đi tìm đại sư huynh!

Thủy Y Hoạ cũng không biết, kì thực bên cạnh nàng hiện tại cũng có một Linh trận sư tại.

Lam Nguyệt không phải muốn giấu giếm, chẳng qua nàng không muốn Thủy Y Hoạ dính dáng đến chuyện này. Nàng vừa rồi tiếp xúc trạch viện này nháy mắt khi, trong Phượng Linh Giới Huyết Châu lại sinh ra phản ứng! Mặc dù rất nhỏ phản ứng, nhưng Lam Nguyệt thân là nó chủ nhân tự nhiên cảm nhận được.

Chính là một loại nào đó cộng hưởng, tựa hồ tìm đến rồi đồng loại một dạng! Cho nên nàng mới để Thủy Y Hoạ rời đi, bản thân lại vào trong điều tra một chút. Thực lực địch nhân không rõ, nàng cũng không muốn kéo Thủy Y Hoạ vào nguy hiểm.

Hai người rời đi trạch viện sau liền tách ra, Thủy Y Hoạ không trở lại Thủy gia mà nhanh chóng đến Tề Vương phủ. Nàng muốn tìm Đại sư huynh giúp đỡ!! Linh trận sư xuất hiện ở Huyền Linh đại lục, không phải chuyện nhỏ!

Lam Nguyệt nhìn Thủy Y Hoạ rời đi sau, chậm rãi lấy ra một cái màu bạc mặt nạ, lại trùm lên màu đen đấu bồng, gương mặt gần như đều ẩn trong bóng đen.

"Quân Vô Nhai, ngươi biết Huyết Châu nguồn gốc sao? Cái gì sẽ đối nó sinh ra cộng hưởng?"

Lam Nguyệt chuẩn bị xong, vận dụng ý niệm hỏi Quân Vô Nhai. Trong «Cửu Thiên Sử Lục» không có một chút ghi chép nào về Huyết Châu. Một cái Thần vật, lại không có chút ghi chép nào, kia chỉ có thể giải thích, nàng tu vi hiện tại chưa đủ để biết nó nguồn gốc.

Quân Vô Nhai trầm mặc, hắn không phải không muốn nói, nhưng nàng hiện tại biết quá nhiều liền tiếp cận càng lớn nguy hiểm. Hỗn Độn Huyết Châu sự tình, chỉ sợ không phải đơn giản liền có thể giải quyết.

"Nha đầu, Huyết Châu sự tình ngươi tạm thời đừng động đến. Nhưng thứ có thể sinh ra cộng hưởng với nó, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì! Huyết Châu là vật chí tà chí ác, ngươi mặc dù là nó chủ nhân, nhưng ngươi hiện tại không khống chế được nó, ngàn vạn không nên sử dụng!"

Quân Vô Nhai vô cùng nghiêm túc, hoàng toàn không có bình thường đùa cợt tùy ý, ý vị nhắc nhở hết sức rõ ràng. Huyết Châu là thời thượng cổ chí tôn thần vật, nó sớm khai linh trí, nếu chủ nhân tâm trí không đủ cường, bị cắn nuốt chính là chuyện sớm muộn!

"Chí tà chí ác? Ngược lại cũng rất thú vị"

Lam Nguyệt câu môi, mi gian đều tồn tại một cỗ cao ngạo bễ nghễ thiên hạ chi khí, khác hẳn Lam Nguyệt lạnh nhạt hờ hững hằng ngày.

"Ta thực sự muốn biết, dạng gì đồ vật có thể cùng cái này chí tà chí ác Huyết Châu làm cộng hưởng a..."

"Nha đầu, tò mò hại chết miêu, ngươi vẫn là không nên đi"

Quân Vô Nhai nhịn không được khuyên một câu.

"Sợ cái gì? Không phải còn không gian sao? Cùng lắm liền trốn đi! Cũng không chết được"

Lam Nguyệt hơi nhướng mi, trả lại một câu.

Mặc dù nàng cùng Quân Vô Nhai nói như vậy, nhưng kì thực nàng đều có bản thân tính toán.

Phượng Linh mặc dù có thể trốn vào, nhưng lại không thể chuyển dời. Nàng đi vào nơi nào, lúc bước ra vẫn tại đó, mà chuyện này lại dễ dàng bại lộ chuyện nàng có Phượng Linh không gian, kia nàng như vậy không khác nào tự đào hố chôn mình. Nàng không lo sợ bởi Huyết Châu cộng hưởng xảy ra rất nhỏ phản ứng, tựa hồ chỉ là chớp mắt. Nếu nàng không phải Huyết Châu chủ nhân, có lẽ cũng không phát hiện ra. Kia chỉ có thể thứ cùng Huyết Châu cộng hưởng đã không tại, hoặc kia chỉ là một chút khí tức bị lây dính lúc tiếp xúc, thứ kia vốn chưa từng đến.

Hiển nhiên, về sau càng thuyết phục hơn.

Lam Nguyệt di chuyển xung quanh linh trận, đôi mắt nàng dần chuyển thành u lam sắc, tìm kiếm linh trận yếu ớt nhất vị trí.

Tìm đến rồi cái kia vị trí, Lam Nguyệt bàn tay mảnh khảnh giơ lên, linh hoạt tạo cái thủ ấn. Trước mặt nàng xuất hiện một cái màu trắng đồ án, nàng bàn tay nhẹ đẩy, khẽ quát:

"Đi!"

Linh Trận xuất hiện thật nhỏ dao động, sau đó chủ động mở ra một cái thông đạo. Lam Nguyệt linh quang chợt loé, lách mình tiến vào.

Một cái cấp một linh trận, hoàn toàn không thể ngăn được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lâm Cửu Thiên: Tuyệt Thế Chí Tôn Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.